

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

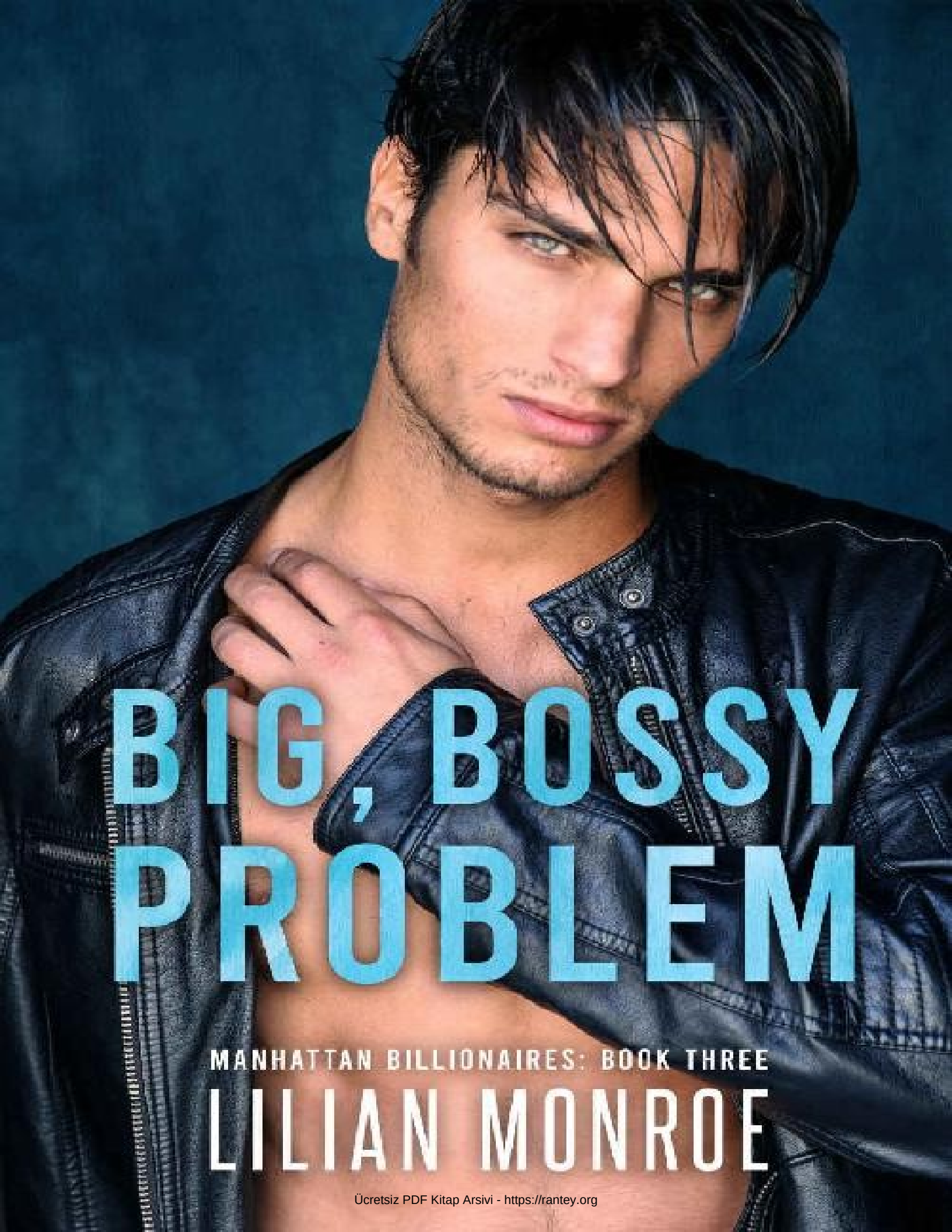
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a man with dark, slightly messy hair and light-colored eyes. He is wearing a black leather jacket that is open at the collar. His right hand is resting on his left shoulder. The background is a solid, dark blue color.

BIG, BOSSY PROBLEM

MANHATTAN BILLIONAIRES: BOOK THREE

LILIAN MONROE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BÜYÜK, OTORİTER SORUN

KAZARA BEBEK ROMANTİZMİ MANHATTAN

MİLYARDERLERİ
3. KİTAP

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

1. Penny_
2. Marcus
3. Penny_
4. Marcus
5. Penny_
6. Penny_
7. Marcus
8. Penny_
9. Penny_
10. Marcus
11. Penny_
12. Marcus
13. Penny_
14. Marcus
15. Penny_
16. Marcus
17. Penny_
18. Marcus
19. Penny_
20. Marcus
21. Penny_
22. Penny_
23. Marcus
24. Penny_
25. Marcus
26. Penny_
27. Marcus
28. Penny_
29. Marcus
30. Penny_
31. Marcus
32. Penny_
33. Penny_
34. Marcus
35. Penny_
36. Penny_
- Sonsöz

Kötü Prens

1. Elle

Lilian Monroe tarafından da

Telif Hakkı© 2022 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, değerlendirme amacıyla kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Eylem kişileriyle, yaşayan veya ölmüş nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

PENNY

Patronumun evine girdiğimde beni cilalı betonda bir köpeğin pençelerinin çıtırtısı karşılıyor. Yağmurluğumu ön kapının yanındaki askıya asar asmaz dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açıyorum. "Ayı!"

Köpek kendini bana doğru fırlatıyor ve beni yere düşürüyor. Islak burnu boynuma değiyor, ardından dilinin kaba sıyrıkları geliyor. "Ahh!" Kıpırdanıyorum, gülüyorum, tüylerini ovuyorum. Altmış kiloluk köpek göğsüme yerleşirken nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Ack! Çekil!"

Sizi son gördüğünden bu yana ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bir yavrunun sizi aylardır savaştaymışsınız gibi karşılaması gibisi yoktur. Benim durumumda, yaklaşık on sekiz saat oldu. İşverenimin ön kapısından içeri girmek günümün en sevdiğim kısmı, çünkü her seferinde tüylü bir mermi tarafından ele geçiriliyorum.

Bear iyi bir çocuktur. Her zaman öyleydi. Koyu rengi ve cüssesine bakılırsa bir tür Alman çoban köpeği karışımı ama tüyleri tam bir Alman çoban köpeğinden biraz daha uzun ve sivri kulakları çok sevimli bir şekilde aşağı sarkıyor. Onu, bugünkü coşkulu merhabasından çok daha temkinli olan ilk selamından beri seviyorum.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun, Ayı?" Dizlerimin üzerine çöküyorum ve o büyük, sarkık kulaklarının arkasını kaşıyorum, tam da onun sevdiği şekilde.

Köpek burnunu çekiyor.

İşverenimin boş evinin sessizliğinde, köpekle bir insanmış gibi konuşmaktan çekinmiyorum. Bazen, konuşmaya değer tek canlıların hayvanlar olduğunu düşünüyorum. Köpekler sizi asla insanlar gibi hayal kırıklığına uğratmaz.

Bear'ın burnunu okşuyorum ve tam gözlerinin arasına bir öpücük konduruyorum. "Bugün bizim birinci yıl dönümümüz. Tam bir yıldır haftada beş gün, günde iki kez seni gezdiriyorum!"

Ayı kalçalarının üzerine oturur ve başını eğir.

"Evet. Bir yıldır senin köpek bakıcınım." Önünde diz çöküp çapraz askılı çantamı kalçalarımın üzerine koyduktan sonra fermuarını açıyorum. Bear bu hareketi büyük bir ilgiyle takip ediyor.

"İnsanın kutlama için sana bir T-R-E-A-T getirmemin sorun olmayacağını söyledi," diye açıklıyorum ve çantamdan Bear'ın en sevdiği köpek kemiğini çıkarıyorum. Kaşlarımı kaldırarak duraksıyorum. "İnsanın asistanı öyle söyledi. Gerçek insanınız benimle konuşmuyor."

Ödül çantamdan çıkar çıkmaz, Bear heyecanlı bir köpek enerjisiyle titreşen bir kütleye dönüşüyor. "Sana bir saat önce dikiş makinesinden yeni çıkmış özel bir papyon da yaptım. Ama görünüşe göre hediyenin bu kısmını daha çok tercih ediyorsun."

Kemiği kaldırıyorum, Bear'ın bakışlarının lazer benzeri bir hassasiyetle izlediği bir hareket. Ben istediğim sürece kıpırdamadan duruyor, ta ki sonunda ona acıyıp ödülü almasına izin verene kadar. Kemiği arka kapının yanındaki köpek yatağına taşıyor ve memnuniyetle çiğniyor.

İşimi seviyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca, haftanın beş günü, günde iki kez aynı şeyi yaptım. Bu SoHo'daki bekâr evi, fuaye ve açık planlı yaşam alanından fazlasını görmemiş olsam da biraz tanıdık gelmeye başladı. Marcus Walsh yakışıklı, bekar bir teknoloji dehası olduğu için sık sık haberlere çıkıyor, bu yüzden mega zengin olduğunu biliyorum. Ancak oturma odasının iki duvarındaki pahalı görünümlü birkaç sanat eseri dışında

-Ve evinin benimki gibi bir uçak tuvaleti büyüklüğünde olmaması.

-Bay Walsh'un milyarder olduğuna dair pek bir kanıt yok.

Ön kapı, en sağ köşesinde çift fırın ve büyük bir ada/kahvaltı barı alanı bulunan mutfağın yer aldığı büyük, açık planlı bir odaya açılıyor. Yastıklı bar tabureleri adanın üzerinde sıralanıyor ve yukarıda korkak, kıvrımlı bir aydınlatma armatürü asılı. Alanın diğer tarafında, oturma odasının duvarı açık tuğladan yapılmış ve ortasına kesinlikle devasa bir televizyon monte edilmiş. Hoparlörler ve subwooferlar televizyonu çevreliyor ve rahat görünümlü bir kanepe hepsine bakıyor. Rahat *görünümlü* diyorum, çünkü buraya geldiğim yüzlerce seferde kanepeye hiç oturmam.

Sonuçta kamerada olduğumu biliyorum. Eminim Bay Teknoloji Milyarderi kendimi evimde gibi hissetmemi pek hoş karşılamayacaktır.

Mutfak ve yaşam alanları arasında bir koridor, yatak odalarına ve ötesindeki yaşam alanlarına açılıyor. O eşikten öteye hiç adım atmadım. Beni dışarıda tutan görünmez bir duvar var.

Bu milyarderin dünyasına girişimin sınırları belli. Diğer yarısının nasıl yaşadığına küçük bir bakış atabiliyorum. Bear'ın yiyeceklerinin saklandığı büyük kilere erişimim var. Suyunu doldurmak için mutfakı kullanabiliyorum ve mutfakın yanındaki küçük tuvalet odasını kullanma iznim var. Bir keresinde, Bear'ın yedek tasmaını aradığım için tuvaletin yanındaki kapıdan içeri baktım ve kapının bir garaja açıldığını gördüm. Evet, New York'ta özel bir garaj. Görünüşe göre diğer yarımız sokakta park yeri aramak ya da metroya binmek zorunda kalmıyor.

Buranın diğer tüm alanları yasak bölge ve bu benim için gayet iyi. Sınırlar iyidir. Yetişkinlik hayatımın çoğunu kendimi güvende hissetmek için kendi sınırlarımı sağlıklı seviyelere çıkarmakla geçirdim. Başkalarınınkine saygı duymaktan mutluluk duyarım.

Bear ödülüyle kutlama yaparken, ben de Bear ve sahibi için yapmaya alıştığım çeşitli küçük görevleri yerine getiriyorum. Köpeğin mama kabını kontrol edip taze suyla dolduruyorum, başıboş oyuncakları topluyorum ve günün ilk yürüyüşü için köpek poşetleri ve tasmanın hazır olduğundan emin oluyorum.

Şingirdattığım anda Ayı koşarak geliyor.

"Son bir şey," diyorum ona, yeni ve şık papyonuyla önünde diz çökerken. Kendi tasarladığım özel bir toka ile yakasına takılıyor. Deseni kırmızı ve beyaz puantiyeli ve bana kalırsa son derece şık görünüyor.

Muhtemelen önyargılıyım. Köpek giysisi işim son zamanlarda patlama yaptı, öyle ki Bear elimde tuttuğum tek köpek gezdirme müşterim oldu. Bir yıl önce, her gün gezdirdiğim yaklaşık bir düzine köpeğim vardı, ancak yeni işime zaman ayırmak için hepsini bırakmak zorunda kaldım. Ancak Bear'ın sahibi çoğu insandan *çok* daha iyi para ödüyor, bu yüzden bu özel işi sürdürmek iyi bir güvenlik ağı gibi görünüyordu.

Ayrıca, Bear benim favorim. Diğerlerine söyleme.

Ayı'yı gezdirmedığım zamanlarda zamanım dikiş makinemin başında papyonlar, kazaklar, yağmurluklar ve her türlü evcil hayvan kıyafeti ve kostümü için yeni desenler ve stiller bulmakla geçiyor. En iyi arkadaşım Brian'a şükürler olsun. İşlerin teknoloji kısmını o hallediyor. O olmasaydı, bu işte çok fazla ilerleyemezdim.

"Biliyor muydun," diyorum Bear'a, "Brian beni internet üzerinden satış yapmaya ikna edene kadar mallarımı çiftçi pazarlarında satıyordum. Bu yaklaşık bir yıl önceydi, tanıştığımız sıralarda." Ben papyonunu düzeltirken Bear oturuyor. "Brian'ın haklı olduğunu söylemeliyim. İnternet anlamadığım mistik bir masal diyarı gibi. Brian'a sadece köpek kıyafetlerini veriyorum, o da küçük tüy yumağına modellik yaptırıyor, resimleri yüklüyor ve online mağazayı işletiyor. Kârı yarı yarıya paylaşıyoruz."

Bear sabırla dinliyor ve ben de her kelimeyi anlıyormuş gibi yapıyorum.

Brian'la yaptığım anlaşma mükemmel işliyor, çünkü ben yakınımıdayken teknolojinin arızalanma gibi bir huyu var. Vücudum mıknatıslardan yapılmış olmalı. Ya da belki kalbim her attığında düşük seviyeli elektromanyetik darbeler yayıyorum. Ekranlar mavileşiyor ve donuyor, bilgisayarlar duman çıkarmaya başlıyor, arabaların alarmları peşimden geliyor.

Şaka yapıyorum. Çoğunlukla.

Yirmi birinci yüzyıl zor geçti. Brian olmasaydı, hala bir düzine köpeği gezdiriyor ve zar zor geçiniyor olurdu. İşin kârını onunla eşit olarak paylaşmaktan mutluluk duyuyorum.

"Bir başka eğlenceli gerçek de," diyorum Bear'a, "ürünlerimi sattığım web sitesinin sahibinin *senin* insanın olması! Bu doğru. Marcus Walsh, Brian'la birlikte bu işe başlamamızı mümkün kılan çevrimiçi pazaryerini yarattı. İnsanınız Sellzy'yi kurdu ve bu web sitesi tam zamanlı olarak köpek kıyafetleri dikmeye başlamamın tek nedeni. Harika değil mi?" Kırmızı-beyaz puantiyeli papyonu düzeltiyorum ve Ayı'nın kulaklarının arkasını biraz daha kaşıyorum. "Bu çok satan bir kitap olacak. Şimdiden söyleyebilirim."

Ayı hapşırır. O da kabul ediyor.

"Hadi insanını gösterelim," diyorum köpeğe ve onu kapının yanındaki rafta duran dadı kamerasına götürüyorum. Bay Walsh'un asistanı kamerayı bana göstermeyi ve beni işe alırken güvenliğinin en üst düzeyde olduğunu söylemeyi ihmal etmedi. İsteddiği askeri düzeydeki geçmiş kontrolünden ve ön kapısında normal bir kilit yerine parmak izi tarayıcısı olmasından bunu tahmin edebilirdim.

İşverenim parmaklarımın taranmaktan hoşlanmadığını bilmiyordu.

Yanında çalışmaya başladığımın ikinci haftasında tarayıcı onuncu kez arızalanınca Marcus Walsh sonunda bana fiziksel bir anahtar verdi. Elektronik olan geçmişim düşünüldüğünde benim için şaşırtıcı değildi, ancak görünüşe göre patronum için çok sıradışıydı. Gelip kontrol etmek için bir nokta yaptı

O ana kadar muhatap olduğum asistanı göndermek yerine beni kendisi çıkardı.

Yeşil gözlerinin beni nasıl süzdüğünü hala hatırlıyorum. Kendimi mikroskop lamındaki bir böcek gibi hissetmişim, hücre seviyesine kadar incelenmişim. Yalan söyleyip söylemediğimi, anahtarla ilgili bir hile olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. Kolay güvenen bir adam değil ama ben de öyleyim. Şüphelendiğı için onu suçlayamam. Bay Walsh Bear'a iyi bakıyor ve bu benim için yeterli.

Yine de bu etkileşim rahatsız ediciydi. İnsanların -özellikle de erkeklerin, Marcus Walsh gibi *çekici* erkeklerin- bana bu kadar yakın ilgi göstermesinden hoşlanmıyorum. Dersimi üniversitede aldım, *çok şükür*. Erkeklerin ilgisi dışarı çıkıp bilerek aradığım bir şey değil. Artık değil.

Ama Bay Walsh sonunda bana anahtarı verdi ve hepsi bu kadar. Patronumu son kez şahsen gördüm.

Yine de, Bear ve benim dadı kamerasını içeren küçük bir günlük ritüelimiz var ve bir yanım Bay Walsh'un bunu takdir ettiğini düşünmekten hoşlanıyor. Gerçekte, muhtemelen farkına bile varmıyor ya da benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor.

Ama bir aptal, bir kurbandan daha iyidir. Bir aptal, bir hedeften *çok çok* daha iyidir.

Bear'ı kameraya getirip yanına diz çöküyorum ve kolumu köpeğın vücuduna doluyorum. "Gülümse!" İkimiz de kameraya bakıyoruz. Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve Ayı dilini oynatarak kocaman bir esneme sesi çıkartıyor.

"Tamam," diyorum, Bear'ın tasmaını tasmaına takıyorum ve onu kapıya doğru. "Hadi gidelim! Dışarısı biraz ıslak, o yüzden döndüğümüzde kullanmamız için kapının yanına bir havlu bıraktım. Tüm bu güzel mobilyaları mahvetmeden önce seni silmemiz gerekecek, tamam mı?"

Havluyu gösteriyorum. Ayı umursamıyor; tamamen hareketsiz, ön kapıya bakıyor. Kulakları ileriye gösteriyor, tüyleri kabarıyor. Gerginlik vücudunu taş a çeviriyor. Ben onun garip tepkisine kaşlarımı çatmakla meşgulken, kapı uçar a açılıyor.

Genç bir kız hıçkır a hıçkır a ağlayarak açık kapıdan içeri girerken, yaşlı bir kadın verandada gök gürültüsü ve şimşegin kişileşmiş hali gibi duruyor.

"Bu kadar hoşuna gidiyorsa burada kal, seni küçük sür tük," diye alay ediyor kadın. Bu söz üzerine sıcıyorum. Bana da böyle denmişti ve bu son derece nahoş bir duygu.

Ayı hırlarken ben onu yanımda tutmak için elimi tasmaya doluyorum.

Kadın sonunda beni fark etti. Fırtına bulutlarını bana doğru çevirdi. "Sen neye bakıyorsun öyle?" Kadın cevap vermeme beklemeden kapıyı çarparak kapattı. Bir an için tıkırdadı.

Etrafıma sessizlik çöküyor ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde olduğum yerde kalakalıyorum. Yavaşça arkamı döndüğümde kızın koridorda kaybolduğunu görüyorum. Ağlama ve burnunu çekme sesleri duvarlarda yankılanıyor ve bir kapı daha çarpıyor.

Ayı tasmayı çekiştiriyor ama kapıya doğru değil. Kızı takip etmek istiyor.

Dudağımı ısıırıyorum, önce köpeğe, sonra koridora ve son olarak da kameraya bakıyorum. "Bay Walsh, evde başka bir yere girmeme izin verilmediğini biliyorum ama bu acil bir durum gibi görünüyor. O kızı kontrol etmem gerekiyor."

Nedense sessiz bir apartman dairesinde bir kamerayla konuşmak bir köpekle konuşmaktan çok daha tuhaf geliyor, bu yüzden telefonumu çıkarıp onun yanında çalıştığım bir yıl boyunca bir kez bile kullanmadığım telefon numarasını buluyorum. Bana sadece acil durumlar için verilmişti, ki hiç acil durumum olmadı. Ama bu kötü bir durum gibi görünüyor. Kız belli ki patronumu tanıyor, ama kadının onunla konuşma şekli...

Ona söylemek zorundayım. Muhtemelen dadı kamerasını bile kontrol etmiyordur. Genç bir kızın evine girdiğini bilmek isterdi. Benim evimde böyle bir şey olsa ben de bilmek isterdim. Milyarderler hepimizden farklı değil mi?

Eski bir kapaklı telefonum var çünkü akıllı telefonlar şeytan gibi. Eğer arızalanmazlarsa, genellikle onları yanlışlıkla tuvalete veya kanalizasyon giderine düşürüyorum, sanki kirli, sulu bir mezara dalmak anlamına gelse bile benden uzaklaşmak için ellerinden geleni yapıyorlarmış gibi. Ama eski bir kapaklı telefonla mesajlaşmak pek de kolay değil. Mesajları kısa ve tatlı tutmaya çalışıyorum, tabii eğer gönderirsem.

Ayı tamam. Kız ağlayarak geldi. Lütfen mesaj atın/arayın. Ty.

Birkaç saniye bekledim, kapaklı telefonumun çizik ekranına bakarak bir yanıtla titreşmesini bekledim. Zaten bir mesaj geldiğini anlıyordum, çünkü duvardaki pahalı görünümlü hoparlörlerden biri, telefonuma bir kısa mesaj geldiğinde biplemeye ve vızıldamaya başlıyordu.

Telefon. Yine de sessiz kalıyorlar ve hayatımda ilk kez, mesajımın alıcısına ulaşp ulaşmadığını bana söyleyecek bir akıllı telefonum olmasını diliyorum.

Hiçbir şey olmuyor, ben de telefonu kapatıp çantama atıyorum. Sonra Bear'ın tasmaını çözüyorum ve onu koridorda çok üzgün bir gencin sesine doğru takip ediyorum.

MARCUS

Telefonum Penny'den gelen bir mesajla titrediğinde ofisimin kapısından çıkmış ve asansör bankosuna doğru ilerliyordum. Ekranı bakıyorum ve kısa, dilbilgisi açısından yanlış mesaja kaşlarımı çatıyorum. Köpek bakıcım 2004 yılındaki gibi mesaj atıyor. Bunu beklemiyordum.

Bir sürü emoji, kısaltma ve aşırı ünlem işareti, elbette. Bu onun kabarcıklı, şirin kişiliğine uyuyor. Köpeğimle şakıyan bir sesle konuştuğu ve vücuduna saçma papyonlar ve yağmur ceketleri taktığı -ki Bear buna itaatkâr bir şekilde katlanıyor ve hatta bundan keyif alıyor olabilir- saatlerce süren video görüntüleri, mesajlaşma tarzının en az bir emoji içereceğini gösteriyor.

Tam cümlelerle bile yazmadı.

Yoldayım.

Asansör inerken telefonumun ekranına bakıyorum, kendi mesajım eterde takılı kalmış, gönderilmemiş olarak duruyor. Lanet asansör. Telefonumdan kamera görüntülerine tıklayarak, Bear'ın Penny'yi ön kapıda yakaladığı anı baştan izliyorum.

Sonra ne yaptığımı fark ediyorum, zihinsel olarak kendimi yumrukluyorum ve kapının açıldığı ve yeğenimin uçarak içeri girdiği noktaya kadar ileri sarıyorum. Açık kız kardeşimi görmeme izin vermiyor ama sesini yeterince net duyuyorum. Ağzının gevelemesinden içki içtiğini anlayabiliyorum. Kız kardeşim her zaman kötü bir sarhoş olmuştur. Onu hayal kırıklığına uğrattığımdan beri öyle.

Onun alkolle mücadelesi, her şeyi berbat ettiğimi sürekli hatırlatıyor.

Ve kendi kızına iğrenç bir kelime söyledi. Onu öldüreceğim.

Öfke göğsümde dolanıyor, beni sıcak ve rahatsız ediyor. Ceketimin fermuarını açıp asansör kapısının üzerindeki rakamlara bakıyorum ve elli ikinci katta bir ofis tuttuğum için kendime lanet ediyorum. Zamanımın çoğunu lanet olası bir asansörde harcıyorum.

Yeraltı garajına girer girmez telefonumu kulağıma dayıyorum ama ne Penny, ne kız kardeşim, ne de yeğenim telefonlarına cevap veriyor. Ducati'me ulaştığımda öfke içindeydim.

Kız kardeşim Stephanie tekrar nüksetti. Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Ama Mackenzie ile konuşma şekli.

Kabul edilemez.

Dışarıda yağmur yağıyor, bu yüzden yavaş sürmek zorunda kalıyorum. Şehrin meteoroloji uzmanları *bir kez* olsun doğru tahmin yapabilselerdi, çok memnun olurdum. Dışarısının ıslak olması bile beklenmezken beni bir bisikletin arkasında sırlıklam olmaktan kurtarırdı.

Trafik berbat ama çılgılık atan taksi şoförleri ve aptal turistler arasında manevra yaparak ofisimin bulunduğu yüksek binadan SoHo'daki evime ulaşabiliyorum. Burası işim ilk patladığından beri evim olan yenilenmiş bir fabrika. En iyi iki arkadaşım Emil ve Leif, beni daha güzel, pırıl pırıl ve üzerinde "penthouse" yazan bir ev almaya ikna etmeye çalışıyorlar.

Sanki asansörde daha fazla zaman geçirmek istermişim gibi. Evim gayet iyi. İyiden de öte.

Bir sonsuzluk sonra, evimin arkasındaki garaja girdim, motoru durdurdum ve kaskımı bir kenara attım.

Öfkem alev alev yanıyor. Garaj kapısından sinsice geçerek evin arka tarafına, mutfağın yanına giriyorum. Bear hemen beni karşılamaya gelmiyor, bu da yeğenimle birlikte olduğu anlamına geliyor. Ceketimi çıkarıp ayakkabılarımı tekmeledikten sonra yatak odalarına giden koridora yöneliyorum.

Koridorun yarısında sesler duyuyorum. Yavaşlayarak, çoraplı ayaklarımın üzerinde misafir odasının kapısının hemen dışına kadar ilerliyorum.

"...ve bana çok *kötü davranıyor.*" Mackenzie burnunu çekiyor. "Ben bir şey yapmadım bile. Sadece yatağımda uzanıyordum ve o kapıyı kırarak içeri girdi ve bana bağırırmaya başladı. Oraya geri dönmek istemiyorum."

İçimdeki öfke daha da alevleniyor ama başka bir ses duyunca duraklıyorum.

"Eminim amcan burada istediğin kadar kalmana izin verecektir. Ders kitaplarını aldın mı?"

"Evet," diye cevap veriyor Mackenzie, sesini hiç duymadığım kadar üzgün çıkararak. "Ama kıyafet alacak vaktim olmadı. Yarın ve öbür gün eski kıyafetler giymek zorunda kalırsam okuldaki herkes benimle dalga geçer."

"Bunu halledeceğiz," diye cevap verir Penny. "Merak etmeyin."

"Annemin erkek arkadaşından nefret ediyorum." Mackenzie'nin yüzündeki alaycı ifadeyi neredeyse görebiliyorum. Bu bir Walsh özelliğidir. Babam inatçılığını hepimize geçirdi. Kapıya doğru bir adım atıyorum, sonra-

Penny, "Babam ben on bir yaşındayken yeniden evlendi," diyor.

Donup kaldım. Köpek bakıcım hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ön kapıyı açmadığında onu bir kez şahsen gördüm ve bu etkileşim yeterliydi. Hayatımda ihtiyacım olan türden bir kadın değil. Bear için yaptığı şu saçma kıyafetlere baksana.

"Üvey annenle iyi anlaşıyor muydun?"

Penny mırıldanır. "Sayılır," diye cevap veriyor. "Birbirimizden nefret falan etmiyorduk ama ben ikinci sınıf vatandaş oldum, özellikle de babamla küçük kardeşimi doğurduklarında. Kendi ebeveynin tarafından kenara itilmek berbat bir şey."

Mackenzie inliyor. "Umarım annem Kyle'ın bebeğine hamile kalmaz."

Çınlayan bir kahkaha. Dadı kameramdaki kayıttan duyduğumdan daha farklı geliyor. Daha dolgun. Daha sıcak. "Bu konuda bir şey yapamayız. Artık buradasın ve bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız."

"Bear'ın papyonlarını yapan sen misin?" Mackenzie ani bir konu değişikliğiyle soruyor.

"Elbette." Bir duraklama. "Amcan onlardan nefret ediyor mu?" Kaşlarımı çatıyorum, her kelimeyi yakalamak için daha da yaklaşıyorum.

"Öyle davranıyor," diyor Mackenzie. "Ama bence Ayı'yı giydirmenizden gizliden gizliye hoşlanıyor."

Küçük bir kahkaha daha ve iki bayan sessizleşir.

Kısa bir sessizlik oluyor, sonra birinin ellerini birbirine vurması gibi keskin bir ses duyuyorum, ardından Penny'nin sesi geliyor. "Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun? Yoga."

Yeğenim şaşkın bir kıkırdama çıkardı. "Ne?"

"Kıçımızı havaya kaldırıp derin nefes almalıyız. Söz veriyorum yardımı olacak."

"Yoga yapmayı bilmiyorum," diyor Kenzie ama kumaş hışırtısı duyuyorum, sanki misafir odasındaki yatağından kalkıyormuş gibi.

"Çok kolay." Penny'nin sesi parlak. Bu beni kapıya doğru yaklaştırıyor. "Şimdi, yeterince yerimiz olması için bu şekilde durmamız gerekecek. Evet, burada durun. Tamam, hazır mısınız? Nefes alıp verirken ellerini yukarı, yukarı, yukarı kaldır."

Kısa bir sessizliğin ardından Penny'nin sesi bu kez daha boğuk bir şekilde tekrar kapı aralığından süzülür.

"Güzel. Şimdi kıçını havaya kaldır." Küçük bir kıkırdama. "Evet, işte böyle. Vay canına, şimdiden topuklarını yere basabiliyorsun. Keşke yeniden on dört yaşında olsaydım."

Mackenzie, "Hayır, bilmiyorsun," diye yanıtlıyor. "Haklısın. Haklısın."

Daha fazla kıkırdama.

"Tamam, hadi *aşağı-oof* gibi inelim."

Yeğenim yine gülüyor ve dudaklarımın kenarı kalkıyor. Kapıya doğru yaklaşıyorum.

"Bir d a h a deneyeyim," diyor Penny. "Aşağı doğru köpek. Aynen b ö y l e . Sırtınızı eğin..."

Kapı pervazından kafamı uzattığımda iki çift bacağın bana dönük olduğunu görüyorum - ve evet, iki popo havada. Bir omzumu kapı pervazına yaslayıp bitirmelerini bekliyorum.

Ve eğer gözlerim Penny'nin elbisesinin eteklerinin altından görünen bacak genişliğinde geziniyorsa, ben sadece bir insanım.

"Şimdi geriye doğru sallan ve başını eğ-"

Köpeğimi gezdiren kişiyle bacaklarının arasından göz göze geldik. Kaşlarımı çatıyorum.

Penny nefesini içine çeker, hırıltılı bir çığlık atar ve hemen ardından dengesini kaybeder. Mackenzie'nin üzerine devriliyor, o da yatağın kenarına düşüyor. Bear'ın kuyruğu araya giriyor ve köpeğim şaşkınlıkla yataktan sıçrayıp iki kadının üzerine düşüyor.

Uzuvlar, kürk ve kumaş yığınının iniltiyle yükseliyor. Ayı üzerlerinden atlıyor, sonra burnunu Penny'nin başının yanına yaklaştırıyor. Yüzünü yalamaya başlıyor ve Penny çığlık atıyor.

"Şimdi olmaz, Ayı. Ben de seni seviyorum, dostum *ama-gah!* Dur-" Daha fazla kahkaha. "Bear, kes şunu!"

Mackenzie kendini Penny ve Bear'dan ayırıp sırtını yatağa yaslayarak oturur. Başını yatağa yaslayarak gülmeye başlar. "Hey, Marcus."

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Penny bana nasıl yoga yapılacağını öğretiyordu."

"Bunu görebiliyorum." Penny'nin doğruluşunu izliyorum, bakır rengi saçları hâlâ birkaç teline cesurca tutunduğu atkuyruğundan dökülürken başının etrafında vahşi, yapışkan bir hale oluşturuyor, lacivert elbisesi bacaklarının üzerinde yükseliyor. İki kadın da karyola çerçevesine yaslanmış, bacakları dimdik dışarıda duruyor.

Bear, başı Mackenzie'nin kucığında, arka ayakları Penny'nin uzanmış kalçalarında olacak şekilde iki kadının üzerine yığılır. Mackenzie bir saniye bile gecikmeden kulaklarını kaşımaya başlıyor ve Penny de kürkü boyunca uzun, yavaş okşamalar yapıyor.

Şanslı köpek.

Penny saçlarını yüzünden iter ve boğazını temizler. "Bay Walsh. Merhaba." Sanki az önce onun yere yığılışını izlememişim gibi sakın ve profesyonel bir tavırla başını sallıyor. Göğsümde garip bir uğultu ve ağzımın etrafında yabancı bir his var, sanki gerçekten ona *gülümsemek* istiyormuşum gibi.

Mackenzie'nin ağlayabilecekken kıkırdadığını görmenin verdiği rahatlama. Bu yüzden böyle hissediyorum.

Boğazını temizliyor. "Özür dilerim, umarım Mackenzie'yi kontrol etmeye gelmemin sakıncası yoktur, sadece-"

"Sorun değil," diye araya giriyorum. "Ayı daha yürümedi mi?"

Penny köpeğe bakıyor, yüzü kızarıyor. Ne kadar çok çili olduğunu unutmuşum. Burnunun üstündeki ince tozlar ya da yanaklarına serpiştirilmiş birkaç güzellik işareti değil. Kadın çillerle kaplıydı. Cildinin her santimi noktalı, kulakları bile. Başını çevirdiğinde, saçına Bear'inkine benzeyen puantiyeli bir fiyonk taktığını görüyorum.

Kendisi ve köpeğim için uyumlu kıyafetler yaptı. Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. O puantiyelerden nefret ediyorum. Her birini öpmek istiyorum, sonra da vücudunu kaplayan milyonlarca çili.

Ne aptalca bir dürtü. Çok saçma. Ellerimi yumruk yapıp bu düşüncüyü avuçlarımın içinde eziyorum.

Penny başını sallar. "Hayır. Hemen gidiyoruz. Hazır mısın, Ayı?" Ayı'nın böğrünü okşuyor ve bir çizik atıyor.

Bear, karnına daha iyi erişebilmesi için yuvarlanıyor.

Penny gülüyor, sesi parlak ve kaygısız. Yüzü aydınlanıyor, pembe dudakları parlak bir gülümsemeyle ayrılıyor. Göğsümde bir kıpırtı oluşuyor. Kalbimde bir sorun var. Yıllık muayenemi yaptırmalıyım, son zamanlarda çok stresliyim.

Boğazımı temizliyorum ve Penny yukarı bakıyor.

"Pekâlâ. Hadi gidelim. Hadi dostum. Yürüyüşe çıkma zamanı."

Bear kadınların bacaklarından atlıyor ve çıkarken bana bakmıyor bile. Tırmalamasını böldüğümü biliyor ve bundan hiç memnun değil.

Penny köpekle birlikte odadan çıkarken duvara yaslanıyorum. Daireden çıkarken Mackenzie de ben de onu dinliyoruz. Tüm bu süre boyunca Bear'la sanki bir insanmış gibi konuşuyor ki bu çok saçma.

"İşte gidiyoruz, dostum. Ben ceketimi giyerken bekle. Sen çok iyi bir çocuksun, bunu biliyor musun? Oh, hayır, şimdi olmaz. Oyunağı yere bırak. Evet, ben ciddiym. Dinle, döndüğümüzde sana biraz fıstık ezmesi vermeme ne dersin? Evet, rüşvete başvuruyorum. Uh-huh. Şimdi gidip dışarıda işini halletmeliyiz. Evet. Aynen öyle, evlat. Tamam, işte gidiyoruz!" Bir saniye sonra kapı açılır ve ikisi de gider.

Kapı arkasından kapandığı anda ev boşalmış gibi hissediyor. Kaşlarını çatıyorum.

Dikkatimi yeğenime veriyorum. Kendini toparlamış ve tekrar yatağa tırmanıyor. Sırtını duvara dayayıp bacaklarını yatağın üzerine uzatarak yanlamasına yerleştiğinde, bakışlarımla karşılaşmadan örtünün üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırmaya başlıyor. Koyu, siyaha yakın saçları dağınık bir şekilde yüzüne doğru sarkıyor ve onları geriye itme zahmetine girmiyor.

Ama yanaklarında bir kızarıklık var ve bir dakika önce Penny ile gülüyordu. Bu benim tek başıma başarabileceğimden daha fazla.

İç çekerek yanına oturdum. Tanrım, bu işte berbatım. Ne söylemem gerekiyor? Sonunda, sessizlik uzadıkça uzayınca, "Annen içki mi içiyor?" diye huysuzca soruyorum.

Mackenzie başını sallar. "Ne kadar sürecekt?"

Bir omuz kalkıyor ve Mackenzie sonunda yorganın ipliğini çözüyor. Parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bir süre."

"Ve onun evinde yaşayan yeni bir erkek arkadaşı mı var?" Sesimi aynı seviyede tutmak için mücadele ediyorum.

Yeğenim başını sallıyor. "Evet. Eylül'den beri."

Ekim ayının ortasındayız. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ve o zaman mı tekrar içmeye başladı? Onunla çıkmaya başladığında mı?"

Mackenzie çenesini salladı. "Evet. O taşındığından beri daha da kötüleşti."

Tanıdık bir duygu yumağı midemde kıvranıyor. Öfke, hayal kırıklığı ve suçluluk, içimde kızgın bir engerek yılanı gibi kıvrılıyor. Bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Ağlamak istiyorum.

Bir süre sessizce oturduk. Bu Mackenzie'nin bende kalmak zorunda kaldığı ilk sefer değil ama sonuncusu neredeyse üç yıl önceydi. Aslında Steph'in içki içtiği günleri tamamen geride bıraktığını sanıyordum ama belli ki yanlışmışım.

Ona zarafet ve anlayışla davranmam gerektiğini biliyorum. Bağımlılığın kolay kolay yok edilemeyecek bir şeytan olduğunu biliyorum. Kısmen suçlu olduğumu biliyorum. Ama içki içerek kendi kızına zarar veriyor. Mackenzie'ye gerçekten acı çektiriyor ve onu tüm beleşçi erkek arkadaşlarının varlığına maruz bırakıyor. Bu vicdansızlık. Kabul edilemez. Beni kızdıran da *bu*.

Öfkemi kontrol edilebilir seviyelere çekmek insanüstü bir çaba gerektiriyor. Sesimin neredeyse sakın çıkacağını bilene kadar konuşmuyorum. "Erkek arkadaşının sana kötü davrandığını söylediğini duydum. Bana bundan bahsedebilir misin?"

Eğer bu adam Mackenzie'ye yanlış *baktıysa*.

Mackenzie kısık bir sesle, "Sadece çok bağıırıyor," diyor. "Anneme beni evden attıracağını söyledi. Baş belası olduğumu söyledi." Alt dudağı titriyor. "Evden atılmak istemiyorum Marcus. Sadece okula gitmek ve iyi notlar almak istiyorum. Yapmam gereken bir bilim projem var ve voleybol takımına girmek istiyorum ve... ve..."

Kaburgalarım daralıyor. Bir kolumu yeğenimin omuzlarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Göğsüme değer değmez gözyaşlarına boğuluyor. Yanağımı başının üstüne yaslıyorum ve bir iç çekiyorum.

Altı yeğenim ve altı yeğenim var ve Mackenzie en yakın olduğum kişi. En büyükleri o ve doğduğundan beri benim küçük kızım oldu. Mackenzie doğduğunda Steph'in çok yardıma ihtiyacı oldu. Şirketimin yükselişe geçtiği zamanlardı, bu yüzden Steph ona verdiğim her kuruşa içerlese bile maddi olarak yardım edebildim. İkisini yeni bir daireye taşıdım, Steph'in tıbbi faturalarını ve yaşam masraflarını ödedim, onun

gerekli tüm bebek eşyalarıyla doluydu. Kız kardeşim nefret etmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Yine de, şaşırtıcı derecede güçlü bebek tutuşuyla parmağımı tuttuğu ve kocaman, yeşil gözleriyle bana baktığı anda küçük kızına aşık oldum. Mackenzie yeğenimden çok kızım gibi hissettiriyor.

"Buraya gelmene sevindim," diyorum ona. "Her zaman benimle kalabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Mackenzie başını sallar. "Evet." Burnunu çekiyor. "Yarın okul için hiç kıyafetim yok. Şampuanım, diş fırçam ya da başka bir şeyim bile yok. Annem beni evden dışarı sürüklemekten önce sırt çantamı alacak zamanım oldu."

İçimde biriken ateş yeniden alevlendi. Kız kardeşimi öldüreceğim. Dışlerim gıcırıyor ve kendimi tekrar kontrol altına almam birkaç uzun dakika alıyor.

"Sana yeni kıyafetler alacağız, Kenzie. Merak etme." "Hiç param yok."

Bu beni güldürüyor. "Şanslısın evlat, çünkü bende bir sürü var."

Hüzünlü bir kakhaha atıyor ve gözlerini silmek için doğruluyor. Yanaklarında büyük siyah lekeler belirliyor ve kaşlarımı çatıyorum. Makyaj yapıyor. Ne zaman makyaj yapmaya başladı?

"Yüzünde siyah bok var," diyorum ona. "Temizlenmen için sana birkaç dakika vereceğim, sonra sana nereden yeni kıyafetler alacağımıza karar veririz."

Mackenzie kendini yataktan fırlatır ve aynaya bakmak için banyoya koşar. Bir ergen çılgılığı havayı yarıyor. Başımı sallıyorum ve ana yaşam alanına doğru yürüyorum. Bizi alması için şoförüne mesaj atıyorum, sonra mutfak tezgahına yaslanıp yüzümü fırçalıyorum.

Bugünlerde genç kızlar kıyafetleri nereden buluyor? Ne tür kıyafetler almam gerekiyor? *Ve makyaj malzemesi?* Gerçekten mi? O sadece 14 yaşında. Ona makyaj malzemesi de mi almam gerekiyor?

Bunalmış olmak nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile. Genç yeğenimin göz kalemi sürmesi yüzünden acı çekmek yerine, yapılacaklar listemdeki bitmek bilmeyen işlerle uğraşıyor olmalıydım. Önümüzdeki birkaç ay içinde küçük bir şirket satın almam gerekiyor ve Steph'in yeniden içmeye başlamaya karar verdiği zaman bu mu?

Ön kapı açılır ve Penny görünür. "Otur. Aferin oğlum. Seni kurulamamız lazım dostum." Kapının yanında bıraktığı havluya uzandı.

ön kapı. Köpeğimin patilerine ekstra özen göstererek onu kurulamasını karşıdan izliyorum. Bear sabırla oturuyor, nefes nefese, dünyanın en mutlu köpeği gibi görünüyor.

Onu suçlayamam. Güzel bir kadın vücudumun her *tarafına* havlu sürseydi muhtemelen ben de o kadar mutlu görünürdüm.

Ugh. İkisinden de uzaklaşıyorum. Sevişmem lazım.

Penny Littleton benim sevdiğim türden bir kadın değil. O kadar tatlı ki ona bakmak bile başımı ağrıtıyor. Bir yıl önce onu ilk gördüğümde tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp sakız ve çilek gibi kokup kokmadığını görmektir. Eminim çok tatlı kokuyordur. Eminim tadı daha da tatlıdır.

Bunun yerine ona evimin anahtarını uzattım ve köpek bakıcısı olarak ondan ne beklediğimi söyledim. O büyük mavi bebek gözleriyle bana baktı, yemyeşil ağzı bana seslendi, yüzünün her santiminde çiller vardı ve başını salladı. "Sorun değil," demişti. Ağzı kocaman, mutlu bir gülümsemeye dönüşmüştü ve bu benim aletimi o kadar sertleştirmişti ki anahtarı kapıya sokar sokmaz aceleyle çıkmak zorunda kalmıştım.

Hiç mantıklı değil. Benim gittiğim kadınlar şehvetli, seksi ve iş bittikten sonra gitmekten mutlular. Kaşınmaktan başka bir şey yapamayacak kadar meşgul olduğumu anlıyorlar. Ben kabarcıklı değilim. *Şirinlik* yapmam.

Ama o gün, şirinlik yapmayı çok istedim. Tekrar ve tekrar. Evimdeki her yüzeyde. Şirinlik yapmayı o kadar çok istiyordum ki, önümüzdeki iki hafta boyunca elimi sikime her sardığımda Penny Littleton'ı düşündüm.

İyi, üç hafta.

O zamandan beri ondan uzak duruyorum. Kadınlara ayıracak vaktim yok ve kesinlikle köpek bakıcıma ayıracak vaktim yok. Bear onu uğraşılacak kadar çok seviyor.

Penny onu kurulamayı bitiriyor ve tasmaını çıkarıp ön kapının yanındaki kancaya asıyor. Yeni papyonunu düzelterip ayağa kalkıyor ve beni görünce küçük bir çığlık atıyor. Onu tekrar izlemek için arkamı döndüğümü fark etmemiştim.

Çınlayan kahkahası tekrar duyuluyor ve göğsümdeki o garip kasılma bir kez daha meydana geliyor. Daha aşağıda başka bir kasılma daha oluyor. İkisini de görmezden geliyorum. "Özür dilerim," diyor yanaklarında aptalca, sevimli bir kızarıklıkla. "Ben

genellikle burada yalnızım. Sizi beklemiyordum."

Beni kendi evimde beklemiyordu. Sanki buranın sahibiymiş gibi.

Bir kızgınlık parıltısı bekliyorum... ama gelmiyor.

Bear sonunda gelip bana merhaba demeye tenezzül etti. Açık alanda Penny'nin bakışlarıyla karşılaştığımda başını okşuyorum.

"Bu öğleden sonra gelmene gerek yok," diyorum ona. "Bear'ı ben gezdiririm. Günün geri kalanında izinliyim. Yine de normal ücretini ödeyeceğim."

Genelde insanlara ücretli izin verdiğimde neşelenirler. Penny gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Köpeğime baktı. "Tamam. Sanırım yarın görüşürüz, Ayı." Köpeğim ona doğru koşuyor ve tırmalanmak istiyor. Penny bunu yerine getiriyor. "Güle güle. Ben yokken uslu bir çocuk ol."

Bear oflayıp pufluyor, bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor ve su kabına doğru yürüyor. "Gidiyor musun?" Mackenzie koridorun ağzında beliriyor.

Penny tekrar arkasını dönüyor ve yeğenimin bakışlarıyla buluşuyor. "Evet. Daha iyi hissediyor musun?"

Yeğenim omuz silkiyor. "Sanırım. Marcus beni yeni kıyafetler almaya götürüyor." "Oh, ne güzel!" Penny haykırıyor. "Seni nereye götürüyor?"

İki kadın beklentiyle bana bakıyor. Bear bile su kabını yalamayı bırakıp bana bakıyor.

Yutkunuyorum. "Ben, um..." Gözlerim Penny ve Kenzie arasında gidip geliyor. Yeğenimin yüzü lekeli ve kırmızı, gözyaşları yüzünden gözleri hâlâ biraz sulu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Penny'ye dönerek çenemi ona doğru salladım. "Bizimle gel. Genç bir kızın nelerden hoşlandığını benden daha iyi bildiğine eminim. Normal saat ücretini ödeyeceğim."

Penny başını eğiyor. Mackenzie'ye döner. "Benim de gelmemi ister misin?"

Bu küçük soru ayaklarımın altındaki zeminin kaymasına neden oluyor. Tam o sırada, Penny ona eşlik etmesi için harika bir saat ücreti ödeme teklifimi kabul etmediğinde ve yeğenimin onu orada istediğinden emin olmak için Kenzie'yi gerçekten kontrol ettiğinde... bu beni dengesiz hissettiriyor.

Göğsümün ortasındaki bir noktayı ovuyorum ve doktor randevusu almak için aklıma bir not düşüyorum.

Çalışanlarım olmasına alışkınım ve bu açık bir ilişki. Onlara zamanları için ödeme yapıyorum. Onlar da iş yaparlar. İlişkilerimin çoğu aynı senaryoyu izledi. Akşam yemekleri, içkiler, Karayipler'e hafta sonu gezileri için ödeme yapıyorum ve karşılığında net ve tanımlanmış bir şey alıyorum. Başladığını söylediğimde başlar ve bittiğini söylediğimde biter.

Birkaç aylık eğlenceden öteye gitmiyor. Asla cildimin yüzeyinden daha derine inmez.

Yeğenim Penny'ye alışverişe gelmemesini söylese, Penny'nin on dört yaşındaki bir kızın isteklerine saygı duyarak birkaç yüz doları geri çevireceğini biliyorum. Bunu herkes yapmaz. Herkes sırf genç bir kızın tercihlerine kulak vermek için benim isteklerime karşı çıkmaz.

"Evet," diyor Kenzie, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Tarzını beğendim. Belki seninki gibi bir elbise bulmama yardım edebilirsin."

"Oh." Penny tekrar kızarır ve ellerini önünden aşağı kaydırır. Yüksek yakalı ve kabarık etekli lacivert bir elbise giymiştir. Yağmur ceketinin lastik ördek sarısı ve çantasında saçındaki fiyonkla uyumlu bir eşarp var. Yırtık kot pantolon ve tişört giyen yeğenimin böyle görünmek isteyeceğini asla hayal edemezdim. *Kimsenin* böyle görünmek isteyeceğini hayal edemiyorum. Bu çok saçma. Tamamen, tamamen saçma.

Penny yeğenime gülümsüyor. "Ne bulabileceğimize bakacağız, tamam mı?"

Mackenzie başıyla onaylıyor ve çantasını almak için misafir odasına koşuyor. Ayakkabılarımı giyip ceketimi aldıktan sonra kendimi ön kapıda Penny'nin yanında buluyorum. Parmaklarım elinin arkasını okşamaya karar veriyor.

Teni çok ama çok yumuşak.

"Teşekkürler," diyorum sessizce.

Penny bana bakıyor ve gözlerim dudaklarına kayıyor. Eminim onlar da yumuşaktır. "Sorun değil," diye cevap veriyor. "Mackenzie sana sahip olduğun için çok şanslı."

PENNY

Marcus Walsh'un ne kadar muhteşem olduğunu unutmuştum, ama oğlum, müthiş bir hatırlatma aldım. Göğsümde kapana kısılmış bir kuş varmış gibi hissettiriyor. Bana her baktığında kanatlarını kaburgalarımın doğru çırpıyor.

Gözleri badem şeklinde, hafifçe kalkık ve parlak, zümrüt yeşili. Saçları kömür karası, profesyonellere göre biraz daha uzun. İri yarı.

-Uzun ve geniş, omzuna zar zor ulaşabiliyorum. Muhtemelen beni kaldırıp omzunun üzerinden hiç çaba sarf etmeden, sadece o büyük ellerinden birini kullanarak fırlatabilirdi.

Bu düşünce neden hoşuma gidiyor?

Sırf ellerimle bir şeyler yapabilmek için çapraz çantamı ayarlıyor ve yeniden ayarlıyorum. Yağmurluğumun altında terliyorum. Onun bakışları altında.

Tehlikeli, bu adam tehlikeli.

Tehlikeli bir adama yaklaşılmaması gerektiğini bilmiyorum mu?

Yağmur ceketimin fermuarını boynuma kadar çekiyorum ve kapüşonu başıma geçiriyorum. Marcus'un gözleri avını izleyen bir avcı gibi hareketlerimi takip ediyor.

Kıvrınmamaya çalışıyorum ama bir erkeğin bakışlarından duyduğum o sümüksü rahatsızlığı hissetmediğimi fark edince şaşıyorum. Onun yerine hissettiğim tek şey... sıcaklık. Göğsümde, midemde ve daha aşağıda uzun zamandır unuttuğum bir sıcaklık.

Boğazımı temizliyorum ve yanaklarımdaki hayali saçlara vuruyorum. Her yerim kaşınıyor.

Bu bana göre değil. Çok uzun zamandır bir erkeği çekici bulmuyorum. Ben de onları geri çekmemek için elimden geleni yapıyorum! Üvey annem, böyle aptalca kıyafetler giymeseydim, hiçbir sorunum olmayacağını söylemeye bayılır.

Bir erkeği yakalamak. Bir erkeği yakalamamanın benim yapmak istediğimin tam tersi olduğunu anlamıyor gibi görünüyor.

Erkeklerden mümkün olduğunca uzak durmak istiyorum.

Malum sebeplerden dolayı babamla ve üvey annemle pek konuşmuyorum.

Köpekler çok daha iyi bir seçimdir. Köpekler kapınızda belirip sizi işe kadar takip etmezler. Köpekler sizi aylarca takip edip evinizden çıkmaya korkmanıza neden olmazlar. Köpekler bilgisayarınıza girip kişisel e-postalarınızı okumaz. Eğer bir köpek sizi rahatsız ediyorsa, polis muhtemelen bir insana kıyasla çok daha fazla yardımcı olacaktır.

Bunu çok iyi biliyorum. Zor yoldan öğrendim.

"Hazır!" Mackenzie koridordan koşarak geliyor ve ayaklarını ayakkabılarının içine sokuyor. "Hadi gidelim."

Dışarıda bizi bekleyen bir araba var ve Bay Walsh'un şoföre başını sallamasından onun bir çalışan olduğunu anlıyorum. Yola çıktık. Mackenzie hemen neşeleniyor ve ihtiyacı olan tüm kıyafetleri, banyo malzemelerini ve makyaj malzemelerini sıralıyor. Marcus kayıtsızca cevap veriyor, bir kolu arabanın camının kenarında, diğer kolu orta konsola dayanmış.

Mackenzie ile arka koltuktayım, bu yüzden profilini iyi görebiliyorum. Çenesi camı kesebilir. Burnu güçlü ve düz ve başını koltuk başlığına yasladığında boğazı garip bir şekilde seksi görünüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açmadan önce cama dönüyorum.

Yağmur arabamızın üzerinde sürekli çiseliyor. New York'u grinin tonlarıyla yıkıyor, şehrin puslu ve önsezili görünmesine neden oluyor. Arabanın içinde, ısıtılmalı koltuklarla ısınıyorum ve deri döşemeli bir kozanın içine giriyorum. Kendimi güvende hissediyorum.

Bu düşünce beni sarsıyor. Kendimi *güvende* hissediyorum. Güçlü bir adamdan bir metre uzaktayım ve korkmuyorum.

Bu başlı başına kötü bir şey. İçgüdülerimin onun yanında köreldiği anlamına geliyor. Bana zarar verebilir demek.

Mackenzie, "Ben de saç düzleştiricimi unuttum," diyor. "Belki onlardan bir tane alabiliriz." Parmakları aramızdaki orta koltukta oturan Bear'ın tüylerini boş boş okşuyor. Köpeğin gözleri kapalı ve tüylerinin sıcaklığından biraz olsun rahatlamak için bir elimi sırtına koyuyorum.

"Elbette," diye cevaplıyor Bay Walsh. Uzun parmakları orta konsola vuruyor ve elimin arkası karıncalanıyor. O parmaklarla bana *dokunmuştu*. "Neye ihtiyacın varsa alacağız, Kenzie."

Beşinci Cadde'ye dönüyoruz, yavaşlıyoruz ve neredeyse boğuluyorum. Genç yeğenini ülkenin en ünlü alışveriş caddesinde tasarım kıyafetler almaya götürüyor. Neden Target'a gitmemizi bekliyordum ki?

Daha da önemlisi, ben burada ne halt ediyorum?

Bay Walsh durur durmaz arabadan iniyor ve şoför bir saniye sonra kapımın önünde. Kapıyı benim için açıyor ve başıyla selam vererek dışarı adımımı atar atmaz benim için bir şemsiye açıyor. Mackenzie koltuğun diğer tarafına geçerek aynı taraftan çıkıyor, şoföre teşekkür ediyor ve şemsiyeyi alıyor. Bear, biz alışveriş yaparken arabanın sıcağında ve korunağında güvende olmak için içeride kalıyor.

Patronum çoktan tasarım mağazasının kapısına varmış, içeri girerken kapıcıya başıyla selam veriyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum takip ederken. Kapüşonu çıkarırken yağmur ceketim gıcırıyor. Etrafımdaki her şey pırıl pırıl, pahalı ve ürkütücü. Bir şeye dokunup onu mahvederim diye hareket etmeye korkuyorum. Bu yüzden olduğum yerde durup cilalı zemine su damlatarak Bay Walsh ve Mackenzie'nin siyahlar giymiş bir satış görevlisine doğru ilerleyişini izliyorum.

Bay Walsh, "Yeğenimin kıyafete ihtiyacı var," diye anons ediyor. Yardım istemiyor ya da nezaketle vakit kaybetmiyor. Bana bakıp "*Bizimle gel*" demesi gibi. İnsanlara emir vermeye alışkın.

Barf. İsteyeceğim son şey aptal bir köle gibi emir almaktır.

Savunmamı güçlendiren bu düşünceyle, ona olan ilgimi "İlk Fırsatta Yok Et" etiketli zihinsel bir kutuya itiyorum.

Satıcı kadın Bay Walsh'a saygıyla başını sallar ve Mackenzie'ye döner. "Ne aradığınızı söyleyebilir misiniz, bayan?"

"Şey..." Gözlerinde yazılı bir soruyla Marcus'a bakıyor. "Neye ihtiyacın varsa, Kenzie," diye yanıtıyor Marcus, elini onun omzuna koyarak omuzlarından tutup hızlıca sarılmak için kendine çekti. "Sadece bayana ne istediğini söyle."

Mackenzie derin bir nefes alır. "Hiçbir şeyim yok," diyor sonunda. "Kot pantolonlara, üstlere ve muhtemelen bir ya da iki elbiseye ihtiyacım var. İç çamaşırı. Bir saç düzleştirici. Penny'nin elbisesini beğendim, eğer sizde öyle bir şey varsa lütfen deneyebilir miyim?"

Beni işaret ediyor ve tüm gözler benim vıcık vıcık, sırlıklam halime çevriliyor. Ben ölüyorum. Parlak taş zemin üzerinde öylece bitiyorum.

"Elbiseyi görebilir miyim?" Kadın bana gülümseyerek ceketimin fermuarını açmamı işaret ediyor. Ellerini karnının önünde kavuşturmuş, bekliyor.

sabırla. Sesi sakın ve saygılı; acaba buraya tek başıma gelseydim, yanımda para kolan Marcus Walsh olmasaydı da aynı tonu kullanır mıydı?

Sanırım bu sorunun cevabı kocaman bir *HAYIR*. Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki."

Böylece, binlerce ve binlerce dolar değerindeki kıyafetlerle çevrili bir ortamda, lastik yağmur ceketimin fermuarını açıyorum ve elbisemi ortaya çıkarıyorum. İkinci el bir elbise. Yere kadar uzanan bir hamile elbisesi olarak başladı ve ben onu parçalara ayırıp 1950'lerin tarzında bir daire elbiseye dönüştürdüm. Şimdi, yüksek yakalı ve kap kollu ve özellikle eklediğim penslerle gurur duydum. Orijinal elbise bana iki dolara mal oldu. İki. Dolar. Bu mağazanın lobisinde, aptalca pahalı kıyafetlerle çevrili bir şekilde Tasarımcı Gestaposu tarafından denetlenene kadar bu gerçekle gurur duyuyordum.

Ben *ev yapımı* bir *elbise* giyiyorum, süslü bir satıcı ise uzman bir gözle elbiseyi inceliyor.

"Tasarımcıyı tanıdığımdan emin değilim," diyor bakımlı kaşları birbirine çarparak.

Yok artık. Kalbim çarpmaya başlıyor, onun, Mackenzie'nin ve Marcus'un bakışlarının ağırlığı derime işliyor. Özellikle Marcus'un.

O zihinsel kutu uçarak açılıyor ve şehvet beni hızlı bir tren gibi tam gözlerimin ortasından vuruyor. Ne yazık ki bu darbe beynimle ağzım arasındaki bağlantıyı koparıyor.

"Bu bir Littleton," diye geveliyorum tam bir aptal gibi. "Bu yılın ilkbahar/yaz koleksiyonundan." Dudaklarıma dengesiz bir gülümseme yayılıyor. "Bulduğumda inanmadım."

Eteğimi savuruyorum, sonra beynim kelimelerime yetişirken ağzım kapanıyor.

Az önce ne dedim ben?

Az önce gerçekten Littleton adında bir tasarımcı olduğumu ve elbisemin bir *koleksiyonun* parçası olduğunu mu iddia ettim? Benim neyim var böyle? Profesyonel yardıma ihtiyacım var.

Daha profesyonel yardıma ihtiyacım var.

Oh, Tanrım. Bana pislikmişim gibi bakacak. Fakir olduğumu, köpek giydirme işi yaptığımı, bu elbiseyi kendim kesip diktiğimi bilecek.

Ama satıcı kadın bana bilmiş bir şekilde başını sallıyor. "Tabii ki. Çığır açıcı. Özellikle Littleton'ın son renk bloklaması kullanımına bayıldım."

yıl."

Farların ışığında bir geyik gibiydim ve sadece başımı sallayabildim. İşin komik yanı, haksız da değil. Tasarruf projelerimde ve köpek kıyafetleri koleksiyonumda çok fazla renk bloklaması yaptım. Ama nedense, satıcı bayanın bunu bildiğini sanmıyorum.

Ayrıca kendimi "çığır açan" olarak tanımlayabilir miyim bilmiyorum. Daha çok "kırılmış" gibi. Çığır açmak mı?

Kafamda bu saçma sapan düşünceler dolaşırken, patronumun bakışlarıyla karşılaşma hatasını yapıyorum. Kaşları kalkık, yeşil gözleri sabit bir şekilde benimkilere bakıyor. Bana mı öyle geliyor, yoksa dudağı birazcık mı seğirdi?

Hayır. Gülümsemiyor. Yüzüne baksana! Varlığını onurlandıran en aptal kadın olduğumu düşünüyor gibi görünüyor ve bu noktada haksız olduğundan emin değilim.

"Beni takip edin!" Satıcı kadın kolunu zarif bir şekilde salladı ve bizi mağazanın derinliklerine götürdü. Mackenzie'nin birkaç adım arkasından yürüyorum ve Bay Walsh da yanıma geliyor.

Sesi bal gibi, beni ayak parmaklarıma kadar ısıtıyor. "Littleton geçen yılın ilkbahar/yaz koleksiyonunda çok fazla renk bloklaması mı yaptı, yoksa o satış görevlisi saçmalıyor muydu?"

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, sonra hemen başka tarafa bakıyorum. Kızarıklığın boynuma doğru yükseldiğini hissedebiliyorum. "Onu duydun. Çığır açan bir koleksiyondur." Dudaklarımın kenarından konuşuyorum, mağazanın derinliklerine doğru ilerlerken adımlarım sertleşiyor.

"Dur tahmin edeyim. Sonbahar/kış puantiye modası mı başladı?" Bakışlarını saçımdaki fiyonkta gezinirken yakalıyorum. Gözlerinde kesin bir eğlence var, ama bu hoş bir eğlence değil. Alaycı ve alaycı. Lanet olsun ona! Benimle dalga geçerken nasıl bu kadar güzel görünebiliyor?

Yanaklarım yanıyor. Ben güzelce kızarabilen bir kadın değilim. Son derece açık tenli, çilli ve kızılı. Yüzüm kızardığında başımın, göğsümün ve omuzlarımın her yeri kıpkırmızı olur. Şu anda tam bir korku gibi görünüyor olmalıyım. Kırmızı bir yüz, sarı yağmurluk ve puantiyeli fiyonkun iyi bir görünüm olduğunu düşünemiyorum.

"Littleton'ın bundan sonra ne tür bir dâhilikle ortaya çıkacağını tahmin edemem," diye cevap veriyorum çenemi kaldırarak. Yanımdaki adama bir bakış atıyorum, dudaklarının köşesinin bir kez daha hafifçe yukarı kalktığını görmek için tam zamanında. Kalbim Cirque-du-Soleil'e layık bir takla atıyor, sonra inişe geçiyor ve organlarımın geri kalanına derin bir selam veriyor.

Ancak Bay Walsh'un yüzündeki gülümseme belirtisi belirdiği anda kaybolur ve yerini derin bir kaş çatmaya bırakır.

Peki o zaman.

Belli ki bu adam benden hoşlanmıyor. Bu düşünce beni neden rahatsız ediyor?

Dönerken düşüncelerimi çözmekle meşgulken, beynim yine arızalanıyor. Bu kez ayaklarım omurgamla olan bağlantısını kaybediyor ve zeminin tamamen düz bir bölümüne takılıyorum. Kollarım sallanıyor, midem bulanıyor, öne doğru yuvarlanıyorum; ısıltılı gece elbiseleri giyen mankenlerden oluşan çok süslü ve çok pahalı görünen bir vitrine doğru.

Son anda bir kol karnımı sarıyor ve tekrar ayağa kaldırılıyorum. Sırtımı güçlü bir erkek bedenine dayadım. Mermerden yapılmış bir kol karnımı sarıyor. Dokunuş, elimi elektrikli bir telin etrafına sarmak gibi hissettiriyor. Tüm vücudum sarsılıyor, arzu sıcak bir dalga halinde içimi kavuruyor. Tenim hassaslaşıyor, göğüslerim ağırlaşıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluğun farkındalığını görmezden gelmek imkansız hale geliyor.

Avuç içi göbeğime bastırıyor, göğsü sırtımda sert bir duvar oluşturuyor.

Yıllar sonra ilk kez vücudum bir erkeğinkine bastırılırken, şok içinde tek yapabildiğim hareketsiz durmak.

Hayır. "Bir erkeğin" değil. *Marcus Walsh*'a karşı, milyarder patronumun çok güzel, çok devasa vücuduna.

"İyi misin?" diye soruyor, eli belimdeki çukura doğru kayıyor. Parmakları hafifçe aşağı kayıyor ve iç çamaşırımın kemerini hissettiğini anlıyorum.

Aniden sıırıslık olan iç çamaşırım.

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye soluyarak uzaklaşıyorum.

Benden uzaklaşıyor ama vücudumun arka kısmı hâlâ yanıyormuş gibi hissediyorum. Karnımda bir iz var ve neredeyse kendimi tualete atıp kolunun iz bırakıp bırakmadığını kontrol etmek istiyorum. Ellerimi nafile bir serinletme çabasıyla yanaklarıma koyduğumda patronumun, Mackenzie'nin ve satış görevlisi kadının bana baktığını görüyorum.

Önümdeki ısıltılı canavarlığı gösteriyorum. "Bu çok güzel." Satıcı kadın bilgece başını sallıyor. "Yaygın bir tepki."

Ona kısıp bir gülümseme veriyorum. Yürümeye devam ediyoruz. Düşüncelerim etrafımda dönerken adımlarım tahta gibi, bedenimdeki hisler hızla bilinçli kontrolümün dışına çıkıyor. Patronumun vücudunun sıcaklığı bedenimde alev alev yanıyor.

yandan. Kolu ceketime değiyor ve adımları pırıl pırıl mermer zeminde yankılanıyor. İkimizin arasındaki mesafenin o kadar acı verici ve keskin bir şekilde farkındayım ki başka bir şeye odaklanmak çok zor.

Dengem bozuldu. Bu doğru değil. Erkekler hakkında böyle hissetmemem gerekiyor.

Yanında kendimi güvende hissettiğim tek bir adam var, o da iş ortağım Brian. Güvenilir olduğunu defalarca kanıtladı. Beş yıldır arkadaşım ve benimle yatmaya çalışmayan tek erkek o. Ona güveniyorum, sadece ona.

Ama diğer erkekler? Bana sadece seks ya da temizlik işleri için iyiymişim gibi bakanlar? Onlar en iyisi kalın, çivili savunma duvarlarımın diğer tarafında kalsınlar.

Marcus Walsh'un duvarın öbür tarafında, kafasına nişan alınmış büyük bazuka tüfekleriyle olması gerektiğinden kesinlikle eminim. Zengin, güçlü ve o kadar güzel ki ona bakmak gözlerimi acıtıyor. Eğer normal erkekler tehlikeliyse, Bay Walsh ölümcüldür.

Dokunuşunun yankısı hâlâ karnımı, sırtımı yakıyor. Omuzlarım onun göğsüne çarptığı yerde yanmış gibi hissediyor. Boğazım sıkışıyor ve kalbim dengesiz atıyor.

Gölünç derecede pahalı kıyafetlerin sergilendiği bir vitrinin önünde durduğumuzda, yapmam gereken en iyi şeyin ondan çok ama çok uzak durmak olduğunu biliyorum.

Sorun şu ki, bunu yapabileceğimden emin değilim.

MARCUS

TELEFONUM ÇALİYOR. Penny ve Mackenzie'yi yüzüncü kez soyunma odasına giderken bırakıp kenara çekiliyorum ve telefona cevap veriyorum.

"Marcus," diyor annem, sertçe nefes vererek. "Mesajını aldım. Mackenzie seninle mi?"

"Mm," diye cevap veriyorum. "Steph'ten haber aldın mı?" "Tek kelime bile yok. Telefonlarıma cevap vermiyor."

Yılanların düğümü içime geri dönüyor, bükülüyor, tükürüyor, ısırıyor. Bundan nefret ediyorum. Mackenzie'nin bunun ortasında olmasından nefret ediyorum, tüm bunların suçlusunun ben olmasından nefret ediyorum.

Aileme bakması gereken kişi benim. Güvendikleri kişi benim.

Annem bir nefes veriyor. "Onu denemeye devam edeceğim. Kenzie iyi mi?" "O iyi. Şimdi onunla birkaç kıyafet alacağım."

"Sen iyi bir adamsın tatlım," diyor annem.

Yüzümü buruşturuyorum. İyi bir adam gibi hissetmiyorum. Her şeyin ağırlığı altında eziliyormuşum gibi hissediyorum. Ailevi sorumluluklarım, işim - tüm bu hayatlar işlerin yürümesi için *bana* güveniyor.

Penny'nin sesi boşlukta süzülüyor. "*Harika* görünüyorsun, Mackenzie. Hayır, ciddiğim." Cıyıklıyor. Bu sesi başka nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ve duymamak için elimden geleni yapıyorum.

"Marcus," diye devam ediyor annem, dikkatimi tekrar telefon görüşmesine çekerek. "Az önce Ollie'den haber aldım. Küçük Anna az önce kolunu kırdı ve sigortaları faturanın tamamını karşılamadı. Senden asla kendisi istemez tabii ama sen..."

"Ben hallederim," diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Ne kadar lazım?" Ollie benim en küçük kardeşim. Üç çocuğu var -Aliver Jr., Anna ve bebek Eric- ve arkadaşım Leif'in şirketinin hukuk ekibinde çalışıyor. Üç yıl önce ikisini tanıştırdım ve ona iş buldum. Kardeşimin eşi Eric'i doğurduktan sonra sağlık sorunları nedeniyle çalışmayı bırakmak zorunda kaldı. Bildiğimden daha fazla mücadele ediyor olmalılar. Bu işi almalıydım.

daha çabuk halledebiliriz.

"Hastaneye doğrudan ödeme yapmak ister misiniz? Ollie'nin size bilgileri göndermesini sağlayacağım."

"Sorun yok anne," diyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Seni seviyorum tatlım," diyor annem. "Bay Rosebury'nin selamı var ve fırını tamir ettirdiğiniz için teşekkür ediyor."

Annemin komşusu yirmi yıl önce çok eskiydi. Şimdi ise tarih öncesi. Ben çocukken, yiyeceklerini üç kat merdivenden çıkarmam ve diğer ufak tefek işler için bana para verirdi. Bana verdiği parayla ilk bilgisayarım için para biriktirdim. En azından yaşlı adamın fırını tamir etmesi için birini gönderebilirdim, özellikle de ona yeni bir fırın almama izin vermediğinde.

"Sorun değil anne. Ona benden selam söyle."

"Olur. Şimdi gitmeliyim; Tara'nın çocukları birazdan burada olacak ve öğle yemeği için bir şey hazırlamadım. Hoşça kalın. Kenzie'ye benden kocaman bir öpücük ver ve yeni kıyafetlerini görmek için sabırsızlandığımı söyle. Oh ve tatlım, bu hafta sonunu unutma!"

Kaşlarımı çattım. "Bu hafta sonu mu?"

"Oliver Jr.'ın doğum günü," diye azarlıyor annem. "Gelebileceğini söylemiştin." Gözlerimi kapatıyorum. "Tabii ki geleceğim. Evet. Orada olacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattım ve bir nefes aldım. Annem doğanın bir gücüdür. O bizi bir arada tutan yapıştırıcıdır - aile, arkadaşlar, toplum.

Önümde asılı duran elbisenin kumaşına dokunuyorum. Kumaşı ince, boncuk işlemeleri enfes. Ben bunların hiçbirisiyle büyümedim. Annem hâlâ Washington Heights'ta iki kız ve iki erkek kardeşimle birlikte büyüdüğüm üç yatak odalı dairede yaşıyor. Ranzalar ve küçük odaya hakim şifonyerlerle dolu çocukluk yatak odamın bıraktığım gibi durduğundan eminim. Tek fark artık dairenin sahibi annem ve devam eden masrafları ben ödüyorum. Daha güzel bir şey istememişti. Dedi ki

Burası, milyon dolarlık süslü bir evle değiştirilemeyecek anılarla doluydu.

Onu suçlayamam. Yıllardır SoHo'daki fabrikamda kalıyorum. İstikrar, nereden geldiğini bilmek hakkında söylenecek bir şey var.

Ailemi neredeyse yoksulluktan kurtardım. Başardım. Başardım.

Peki neden bu kadar boş hissediyorum? Neden asla yetmeyecekmiş gibi hissediyorum? Her zaman başka bir acil durum var. Beslenecek başka bir boğaz. Tamir edilecek başka bir fırın.

Herkesin başvurduğu kişi olmak umurumda değil. Bir bakıma bunu seviyorum. Ailemin ve arkadaşlarımla güvendiği, başladığımız yere dönmememizi sağlayan kişi benim.

Ama bazen, hiç bitmiyor. Sanki diğer herkesin mutlu olduğundan emin olmak dışında hiçbir anlamı yokmuş gibi geliyor. Sürekli bir şeylerin peşindeyim ve bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Mackenzie'nin kahkahası dönmeme neden oluyor ve onu Penny ile birlikte soyunma odasından çıkarken görüyorum. Kız kardeşimin söyledikleri aklıma geldikçe göğsümde hâlâ öfke dalgaları dolaşıyor. Bu sabah kızına nasıl davrandığını.

Yeterince şey yapmamış gibi hissetmem şaşırtıcı mı? Eğer onun yanında olsaydım Stephanie şimdiye kadar istediği her şey olabilirdi. Her şeyin kötüye gittiği o gün bu kadar bencil olmasaydım.

"Marcus, bak!" Kenzie mavi bir elbiseyi kaldırıyor. "Tam olarak Penny'ninkine benzemiyor ama çok yakıştı. Alabilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Gözleri parlıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden Penny'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sarı yağmur ceketini iki eliyle tutuyor, yanaklarında ve boynunda parlak kırmızı bir kızarıklık var. Cildi pürüzsüz, ipeksi, dokunulabilir. Bakır rengi saçlarının parmaklarımla arasında yumuşayıp yumuşamayacağını merak ediyorum. Yumruğuma dolasam hoşuna gider miydi?

Gözlerimi ondan ayırıp yeğenime başımı sallıyorum. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Evet. Makyaj ve iç çamaşırı hariç. Ve saç malzemeleri. O yüzden gidip başka bir şey yapmalısın çünkü amcamın beni iç çamaşırı alırken görmesini istemiyorum." Burnu kırışıyor. "İğrenç."

Penny'nin dudakları seğirir. "Sana yardım edeceğim, Mackenzie. Gel hadi."

Satış görevlisini takip etmek için başka bir bölüme dönüyorlar ve ben kendimi hiçbir şey görmeden koridorlarda dolaşırken buluyorum. Zihnim dönüyor.

Telefonum çalıyor ve cevap vermem gerektiğini biliyorum. Asistanım Todd'un muhtemelen benden yüz bir şeye ihtiyacı var. Belki de annem, ben yardım etmezsem zorlanacak başka bir kişiyi unutmuştur.

Ama hepsini görmezden geliyorum, çünkü tek düşünebildiğim Penny'nin teninin ne kadar yumuşak olduğu ve onu yakalayıp vücuduma bastırdığımda ne kadar iyi hissettirdiği idi.

Ailem ve çalışanlarımla ilgilenmek boş geliyor ama onun bedeninin benimkine sarılması çok ama çok gerçek hissettirdi. Sinirliyim, huzursuzum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Kendimi rengarenk, eğlenceli parçaların bulunduğu bir mücevher kutusunun yanında buluyorum. Bir çift küpe gözüme çarpıyor. Çiçek şeklinde, mavi bir çiçeğin içine altın bir çiçek yerleştirilmiş. Çiçeğin ortasında parlak mavi bir taş var.

Penny'ye çok yakışmıştı. Muhtemelen saçına takacağı çirkin bir fiyonkla ya da Littleton'ın "ilkbahar/yaz koleksiyonundan" başka bir parçayla eşleştirir ve buradaki tasarımcı kıyafetleri kadar iyi ya da onlardan daha iyi görünürdü.

Tezgâhın diğerk tarafında bir satış görevlisi beliriyor. "Beğendiğiniz bir şey var mı efendim?"

Yapmamalıyım. O benim köpek gezdiricim. Köpek gezdiricine mücevher almazsın.

Sonra Penny gününü Mackenzie'nin bu sabah olanlar hakkında daha iyi hissetmesini sağlayarak geçirdi. Sadece bu da değil, bir yıldır benim için çalışıyor ve tek bir günü bile kaçırmadı. Bear onu seviyor. Buna yıllık ikramiye diyebilirim.

"Şu küpeler," diyorum, çantayı göstererek. "Mavi ve altın rengi olanlar."

"Güzel seçim efendim," diyor adam. Sarı saçları geriye doğru taranmış ve boyundan ayağı kadar siyah giyinmiş. "Bea Bongiasca çok eşsiz parçalar yapıyor. Çiçek Gücü Çifte Halka küpeleri özellikle popüler oldu."

İçimden bir ses bunu işaret ettiğim herhangi bir mücevher parçası için de söyleyeceğini söylüyor, ama ben görmezden geliyorum. Daha fazla düşünmeden küpeleri alıp cebime koyuyorum.

Sonra ne yaptığımı anlıyorum ve kendimi kafamdan vurmak istiyorum. Yeğenim ve köpek bakıcısı, kollarında bir düzine poşetle yeniden ortaya çıkıyorlar,

kızarmış ve bitkin görünüyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Evet," diyor Mackenzie. "Evde olduğumda sana sahip olduğum her şeyi göstereceğim." Daha önce ona verdiğim kredi kartını bana geri veriyor ve ben de cüzdanıma yerleştiriyorum.

Dışarı çıktığımızda Penny boğazını temizliyor. "Buradan metroya bineceğim," diyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. Tentenin altında, kapalı gökyüzünden gelen sürekli çiseleyen yağmurdan korunuyoruz. Penny, sarı, mavi ve kırmızılar içinde, bakır saçları ve çilli teniyle etrafımızı saran gri kasvete karşı parlak bir nokta gibi görünüyor.

Şehvet içimde parlıyor.

Sorun *o* değil. Penny'nin kendisi çok sevimli. Çok fazla.

Sadece sevişmeye ihtiyacım var ve o da bana en yakın kadın, hepsi bu. Ama bunu inkar edemem - onu daha önce olduğu gibi kendime doğru bastırmak, giysilerimizin arasından vücudunun sıcaklığını hissetmek, nefes nefese yanağımın üzerinde gezinmesini istiyorum. Bizi ayıran küçük mesafeden birbirimizi izlerken, arzu sıkı bir yumruk gibi etrafımı sarıyor.

Elbisesinin altında tadı güzel olur muydu? Benim için güldüğü gibi iç çekip inler miydi? Daha fazlası için bana yalvarıp yakarır mıydı? Tüm bu soruların ve daha fazlasının cevabını bilmem gerekiyor. Onu soyduğumda utangaç ve ağırbaşlı mı olurdu, deli gibi kızarır mıydı, yoksa biraz vahşileşir miydi?

Vahşi. Bırakırdı, ben karar verdim.

Isı içimde kırbaçlanıyor, yoluna çıkan her şeyi kavuruyor. Bu kadına altımda ihtiyacım var. Bu gece. Hemen şimdi.

Boğazını temizliyor. "Peki. Sonra görüşürüz."

Yüzüme buzlu su çarpıyor, yanlış yere konmuş şehvetimi söndürüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Benim neyim var böyle? Şu anda ihtiyacım olan son şey başka bir dikkat dağıtıcı şey. İş yerinde önemli bir satın almayla uğraşıyorum, kız kardeşimin hastalığının nüksetmesi konusunda endişeleniyorum ve şimdi de ergenlik çağındaki yeğenime bakmak zorundayım. İşleri zorlaştıracak bir kadına ihtiyacım yok.

Bu kadının işleri karmaşıktırmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Bir el salladım. "Tamam. Güle güle." Penny'nin irkilmesine aldırmadan başımı eğip beni bekleyen arabaya dalıyorum ve kendini Penny'ye doğru fırlatmaya çalışan Bear'ı geri çekiyorum.

Mackenzie bir saniye sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. Arabayı sürmeye başladığımızda bakışlarımla karşılaştı. "Penny'ye neden bu kadar kaba davrandın? En azından onu evine bırakabilirdin. Bugün gerçekten çok iyiydi ve bana senden çok daha fazla yardım etti."

"Hatırladığım kadarıyla kredi kartım biraz yardımcı oldu," diye homurdanıyorum, yeğenimin gözlerine bakmadan.

Bir sessizlik oldu, sonra yeğenimden asık suratlı bir cevap geldi. "Sen sevmesen de *ben* onu seviyorum."

Pencereden dışarı bakıyorum ve Mackenzie'nin yorumlarına cevap vermiyorum. Eve döndüğümüzde, aptal küpeleri ceketimin cebinden çıkarıp ev ofisimdeki masanın en alt çekmecesine koyuyorum ve kapağını çarparak kapatıyorum.

PENNY

Haftanın geri kalanında Bay Walsh'u görmediğimde çok mutlu oluyorum. Mackenzie'nin geldiği gün tam olarak ne olduğuna dair net bir açıklama olmadan, tüm garip, şehvetli düşüncelerimi ve hislerimi bir kenara itip hiç olmamış gibi davranabilirim.

Hala Bear'ı gezdirmek için günde iki kez evini ziyaret ediyorum ve Mackenzie'nin varlığının kanıtlarını büyük deri kanepenin üzerine atılmış kazaklarda, ön kapının yanında fazladan birkaç çift (tasarım) ayakkabıda ve mutfak adasının kenarına yığılmış çeşitli okul ödevlerinde görüyorum.

Garip bir şekilde, bu beni daha rahat hissettiriyor. Sanki artık burada gerçek bir insan yaşıyor ve ben müzede yaşayan bir köpeği gezdirmiyorum.

Altı ay önce bir keresinde Bear'ın köpek yatağının altında bir çorap buldum. Patronumun gerçekten burada yaşadığına dair gördüğüm ilk kanıt buydu. Sonunda çorabı katladım ve nerede olduğunu açıklayan bir notla birlikte mutfak adasının köşesine koydum. Ertesi gün gitmişti.

Temizlikçilere, aşçılara ve asistan Todd'a rastladım ama çoğunlukla ev ben ve Bear dışında boştu.

Çorap, teknoloji milyarder ve girişimci Marcus Walsh ile yaşadığım en büyük temastı ve temizlik ekibi tarafından da pekâlâ halledilebilirdi. Yine de bir çorap benim için yeterliydi. Evet, çevrimiçi mağazam Bay Walsh'un web sitesinde barındırılıyordu, ancak bu CEO ile herhangi bir ilişkim olduğu anlamına gelmiyordu. Onun için çalışmam daha çok garip bir bağlantı, hayatımda bir dipnottu. Hiçbir anlamı yoktu.

Şimdi, onun evine girmek kalbimi çarptırıyor ve tökezletiyor. Bugün pazartesi sabahı ve her pazartesi olduğu gibi Bear'ın

beni uzun zamandır kayıp olan bir kardeşin nihayet dönmesi gibi karşılıyor.

Ama bugün, *gerginim*. Bu çok saçma.

Parmak uçlarımda eve giriyorum ve Bear beton zeminde tıkırdayarak bana doğru geldiğinde rahat bir nefes alıyorum. Beni yere yatırıyor ve ben gülerken köpek öpücükleri konduruyor ve sonunda kendimi kurtarıp ayağa kalkıyorum. Kasesini kontrol ediyorum, oyuncak alanını düzenliyorum ve sonra tasmaını alıyorum.

"Yürüyüşe hazır mısın?" diye sordum.

Ayı havlıyor. Dadı kamerasına bakıyorum ama geçen hafta olanlardan sonra poz vermek ve gülümsemek garip geliyor. Bunu bir yıl boyunca her gün yaptım ve rutininin bir parçası haline geldi - ama bu Marcus Walsh ile bir gün geçirmeden önceydi. Bir bakıma, Bear ile kameraya el sallamak ve gülümsemek kendimi göstermenin bir yoluydu. Evet, bir adamın evindeydim, köpeğini gezdiriyordum ama güçsüz değildim.

Yaptığım pek çok şeyi kendime *yapabileceğimi* kanıtlamak için yapıyorum. Küçük, korkak bir hayat yaşamaktan bıktım. Yabancı bir adam yaklaştığında irkilmekten bıktım.

Her gün kameraya gülümsemek kendimi kontrol altında hissetmemi sağlıyordu. Aptalca bir düşünce, gerçekten, özellikle de sahibi olan adamla otuz saniyeden fazla zaman geçirmişken. Onun arabasındaydım. Yeğenine kızı gibi davrandığını gördüm.

Şimdi, objektifin diğer tarafında biri var ve kontrolün bende olduğunu hiç hissetmiyorum.

"Hadi gidelim," diyorum parlak bir sesle ve Bear buna uymaktan mutlu görünüyor. Sokağa çıkıyoruz. İki blok ötede, düzenli rotamızın bir parçası olan küçük bir park ve oyun alanı var. Bear işini hallediyor, sonra küçük bir çocuk onu sevmek için yanına gelirken sabırla oturuyor, kısa süre sonra annesi ve iki çocuk daha ona katılıyor. Ayı, çocuklar uzaklaşana kadar okşama ve tırmalamayı kabul ediyor ve sonra eve gidiyoruz.

Bu köpeği gezdirmeyi seviyorum. Doğrudan yanımda duruyor ve her zaman benimle yaklaşabilecek insanlar arasına giriyor. Sohbet etmeye çalışan birkaç erkeğe hırlayarak uyarıda bulundu ve sonrasında ona her zaman ekstra bir ödül verdim. Koruyucu ve anlayışlı biri ve onun yanında yürüdüğümde kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Bana eski köpeğim Margie'yi (Margarin'in kısaltması) hatırlatıyor. Margie'yi on üç yaşımıdayken almıştım ve babamla üvey annemin evinden taşındıktan sonra onu yanıma almıştım. O benim en iyi arkadaşımdı ve harika bir karakter yargıcıydı.

Keşke onun tavsiyelerini dinleseydim. Köpeğimin eski erkek arkadaşım hakkındaki görüşlerine kulak verseydim, üniversitede yaşadığım acıların çoğu önlenebilirdi. Ne yazık ki, eski sevgilimle aramız gerçekten kötüleşmeden bir yıl önce kanserden öldü. Bazen Margie'ye veda etmenin beni Billy'nin bana yaşattığı işkenceye karşı daha savunmasız hale getirip getirmediğini merak ediyorum.

"Penny!" diye sesleniyor arkamdan bir ses. "Penny Littleton?"

Döndüğümde uzun boylu, kıvrak, mavi-siyah saçlı bir kadın görüyorum.

Koyu kırmızı bir korse ve dar, koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Uzun yün paltosu omuzlarından düşüyor ve kıyafetini ortaya çıkarmak için açılıyor. Saçları şık bir şekilde kıvrılmış ve belli belirsiz bir retro, pin-up tarzında başının üstünde toplanmış. Ruju korsesiyle uyumlu. Seksi ve şık görünüyor ve tamamen bir araya getirilmiş.

Benim aksime, lastik ördek sarısı bir yağmur ceket, ona uygun botlar ve saç örgüsü giyiyor.

Donup kaldım, şok oldum. "Nikita."

Gülüyor, kollarını açıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, üniversitedeki en iyi arkadaşım kollarını bana doluyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Seni yıllardır görmemiştin!" Parfümü çiçeksi ve tatlı, sarımları ise neredeyse on yıl önce olduğu kadar harika.

Geri çekilen Nikita bir dizinin üzerine çöküyor ve Bear'ın kulaklarının arkasına kocaman bir çizik atıyor. Ayı ellerini kokluyor, onaylıyor ve daha fazla sevilme için başını avucunun altına sokuyor.

Nikita ona mecbur kalır. "Neler yapıyorsun? Köpeğini sevdim. Margie'den biraz daha büyük gerçi!"

"O benim değil," diye cevap veriyorum. "Onu sadece gezdiriyorum. Ben... Margie öldükten sonra kendime ait bir köpeğim olmadı."

"Ah." Nikki bana yarı üzgün, yarı sorgulayan bir bakış attı. "Şanslısın." Ayı'ya bir çizik daha atıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Bugünlerde bunu mu yapıyorsun? Seni çok uzun zamandır görmedim. Yer yarıldı da içine girdin."

Yüzümü buruşturuyorum. Yanılmıyor. Ne olduğunu ve arkadaşlığımızın neden bittiğini açıklamak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Onun yerine şöyle diyorum: "Aslında birkaç yıl önce bir iş kurdum. Köpek kıyafetleri yapıyorum ve internetten satıyorum. Bugünlerde oldukça iyi gidiyor. Yaklaşık bir yıldır tam zamanlı olarak yapıyorum."

Nikita'nın yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşür. "Bu *inanılmaz*. Bayıldım! Her zaman çok yaratıcıydın. Siyaset biliminin senin gerçek mesleğin olmadığını biliyordum."

Kalbim ısınıyor ve yüzümün kızardığını biliyorum. Omuz silkiyorum. "Sorun değil." "Sorun yok mu? Penny, bir iş kurmuşsun!"

Başımı sallayarak gülüyorum. İltifat kabul etme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. "Neler yapıyorsun?" Gözleriyle buluşmak için boynumu eğmem gerekiyor. Uzun boylu bir kadın olmasının yanı sıra rugan platform topuklu ayakkabılar giyiyor. İyi bir günde 1.80 boyunda olsam da onun seviyesinde sayılmam.

Yine de derin bir parçam rahatlıyor. Çok fazla arkadaşım yok ve Nikita bana karşı her zaman iyiydi. Üniversitede olanlardan sonra kendimi tamamen soyutladım. Yıllar sonra bile beni aramaya devam eden tek kişi Nikita'ydı.

Onu görmezden gelmek beni gerçekten utandıran tek şeydi. Ama savunma modundaydım ve kendimi dış dünyaya karşı korumaya çalışıyordum. Şimdi bile, yıllar sonra, pek çok insanla yakınlaşmama izin vermiyorum.

Ama Nikki bana aynı çikolata kahverengi gözlerle bakıyor, nezaket ve sıcaklık dolu. Kendinden emin ve ateşli ve her zaman kendisine meydan okuyan herkesle dövüşecekmiş gibi davranıyor. Onun önünde dururken, geçmişte yaşadığım sorunlarla farklı bir şekilde başa çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum. Ona daha çok benzeyebilir miydim?

"Vintage giyim mağazası işletiyorum. Fena değil." Omuz silkiyor. "Bana kendinden biraz daha bahset. Sana ne oldu? Bir dakika önce her gün birlikte derse gidiyorduk, sonra tüm sosyal medyanı sildin ve ortadan kayboldun. Çok endişelendim! Sonunda hayatta olduğundan emin olmak için babanı aradım. Ve şimdi, burada, şehirde? Buraya asla gelmeyeceğini söylemiştin."

Dudaklarımdan uzun bir nefes kaçıyor. "Bu uzun bir hikaye, Nikki."

Sırıttıyor. "Şanslısın ki iyi bir dinleyiciyim. Bu akşam ne yapıyorsun?"

Kısa bir duraklama oluyor; bir ya da iki saniyeden fazla değil. Ama o anda dünyam genişliyor, küçülüyor ve beni bir bez bebek gibi oradan oraya savuruyor.

Normalde yaptığım gibi meşgul olduğumu söylemek için ağzımı açtım. Yapmam gereken buydu, değil mi? Çünkü yalnız kalmak daha güvenli, evde, bulunamayacağım bir yerde.

Ama son anda kendimi durduruyorum. Belki de geçirdiğim hafta, yeşil gözlü bir adamı hayal etmek, vücudumda asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri hissetmek. Belki de Bear'ın cüssesine sahip olmanın verdiği özgüvendir.

Bacaklarıma yaslanmanın sıcaklığı ya da başarılı bir iş yürüttüğüm gerçeği ve Nikki haklı, lanet olsun. Bu harika *bir şey*!

Sebeb ne olursa olsun, içimdeki eski bir yara kendini kapatmaya başlıyor. Ya da belki de uzun zamandır kapalıydı ve ben ancak şimdi hayatıma devam edebilecek kadar iyileştiğimi fark ettim. Kendimi omuzlarımı düzeltirken ve eski dostumun bakışlarıyla buluşurken buluyorum.

"Bu gece için bir planım yok. Sen boş musun?"

Nikki bana ıslıl ıslıl, parlak bir gülümseme veriyor. Birinci sınıfın ilk gününde büyük bir konferans salonunda ilk karşılaştığımızda, yanına oturabilmem için çantasını kaldırdığında bana verdiği gülümsemenin aynısı.

İşte böyle, kopmuş bir bağ onarıldı. Akşam bir şeyler içmek için buluşmaya karar veriyoruz ve vedalaşmadan önce bana bir kez daha sıkıca sarılıyor. "Bu sefer ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim Littleton," diye cevap veriyor, uzun, mükemmel manikürlü siyah bir tırnağını yüzüme batırarak. "O yüzden beni ekmesen iyi edersin."

Sırıttıyorum.

"Yapmayacağım.

" "Güzel."

Yollarımızı ayırdık. Patronumun evine döndüğümde yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı.

Ta ki kapıyı açıp Marcus Walsh'un üzerinde bol bir egzersiz şortu, çorapları ve spor ayakkabılarından başka bir şey olmadan mutfakta dikildiğini görene kadar.

Kapı aralığında donuyorum. Kök salıyorum. Deprem bile beni kımıldatamaz. O...

Ağzım bir çöl kum fırtınası gibi kuruyor. Etrafında salladığı tavada bir şeyler cızırdıyor, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar hareketle kıvranıyor. Ayı hâlâ sıkı sıkı tuttuğum tasmaını çekiştiriyor ve ben nerede olduğumu hatırlıyorum. Ayı'nın tasmaını çözüyorum ve sahibine doğru tırıs tırıs gidiyor. Bay Walsh homurtu ve hırıltıya benzeyen bir ses çıkarıyor ve ardından köpeğine merhaba demek için eğiliyor.

Yandan bakınca, hareketle birlikte dalgalanan kalın karın kaslarını görebiliyorum. Bir vücut geliştirmeci gibi yapılı değil. Bir atlet gibi yapılı. Bir boksör ya da yüzücü gibi.

Kalçalarımın, karnımdan sıcaklık fişkırıyor. Dizlerimi birbirine kenetliyorum, hâlâ kapının yanındaki yerimden kıpırdayamıyorum. Hâlâ hissedebildiğimden emin olmak için ayak parmaklarımı oynatarak bakışlarımı mutfaktaki erkek mükemmelliği görüntüsünden ayırıyor ve kapının yanındaki kanca sırasına doğru dönüyorum.

Köpeğin tasmaını asarken kendimi toparlamak için birkaç dakika kullanıyorum. Vücudum elektrikle uğulduyor, her bir tüyüm diken diken oluyor. Kıyafetlerim tenime sertçe yapışıyor. Meme uçlarım taş gibi sertleşti ve yağmurluğumun önünü kontrol ederek dışarı çıkmadıklarından emin oluyorum.

Sonunda cesaretimi topladığımda, gömleksiz, terden sıırıslıklam olmuş patronuma dönüyorum. Onu yalamak istiyorum. Bu iğrenç mi? İğrenç. Şehvet bağımlısı beynimde bile iğrenç olduğunu biliyorum. Ama yine de yapmak istiyorum. Dilimi meme ucunda gezdirmek ve ne yapacağını, tadının nasıl olacağını görmek.

Onu bana bakarken buluyorum, gözleri kısılmış, kaşları aşağıya çekilmiş. Tanrım, çok güzel. Her ne kadar çok huysuz görünse de.

"Bay Walsh," diyorum başımı sallayarak.

"Bana Marcus de," diye homurdanıyor, bir eli dalgın bir şekilde Bear'ın başını kaşıyor. Bear sahibinin bacağına yaslanıyor ve bu ilginin tadını çıkarıyor.

"Tamam," diye mırıldandım. "M-Marcus."

Bu kötü bir şey. Kendimi kontrol etmeme, benlik duyguma zarar verecek şeyler hissediyorum. Sekiz yıldan beri ilk kez -daha fazla- soyunup bana dokunmasını istemek için bir dürtü duyuyorum. Kendimi ona atmak ve beni yakalamasını ummak. Tenim sertleşip kızarana ve acıyana kadar onun kirli sakalını bacağımanın iç kısmında hissetmek istiyorum. Teni tenime değsin istiyorum. O büyük ellerin vücudumu şekillendirmesini istiyorum. Aletinin beni ikiye bölmelerini istiyorum.

Başparmağımla arkamdaki kapıya vuruyorum. "Ben gidiyorum."

Kaçmak için dönüyorum ve elim kapı kolundayken "Bekle" sesini duyuyorum.

Donarak kulaklarımdaki kan akışını dinliyor ve nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Beklemek istemiyorum. Koşmak istiyorum. Soğuk bir yere gitmek istiyorum, böylece vücudum aşırı ısınmış hissetmeyecek. Duşa atlamak ve bu hissi tenimden temizlemek istiyorum.

Patronumdan hoşlanıyorum. Umutsuzca. Tehlikeli bir şekilde.

Yavaşça dönerek boğazımdaki daralmayı geçip yutkunuyorum ve bakışlarımı Bay Wal ile buluşmak için kaldırıyorum - Marcus'unkilerle buluşmak için.

Hâlâ kızgın ya da en azından etkilenmemiş görünüyor. Aptal hormonlarıma lanet olsun ama yine de beni tahrik ediyor. Gözlerindeki o karanlık bakış, o pırıl pırıl, terden sıırıslıklam olmuş ten, bu...

Bu delilik, olan bu. Kafamı kontrol ettirmem lazım.

"Geçtiğimiz yıl çok güvenilir biriydın," diyor, sesi alçak bir gümbürtüyle. Sanki bu sözleri söylemek için kendini zorluyor gibi.

başka bir şey yapıyor olmayı tercih ederdi. "Ve geçen hafta yeğenime yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istedim."

"Ah," diye aptalca cevap veriyorum, ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırarak. Bir gülümseme yapıştırıyorum. "Doğru. Sorun değil. O iyi bir çocuk. Onun yaşındayken üvey ebeveynle yaşadığımı hatırlıyorum. Çok zordu. Anlayabiliyorum. Ayrıca, amcam iç çamaşırı almama yardım etmek zorunda kalsaydı muhtemelen utancımından ölürdüm, biliyor musunuz? O yüzden yardım etmekten mutluluk duydum." Gevezelik etmemek için dudaklarımı kenetliyorum ve yağmurluğumu altımdaki çıplak, nemli kollarıma yapışmayacak şekilde ayarlıyorum.

Patronum bir süre bana baktıktan sonra çenesini omzumun yanındaki rafa doğru salladı. "Bu sabah kameraya gülümsemedin."

Tüm kafam o kadar hızlı ısınıyor ki, korkunç, kanlı bir roket gibi boynumdan fırlayacak diye endişeleniyorum. Marcus'un dadı kamerasını kendisinin izlediğini düşünmemiştim. Bunun için personeli var sanıyordum. Ön kapının önündeki ilk karşılaşmamızdan sonra onunla bir daha konuşacağımı hiç düşünmemiştim. Poz verme, Bear'la başlattığım komik bir gelenektir. Yapabileceğim en aptalca, en salakça şekilde kendimi savunuyordum.

Kekeliyorum, yutkunuyorum, dadı kamerasına bakıyorum, sonra gergin bir kahkaha atıyorum. "Hayır, sanırım yapmadım."

Marcus ocağa geri dönüyor. Gazın kapandığını duyuyorum ve bekleyen tabağa bir omlet koyuyor. Kendimi toparlamaya çalışırken bir süre sırtına bakıyorum. Anatomi dersi gibi. O kasların yarısının var olduğunu bile bilmiyordum.

Ama sonra Marcus arkasını dönüyor, beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Artık gidebilirsin."

Sarsılıyorum. "Tamam. Tamam. Güle güle Ayı!" Sonra kapıyı neredeyse menteşelerinden söküp sokağın aşağısına doğru koşuyorum ve köşeyi dönüp nefesimi tutana kadar durmuyorum.

Bulutlu gökyüzüne bakıyorum ve ilk yağmur damlasının yanağıma çarptığını hissediyorum. Uzun bir nefes alıyorum. Kalbim hâlâ rahatsız edici bir şekilde çarpıyor ve o sıcak, yapışkan his tenime yapışıyor. Yağmur ciddi bir şekilde başladığında gözlerimi kapatıyorum.

Patronumla muhatap olmak zorunda olmadığım zamanlarda bu işi daha çok seviyordum.

Şükürler olsun ki, Bear'ın öğleden sonraki yürüyüşü için geri döndüğümde Marcus evde değildi. Ve sırf bu sabah bana hissettirdiklerine kızdığım için

yanımda özellikle parlak, köpek boyunda bir yağmur ceketı (turuncu puantiyeli neon yeşili) getirip Bear'ın üzerine giydim ve kameraya poz verdim.

"Babana gülümse, Ayıcık!" Parlak bir şekilde, kendi yüzüme kocaman bir gülümseme çizerek söylüyorum. Kafamda, lensin diğer tarafındaki adama dilimi çıkarıyorum ve hatta belki de kaba bir parmak kaldırıyorum.

Bear mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor ve soğuk, ıslak burnunu boynumun kıvrımına sokuyor. Çığlık atıp gülüyorum, geri çekiliyorum ve bu sırada hemen kışımın üzerine düşüyorum. "Bunu bilerek yaptın," diye suçluyorum köpeği, kaşlarını çatmak için elimden geleni yapıyorum. Onun yerine bir kahkaha atıyor.

Buna karşılık Bear esniyor, sonra ön kapıya doğru koşuyor ve oturuyor, yürüyüşe çıkabilmemiz için tasmaını takmamı sabırla bekliyor. Kendini beğenmiş bir ifadeyle omzunun üzerinden bakıyor.

Kendimi yukarı çekiyorum ve ellerimi kalçalarıma koyarak başımı sallıyorum. "Bu kadar iyi bir köpek olduğun için şanslısın, Ayı."

Aksi takdirde, sahibiyile uğraşmaya değeceğini emin değilim.

Uzun yıllar sonra ilk kez işten sonra planlarım var. Nikita, yollarımız ayrıldıktan sonra bana mesaj atarak Meatpacking Bölgesi'ndeki yepyeni, gözde bir kokteyl barda çalışan barmenlerden birini tanıdığını söyledi. Bize bedava içki ayarlayabileceğini söyledi, yani kaçmak için bir bahanem yoktu.

Dolabımın önünde durup insanların bugünlerde barlarda ne giydiğini merak ederken mesajı milyonuncu kez kontrol ediyorum. Nikki'nin aksine, öğle yemeğinde dışarı çıktığımda giyecek kırmızı bir korse ve göz alıcı bir yün ceketim yok. Bir zamanlar vardı. Biz arkadaşken. Üniversitedeyken, eyeliner ve beni sıcak tutacak birkaç ön içkiden başka bir zırhım olmadan dışarı çıkarken kendimi güvende hissederdim.

En sevdiğim elbisemin eteğine dokunuyorum, turuncu rengine, Peter Pan yakalı bir elbise. Modaya uygun bir kokteyl bar için uygun olduğundan şüpheliyim. Telefonum elimde beliriyor ve ne yaptığımı anlayamadan iptal etmek için bir mesaj yazıyorum.

Ama başparmağım "gönder" düğmesinin üzerinde geziniyor ve bir şey beni geri tutuyor.

Bir kız arkadaşım la dışarı çıkmayalı *yıllar* oldu. Üniversiteden beri kendime dışarı çıkma izni vermedim. Parmaklarımla sayıyorum ve gözlerimin açıldığını hissediyorum. En son dokuz yıl önce bir bara gitmişim. Dokuz. *Yıllar*.

Şimdi, hayattan zevk almak için barlara gitmenin gerekli olduğunu düşünmüyorum. Pek çok insan barlar ya da alkol olmadan da tatmin edici bir yaşam sürüyor.

Ama benim yok.

Tek sahip olduğum dikiş makinem, Brian ve Ayı. Beni korkutsa da Nikki'yle çıkmak istiyorum. Onun yanında oturmak ve yeni bir şeyler hissetmek istiyorum. Bear'ın evine girdiğimde ve Bay *Wal-Marcus*'u gömleksiz gördüğümde yaşadığım şey o kadar elektrikliydi, o kadar içgüdüsel ki, düz, gri bir varoluş yaşadığımı fark etmemi sağladı. Yıllardır hiçbir şey *hissetmemiştim*.

Korkudan başka bir şey yok.

Elbette iyi bir mazeretim vardı. Ama sanırım sonunda taşınmaya hazırım. üzerinde.

Derin bir nefes alarak Peter Pan yakalı turuncu elbisemi aldım. ve giydim. Çok şirin bir elbise, lanet olsun, kalıbını kendim buldum ve vücuduma tam oturacak şekilde kestim. Üzerimde harika duruyor.

Her zamanki beyaz spor ayakkabılarımla eşleştirmek yerine, yatağımın yanında diz çöküyorum ve toz tavşanlarının arasından geçerek yıllar önce oraya sakladığım eski bir ayakkabı kutusuna uzanıyorum. Üstünü kaldırınca, kalın topuklu bir çift beyaz Mary Janes bana bakıyor.

Kalbim küt küt atmaya başlıyor ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Sekiz yıl boyunca kendimi gizledim. Ya rüküş kıyafetler ya da beni mide bulandırıcı derecede sevimli gösteren kıyafetler giydim. Göğüs dekoltesi yok, vücut hatlarını belli eden şeyler yok ve kesinlikle topuklu ayakkabı yok. Bunun erkeklerin bana yaklaşmasını engelleyeceğini düşündüm ama öyle olmadı.

Erkekler beni hâlâ eşofmanla, dağınık saçla ve lekeli tişörtle çağırıyordu. Parlak renkler giydiğimde de, siyah giydiğimde de bana laf atıyorlardı. Ne giydiğim, kontrolün bende olduğunu hissettirmek dışında hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ben de saklanmaya başladım. Var olmaya, yaşamamaya.

Gerektiğinden daha küçük bir hayat yaşadım, peki ne için? Yanımda altmış kiloluk aşırı korumacı bir köpek olmadığı sürece sokakta yürürken kendimi hala güvensiz hissetmek için mi?

Bu gece topuklu giyeceğim, lanet olsun. Tabii hâlâ yürüyebilirim.

Titreyen ellerimle ayağıma geçiriyorum, bilek kayışını bağlıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sendeliyorum, eski, budaklı çam döşeme tahtaları tabanlarımin altında gıcırıyor. Sonra boy aynasına dönüyorum.

Ellerimi elbisemin eteğinde gezdirip arkaya bakmak için döndüğümde kalbim küt küt atıyor. Beyaz fermuar elbiseme dalıyor.

omurgam, gözleri çıplak bacaklarıma yönlendiriyor. Bacaklarımın bir mil uzunluğunda görüldüğünü iddia etmeyeceğim. Ben 1.80 boyundayım. Asla bir ceylan olamayacağım.

Ama *daha uzun* görünüyorlar.

Ve söylemeye cüret ediyorum... *iyi* görünüyorlar.

"Yarın ayaklarım çok ağrıyacak," diyorum yansımama. "Buna değse iyi olur."

Sonra, kendimi şımartılmış hissettiğim için metro yerine taksiye binip iş çıkışı bir şeyler içmek için üniversiteli kankamla buluşuyorum.

Ben artık *kimim* ki?

PENNY

İçeri girdiğimde bir barmen içkimi ateşe veriyor. Uzun boylu ve yakışıklı, küçük siyah bir yelek ve beyaz bir gömlek giyiyor. Kafasının yanları traşlı, tepesi ise köşeli yüzü ve açık kahverengi teninden geriye doğru kaymış.

Nikita kara kaşlarını kaldırmış, belli belirsiz bir eğlenceyle beni izliyor. Tamamen düz bir zemin parçasının üzerinde tökezliyorum ve kendimi yüksek bir masaya çarpıyorum.

Bunu yapmayı bırakmalıyım. Ciddiyim.

Orada oturan adam beni sabitlemek için uzandı. "Vay canına," dedi gülümseyerek. "İyi misin, bebeğim?" Dik durmama yardım ederken eli üst kolumu kavıyor.

Korku, dokunuşla birlikte içimde bir intikam duygusuyla yükseliyor ve geri çekiliyorum. "Tamam. Anladım." Adam gülüyor ve ellerini geri çekiyor.

Ona bakıyorum, anlamsız bir şeyler mırıldanıyorum ve Nikita'nın yanına koşuyorum. Bakışları benimkilerle temas eder etmez korkum azalıyor. O burada. Onun yanında güvendeyim.

Arkadaşım bar taburesinden kayıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Sen yaptın O!"

"Neredeyse gelmiyordum," diyorum, sesim göğüs dekoltesinde boğuklaşıyor.

Eski dostum gülüyor ve kollarımı tutmak için çekiliyor. Gözleri kırışıyor köşelerde. "Gerçekten buluşma şansımızın yarı yarıya olduğunu sanıyordum. Burada olmana sevindim."

Gülme olması gereken sert bir nefes veriyorum ve onun yanındaki bar taburesine kayıyorum. Zaten ağrıyan ayaklarım bir rahatlama çılgılığı attı. Bunlar

Topuklu ayakkabılar sevimli olabilir, ancak rahat olmaktan çok uzaktırlar.

Barmen Nikita'nın bitmiş kokteyli önündeki bardak altına koyuyor, sonra bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Dur tahmin edeyim. Meyveli ama çok tatlı olmayan bir şey istersiniz."

Göz kırıyorum. "Um."

Nikki bana, "Bırak Carlos sihrini konuşursun, Penny," dedi.

Omuz silkerek barmene bakıyorum. "Elbette. Büyü kulağa hoş geliyor."

Carlos bana göz kırıyor ama bu o iğrenç, acı korkunun yükselmesine neden olmuyor. Çalışmaya başladığında omuzlarım biraz daha gevşiyor. İşte o zaman *içki siparişi* verme konusunda gergin olduğumu fark ediyorum. Acıması! Saçma! Pratikten çok ama çok uzağım.

Sakinleşmek için gözlerimin boşlukta gezinmesine izin verdim.

Oda çok havalı. Işıklandırma loş, müzik alçak ve titreşimli ve tüm mekanın bir speakeasy havası var. Biraz vintage, bu da bana hitap ediyor. Tüm barmenler beyaz gömlekler, siyah yelekler ve siyah papyonlar giyiyor. Hepsinin saçları Carlos gibi arkaya doğru kaymış. Kadınların yüksek at kuyrukları ve kısa etekleri var.

Nikki elinin tersiyle kalçama vuruyor. "İyi görünüyorsun, Penny. Bunlar üniversitedeyken özel günlerde giydiğin topuklular mı?"

Boynumda bir kızarıklık oluşuyor ve gergin bir kahkaha atıyorum. "Jackie'nin doğum günü yemeğine gittiğimizden beri onları giymediğimi söylersem hayal kırıklığına uğrar mısınız?"

Bana bön bön bakıyor.

Dudağımı ısırdım. "Aslında o zamandan beri hiç topuklu giymedim." "Bu ne kadardı, yedi yıl önce mi?"

"Dokuz."

Hayali incilerini tutuyor. Ben gülüyorum. Yeni bir yerde olmak, eski bir arkadaşla gülmek iyi hissettiriyor, fark ediyorum. Kendimi o kadar uzun süre izole ettim ki bir barda oturmak bile macera gibi geliyor.

İçkim önüme konuyor. "Keyfini çıkar, güzelim," diyor Carlos bir göz kırpmasıyla.

Bir an duraksıyorum, yabancı bir adam tarafından evcil hayvan ismiyle çağrılmanın verdiği o tanıdık rahatsızlığı bekliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, görünmüyor. Belki bizi ayıran kalın bir tahta çubuk olduğu içindir, belki de yanımdaki Nikita'dır.

Ya da belki değişiyordum. Büyüyorum. Yoluma devam ediyorum.

Carlos ellerini bara dayayıp içkiyi başıyla işaret ediyor. "Dene bakalım," diyor. "Bu benim kendi yaratımım. Menüye koyması için müdürümü ikna etmeye çalışıyorum ama inatçı. Bu yüzden sana işaret verdiğimde, bunun şimdiye kadar tattığın en iyi içki olduğu konusunda büyük bir gösteri yap."

"Kapa çeneni Carlos." Nikita gözlerini devirir.

Carlos bana sırtıyor, önümüzdeki barı siliyor ve bir sonraki müşteriye geçiyor.

Bir yudum alıyorum ve gözlerim doluyor. Narin martini bardağımdaki turuncu ve pembe katmanlı içkiye bakıyorum. "Biliyor musun, bu şimdiye kadar tattığım en iyi içki olabilir." Nikita'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve şaka bile yapmıyorum."

Gülüyor, bardağının kenarını benimkine değdiriyor ve rahat bir sohbete dalıyoruz. İşimizden, neler yaptığımızdan bahsediyoruz, bana eski arkadaşlarımızdan bahsediyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üniversitede arkadaş olduğumuz pek çok kişiyle görüşmeye devam ediyor. O her zaman, her türlü sosyal ortamda insanların etrafında döndüğü güneş olmuştur.

Onunla tanıştığımı ve inanılmaz derecede korktuğumu hatırlıyorum. Karşımda uzun boylu, muhteşem bir kadın vardı ve henüz on sekiz yaşındayken kendi teninin içinde tamamen rahattı. O ilk dersten sonra beni neredeyse yurt odamdan dışarı sürükledi ve kalçasını benimkine yapıştırdı ve en iyi arkadaş olduk.

On yıldan fazla bir süre sonra, şimdi de aynı şey oluyormuş gibi geliyor. Beni bu bara sürükledi ve ait olduğumu hissettirdi.

Ama ikinci tur içkilerimiz önümüze konduğunda ve ben üniversiteden ayrıldığımdan beri geçen sekiz yılın tüm önemli olaylarını konuştuğumuzda, Nikki bana değerlendirci bir bakış atıyor.

"Yani," diye başlıyor. "Bu, birinci sınıfın sonundan sonra neler olduğunu bana anlatacağın zaman."

Vücudumdaki her kas tutuldu.

Nikki bunu görmüş olmalı, çünkü elini koluma koydu. "Sorun yok. Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Dokunuşu sıcak, yumuşak ve rahatlatıcı. Uzun zamandır insanlarla o kadar az fiziksel temasım oldu ki, kolumdaki parmakları bile bir sarsıntı gibi geliyor.

Belki az önce aldığım alkolden ya da yıllardır ilk kez bir barda olduğum gerçeğinden. Belki de üstsüz Marcus Walsh'un görüntüsünü beynimden atmak için konuşmam gerekiyor.

Her neyse, çok uzun zamandır kimseye yüksek sesle söylemediğim sözleri söylediğimi duyuyorum. "Eski erkek arkadaşım Billy'yi hatırlıyor musun?"

Nikita yüzünü buruşturuyor. "Seni benimle konuşmaktan vazgeçirmeye çalışan ucube mi?" Gözleri büyür. "Onunla evlenmedin, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Hayır. Ondan ayrılmaya çalıştım. O..." Yutkunuyorum. "Pek iyi karşılamadı."

Eski dostum başını öne eğdi. Her zaman iyi bir dinleyiciydi. Seks düşkünü, göz korkutucu dış görünüşünün altında Nikita isteyebileceğiniz en sadık, sevgi dolu arkadaştır.

Ben de onu ittim.

Tanrım, hatalar yaptım. Çok fazla. "Anlat bana," diyor.

Müzik beni nabız gibi atan ritmiyle sarıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için lezzetli, meyveli ama çok da tatlı olmayan içkimden bir yudum alıyorum. Sonra konuşuyorum. "Ondan ayrıldıktan sonra Billy daireme gelmeye başladı. Kira kontratımı bozup taşındığım zamanı hatırlıyor musun? Çünkü gecenin her saatinde pencereimin önünde duruyordu. Haftada birkaç kez sokağın diğer tarafında onu görürdüm. Beni durmadan arardı. Onu geri almazsam kendini öldürmekle tehdit etti. Sonra işler tuhaflaştı. *Daha* da garipleşti." Boğazım düğümleniyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Nikki'nin eli barın üzerinde duran ön kolumda belirliyor ve onun dokunuşuyla rahatlıyorum. "Rastgele sosyal medya hesaplarından her türlü mesajı almaya başladım. Randevulara gidiyordum ve benim haberim olmadan iptal ediliyordu. Profesörlerime e-posta hesabımdan e-postalar geliyordu. Kaba e-postalar. Beni deliymişim gibi gösteren e-postalar. Benim hesabımdan boş bir ödev gönderdi ve neredeyse dersten kalıyordum çünkü profesör sorumlu olmadığıma inanmadı."

"Billy miydi?" Nikki kısık bir sesle sorar.

Başımı salladım. "Polise gittim. Hiçbir şey yapmadılar. Bana yaklaşırsa ya da fiziksel olarak zarar verirse uzaklaştırma emri çıkartabileceğimi söylediler. Ama evimin önünde durmak yasalara aykırı değildi. Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bana gerçekten inanmadılar. Yani bana bir bakın. Ufak tefeğim, dişiyim ve gıcırtilı bir sesim var-"

"Harika bir sesin var Penny."

"Polisler de beni ayrılık yaşayan aptal bir kız sandılar. Ciddi bir şey değildi. Ya da en azından ben öyle anladım."

"Bu çok boktan," diyor.

Başımı salladım. "Billy benim adıma hasta olduğunu söyleyip işe gitmezdi. Bu yüzden işimi kaybettim - kampüs kafesindeki işimi hatırlıyor musun?"

Nikki sessizce, "O işi seviyordun," diyor.

Başımı salladım. "Evet. Bir keresinde mutfağımdaki bir bıçağın kaybolduğuna yemin edebilirim. Belki yanlış yere koymuşumdur diye düşündüm ama o kadar paranoyak olmuşum ki..." Başımı sallıyorum.

"Kaçtın," diyor Nikita.

Geçmişim hakkında konuşmak çok iyi hissettiriyor. Kelimeler gelmeye devam ediyor ve ben onları durduramıyorum. "Çok paranoyaktım, kime güveneceğimi bilmiyordum. Babamla konuşmaya çalıştım ama bana Billy ile tekrar bir araya gelmemi söyleyip durdu. Billy onunla konuşmuş ve onu bir tür ruhsal çöküntü yaşadığıma ikna etmişti."

Nikki'nin bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri cam gibiydi. "Keşke benimle konuşsaydın," diyor, sesi gergin. "Onu öldürebilirdim."

Ona hüznü bir gülümseme veriyorum. "Şu anda ben de seninle konuşmak isterdim. Ama Jackie'nin doğum gününden sonra o büyük kavgayı yapmıştık-"

"Billy'nin kışkırttığı."

"Billy'nin kışkırtmasıyla," diye kabul ediyorum. "İzole edilmişim. Ne arkadaşım ne de ailem vardı. Kime güveneceğimi bilmiyordum."

"Kahretsin, Penny." Gözlerinde yaşlar birikiyor ve ben başımı sallıyorum. Benim adıma ağlamasını istemiyorum. Hata yapan bendim. Onu uzaklaştıran bendim.

Boğazım sıkılsa da konuşmaya devam ediyorum. "Sonunda okulu bıraktım, Long Island'dan ayrıldım, diplomamı şehirdeki bir devlet üniversitesinde tamamladım. Tüm profesörler ve profesyonel bağlantılarımla birlikte itibarım tamamen yerle bir oldu." Kalın bir şekilde yutkundum ve bir huff attım. "Nikki, bu yıllarca devam etti. Üç yıl kadar önce bile Billy'nin eski mesajlarına benzeyen garip bir e-posta aldım."

"Seni takip etti," diyor.

Midem bulanıyor. Başımı salladım. "Uzun, çok uzun bir süre dehşete düştüm." *Hâlâ da korkuyorum.* "Bu yüzden bir münzevi oldum. Şehre taşındım çünkü Billy'nin nefret ettiğini biliyordum. Çok büyük olduğu için kimliğimi gizleyebileceğimi düşündüm. Köpek gezdirmeye başladım. Bir dikiş makinesi aldım ve tüm boş zamanımı kendime ve son olarak da köpeklere kıyafet yaparak geçirdim. Ve şimdi köpek kıyafetleri satan bir işim var," diyorum sulu bir kahkahayla. "Sanırım sonunda her şey yoluna girdi."

Nikita bara geri dönüyor, sırtı dik, başı eğik. Sonra bar taburesinden kayıyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Özür dilerim Penny."

Korkudan gözlerimden yaşlar dökülüyor. Onları silmeye çalışıyorum ve bu sırada makyajımı mahvettiğime eminim. Nikki gözyaşlarımı silmeme yardım etti.

sümük. Birine yaşadıklarını anlatmak ve bana bunun benim hatam olmadığını söylemesi, anlatamayacağım kadar iyi hissettiriyor. Gülümsüyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor.

"Karşılaştığımıza sevindim," diyor. "Seni özlemiştim. Seni internette bulmaya çalıştım ama sanki yeryüzünden silinmiş gibiydin."

"Aslında yaptım," diye cevap verdim.

"Bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim," diyor sertçe. "Bugün birbirimize rastlamamız milyonda bir ihtimaldi."

Ben cevap veremeden başka bir kadın yanımıza geliyor ve kollarını ikimizin de omzuna doluyor. "Kızım! Buraya geleceğinizi söylememiştiniz!" Kadın eğilip bizi kendine çekti.

Hâlâ yarı ağlamaklı bir halde yüzümü silmeye çalışırken öne doğru sendeliyorum ve neredeyse sandalyemden düşüyorum. Nikita'ya şaşkın bir bakış attım, o da bana karşılık verdi.

Sonra kadın kısık bir sesle, "Yardım edin. Bir müşterimle konuşuyordum ve şimdi onun ürkütücü iş ortağı beni rahat bırakmıyor."

Ben...donuyorum.

Ürkütücü eski erkek arkadaşım tarafından takip edildiğime dair içimi döktükten sonra, bu kadının söylediklerine tepki bile veremiyorum. Karnımda çarpık, karanlık bir korku patlıyor ve tek yapabildiğim bar tabureme yapışıp dünya etrafımda sallanırken düşmemeye çalışmak.

İlk tepkiyi Nikita verir. Büyük bir çığlık atma ve kadına sarılma gösterisi yapıyor, sonra barmene bir içki çağırıyor. Taburesinden kalkıp kadının yerine oturmasına izin veriyor ve vücuduyla ikimizi barın geri kalanından korumak için hareket ediyor.

Bir nefes verdim.

Kadın da öyle. "Ben Bonnie," diyor. Kendimizi tanıtıyoruz ve bir an için onu inceliyorum. Her iki yanağında da derin gamzeleri olan oldukça yuvarlak bir yüzü var. Saçları sarı, parlak ve kürek kemiklerine kadar dökülüyor. Uçları öyle bir kıvrılmış ki, saç kurutma makinesi konusunda benden çok daha yetenekli olduğunu düşünüyorum. Makyajı zevkli, siyah bir kalem etek ve kraliyet mavisi ipek bir üst giymiş. Bir çeşit iş kadını.

Bir tabure çekiyoruz ve Nikita aramıza oturuyor. Bonnie gizlice omzunun üzerinden bakıp barı tararken ben bu anı kendimi toparlamak için kullanıyorum.

Sarhoş bir adam tökezleyerek bize doğru geliyor. Kaskatı kesildim.

Bonnie yeni yapılmış martinisini alır ve dönüyormuş gibi yaparak adamın gömleğini içkisiyle ıslatır. "Oh!" diye haykırır. "Mike! Çok özür dilerim. Seni orada görmedim."

"Bu bin dolarlık bir gömlek," diye alay ederek önünü kokteyl peçeteleriyle siliyor.

"Kuru temizleme faturasını ofise gönderin. Elbette biz karşılayacağız. Özür dilerim." Sonra da ağzı açık kalmış adama sırtını dönerek onu konuşmanın dışında bırakır.

İlk düşüncem, bunun ürkütücü iş ortağı olması gerektiği. İkinci düşüncem ise büyüdüğümde Bonnie olmak istediğim. Ona sırtımı dönmeden hemen önce bir adamın bin dolarlık gömleğinin üzerine içki dökmeye cesaret edebileceğimden şüpheliyim.

Ama belki de bunu yapsaydım, Billy'nin ne olduğunu çok daha erken görürdüm.

Adam birkaç küfür savurup sendeleyerek uzaklaştığında Bonnie rahatlıyor. "Teşekkür ederim," diyor ikimize, elini alnına götürerek. Tırnakları badem şeklinde ve soluk pembe bir cilayla kaplı. Nefes alıp biraz güldükten sonra barmene dönüp hepimize yeni içkiler getiriyor.

"Kimdi o adam?" Siparişi verdikten sonra soruyorum.

Bonnie beceriksizce bir homurtu çıkardı. "Başımın belası."

Nikita gülüyor. "Onu alt etmekte hiç zorlanmamış gibiydin." "Siz ikiniz burada olmasaydınız, muhtemelen benden gömleğini o peçetelerle kendim silerim." Gözlerini deviriyor. "Ama o ve ortağı benim firmamı tutuyor ve portföyleri çok para ediyor. Ben de geyik yapma aşamasındayım." Kusma hareketi yapıyor.

Gülüyorum. "Üzerine içki dökmek seni işe almaktan vazgeçirmez mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Ortağı onun buraya gelmesini bile istemedi. Mike'la hiç ilgilenmememiz gerekiyor."

Bonnie'nin finans sektöründe çalıştığını öğreniyoruz. Yükseklerde uçan bir işi olduğunu tahmin edebilirdim ama inanılmaz derecede ayakları yere basan birine benziyor. Nikita benim köpek kıyafetleri tasarlayan bir işim olduğunu ağzımdan kaçırınca tüm dikkatler bana çevriliyor. Sonunda Bonnie'yi telefonundan online mağazama yönlendiriyorum ve Bonnie bulduğum yarım düzine tasarım karşısında ciyaklıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve göğsümden yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

İşte göz alıcı, varlıklı, profesyonel bir kadın.
Yaptım. Kalbimle birlikte yanaklarım da ısınıyor. Çoğu zaman, ben

yaptığım şeyi küçümsüyor. Ne de olsa köpek kıyafetleri biraz aptalca. Ancak Bonnie ve Nikita'nın kiramı ve faturalarımı ödeyen online mağazada kendi ellerimle yaptığım tüm ürünleri incelediklerini görünce, başardığım her şeyi takdir etmek için bir an ayırabiliyorum.

"Ve tüm bunları akıllı telefon olmadan mı yapıyorsun?" Bonnie başını sallayarak şöyle diyor. "Kızım. Nasıl?"

Gülüyorum. "Bir iş ortağım var. Tüm teknik işlerle o ilgileniyor. Aksi takdirde hala çiftçi pazarlarında çalışıyor ve ay sonunu zor getiriyor olurdum."

Bonnie birkaç saat daha bizimle kalıyor. Ne olduğunu anlamadan gece yarısı oluyor ve ben iki yeni kız arkadaşımınla birlikte topuklu ayakkabılarımın üzerinde bardan çıkıyorum. Sonra, sürpriz bir şekilde, Bonnie bize evinde bir Cadılar Bayramı partisi vereceğini söylüyor ve bizi de davet ediyor.

Daha da büyük bir şaşkınlıkla kabul ettim.

Nikki yanımdaki taksiye biniyor ve beni evime ilk o bıraktığında ne kadar anlayışlı bir arkadaş olduğunu hatırlıyorum. Üniversitedeyken de böyle yapardı. Olayı büyütmeden herkesin eve sağ salim varmasını sağlardı. Çoğu zaman akşamdan kalma bir şekilde uyandığımda yatağımın başucunda bir bardak su ve iki Advil göürdüm, Nikki'nin onları oraya koyduğunu bilirdim.

Binamın önüne geldiğimizde ona "Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim," diyorum.

Nikki bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Artık birlikteyiz," diyor. "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın. Artı," diye ekliyor taksinin kapısını açtığımda. Başıyla binayı işaret ediyor. "Artık nerede yaşadığını biliyorum."

Gülüyorum, vedalaşıyorum ve daireme doğru yola çıkıyorum. İçeride güvende olduğumda ve topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip odanın diğer ucuna fırlattığımda mutlu bir iç çekiyorum.

İptal etmediğime sevindim. İyi ki topuklu giymişim. Nikki'ye Billy'nin takip ve tacizlerinden bahsettiğim için mutluyum. Bonnie'yle tanıştığım ve işimle ilgili övgülerini kabul ettiğim için mutluyum.

Kendimi bildim bileli ilk kez, üniversitede başıma gelenleri geride bırakabileceğimi düşünüyorum.

Ve belki de bu, erkek korkumu yenebileceğim anlamına geliyor. Belki tekrar birileriyle çıkmaya başlayabilirim.

Kalın, isli kirpiklerin çevrelediği yeşil gözler aklıma geliyor. Bir bardak suyu yudumlayıp görüntüyü bir kenara itiyorum, sonra tökezleyerek yatağa giriyorum,

Rüyasız bir uyku için dua ediyorum.

MARCUS

Gürültülü, gümbür gümbür bir müzik sesiyle uyandım. Bas sesleri duvarlarımı sarsarken, cırtlak, tiz bir melodi dans ediyor. İnleyerek yan dönüyorum ve başıma bir yastık geçiriyorum. Sesi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Yastığı odanın öbür ucuna fırlatıyorum, battanilerimi geriye atıyorum ve koridora çıkıyorum.

Yumruklarımı sıkarak, öfkemi zar zor kontrol altında tutarak koridorda ilerliyorum. Ona kadar sayıyorum - sonra Kenzie'nin berbat müziğinin ritmine göre saydığımı fark ediyorum. *Ugh!*

Parmak eklemlerim kapısına temas ediyor ve gürültüden vuruşlarımı zar zor duyabiliyorum. "Kenzie!"

Dur. Cevap yok.

Kapıya biraz daha sert vuruyorum. "Mackenzie! Kapat şu gürültüyü!" Kendimi uzaktan duyuyorum, beden dışı bir deneyim gibi. Ne zaman huysuz bir ihtiyar oldum ben? Hep böyle miydim? Otuzuma bastıktan sonra mı oldu? Otuz beş mi?

Yumruğumu kapıya vuruyorum. "Mackenzie!"

Kapı uçarak açıldı ve yeğenim kabarık pembe bir bornoza sarınmış halde bana baktı. "Ne?" Her harfinden ergen şımarıklığı damlıyor. Kalçasını yana eğerek kaşlarını çatıyor.

"Saat sabahın altısı," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Dön. Müziği. Kıs."

Aldığım tek cevap göz devirmek oluyor. Sonra Mackenzie'nin şifonyerinin üzerindeki müzik setine doğru ilerleyişini izliyorum. Ses düğmesini sola çevirip

bir çeşit genç egemenlik gösterisiyle benimle göz teması kurdu.

Beni rahatsız etmemeli. Etmemesi gerektiğini biliyorum. Ama lanet olsun, *ediyor*.

"Bugünlerde kulaklıklar çocuklar için moda değil mi?" Onun ters enerjisine ayak uydurmaktan nefret ederek soruyorum. Ben yetişkin bir adamım. Genç bir kız tarafından sinirlendirilmemeliyim.

"Benim bir sabah rutinim var," diye cevap veriyor bana arkasını dönerek. "Okula hazırlanabilmem için kapıyı kapatabilir misin?"

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, sonra dediğini yapıyorum.

Her gün. Buraya taşındığından beri her gün bu oluyor. Aklımı kaçırmak üzereyim.

Mantiken, onun bir çocuk olduğunu biliyorum. Ve o *iyi* bir çocuk. Evinden yeni atılmış ve annesi tarafından reddedilmiş hissediyor. Böyle davranması normal.

Ama tek söylemek istediğim, keşke bunu yapmanın başka bir yolunu bulsaydı - her sabah koridorun karşısından kaba bir uyandırma çağrısı içermeyen bir yol.

Çıplak ayaklarımla, ekose pijama altlarım ve yumuşak beyaz tişörtümle mutfığa gidiyorum. Uykulu gözlerim kahve yapma sürecinde bana rehberlik etmeyi başarıyor ve demlememin süzülmesini beklerken Bear'a dilimi şaklatıyorum ve onu işini yapması için dışarı çıkarıyorum. Geri döndüğümüzde, sanki onu bir yıldır beslememişim gibi kahvaltısına saldırırken tezgâha yaslanıyorum ve lavabonun yanında mısır gevreğiyle kaplı bir kâse görüyorum.

Bulaşık makinesinde değil. Lavaboda değil. Lavabonun *yanında*. Derin nefes al. Üç tane alıyorum.

Beynim öfkemi yatıştırmak için zayıf bir girişimle yardımcı açıklamalar sunuyor: o bir ergen. Beyni tam olarak gelişmedi. Bir on yıl daha dürtü kontrolü zayıf olacak. Çok şey yaşıyor.

Bunları biliyorum. Anlıyorum.

Ama gece yarısı atıştırmasından sonra yıkanmak *gerçekten* o kadar zor mu?

Ayı bacaklarımı dürtüyor. Kalın kürkünü ovalıyorum ve kendi öfkemle boğuşuyorum.

Öfkemi kirli kâsedan çıkarıyorum, beton gibi Cheerios'lar macun haline gelip lavaboya dökülene kadar şiddetle ovuyorum. Kase kurutulup kaldırıldıktan sonra kahvem hazır oluyor. Bir yudum alıyorum, güçlü ve acı tadın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

Güzel. Daha iyi. Beş dakika içinde tekrar insan olacağım. Yeğenimle, onun müziğiyle ve bulaşık yıkamadaki beceriksizliğiyle başa çıkabileceğim.

Mackenzie'nin benimle yaşadığı bir hafta içinde hayat değişti. Genelde evdeki ofisimde çok fazla iş yaparım, çünkü kendimi kapatıp telefonumu kapatabilir ve odaklanabilirim. Son zamanlarda durum böyle değil. Yeğenim taşındığından beri evden hiç çalışmıyorum. Sellzy'de üzerinde çalıştığım satın alma ile boşa harcadığım zamanı karşılayamıyorum.

Ama kahretsin, o çocuğu seviyorum. Evimde yalnız kalmasını, onu da terk etmişim gibi hissetmesini istemiyorum.

Dün, hızlı bir egzersiz yapmak için sabahın köründe eve geldim. Evden hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, sadece bir kereliğine burayı kendime ayırmak için gelmişim. Kendi evimin sessizliğinin ve yalnızlığının tadını çıkardığım için yanlış bir şey yapıyormuşum gibi neredeyse suçlu hissettim.

Sonra Penny Littleton ön kapımdan içeri girdi. Bana bakıştı.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve düşüncelerimi daha uygun bir şeye yönlendirmeye çalışıyorum. İşe. Programım. Yapılacaklar listem.

Ama tek düşünebildiğim bana bakan o iri, mavi, kocaman ve masum gözler. Yanaklarındaki kızarıklık. Yüksek bir at kuyruğunda toplanmış bakır saçları. Tapmak istediğim milyonlarca çili.

Beni gördüğünde dudakları aralandı ve şortumun kemerinin altında bir kıpırdanma hissettim. Telaşlıydı, utanmıştı ve çok tatlıydı. Bu kadar sevimli olmaya hakkı yok. Ben şirinlik yapmam. Şirinlikten nefret ederim.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve yeğenim açıklıkta beliriyor.

Kaşlarımı çattım. "Yüzüne ne yaptın?"

Siyah çerçeveli gözler bana kaşlarını çattı. "Buna makyaj deniyor, Marcus. Araştır."

Avuçlarımı teslimiyetle kaldırıyorum ve o buzdolabının üstünden Cheerios kutusunu alırken yolumdan çekiliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Kaseni durulamayı ve bulaşık makinesine koymayı unutma."

Aldığım tek yanıt bir homurtu.

Artık kafeinli olduğum için, savaşlarımı seçmem gerektiğini biliyorum. Bardağımı dolduruyorum ve işe gitmek için hazırlanmak üzere yatak odama dönüyorum. Duş alıp giyindiğimde telefonum çalıyor.

Kardeşim Ollie, hastane masraflarını karşıladığım için bana teşekkür ediyor. Stresi biraz olsun hafifletmek için fazladan bir miktar göndermeyi ihmal etmedim. Umarım benim

Kardeşim parayla Oliver Jr'a güzel bir doğum günü hediyesi alabilecek.

Bazen hala ne inşa ettiğime, ne kadar ilerlediğime inanamıyorum. Yoksulluk sınırına yakın bir yerde büyüdüm. Sellzy para kazanmaya başladığında yaptığım ilk şey annemin dairesini satın almak oldu. Tüm erkek ve kız kardeşlerimin üniversite eğitim masraflarını karşıladım ve çocukları için fon oluşturdum. Tıbbi harcamalar, arabalar ve konut masrafları için onların bankası oldum. Kardeşim Terry'nin şirketine yatırım yaptım ve kuzenimi Sellzy'de çalışması için işe aldım; her ikisine de hayatlarında sahip oldukları ilk istikrarlı işi verdim. Ollie'yi Leif'in şirketine bağladım ve ona bir adım öne çıkmasını sağladım. Ailemin gidişatını değiştirdim. Ben.

Kendimle gurur duyuyorum ama *yorgunum*.

Bir bakıma Mackenzie'ye bakmak da benzer bir duygu. Her zaman omuzlarımda birden fazla hayat taşıdım. Bu çok büyük bir sorumluluk.

-Çoğu zaman dayanamayacağımı hissettiğim bir şey. Bir kere batırdım, değil mi? Bak Stephanie'ye ne oldu. Mackenzie burada olmalıydı ve ben de onun ergenlik dönemi maskaralıklarına katlanmalıyım, çünkü onun dağılmış yuvası kısmen benim hatamdı. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda Steph'in yanında olsaydım, hayatı bu kadar darmadağın olmazdı. Cevapları bir şişenin dibinde arıyor olmazdı.

"Marcus?" Mackenzie'nin sesi kapı aralığından geliyor.

Dönüp çenemi ona doğru salladım. "Evet?"

"Arkadaşım Amy'yi okuldan sonra davet edebilir miyim? Gelecek hafta teslim etmemiz gereken bir fen projemiz var ve hafta sonu çok meşgul. Bu gece buluşabileceğimiz tek zaman."

Dudaklarımı yana kıvırıyorum ve düğmeli bluzumun üzerine kaşmir bir kazak geçiriyorum. "Bu gece geç saatlere kadar toplantılarım var, Kenzie."

"Biz sadece çalışacağız ve deney yapacağız. Senin burada olmana gerek yok."

Yatak odasından gelen bas sesini hâlâ duyabiliyorum. Kapı aralığından, yatak odasının zeminindeki hortum seviyesindeki dağınıklığı görebiliyorum.

Şimdi ben evde yokken bu kızların ne tür zararlar verebileceği hakkında bir fikir edinmek için bunu ikiyle çarpmam gerekiyor.

"Amy'nin ailesi onun buraya gelmesini onaylıyor mu?" Şiddetle başını sallıyor. "Evet."

Mackenzie 14 yaşında. Birkaç saat yalnız bırakılacak kadar büyük, değil mi? Sadece bir bilim projesi üzerinde çalışıyorlar.

vahşı parti.

"Elbette," diye cevap veriyorum, telefonumu cebime atıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

İşıl işıl gülümsüyor, sonra kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor. "Teşekkürler Marcus Amca. Sen en iyisisin."

Sırtını sıkıyorum ve ön kapıya kadar ona rehberlik ediyorum. "Araba seni okula götürmek için burada. Dikkatli ol. Akşam görüşürüz."

Birkaç dakika sonra Mackenzie arabamın arkasında, okula götürülüyordu. Evdeki ofisimi kilitliyorum ve açık planlı yaşam alanında özellikle kırılabilir değerli eşyalara göz gezdiriyorum, sonra başımı sallıyorum ve Ducati'ye binmek için garaja doğru yürüyorum.

Bu kadar endişelenmemeliyim. Saçmalıyorum. İki genç kız ne kadar zarar verebilir ki?

ÇOK FAZLA. Çok fazla hasar. İki genç kız bu kadarına sebep olabilir.

On iki saat sonra evimin kapısından içeri girdiğimde bir itfaiye aracı uzaklaşmak üzereydi. Tüm mutfak ve oturma odası yanlış giden bir bilim deneyi gibi görünüyor.

Çünkü olan tam olarak buydu.

Çok ama *çok* pahalı iki tablonun harap olmuş tuvallerine bakarken dehşet damarlarımı donduruyor. Duvarımdaki televizyon bir tür sert, siyah, kireçlenmiş maddeyle kaplı. Mackenzie ve Amy mutfak adasındaki bar taburelerinde oturmuş, ayaklarına bakıyorlar.

Tavanda kömür izleri var. *Tavanda*. Mikrodalga siyaha boyanmış gibi görünüyor. Şimdiye kadar aldığım her bir tabak ve tava tezgahın üzerinde, mahvolmuş, aynı sert siyah kabukla kaplı.

Her şeyi anlıyorum. Yıkıma bakarken kızgın bile değilim. Sadece... vay be. Buna inanamıyorum.

"Marcus, özür dilerim. Bir kazaydı." Mackenzie taburesinden kayıyor ve ellerini karnının önünde sıkıyor. "Bay Errol'un bahsettiği şu fen deneyini yapmaya çalışıyorduk ve biraz fazla karbonat eklemiş olabiliriz ve..." Ben yeni ayrıntıları fark ederken o konuşmaya devam ediyor.

Bear koridordan tıkırdayarak geliyor, odanın genelini kokluyor ve yatak odamda kaybolmak için arkasını dönüyor. Bir nefes verdim. En azından benim

Köpek iyi. Belli ki Genç Kız Bilim Tugayı harekete geçtiğinde ortalıkta görünmemeye karar vermiş.

Mackenzie hâlâ konuşuyor ama ben tek kelime duymadım. Kapı zili çaldı.

Amy dehşet dolu gözlerle yukarı bakar. "Bu benim annem."

Arkamı döndüm, derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Kapının eşiğindeki kadın kot pantolon giymiş, haklı bir öfkeye sahip. Ağartılmış sarışın, koyu renk kot pantolonlu ve açık renk jean ceketli kadının kucağında küçük bir çocuk, diğer omzunda ise devasa bir çanta var. Burnunu çekiyor, sonra gözlerini bana diyor. "Ne. Ne oldu?"

Boğazımı temizliyorum. "Kızlar bir bilim deneyi üzerinde çalışıyorlardı," diye cevap veriyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, sonra iterek yanımdan geçiyor. Amy'ye parmaklarını şıklatıyor ve yanındaki yeri işaret ediyor. "İşte. Şimdi. Arkadaşlarının evine gitme konusunda sana ne demiştim? Telefon numaraları, Amy. Ebeveynlerin telefon numaralarına, adreslerine ve acil durum bağlantılarına ihtiyacım var. Nerede olduğunu öğrenmek için okulu aramak zorunda kaldım."

Öfkem artarken bakışlarım Mackenzie'ye dönüyor. "Bana izin aldığını söylemiştin," diyorum yeğenime, bir adım öne çıkarak. Ayakkabım gizemli yapışkan bir maddenin içine düştü.

Kadın kızına oflayıp pufluyor. "Şu yaptığına bak." Boştaki kolunu odaya doğru uzatır. "Bak, Amy. Aklından ne geçiyordu?"

Kızın alt dudağı titriyor. "Bu bir kazaydı. Ölçüleri yanlış aldık ve-" Hıçkırıyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Temizliğe hemen başlasanız iyi olur genç bayan. Burası tertemiz olana kadar buradan ayrılmıyoruz."

Alnımı ovuyorum. "Bak. Bayan..."

"Tilley." Yüzü kıpkırmızı ve neredeyse öfkeden titriyor. Çarpık bir şekilde, şu anda Amy olmadığımı seviniyorum.

Yatıştırmak için ellerimi uzattım. "Bayan Tilley. Temizlik şirketini arayacağım. Siz Amy'yi eve götürün. Korktular ve bence temizliği profesyonellere bıraksak daha iyi olur."

Bayan Tilley bakışlarımı karşılıyor ve başını sertçe sallıyor. Gözlerindeki öfke bir an için kayboluyor ve orada korkuya benzer bir şeyin parladığını görüyorum. "Peki, bana ne kadar olduğunu söyle..." Nefesini içine çekiyor. "Bana ne kadar tutacağını söyle, Amy'nin payını karşılayacağımızdan emin olayım. Ben..." Kucağındaki çocuğu kalçasına doğru kaldırıyor ve boğazını temizliyor. Çantası üzerine asılı

Diğer omzu dirseğine kadar kayıyor ve yalpalıyor. "Biraz zaman alabilir ama parayı size ulaştıracağız."

Bu sözleri daha önce de duydum. Kendi annemin gözlerindeki gurur ve utanç savaşını birçok kez gördüm. Temizleme masraflarını karşılamayı teklif edersem, Bayan Tilley'nin topuklarını sıkacağını, omurgasını dikleştireceğini ve asla ama asla kabul etmeyeceğini biliyorum.

Ben de sadece başımı salladım. "Bir yolunu buluruz," diye cevap veriyorum, ondan asla tek kuruş istemeyeceğimi bilerek.

"Tamam. Bunun için üzgünüm, Bay..." Kaşlarını çattı. "Mackenzie'nin babasının vefat ettiğini sanıyordum."

Başımı salladım. "O yaptı. Ben onun amcasıyım." Elimi uzattım.

"Marcus." "Ah," dedi. "Tüm bunlar için çok üzgünüm, Marcus."

"Kimsenin yaralanmadığına sevindim."

Kapıyı kadın ve iki çocuğu için açık tutuyorum, sonra arkasından nazikçe kapatıyorum. Camdan minibüsünün hareket ettiğini gördüğümde derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum. Gözlerim, hayatı buna bağlıymış gibi metal bir fırın tepsisini ovmakla meşgul olan yeğenime takılıyor.

Bunun için tamamen hazırlıksızım. Ben bir ebeveyn değilim. Mackenzie ile nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Evet, yakınız. Her zaman bir telefon uzağındaydım. Ama geçen hafta öğrendiğim bir şey varsa, o da amca olmakla ebeveyn olmanın çok ama *çok* farklı şeyler olduğudur.

Yeğenim omzunun üzerinden bakıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Lanet olsun.

Omuzlarımı düşürüyorum. "Dur, Kenzie. Ovalamayı bırak."

Burnunu çekiyor, süngerini bırakıyor ve ellerini ve yüzünü temiz bir bulaşık bezine siliyor. Buradaki tek temiz şey bu. Mutfığa doğru ilerlerken ayaklarım yerde çıtırıyor ve siyah kalıntılarla kaplı bir tabak alıyorum. Tekrar yerine koyuyorum ve Mackenzie hıçkırıyor.

"Hey," diyorum nazikçe. "Buraya gel."

Başını göğsüme gömüyor ve ağlıyor. Kollarımda kendini çok küçük hissediyor. Kırılğan. Sesi bir su birikintisinin üzerindeki buz kadar ince. "Gerçekten çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen beni kovma Marcus."

Görünüşe göre kalbim tamamen paramparça olmamıştı, çünkü başka bir fay hattı belirdi. "Kes şunu, Kenzie. Seni kovmuyorum. Beni duyuyor musun?" Sulu gözleriyle buluşarak geri çekiliyorum. "Seni kovmuyorum."

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor, öyle şiddetli hıçkırıyor ki burnundan sümükler akıyor. "Tamam. Biz gerçekten projemizi yapmaya çalışıyorduk, Marcus. Söz veriyorum. Sadece ölçüleri yanlış okudum ve...ve..."

"Olur böyle şeyler," diye cevap veriyorum, doğruyu söyleyip söylemediğimden emin olmadan yıkıma göz gezdiriyorum. Bir kolumu omuzlarına atıp onu koridora doğru yönlendiriyorum. "Yapacağımız şey şu. Bavullarımızı toplayıp Bear'la birlikte büyükannemin evine gideceğiz. Ben bu dağınıklığı düzeltebilecek bir temizlikçi bulacağım. Ben de kendime bir otel tutacağım ve her şey hazır olur olmaz buraya geri taşınacağız. Anlaştık mı?"

"Beni cezalandırmayacak mısın?" Benden uzaklaşıyor, gözleri kocaman ve endişeli. Kız kardeşimin bu kıza sonuçlardan bu kadar korkmasına neden olacak ne yaptığını merak ediyorum.

Saçını karıştırdım. "Bunun sonuçları olacak, ufaklık. Ama bu bir kazaydı ve seni en başta yalnız bırakmamalıydım. Bir yolunu buluruz. Seni hâlâ seviyorum."

Titrek bir nefes alıyor ve gözlerinden daha fazla yaş süzülüyor. "Öyle mi?" Lanet olsun. Bu çocuk... neler yaşamış böyle?

Telefonum çalıyor. Yakın arkadaşım Leiften bir mesaj.

Leif: Hafta sonu için her şey hazır mı?

Mesaja kaşlarımı çatıyorum. Hafta sonu mu? Neden bahsediyor bu? Düşüncelerim yılan balıkları gibi avuçlarımdan kayıp gidiyor. Kenzie sert bir hıçkırıkla titriyor, ben de Leif'e bir başparmak işareti gönderip telefonumu cebime geri sokuyorum.

"Elbette seni seviyorum, Kenzie. Gel hadi. Arabaya bindiğimizde, sonuçlarını birlikte düşünebiliriz. Düşünüyorum da... hayatının geri kalanında daimi bir bebek bakıcılığı ve bulaşıkçılık görevi."

Mackenzie yüzünü buruşturuyor ve ben gülüyorum. Genç kızlık öfkesini ifade edişi içimi rahatlatıyor. Bu daha iyi. Mackenzie sokağa atılmaktan, sevilmemekten ve bakılmamaktan endişe etmediği sürece yüksek sesli müzikle, tavırlarla ve birkaç kirli tabakla başa çıkabilirim.

Çantalarımı toplarken ve Bear'ın eşyalarını bir araya getirirken, içimdeki kararlılık sertleşiyor. Mackenzie sadece kısa bir süreliğine evimde kalmıyor. O ailemden biri. O benim küçük kızım. Sevildiğini ve desteklendiğini hissedecek ama burada yaşadığı sürece daha fazla düzene sahip olacak.

Mutfağımı ve oturma odamı mahvetti ve daha kötü bir şey olmadığı için kendimi şanslı saymalıyım. Ne de olsa okul ödevini yapıyordu. Ya daha kötü bir şey yapıyor olsaydı? Ya alkol dolabımı karıştırdıysa? Ya okuldaki birinden uyuşturucu aldıysa?

Geçen hafta Mackenzie'ye oda arkadaşı gibi davrandım. Artık benim öne çıkma ve kız kardeşimin olamadığı ebeveyn olma zamanım geldi.

Annemin evine varır varmaz, sözümü yerine getireceğim. Mackenzie için okul sonrası bakım bulacağım, evimi temizleyeceğim ve yeğenimin benimle gerçek bir evi olduğundan emin olacağım. Dışarı atılma endişesi yaşamasını asla istemem ama başarısız bir bilim deneyinin içine girmesini de asla istemem. İkimiz de daha iyisini yapmalıyız. Özellikle de benim.

Bear'ın tasmaını kapının yanından aldığımda aklıma bir fikir geliyor. Yüzünde kocaman bir köpek gülümsemesiyle nefes nefese bana bakan ve benimle bir maceraya atılmak için heyecanlanan köpeğime bakıyorum. Mackenzie ile iyi anlaşılan birini tanıyorum. Zaten benim için çalışan, evimi bilen ve tüm geçmiş kontrollerini geçen biri.

Ne de olsa sadece geçici olacak. İş yerindeki satın alma işlemini tamamlayana ve programım daha yönetilebilir hale gelene kadar yeğenime göz kulak olacak birine ihtiyacım var.

Herhalde köpek bakıcım her gün birkaç saat fazladan çalışmayı sorun etmez, değil mi?

PENNY

Cızırtılı bir telefon sesiyle uyandım ve hemen dün gece hazırladığım yarısı boş su bardağıyla birlikte komodinin üstünden düşürdüm. Küfrederek yataktan kalktım ve telefona cevap verdim, halımın üzerindeki taze su birikintisine düşmediği için şükrettim.

Marcus'un asistanı Todd arıyor ve "Bay Walsh'un evindeki beklenmedik durum" nedeniyle bugün izinli olduğumu söylüyor. Haftanın geri kalanında köpeği gezdirmek için hizmetime ihtiyaç duyulmayacak ama patronu Cuma günü benimle bir toplantı talep ediyor. Ofisinde.

Vay be.

"Sorun değil" diye mırıldanıyorum ve telefonumu bir çırpıda kapatıyorum. Sonra komodinin üzerindeki çalar saate bakıp inliyorum. Saat neredeyse dokuz, ki bu yaklaşık on yıldır en geç uyuduğum saat. Ağzımın içinde bir gecede bulanık ve canlı bir şey büyümüş, sonra da korkunç bir şekilde ölmüş gibi hissediyorum.

Alkol. Sonuçlarını unutmuştum.

Duşumun ortasında, yatak odamın zeminindeki suyu temizledikten ve ağzımdaki o berbat tadı yıkadıktan sonra, zihnimdeki örümcek ağları temizleniyor ve tekrar tutarlı düşünceler oluşturabiliyorum. Beni telefon görüşmesine geri getirdiler. Kaynar suyun altında duruyorum, cildimin her zamanki ıstakoz kırmızısı tonuna dönüşmesini izliyorum ve duvardaki fayanslara bakıyorum.

Marcus Walsh ile görüşmeyi kabul ettim.

Walsh'u korkutan Marcus ile görüşmeyi kabul ettim.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlarken şampuan köpükleri başımın kenarlarından aşağı dökülüyor. Beni kovmayacak, değil mi? Eğer beni kovacak olsaydı,

muhtemelen Todd'a yaptırdı. Ve bunu ofisinde yapmazdı. Evinde yapardı, genelde benim olduğum yerde.

Değil mi?

Hayatta kalmak için bu işe ihtiyacım yok ama Bear'ı seviyorum ve biraz istikrar sağlıyor. Elbette, köpek kıyafetleri işi şu anda patlama yaşıyor, ama Cadılar Bayramı'ndan sonra ne olacak? Özel yapım kostümler için o kadar çok sipariş aldım ki, onları yetiştirmek için her gün çalışıyorum. Ondan sonra kim bilir?

Tatil sezonu da genellikle iyi geçer, diye düşünüyorum. Köpekler için kış ve tatil temalı kazaklar yapıyorum. Genellikle Aralık ayının ilk haftasında tükeniyorlar.

Ama yine de. Ya yapmadılarsa? Ya desenlerim yeterince iyi değilse? Ya doğru kumaşları almadıysam? Ya teknoloji tarafında bir şey olursa, Brian bunu düzeltemezse ve tüm kartlar evi çökerse?

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı suyun altına daldırıyorum. Şampuan gözlerime kaçıyor ve ırkiliyorum, temizlemek için başımı yukarı kaldırıyorum. Kafa derime masaj yapıyorum, sonra saçıma kocaman bir topak saç kremi sürüyorum ve kendimle konuşmaya çalışıyorum.

Panik yapmanın anlamı yok. Marcus muhtemelen beni kovmayacak. Sadece başka bir sebepten dolayı bire bir görüşmek istiyor. Ofisinde. Muhtemelen her zaman insanları işe alıp kovduğu yerde.

Elime bir lif alıp kendimi fırçalıyorum. Bu işten atılmak için bir randevu değil. Dün geceki alkol çok fazla beyin hücrelerini öldürmüş olmalı. Patronumla gayet normal bir toplantı yapıyorum. Her şey normal. Cuma günü ne istediğini öğreneceğim ve her şey kesinlikle, yüzde yüz *yolunda* olacak.

Bu arada, dikmem gereken Cadılar Bayramı kostümleri var ve bugünün siparişlerini paketleyip göndermek için Brian'la buluşacağım. Bir milyarderin zihninin iç işleyişini merak edecek vaktim yok. Yürütmem gereken kendi işim var.

Elbette, süslü püslü bir teknoloji harikası değil, ama faturalarımı ödüyor ve bununla gurur duyuyorum, lanet olsun.

Bu düşünce omurgamı dikleştirirken, duşumu bitiriyor ve kendimi güne hazırlıyorum. Bugün likit eyeliner günü, gözlerimin köşelerine ekstra hızlı bir fiske vuracağım.

Yatak odamın köşesindeki makyaj masasına oturuyorum -bacaklarımın sığabileceği kadar geniş olmayan küçük bir masa- ve makyajımı kendim gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum.

Ne yaptığımı biliyorum. Sonra puantiyeli ev elbiselerimden birini giyiyorum ve çıplak ayakla küçük mutfak/oturma/yemek odasına gidiyorum.

Aynı zamanda atölyem ve işimin merkezi olarak da bilinir.

Yaşlı kapı komşumdan elden ele geçen küçük, iki kişilik bir kanepem var. Orijinal kumaşı 1970'lerin kahverengi-turuncu çiçekli şık kumaşıydı, ben de dekoruma uyması için lacivert bir kılıf diktim. Şu anda kumaş yığınlarının ve satışa çıkarmadan önce tamamlanması gereken yarım kalmış projelerin altında gömülü durumda. Dikiş makinem kanepenin karşısında, küçük ve dar odada ondan yaklaşık iki metre uzakta. Tavan yüksekliğinde, her desen ve renkte kumaş dağlarıyla çevrili.

"En çok kumaşla ölen kazanır" sloganıyla yaşıyorum. Ve zafer kokusu alıyorum.

Bitmiş ürünler kanepenin yanındaki plastik bir kutuda, dolgulu nakliye poşetlerimin ve etiketleme makinemin hemen yanında düzgünce katlanıyor.

İşimle ilgili tüm aletleri görünce üzerime ağır bir battaniye gibi sükûnet çöküyor. Küçük bir tezgah, bir buzdolabı ve önünde muşamba bir şerit olan küçük bir ocaktan ibaret olan küçük mutfığa geçiyorum. Kahve makinesi bir düğmeye basarak canlanıyor ve birkaç dakika içinde bir fincanda taze, sıcak bir demlik buluyorum.

Dikiş makineme getiriyorum ve tam da bu amaç için sakladığım bir altlığın üzerine koyuyorum. Sonra dikiş makinemi açıyorum, sıcak sarı ışık yanıp sönüyor. Masurayı, iğneyi, ipliği ve birlikte hareket eden tüm mekanik parçaları kontrol ediyorum ve derin, mutlu bir nefes alıyorum.

Sonra dikerim.

Sonraki dört saat boyunca makinemin başında oturup yapılacaklar listemdeki maddeleri işaretledim. Ayarlanabilir tokalı bir uğur böceği kostümü için yeni bir kalıp kestim. Balkabağı desenli altı papyon yapıyorum. Zihnimi Marcus Walsh, Bear, Mackenzie, Nikki, Bonnie ve işimin uzun ömürlülüğüne dair güvensizliklerle ilgili tüm düşüncelerden arındırıyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Kendi ellerimle bir şeyler yaratmak özel bir zevk. Düz kumaş parçalarıyla başlıyorum ve sonunda insanların para ödediği sevimli köpek giysileri elde ediyorum. Bu gurur duyulacak bir şey, değil mi?

Bir sonraki yudumu aldığımında kahvem buz gibi ve oturma odamda bir güneş ışığının yandığını görünce şaşırıyorum. Göz kırpyorum. Işığa bakılırsa öğleden sonra erken olmalı. Bir dizi endişe verici çıtırtı ve patlamayla sırtımı dikleştirip ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum.

Aşağıdaki rögar kapaklarından buhar yükseliyor ve New York sokaklarının sesleri bana doğru yükseliyor. Korna çalan arabalar, bağırان sesler. Uzaktan bir siren sesi geliyor. Başımı güneşe doğru eğiyorum, ta ki bir bulut onu örtene kadar.

Güzel bir Ekim günü. Yakında dünya soğuk, gri ve kasvetli olacak, ancak bugün size yazın tekrar geleceğini hatırlatan o özel sonbahar günlerinden biri. Dışarı çıkıp tadını çıkarmalıyım. Eğer günah kadar seksi patronum tarafından kovulmak üzereysem, o zamana kadar alabildiğim her zevki almalıyım.

Zilim çalıyor.

Düzgünce katlanmış bir kumaş yığınının üzerinden geçip, kopça ve düğmelerle dolu bir küvetin etrafından dolanarak dahili telefona doğru ilerliyorum. "Evet?"

"Benim." Brian'ın sesi hoparlörden net bir şekilde geliyor.

Binanın girişini açmak için düğmeye basıyorum, sonra dairemin kapısına doğru adım atıyorum, sürgüyü açıyorum ve kapıyı kırıyorum. İki adımda mutfığa gidiyorum ve bayat kahveyi atıp yeni bir demlik hazırlıyorum. Kapı açılıp arkadaşım ve iş ortağım Brian içeri girdiğinde makine fokurdamakla meşguldü.

Brian uzun boylu bir adamdır ve kahverengimsi sarı saçları sık bukleler halinde kıvrılır. Saçlarının yanlarını çok sıkı, tepesini ise biraz daha uzun tutuyor. Saçları boyuna en az bir ya da iki santim ekliyor olmalı. Eski saten Yankees bomber ceketinin fermuarı açılmış, altından beyaz bir tişört çıkıyor ve kot pantolonu kalçalarına oturuyor. Deri Converse spor ayakkabıları her zamanki gibi tertemiz, pırıl pırıl beyaz.

Brian'ın köpeği, Paulie adında şişman, salyalı bir bulldog, yerde yuvarlanıyor ve kaval kemiklerime çarpıyor. Kulaklarının arkasını uzun uzun kaşımak için diz çöküyorum. "Merhaba Paulie."

"Hey, Penny," diyor Brian, kapıyı kalçasıyla iterek kapatıyor ve bana sarılmak için karşıya geçiyor.

Ayağa kalkıyorum ve kucaklaşmanın içinde eriyorum. "Hey, Brian." Burnunu çekiyor. "Kahve mi yapıyorsun?"

"Sadece yeni bir tencere koy."

Sırıttıyor. "Sen en iyisisin." Bana sarılı bir paket uzatıyor. "Bodega'dan sana yumurtalı ve peynirli sandviç aldım. Kahvaltıyı kaçırmışsındır diye düşündüm."

"Kahramanım," diyorum sandviçi ondan kaparak.

Gülüyor ve arka cebinden bir kağıt çıkarıyor. "İşte yapılacak yeni siparişlerin listesi. Bugün biraz vaktim var, bu yüzden son partinin etiketlerini ve paketlemesini yapmanıza yardımcı olabilirim."

Ağzım yemekle doluyken, bana verdiği sayfalarda listelenen siparişlere bakarken tek yapabildiğim gözlerimi büyütmek. Yutkunuyorum. "Bu söylediğinden daha fazla."

"Cadılar Bayramı
telaşı." "Vay
canına."

Gülümsemesi çok parlak. Brian'ın gülümsemesini hep sevmişimdir. Ağzı yüzüne göre biraz fazla büyüktür ve her gülümsediğinde yanaklarını buruşturan uzun, zayıf gamzeleri vardır. Ki bu sık sık olur. "İyi ki köpek kıyafeti işine girmişim, orası kesin."

"Ne düşünüyorsun Paulie?" Onun için özel olarak sakladığım bir torba köpek mamasına uzanarak soruyorum. Paulie'nin gözleri köpek heyecanıyla parlıyor ve ayaklarımın dibine oturup beslenmeyi bekliyor. Brian'a sırtıyorum. "Paulie kabul ediyor."

"Paulie yemek karşılığında her şeyi kabul eder."

Gülüyorum, Paulie'ye ödülünü veriyorum, sonra mutfığa dönüyorum. "Köpeğin ve benim ortak bir noktamız var." Sandviçimin kalanını suratıma tikiştiriyorum.

Kahve içtik ve toplanmaya başladık. Brian etiketleme makinesini çalıştırıyor. Bazen karıştırmama neden olacak kadar teknik bir iş ve ayrıca bu bana siparişleri istediğim gibi katlama ve sarma şansı veriyor. Birlikte iyi çalışıyoruz, hep de öyle oldu. Bir papyon ve minik, pug büyüklüğünde bir yağmur ceketini kağıt mendile sarıyorum ve kapalı tutmak için üzerinde logom olan bir çıkartma kullanıyorum. Sonra hepsini küçük bir teşekkür kartıyla birlikte bir kargo poşetine koyup Brian'a veriyorum, o da etiketi yapııştırıyor.

Paulie kanepenin kumaşla kaplanmamış tek boşluğunda yan yatmış, gözleri kapalı, dört bacağı önünde dimdik duruyor.

Birkaç dakika sonra Brian'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. "Ne?" Soruyorum, sesim alaycı.

Bir nakliye poşetinin üzerindeki etiketi düzeltiyor. "Yorgun görünüyorsun ve sessizsin. Her şey yolunda mı?"

Yanaklarım kızardı ve nedenini bilmiyorum. Brian çok düşünceli. Çok nazik. Benim için endişeleniyor. Ama dün gece birkaç kadeh içtiğim için neden utanıyorum? Ne de olsa yetişkin bir kadıyım. "Dün gece bir bara gittim," diye itiraf ediyorum.

Donup kalıyor, uzun parmakları yastıklı bir çantanın etrafında donup kalıyor. "Sen mi yaptın?" Omuz silkiyorum. "Eski bir arkadaşına rastladım," diyorum.

Bir duraksama olur, sonra Brian boğazını temizler. "Ah," diyor, çantayı siparişlerin hazır olduğu büyük Tupperware kabına koyarken. "Adı neydi?"

Ona yarı gülerek kaşlarını çatıyorum. "Adı Nikita," diye cevap veriyorum. "Onu üniversiteden tanıyorum."

Brian'ın bir erkekle bara gittiğini düşünmesi garip. Geçmişimi biliyor, ya da en azından genel hatlarıyla biliyor. Ona eski bir erkek arkadaşımın kötü bir deneyim yaşadığını söyledim ve öylece bıraktım. Onun cinsiyetinden insanlara güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor. Genel olarak insanlara.

Omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azalıyor ve yüzünde bir şey parlıyor. Okumaya vaktim olmayan bir duygu. Görüldüğü kadar çabuk, yerini alaycı bir gülümsemeye bırakıyor. "Güzel. Bir an için kendimi biraz korumacı hissettim. Senin ne kadar özel olduğunu bildiğinden emin olmak için bu adamı nerede bulabileceğimi soracaktım."

Tabii ki. Koruyuculuk. Hissettiği şey bu. Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Hadi ama Brian. Erkeklere karşı nasıl olduğumu biliyorsun. Yapmak istediğim son şey onlarla içmeye gitmek."

"Biliyorum. *Benimle* içmeye bile gitmiyorsun." Omzumu dürtüyor ve bir sonraki siparişi elimden alıp çantanın önüne yapıştırmak için uygun etiketi alıyor. "Dürüst olmak gerekirse Nikita'yı biraz kıskanıyorum. Sonunda seni dışarı çıkarabildi."

"O harika biri. Onu seveceksin."

Yanıt olarak homurdanıyor ve bir süre daha sessizlik içinde çalışıyoruz. Köpek rüyaları görmekle meşgul olan Paulie, tüm daireyi kokutan bir osuruk çıkarıyor ve ben de havalandırmak zorunda kalıyorum. Burnumu tıkayarak gülüyorum ve sert penceremi yukarı itiyorum, bu amaç için sakladığım bir tahta parçasıyla destekleyerek açıyorum. Paulie gözlerini açıyor ve esintiyi hissedince bana ters ters bakıyor.

"Bunu kendi başına sen açtın, yavrum." Ona düz bir bakış attım ve o da koca kafasını tekrar kanepeye bırakıp uyumaya devam etti.

Yanına dönüp işimin başına dönerken Brian bana sırtlıyor. Sonra birdenbire, "Nereye gittin?" diye sordu.

Ona baktım. "Hmm?"

"Bar. Hangi bara gittin?"

"Meatpacking Bölgesi'nde küçük bir kokteyl barı. Nikki barmenlerden birini tanıyordu."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirir. "Doğru." Boğazını temizliyor. "Eğlendiniz mi?" Kullandığı üslup pek dostane ya da rahat değil. Orada

Yanaklarına renk gelir ve etiketçiye biraz fazla yoğun bir şekilde odaklanır.

Üç papyonluk bir siparişi katlamanın ortasında duruyorum ve Brian bakışlarımı karşılayana kadar ona bakıyorum. "Bana kızgın mısın?"

Gözlerimde bir şey görüyor olmalı, çünkü birkaç kez göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Dışarı çıktığına sevindim. Keşke beni de davet etseydin."

Küçük bir kahkaha attım, sonra başımı salladım. "Bence bunu fazla düşünüyorsun. Sadece eski bir arkadaşımın hasret gideriyordum. Dışarıda çılgın bir gece falan değildi."

Başını sallıyor, dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "Kıskanç bir pislik gibi konuşuyorum, değil mi?"

"Biraz, evet." Gülümseyerek cevap veriyorum. "Ama Hey-Nikki ve ben iki hafta içinde bir Cadılar Bayramı partisine gidiyoruz. Belki sen de gelebilirsin."

Kaşları havaya kalkıyor ve başını sallıyor. "Vay canına, bir parti."

"Biliyorum, çılgınca, değil mi? Yıllardır bir partiye gitmedim." Bir kıyafet daha katlıyorum ve arkadaşımın gülümsüyorum. "Yani geleceksin."

Brian başını sallıyor. "Tabii. Kulağa eğlenceli geliyor."

Siparişleri sessizce paketledikten sonra birlikte postaneye gitmeye karar veriyoruz. Paulie bizimle birlikte yürüyor, her şeyi kokluyor, her kim verirse ondan tırmalama ve okşama talep ediyor. Brian onunla birlikte postanenin dışında bekliyor ve onu pencereden beni izlerken yakalıyorum. Bana gülümseyip el sallıyor, sonra diz çöküp Paulie'yi daha fazla tırmalıyor.

Siparişler gönderildikten sonra öğle yemeği yemeye karar veriyoruz. Taco alıyoruz, Paulie sabırla artıkları beklerken ayakta yiyoruz. Akşamdan kalmalığının son közleri de eriyip gidiyor ve Brian'la olan arkadaşlığımın rahatlığına ve güvenliğine dalıyorum. Beni güldürüyor, düşünmek istemediğim her şeyden uzaklaştırıyor ve sonra beni eve bırakıyor. Beni tekrar eve bıraktığında bana uzun uzun sarılıyor.

"Sonra görüşürüz. Bir sonraki partiyi toplamana yardım edebilirim," diyor ben buldoguna veda etmek için diz çökerken. "Cuma günü boşum, eğer senin için de uygunsa. Onları dikmeyi bitirmek için yeterli zaman olur, değil mi?"

Paulie'nin başına son bir öpücük kondurarak sırtıyorum. "Kulağa hoş geliyor." Brian uzaklaşmaya başladığında onu geri çağırıyorum.

"Oh! Brian! Aslında Cuma günü meşgulüm. Belki Cumartesi yapabiliriz?"

En iyi arkadaşım soru sorarcasına kaşlarını çatıyor ve başını öne eğiyor. "Cumartesi uygun olur." Sözlerinin arasında sorulmamış bir soru geziniyor.

Tam olarak açıklayamadığım bir nedenle ona Marcus Walsh ile buluşacağımı söylemek istemiyorum. Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Cuma günü bir işim var," diye açıkladıktan sonra konuyu değiştiriyorum. "Cumartesi kulağa harika geliyor. Kamerayı da getir. Noel kazakları üzerinde çalışıyorum ve Paulie'nin bizim için modellik yapmasını istiyorum."

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra başını sallıyor. "Sorun değil."

İkisine el sallayarak uzaklaşıyorum ve içeri giriyorum. Sessiz daireme döndüğümde kapıyı kilitliyorum ve uzun bir nefes alarak kapıya yaslanıyorum.

Midemde iğrenç bir his dönüyor ve nedeninden tam olarak emin değilim. Başımı sallıyorum, dikiş makineme geri dönüyorum ve yeni bir Noel kazağı yapmak için kumaş kesmeye başlıyorum.

Her şey başarısız olduğunda, en azından kendimi dikiş dikerek oyalayabiliyorum...

Görünüşe göre bugün hariç, çünkü düşüncelerim patronumla olan toplantıma geri dönüp duruyor. Marcus neden beni görmek istiyor?

...Ve neden Brian'a bundan bahsetmek istemedim?

PENNY

SELLZY OFİSLERİ cam, çelik ve zarafetten yapılmış yüksek bir binanın elli ikinci katında. Asansör yolculuğu sonsuza kadar sürüyor ve geçen her katta sinirlerim daha da geriliyor.

Cam bir sehpanın etrafında dairesel bir kanepenin ve kıvrımlı akrilik kıvrımlardan oluşan muazzam bir çağdaş heykelin bulunduğu aydınlık, beyaz bir alana fırlatılıyorum. Sol tarafımdaki resepsiyon masası, gelen insanları açık alana geçmeden önce yakalamak için kıvrılıyor.

Masanın arkasında ruj pembesi bir elbise giyen güzel bir sarışın var, boynu yüksek kesilmiş ama vücudunu mükemmel bir şekilde düzleştiriyor. Stres seviyem iki katına çıkıyor. Ben buraya ait değilim.

Bana gülümsüyor. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?" Masasındaki isim levhasında Amanda yazıyor.

"Um," diye cevap veriyorum, terli avuçlarımı siyah polyester pantolonuma silerek. Neden bu aptal pantolonu giydim ki? Neden daha güzel bir şey değil? "Marcus Walsh ile bir toplantım mı var?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı.

Amanda'nın gülümsemesi yerinde kalır. "Tabii ki. Adın ne?"

"Penny Littleton."

Masanın üzerinden göremediğim bir klavyeye dokunuyor, monitörünü kontrol ediyor, sonra başını sallıyor. "Oturun. Birazdan yanınızda olacak. Beklerken içecek bir şeyler getireyim mi? Kahve? Çay? Su?"

Kendimi hiç de öyle hissetmediğim halde güzel ve derli toplu olduğu için bu kadından nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Gerçekten hoş biri ve samimi görünüyor. Ondan nefret etmek sadece stresimi dışa vurmak olur ve bu adil olmaz.

Başımı sallıyorum.

"Sorun değil." Amanda bana tekrar gülümsüyor, sonra ayağa kalkıp masasından uzaklaşarak arkasındaki ofis boşluğuna doğru kasıla kasıla yürüyor. Topuklu ayakkabılarını giydiği anda ayakları ağrıyormuş gibi görünmüyor. Lanet olsun ona.

Kanepede arkama yaslanıyorum, yağmur ceketim deriye çarparak gıcırđıyor. Fermuarını açıyorum, şimdiden terliyorum.

Boşluğa bakarken, resepsiyonist yeniden önümde belirince sıırıyorum. Eliyle ofisin derinliklerini işaret ediyor. "Marcus şimdi sizi görmeye hazır."

Onunla ilk isim bazında. Hmm.

Ayağa kalktım ve başımı salladım. Patronumun bu muhteşem kadınla ilk isim bazında olması neden umurumda olsun ki? O da benimle aynı şekilde. Belki de böyle çalışıyordur?

Masanın etrafından dolaşıp geniş bir alana ıkıyoruz. Köşede fasulye torbaları ve yanlarında bir pinpon masası var. Karşı duvar boyunca cam duvarlı konferans odaları kullanılıyor ve ötesinde büyük, açık bir mutfak görünüyor. Ping-Pong masasının etrafından dolaşıp bir koridordan geçerek masalar ve ortak çalışma alanlarıyla dolu başka bir alana giriyoruz. Görünürde hiç kabin yok.

Uzak duvarda birkaç ofis sıralanıyor. En uzaktakine doğru yürüyoruz ve Amanda açık kapıyı işaret ediyor. "nden gidin. Isırmaz." Gülümsüyor, gözleri bir şeyi değerlendiriyormuş gibi üzerimde geziniyor.

Bu beni rahatsız ediyor. Hem sözleri hem de bakışları. Ama kendi stresimi bu kadına yansıtıyorum ve bu adil değil. Başımı sallayarak yanından geçip Marcus Walsh'un ofisine giriyorum.

Onun gibi kokuyor.

İçeri adımımı atar atmaz, onun kokusu duyularıma hücum ederken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Artık tanıdık gelen bir sıcaklık karnımın alt kısmında dolaşıyor, göbeğimin altındaki bölgede rahatsız edici olmayan bir şekilde sıkılaşıyor.

Beyaz bir masanın arkasında tüm siyah saçlı, yeşil gözlü ihtişamıyla Marcus Walsh oturuyor. Bir süre bilgisayarına dokunuyor, sonra bana bakıyor. İfadesi değişmiyor ama ayağa kalkıp saçımdaki kanep ve koltukları işaret ediyor.

"Penny," diyor. "Geldiğin için teşekkürler. Lütfen."

El hareketini takip ediyorum ve boğazımı temizleyerek kendimi kanepeye yerleştiriyorum. Marcus ofise doğru ilerliyor ve kapıyı kapatıyor. Bunu nazikçe yapıyor ama sesi mekânda yankılanıyor. Koyu renk bir pantolon ve kolları ile omuzlarındaki kaslara yapışan orman yeşili bir kazak giyiyor. Kapının yanındaki pencereden dışarı bakmak için eğildiğinde, kulağının arkasını kaşımak için kolunu kaldırdığında kumaşın esnemesini izliyorum.

Hareketin etkisiyle kemerinin hemen üzerinde küçük bir deri şeridi ortaya çıkıyor.

Ağzım sulandı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum. Burada oturuyorum, muhtemelen kovulmak üzereyim ve patronumu mu arzuluyorum?

Ben artık *kimim*? "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi açıyorum. Marcus'un karşımda durduğunu görüyorum, bir eli koltuğun arkasında, uzun parmakları koyu renkli kumaşta hafif bir çukur bırakıyor. Gözleri karanlık, fırtınalı ve beni incelerken okunmuyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim," diye ciyakladım. "Sadece, şey... Biraz gerginim."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve koltuğa doğru kayıyor. "Gergin olma."

"Bu, 'pembe filleri düşünme' demek gibi bir şey," diye cevap veriyorum. "Gerçekten bu şekilde çalışmıyor."

Dudakları hafifçe seğirmiş olabilir ama emin değilim. Yüzü taş gibi. Bir bileğini dizinin üzerine koyuyor ve başını başparmağı ile işaret parmağının üzerine yaslayarak beni izliyor. "Doğru. Neden gerginsin?" "Şey, bilmiyorum,"

diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, at kuyruğumu omzumun üzerinden atmadan önce ellerimi kalçalarımın gezdiriyorum. "Belki de Beni kovmak üzere olduğunuzdan emin olduğum gerçeğini?"

Sırıttıyor. *Sırıttıyor*. Bu sırıtması gereken bir şey değil! Ben alay konusu değilim!

Yine de, içimdeki öfke artarken, beynimdeki aynı derecede yüksek bir ses bana o erkek dudaklarının kıvrılmasına, o gözlerin kırıışmasına hayran kalmamı söylüyor. Normal bir günde de yakışıklı. Gerçekten gülümsediğinde, yüzünde alaycılıktan eser kalmadığında nasıl görüldüğünü bilmek bile istemiyorum.

"Seni kovmayacağım Penny," diye cevap veriyor.

Hâlâ alaycı sırıtışının vücudumda neden her türlü fısıltı ve patlamaya yol açtığını anlamaya çalışmakla meşgulüm, bu yüzden sözlerini anlamam biraz zaman alıyor. Göz kırıyorum. "Oh. Sen değil misin?"

Başını sallıyor, bakışları dudaklarıma kayıyor. "Hayır."

Omuzlarım düşüyor. "Oh," diye tekrarlıyorum. "Peki ben neden buradayım?"

Tam o sırada midem de sohbete katılmaya karar veriyor. O kadar yüksek sesle homurdanıyor ki ikimiz de gövdemize bakıyoruz. Yanaklarım ısındı.

"Aç mısın?" Utanç verici. "Ha?"

"Ögle yemeğini yedin mi?" Tekrar ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyor. Bu bana onun kışını görebileceğim güzel bir bakış açısı sağlıyor.

Güzel bir kış. Yuvarlak topuzlar. Çok sıkılabilir. Son derece ısırılabilir.

Odaklan, Penny.

"Hayır, bugün hiçbir şey yemedim," diye cevap veriyorum. "Yemek yiyemeyecek kadar gergindim."

Bu nedense kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Hemen döneceğim."

Kapıdan çıkar çıkmaz kanepeye oturup inlemeye başladım. Beni kovmayacaksa neden buradayım?

O gider gitmez, Marcus çöreklerle geri döndü. Midem, Marcus'un başını kaldırıp kaşlarını çatmasına neden olacak kadar yüksek sesle homurdanıyor, sanki midemden gelen sesler onu rahatsız ediyormuş gibi. Tepsiyi aramızdaki alçak masaya bırakıyor ve kendime yardım etmem için eliyle işaret ediyor. "Mutfakta kısa sürede bulabildiğim tek şey bu. İstersen senin için bir şeyler sipariş edebilirim ya da Amanda'ya aşağıda sana bir sandviç hazırlamasını söyleyebilirim."

"Hayır," diye geveledim. "Hayır, çörek iyidir." Kimsenin beni beslemek için kendi yolundan çıkmasını istemiyorum. Sadece neden burada olduğumu bilmek istiyorum.

Marcus tepsiyi bana doğru itiyor. Yağ, şeker ve lezzetle parıldayan üç çörek bana bakıyor. Midem yine kendini belli ediyor.

İkimiz de duraklıyoruz.

Marcus beklentiyle bana bakıyor. "Ye, Penny."

İyi. Olabilir.

Bir peçete ve Boston kremalı çörek alıp bir ısırık alıyorum. *Ohmigod.* Orgazmik. İlk ısırığımı alırken dudaklarımdan kaçan küçük iniltiye engel olamıyorum.

Marcus bir süre izler, sonra memnun bir şekilde arkasına yaslanır.

"Buraya gelmenizi istedim çünkü çalışma saatlerinizi genişletmek isteyip istemediğinizi sormak istiyordum."

Kaşlarımı çatıyorum, çikolata sosu, krema ve çörek hamuru ağzımı dolduruyor.

Çiğneyip yutmam biraz zaman alıyor. "Saatlerim mi?"

Marcus'un bakışları üst dudağımdaki çikolata parçasını yalarken üst dudağıma kayıyor. Çöreklerimi peçetemin üzerine koyuyorum. Neden en dağınık olanı seçmiştim? Neden normal bir insan gibi *hayır, teşekkür ederim* demedim? Hayır, patronumun önünde yüzümü kızarmış hamur, krema ve çikolata ile doldurmak zorundaydım. Neden? Neyim var benim böyle?

"Bu hafta bir olay oldu," diye devam ediyor sonunda, ben ağızımdaki çikolatayı temizlemek için ağızımı sildikten sonra. Peçete utanç verici bir şekilde kirli çıktı. Sahipsiz bir Nesquik şurubu şişesiyle şansını deneyen bir çocuk gibi görünüyor olmalıyım. "Mackenzie bir bilim deneyi yaptı."

"Bay Errol'un dersi için mi?" Çörekten sızan kremaya bakıp bir ısırık daha almak isteyerek soruyorum. Kahvaltı etmedim ve şimdi şekerli lezzetten bir ısırık aldım, vücudum açlıktan öldüğümü hatırlıyor gibi görünüyor. Gözlerimi kapatarak kremadan hızlıca bir yudum alıyorum. Bu iyi bir çörek. *Gerçekten* iyi bir çörek.

Marcus boğazını temizliyor. Gözlerimi tekrar açtığımda koltuğunda kayıyor ve aramızdaki masaya bakıyor. "Evet. Bay Errol'un sınıfı." Sesi bir an öncesine göre biraz daha sert.

Beynimi elimdeki konuya geri getirmeye çalışıyorum: Mackenzie, bilim deneyi, çalışma saatlerim. Çöreği kucağımdaki peçetenin üzerine bırakıyorum. "Mackenzie alışveriş yaparken bana deneyinden bahsetti. Bu konuda çok heyecanlıydı. Kimyanın en sevdiği derslerden biri olduğunu söyledi."

Marcus başını sallıyor, bakışları tekrar benimkilere, sonra dudaklarıma ve tekrar gözlerime kayıyor. "O ve arkadaşı mutfağı ve oturma odamı mahvettiler," diyor sonunda, sesindeki o sertlik gitmiş.

"Ah. Özür dilerim." Beynim büyük bir güçlkle ilerliyor. Bunu bana neden söylüyor? Neden patronumun ofisinde oturmuş çörek yiyorum?

Marcus başını sallıyor. "Ve programım nedeniyle Mackenzie'yi gerektiği kadar izleyemediğimi fark ettim."

Zavallı kız. Ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine böreğimden bir ısırık alıyorum. Krema dudağımın kenarına sızıyor ve üstümün ön tarafına akmasını engellemek için öne doğru eğiliyorum.

Bu hayatımın en utanç verici ve kafa karıştırıcı anı. Neden Amanda gibi olamıyorum? Buraya yüksek topuklu ayakkabılar ve dar bir elbiseyle gelebilir, güzel bir gülümseme takınabilir ve normal bir insan gibi davranabilirdim. Bunun yerine, medeni bir insan gibi çörek deliğini doldurmayı bile beceremeyen, midesi guruldayan, çörek yiyen bir gremlinim.

Donut elimde eziliyor, hamur muazzam miktardaki krema dolgusunu tutamayacak kadar zayıf. Büyük bir topağını peçetenin üzerine düşürüyorum ve berbat görüldüğümün farkındayım. Panik hızla etkisini gösteriyor. Neden burada olduğumu ya da ne söylemeye çalıştığımı anlamıyorum. Etrafta hiç ayna olmadığına seviniyorum.

Sonra Marcus'un eli yüzümün yanında beliriyor. Parmakları çeneme dokunuyor ve başparmağı ağızımın köşesinde gezinerek ağızıma girmeyen krema dolgusunu topluyor. Eli geniş ve sıcak, damarlarıma ateş saçıyor.

Ve gözleri.

Tanrım,
gözleri.

Karanlık ve alçak, dudaklarıma ve başparmağının hareketine odaklanmışlar. Parmağındaki kremi alıp koltuğunda geriye yaslanıyor ve başparmağını ağızına götürerek o güzel dudakların arasındaki tatlı, şekerli iyiliği emiyor.

Ve ben ölürüm.

Tam orada ölüyorum. Sona eriyorum. Patlıyorum.

Aptalca bir süre boyunca kıpırdamadan oturmalı, ağızına, başparmağına bakmalı, parmaklarının yanağımdaki izini hissetmeliyim.

Az önce ne oldu?

Marcus, sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Mackenzie okuldan döndüğünde evimde olacak birine ihtiyacım var," diyor. "Ve bunu senin yapmanı istiyorum."

Kalbim dakikada bir mil atıyor. Kafam patlamak üzere. Kadınlık organlarım çılgın bir parti veriyor, rekor sürede külotumu ıslatıyor.

Sonunda, vücudum isyan ederken bile konuşma yeteneğim geri geldi. "Sen... Sen benden Mackenzie'nin bakıcısı olmamı mı istiyorsun?" Sesim mırıltıdan başka bir şey değil.

Yutkunurken boğazı titriyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor, sanki ilk hamlede bütün şekeri tam olarak alamamış gibi. Üzerime bir sıcaklık dalgası daha çöküyor.

Karşımdaki adam etkilenmemiş görünüyor. "Sadece akşamları ve hafta sonları çalışmak zorunda olduğumda yanımda olacak birini istiyorum. Günde birkaç saat. Sana her zamanki ücretini öderim." Duraklıyor. "Ye," diyor, çöreği işaret ederek. "Karnın guruldayıp duruyor."

Bu çörekten daha fazla yememin imkanı yok. Bunun olma ihtimali kesinlikle sıfır, asla. Başımı sallıyorum ve çöreği peçetenin üzerine bırakıp ellerimi silmek için bir tane daha alıyorum. Ellerim titriyor.

"Yani?" Marcus soruyor. "Pazartesi başlayabilir misin? Mesela okul geceleri üç saat?"

Başımı salladım. "Doğru." Boğazımı temizliyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Şehvet ve kafa karışıklığının sisinde düşünmek zor. Buna alışık değilim. Vücudum erkeklere böyle tepki vermiyor. Şeker doğrudan kafama gidiyor ve mantık yürütmemi zorlaştırıyor. "Teklifin için minnettarım. Gerçekten istiyorum. Ama Bay Walsh

-Marcus, Ayı'yı gezdirmek dışında tüm zamanımı alan bir işim var."

Milyarderin kaşları birbirine çarptı.

Yanaklarım kızardı. Hay Allah. *Teknoloji imparatorluğu* kurmuş bir adamın karşısında oturuyorum ve ona geçimimi köpek papyonu yaparak sağladığımı mı açıklayacağım?

Cildimi serinletmek için nafile bir çabayla elimi yanağıma bastırıyorum. Parmaklarım çörek yüzünden yapış yapış. Başparmağının okşadığı yer hâlâ ağzımı yakıyor.

Sonra hemen açıklamaya başlıyorum: "Bear için yaptığım şu papyonlar var ya? Onları satıyorum. Kostümler, kış ve tatil temalı kazaklar, yağmur ceketleri ve her türlü kıyafet ve aksesuarla birlikte."

Yüzü tamamen ifadesiz kalıyor. "Köpek kıyafetleri."

Kafa derime kadar tüm kafamın kıpkırmızı olduğuna eminim. Bir omzumu silkiyorum. "Biraz aptalca ama insanlar bunu gerçekten yiyor. Aslında iş ortağım ve ben sizin platformunuzu kullanıyoruz. Dükkanımız Sellzy'de ama yılda birkaç çiftçi pazarına da gidiyorum. Brian beni kendi web sitemizi kurmaya ikna etmeye çalışıyor ama tüm o teknik şeyler... Bilmiyorum." Nefes veriyorum ve sehpaye, çöreğimin kalıntılarına bakıyorum. "Geçen yıl *Pets* dergisinde yer aldım, biliyorsun. Sonraki altı ay boyunca işlerimi ikiye katladı. Bu kadar çok insanın ürünlerimi satın alması çığınca." *Marcus Walsh'a* övünüyor *muyum? Köpek kıyafetleri hakkında mı?* Derin bir nefes alıyorum. "Gördüğünüz gibi, bebek bakıcısı olmak için geçim kaynağımdan vazgeçemem. Özür dilerim."

Kapı açılır. Amanda'nın kafası içeri girer. "Saat ikin geldi, Marcus."

Saatini silkeliyor ve kaşlarını çatıyor. "Onlara beklemelerini söyle."

Ona, çöreklerle ve bana bakıyor. Hayatımın en kötü güneş yanığına sahipmişim gibi görüldüğüme eminim.

Tekrar ortadan kaybolduğunda, patronum sandalyesinden bana bakıyor, ön kolları kollarına dayanmış, parmakları göğsünün önünde gerilmiş. Parmakları *ağızına girmeden* hemen önce *yüzümdeydi*.

Kıvrınmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Kendimi çok büyük bir ayakkabının altına bakan küçük bir karınca gibi hissediyorum. Ben kim olduğumu sanıyorum? Marcus Walsh beni Sellzy platformundan atabilir ve satışlarımın yüzde doksanını kaybederim. Muhtemelen köpek kıyafetleri sattığım için gülünç olduğumu düşünüyordur. Yani, ben de biraz gülünç olduğumu düşünüyorum ve bu fikri ortaya atan benim. Ama insanlar onlara bayılıyor! Bear bile papyon taktığında etrafta kasıla kasıla dolaşıyor ve dışarısı ıslaksa her zaman yağmur ceketinin yanında durup ona giydirmemi bekliyor.

Marcus boğazını temizler. "Bu çok etkileyici Penny. Senin bir iş sahibi olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra bakışlarında bir tür alay arıyorum. Hiçbir şey göremedim.

Gözleri dudaklarıma kayıyor, sonra yüzümden tamamen uzaklaşıyor. Kaşları çatıldı. "Yani sorun işinizden uzak kaldığınız zaman mı?"

Başımı salladım. "Zaten siparişler içinde boğuluyorum. Her hafta o kadar saat izin almayı göze alamam."

"Benim evimde çalışsanız nasıl olur? Operasyon üssü olarak kullana bileceğimiz boş bir odam var."

Şaşkınlık beni daha dik oturtuyor. "Oh. Yani..." Zihnim yarışıyor, midem yine gurulduyor. O çöreği yememeliydim. Birçok nedenden dolayı. Başımı sallıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. "Gerçek bir bebek bakıcısı bulmak daha kolay olmaz mı? Tam olarak kalifiye değilim."

Dudaklarından acı bir nefes kaçıyor ve bana omuz silkiyor. "Belki. Belki de değil. Mackenzie senden hoşlanıyor. Ve hayatında çok fazla sürekli yetişkin rol modeli olmadı. Ona uygun birini bulmak için uzun bir işe alma ve inceleme sürecinden geçmek zorunda kalmamayı tercih ederim." Duyguları gözlerini bulandırıyor

-Endişe. Yeğeni için endişeleniyor.

Yani, annesiyle tanıştım. Mackenzie'nin zor zamanlar geçirdiğini tahmin edebiliyorum. Karışık bir ailede büyümek yeterince zorken, Mackenzie Marcus'un kapısından içeri daldığında şahit olduğum kaos ve dramı yaşamadım.

"Anlıyorum," diyorum sessizce. "Ama üzgünüm, bunun nasıl yürüyeceğini anlamıyorum. Senin evinde bir atölyem olsa bile Mackenzie'ye göz kulak olmam gerekecek. O oradayken çalışmam mümkün olmaz. Ve tüm malzemelerimi ikiye katlamam gerekecek."

Bana başıyla onay verdi. "Doğru."

Bir duraklama oluyor ve nefesimi tutabiliyorum. Her şey yoluna girecek. Beni kovmuyor ve Sellzy platformundan da atmayacak. Bu ofisten ayrıldıktan sonra her şey normale dönecek. O çörek, başparmak ve yalama anı her neyse, ikimiz de unutacağız.

O unutacak. Ben hayatımın sonuna kadar aklımda tutacağım.

Sonra Marcus tekrar konuşur. "Boş odada senin için tam zamanlı bir atölye kursak nasıl olur? Sabahları gelir, benim evimde çalışır, akşamları da Mackenzie ile vakit geçirirsin." Ellerini açıyor, kazağı göğüs kaslarının üzerinde geriliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu işe *yarayabilir*, sanırım.

Marcus onun avantajını hissetmiş olmalı, çünkü öne doğru eğildi. "Bear'ı gezdirmek için günde iki kez gidip gelmeyecek zaman kazanmış olacaksın. Mackenzie akşamları etrafta olduğunda biraz daha az verimli olsa bile, ekstra zaman bunu telafi edecektir. Onunla konuşabilirim, hatta sana yardım bile edebilir. Eminim yapabileceği bir yönetici vardır. Bilgisayarda iyidir. Sosyal medya!" Tavanı işaret ediyor. "Her zaman telefonunun başında. Bir kadın girişimciyle tanışması onun için iyi olur."

Gözlerimi hızla kırıştırarak düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum. İyi bir rol model olacağımı mı düşünüyor? Benim işim onunkine kıyasla çok aptalca olsa da beni bir girişimci olarak mı görüyor?

Ve lojistik açıdan önerisi işe yarayabilir.

Kalbim küt küt atıyor. Evine gidip gelmek her gün yaklaşık bir buçuk saatimi alıyor ve dikiş dikerken sık sık akışımı bozuyorlar. Eğer gün boyunca düz çalışabilseydim, muhtemelen çok daha fazla iş yapabilirdim. Hatta siparişleri yetiştirebilir ve kışlık sweatshirtler ve Sevgililer Günü papyonları konusunda ilerleyebilirim.

Gün içinde daha fazla iş yapabilseydim, bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalmam gerekmezdi. Hafta sonlarım dikiş dikmekle geçmezdi. Belki daha fazla boş zamanım olurdu. Nikki'yi daha sık görebilirdim. Brian ve ben iş hakkında konuşmadan takılabılırdık. Arkadaşlarım olabilirdi.

Ayak bileklerime vurulan prangalar nihayet gevşeyebilir ve hayatıma yeniden başlamakta özgür olabilirdim, bu sefer gerçekten. Artık ilişkilerden, insanlardan, erkeklerden saklanmak yok. Billy'nin gölgesi nihayet yeni bir şafakla yakılıp yok edilebilirdi.

Ama ben hafta sonları da çalışıyorum Marcus. Ya acil bir sipariş vermem gerekirse?

Ya bir işim çıkarsa ve çalışmam gerekirse?"

"O zaman sana başka bir dikiş makinesi alırız. Onu benim evime kurabilirsin, kendi ekipmanlarını da kendi evinde tutarsın. Hafta sonları senin evinde çalışırsın."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu karşılayamam." "Ben karşılayabilirim."

Omurgam sertleşiyor. "Bu benim *işim*. Senin yersiz hayırseverliğine ihtiyacım yok. Ayrıca, sadece makine değil. Desenler, tokalar, kumaşlar, etiketler, nakliye malzemeleri de var. Sırf yeğenine bakıcılık yapmak için tüm harcamalarımı ikiye katlayamam. Bir soruna para atmaya alışkın olduğunuzu anlıyorum ama ben bu işi kendi alın terim ve zamanımla kurdum. Bunu çiğnemenize izin vermeyeceğim."

Nefes veriyor ve ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Ellerimi kucağımda yumuşatıyor, pantolonumun ucuz kumaşıyla oynuyorum. İçimdeki öfke birikiyor. "Mackenzie'ye ne kadar süre bakacak birine ihtiyacın var?"

"Birkaç ay," diye yanıtlıyor. "Daha fazla değil. Sadece işteki işler sakinleşene kadar. Bak, evime istediğin zaman girebilirsin. Hafta sonları da."

Dudaklarımı yana doğru büküp düşünüyorum. Onu tamamen reddetmekte tereddüt etmeme neden olan şey işe gidip gelmek. Haftada beş gün, günde iki kez Bear'ı görmeye gidip eve dönmek günümün büyük bir bölümünü yiyor. Bunu ortadan kaldırırsam, belki hafta sonları çalışmak zorunda kalmam. Ya da zamanımı bölerek hafta sonlarını paketleme ve sevkiyatla, haftayı da dikişle geçirebilirim.

Marcus'un gözleri beni dikkatle inceliyor. Arkasına yaslandı, yüzünde zafer ifadesi vardı. "Başaracaksın."

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Tekrar açıyorum. "Ben öyle bir şey demedim." "Ama söyleyeceksin."

Bakışlarını onu korkutmuşa benzemiyor. "Çok ısrarcı davranıyorsunuz, Bay. Walsh."

Dudakları geniş, muzaffer bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbim duruyor. Sadece durdu. Ölü gibi. Tam göğsümün ortasında. Gülümsemesi onu dokunulmaz erkek modeli yakışıklılığından daha ulaşılabilir bir şeye dönüştürüyor. Daha insani.

Sırıışının seksi olduğunu düşünmüştüm. Buna kıyasla bir çöp yığınıydı.

Ve tanrım, bu gülümseme benim için işe yarıyor. Göğüs uçlarımdan dizlerime kadar her şeyim gerilirken kalçalarım sıkılıyor.

Bu sadece bir ezilme değil. Bu bir düzleşme. Bu adamdan çok ama çok etkilendim. Sırf o yalasin diye kendimi kremaya bulayabilirim ki bu da bir sorun. Onun varlığında zaten bunalmış hissederken nasıl güvende kalabilirim? Billy ile olanın tekrarlanmamasını nasıl sağlayabilirim?

Karanlık bir kaş kemeri. "Ne olmuş yani?"

Dudağımı ısııyorum, bakışlarını ağzıma çekiyorum. Gözlerindeki sıcaklık kafamın içinde olmalı ama yine de göğüslerimi ağır ve hassas hissettiriyor. O aptal çörek yüzünden. Ve başparmağını yalaması. Kafamı karıştıran şey bu. Bu çılgın planı düşünmemin tek nedeni bu.

Boğazımı temizleyerek bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Yapabilirim. Ama önce boş odayı görmeliyim ve tüm malzemelerimi taşımak için yardıma ihtiyacım olacak. Bir de iş ortağımın gelmesi gerekebilir. Siparişleri o yönetiyor ve paketlememe yardım ediyor. Hafta sonları da gelmem gerekebilir, umarım erişim konusunda ciddisinizdir. Bu benim geçim kaynağım. Geride kalmayı göze alamam, özellikle de yılın bu zamanında. Bu benim yoğun sezonum."

"Tamamdır." Marcus ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı.

Ayağa kalkmakta yavaş kalıyorum ama sonunda elimi uzatıyorum. Eli benimkini sarıyor, sıcak ve güçlü. Başım dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyor patronum sessizce, parmakları hâlâ benimkileri tutarken.

Dokunuş içimde çatallanıyor, elektrikleniyor, cızırdıyor. Nefret etmiyorum. Korkmuyorum. Geri çekilmek istemiyorum.

Eski erkek arkadaşım hayatımı cehenneme çevirdiğinden beri ilk kez bir erkeğin dokunuşundan kaçmak istemiyorum. Zor nefes alıyorum. Mantıken öyle olmadığını bilsem de bir adam elime inanılmaz samimi hissettirecek şekilde dokunuyor. Daha önce daha da samimi bir şekilde ellerini üzerimde gezdirmişti ve bu beni tahrik etmişti.

Elimi çekmem gerekiyor, yoksa bu duygular beni doğrudan derin bir belaya sürükleyecek.

Büyük bir çabayla bunu yapıyorum ve Marcus'a sarsak bir baş selamı veriyorum. "Lafı bile olmaz. Ne zaman başlamamı istersin?"

"Temizlikçiler öğleden sonra işlerinin biteceğini söylediler. Pazartesi nasıl? İsterseniz eşyalarınızı yarın ya da Pazar günü taşıyabiliriz."

Çok yakında. Yutkunuyorum. "Tamam."

"Eşyalarınızı taşımanıza yardımcı olması için şoförümü sizin için uygun olan bir zamanda evinize göndereceğim. Odayı şimdi görmek ister misiniz? Öğleden sonraki programımı temizleyeceğim. Saat ikideki toplantıyla ilgili konuşmam gerekiyor ama on dakikadan fazla sürmez. Bekleyebilir misiniz?"

"Ben... Tamam. Tabii." İşler hızlı ilerliyor. İşimi Marcus'un boş odasına taşımayı kabul ettim. Mantıken, bu karar mantıklı. Sadece günde iki kez Bear'a gidip gelirken zaman kazanmakla kalmayacağım, aynı zamanda Mackenzie'nin okul sonrası saatlerinden biraz ekstra para kazanacağım. İsterse bana ne kadar yardım edebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Ama beynimin pek de mantıklı olmayan bölgelerinde alarm zilleri çalıyor. Vücudumun alt yarısını tüketen alev alev yanan arzu topunu görmezden gelirim, hepsi harika bir fikir gibi geliyor.

Marcus Todd'u çağırıp programını boşaltmasını istediğinde aklım karışıyor. Bu cazibe çok büyük bir sorun. Eğer kendimi kontrol altına alamazsam, işler çok ama çok ters gidecek.

MARCUS

Penny ile görüşmemin sonunda, midemin çukurundaki gergin düğüm gevşedi. Mackenzie'ye göz kulak olacak.

Her gün eve geldiğimde orada olacak.

Aklıma bir düşünce geliyor ve elim ona dokunduğum yerden karıncalanırken bile onu geri itiyorum. Yüzündeki kremi öpmek ve dilinde tatmak istedim. Bana yardım edeceğini söylediğinde, onu koltuğuma çekmek istedim, böylece kalçalarım sarılacak ve kendini bana doğru bastıracaktı.

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu kontrol altına almalıyım. Bu dürtülerle ilgilenmek için Penny'nin olmayan sıcak bir bedene ihtiyacım var.

Kafamın içindeki küçük bir ses bana bu anlaşmanın kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Penny'ye duyduğum bu saçma çekim, onun neredeyse her gün evimde olmasını sağlamak yerine mesafemi korumam gerektiği anlamına geliyor. Bir kadınla ilişkiye giremem. Dersimi yıllar önce aldım. Zaten yeterince sorumluluğum var, bir de ilişkiyle uğraşamam.

Toplantıdan sonra Penny'yi evime götürmek için dışarı çıktığımda, onu resepsiyon alanında ofisin duvarındaki sanat eserlerine bakarken buluyorum. Parmakları kolye ucunu zinciri boyunca ileri geri kaydırıyor. Göğsü illerle kaplı, beyaz tişörtünün yakasının üstünden görebiliyorum. Binlercesi. Hepsini saymak günler sürer. Sandalyesinde kayıyor ve ceketinin omzu düşerek altındaki daha fazla illi teni ortaya çıkarıyor.

Ağzım, teninin tadına bakma, giysilerini soyma ve başka nelerin ortaya çıktığını görme ihtiyacıyla sulanıyor.

Zihinsel olarak suratıma ters bir yumruk indirdim. Bunlar aklımdan geçirmemem gereken düşünceler. Gözlerimi kırpttırıyorum ve bakışlarımı Amanda'ya çeviriyorum. "Aramalarımı Todd'a aktar."

Amanda başını sallıyor, yüzü tamamen boş. Sellzy'nin neredeyse başlangıcından beri benim için çalışıyor. Eskiden yazılım mühendisliği ekibinin bir parçasıydı ve web sitesinin tüm arka uç sistemlerini iyi biliyordu, ancak kocası ve küçük çocuğuyla daha fazla zaman geçirebilmek için geri adım atmayı seçti. Şimdi ofis müdürü ve bu işte çok iyi.

Demek istediğim, Amanda beni tanıyor. Ve az önce Penny'nin ardından nefes nefese kaldığımı görmüş olmalı.

Benim neyim var böyle? Penny benim çalışanım ve yeğenimin okul sonrası bakıcısı olacak. Randevu malzemesi değil. Azıcık bile değil.

Ama ilgi çekici biri. İşini ele alalım. Yaşamak için köpek kıyafetleri yapıyor. Ne tür bir insan bunu yapar? Ne tür bir insanın aklına böyle bir fikir gelir ve bunu hayata geçirecek güce sahip olur?

Bir de bakışları var. Büyük, mavi gözler. Yumruğuma sarılmak için yalvaran pırıltılı saçları. Gür, pembe ağzı. Kısa bedenindeki zayıf kıvrımlar. Gülmemesi gerektiğini biliyormuş gibi gülmesi. Arsızca bir şey söylediğinde gözlerindeki parıltı.

Sanki var olduğunu bile bilmediğim bir şablondan benim için çekici hale getirilmiş gibi. *Çok tatlı*. Beni neden bu kadar delirttiğini anlamıyorum. Bu sinir bozucu.

Asansöre girdiğimizde, onu küçük aynalı kutuya yönlendirmek için elimi sırtının alt kısmına koyma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Yanakları pembeleşiyor ve göğsümde derin, tatmin olmuş bir his yayılıyor.

Sonra kendimi tuttum ve elimi çektim.

Belki de Penny'yi işe almak o kadar da boktan bir fikir değildi. Ama yine de onu lobiye götürüyorum, bakışlarımdan kaçınmak için elinden geleni yaparken gözlerim boynunun zarif kıvrımlarını izliyor. Bekleyen arabama doğru yola çıktık ve onu gelecekteki atölyesini incelemesi için evime götürdüm.

Göğsümün içinde büyük bir kedi var, onun yanımda olmasından duyduğu memnuniyetle geriliyor. Öngörülebilir gelecekte de yakınımda olacağını bildiğim için.

Penny yol boyunca pencereden dışarı bakıyor, bacaklarını birbirine kenetlemiş, ellerini kalçalarının arasına sıkıştırmış, kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor, tüm vücudu arka koltuğun karşı köşesine sıkışmış.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Peki çalışma odası için talepleriniz neler?" Sadece sessizliği doldurmak ve dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırmak için soruyorum.

Dönüp bana bakıyor, geçen manzaranın gri ışığı gözlerini fırtınalı gösteriyor. "Şey," diye cevap veriyor, "sadece dikiş makinem, kumaşım ve bitmiş projelerim için yeterince büyük olmalı. Desenleri kesmek ve ütölemek için bir masa da faydalı olacaktır."

Başımı salladım. "Bunu başarabiliriz."

Koltuğunda kayarak bana bakıyor. "Bu konuda gerçekten ciddisin," diyor sessizce.

Bakışlarımı bacaklarından yüzüne doğru kaldırıyorum.

"Ne hakkında?" "Mackenzie ile orada olmam hakkında."

Oflayıp pufluyorum, sonra telefonumu çıkarıyorum. Yıkılmış oturma odamın ve mutfağımın fotoğraflarına gelene kadar fotoğraflara göz gezdiriyorum. "Bu, başarısız bilim deneyinden kalan katliamdı."

Telefonu paha biçilmez bir vazoymuş gibi elimden alıyor ve gözleri açılıyor. "Aman Tanrım."

Homurdanıyorum. "Evet. Şahsen daha kötüydü."

"*Resimleriniz*. Televizyonun." Ağzında öpmek istediğim küçük sevimli bir *O* harfi oluşuyor.

Boğazımı temizliyorum. "Tablolar bir uzmanın elinde. Onları çok az kalıcı hasarla ya da hiç kalıcı hasar olmadan restore edebileceklerini düşünüyorlar. Televizyon bunu başaramadı."

Soluk kumral kaşları kavisli. "Vay canına."

"Şimdi anladın mı? Mackenzie'yi neden yalnız bırakamadığımı?"

Yemyeşil, pembe dudaklar kıvrılmaya başlıyor. Bu, aletimi sertleştirmekte asla başarısız olmayan o arsız gülümsemenin alaycı bir ipucu. Çenesini eğiyor. "Şimdi anlıyorum."

Koltuğumda kayıyorum, gözlerimi onun ağzından uzak tutuyorum ve saf düşünceler düşünüyorum. "O iyi bir çocuk ama hâlâ bir çocuk," diyorum. "Fotoğraflara göz atabilirsin. Mutfağın yakın çekimleri var. Tam bir felaketti."

Penny'nin bakışları telefona kayıyor ve kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. Parmağını yabancı bir nesneymiş gibi ekrana götürüyor ve beceriksizce hareket ettiriyor. Görüntü değiştiğinde küçük bir sıçrama yapıyor. Bu kadın hiç akıllı telefon kullanmamış mı?

Yaptığı her şey ilgimi çekiyor. Her seğirmesi, her hareketi, her sesi.

"Ah. Le Creuset Hollanda fırının," diye hayıflanıyor dudaklarını dişlerinin arasına almadan önce.

Sokağıma döndüğümüzde ona doğru eğildim. "Çok kötüydü. Mackenzie onu kovacağımı düşündü."

Penny dalgın bir şekilde, "Sen bunu asla yapmazsın," diye cevap veriyor, hâlâ fotoğrafları karıştırıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Bear seni seviyor," diye cevap veriyor ve bir sonraki fotoğrafa geçiyor. "Köpekli insanlar-" Bir çığlık atıyor, telefonu karıştırıyor ve ayağına düşürüyor. "Olamaz. Oh, Tanrım." Telefonumu alıp bana uzattığında yüzü kıpkırmızı. Gözlerime bakmıyor. "Özür dilerim. Ekran iyi mi?"

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, telefonun kilidini açarak. Kırmızı iç çamaşırı giymiş eski bir sevgilinin fotoğrafı ekranı dolduruyor.

Oh...kahretsin.

Fotoğraf uygulamasından uzaklaşıyorum ve telefonu kilitleyip göğüs cebime sokuyorum.

Garip bir sessizlik olur. Sonra Penny der ki, "Özür dilerim. Bir şey görmedim, bilirsin işte. Deri." Ellerini gövdesinde gezdirir ve boğazını temizler. Göğsü, boynu ve yüzü kıpkırmızıdır. "Bu senin kız arkadaşın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Birkaç ay önce birbirimizi görüyorduk. O fotoğrafı bana geçen hafta sonu gönderdi. Otomatik olarak film ruloma kaydetmiş olmalı."

Ve hiç cevap vermedim. Heather ve ben yaklaşık altı ay boyunca sadece fiziksel olarak birlikteydik. Asla daha fazlası olmadı. Cumartesi gecesi bana mesaj attığında, cevap vermediğimde incinmezdi. Aramızdaki şeyler basitti. Onunla yatmak isteseydim, fotoğrafı gönderdikten sonra evine giderdim. Onunla yatmak istemedim, bu yüzden cevap vermedim ve o da bana bir daha mesaj atmadı. Eminim Cumartesi gecesi ona eşlik edecek bir erkek bulmakta zorlanmamıştır.

Bunu Penny'ye açıklamıyorum. Bunun beni çapkın bir pislik gibi göstereceğini biliyorum. Normalde bu beni rahatsız etmezdi ama Penny'nin hakkımda daha iyi düşünmesini istiyorum. Nedenini araştırmak istemiyorum. İçimdeki baskıya, sıcaklığa ve açıklayamadığım duygulara karşı ulumak istiyorum.

Şoförüm arabayı evimin önüne park ederken Penny ve benim aramda sessizlik uzanıyor. Şu aptal fotoğraf. Penny rahatsız, ve bu benim

Hata. Benim hatam. Muhtemelen bana atölyesini taşımak istemediğini söyleyecek. Kamera ayarlarımı kontrol etmediğim için uydurma bir bahane bulacak.

Yumruklarım sıkılıyor. Bir şeyi yumruklamak istiyorum.

Şoförüm kapımı açmak için indiğinde, Penny nihayet bakışlarımla buluşuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Arabadan inip kaldırımda duruyoruz, aramızdaki boşluk inanılmaz derecede geniş.

Sonra Penny bakışlarını benimkilere kaldırıyor, yüz hatlarını aşağı çeken sempatik bir acıma ifadesi. "Biliyor musun, gecenin her saatinde bana seksi fotoğraflar gönderen kadınlar da oluyor." Evime doğru dönüyor ve at kuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "Bu bir lanet, gerçekten."

Dudaklarımdan şaşkın bir kıkırdama dökülüyor ve Penny omzunun üzerinden bana muzip bir sırıtış fırlatıyor. Başı dik bir şekilde ön kapıma doğru yürüyor.

Ama şakasına rağmen benden biraz uzakta duruyor ve içeri girdiğimizde kolumu kendi koluna değdirmemeye dikkat ediyor. Hemen duvardaki kancalara doğru ilerliyor ve ceketini asmadan önce tasmalarla oynuyor. Bunun aramızda daha fazla mesafe bırakmak için olduğundan şüpheleniyorum.

Bu muhtemelen iyi bir şey. Aramızda boşluk *olmalı*. O benim için çalışıyor ve ben onu istemiyorum. Sadece azgınım çünkü kurak bir dönemden geçiyorum ve işte stresliyim. Bu her neyse, geçecektir.

Heather gibi kadınlarla daha iyiyim. İlişki net ve karmaşık olmadığına. Söz konusu kadın bana onu soyundurmaktan ve iş bittiğinde gitmekten başka bir şey düşündürmediğinde.

"Oda bu tarafta," diyorum koridorun sonunu işaret ederek. "Ayakkabılarınızı çıkarmayın. Temizlikçiler henüz işlerini bitirmedi ve yerler hâlâ pislik içinde."

Penny başını salladı ve koridorda beni takip etti. Evim beş yatak odalı dönüştürülmüş bir fabrika. Yatak odalarından üçü tamamen mobilyalı: ana oda, Mackenzie'nin odası ve genellikle yeğenlerim tarafından kullanılan boş bir misafir odası. Bir oda benim ev ofisim, beşinci ve en küçük oda ise boş. Bu odayı üçüncü bir banyo olarak yenilemek istiyordum ama hayatımdaki her şey gibi bu proje de işler sakinleşene kadar ertelendi.

"İşte burada," diyorum. "Küçük ama iyi ışık alıyor."

Penny boğuk bir kahkaha atıyor. "Küçük diyor," diye mırıldanıyor. "Benim oturma odamdan daha büyük." Yavaşça bir daire çiziyor, sonra gömme dolapların olduğu duvara geçiyor ve birini açıyor. Boş. Bana bakıyor

Omzunun üstünden, bakışlarımı kışına yapıştığı yerden kaldırıyorum. Başparmağını raflara doğru uzattı. "Bunları kullanabilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette. Garajda boş bir masam var, istersen buraya taşıyabilirim."

Odayı dolaşmasını, pencereleri incelemesini, ellerini açarak dolapları ölçmesini izliyorum. Odayı adımlıyor ve kendi kendine mırıldanıyor, her köşeye ve her prize bakıyor.

Sonunda Penny yüzünü bana döndü, elleri göğsünde kenetlenmişti. "Oh, Marcus." Gözleri parlıyor.

Göğsümün ortasında garip bir gerginlik oluşuyor. Ağırlığımı diğer ayağıma veriyorum. "Yeterli mi?"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Penny kollarını bana doluyor ve beni kemik kıran bir sarılmayla sıkıyor. Vücudu benimkine baskı yaparken yumuşacıktı. Saf bir tahrik şimşeği içimi delip geçiyor. Onun bana bu kadar yakın olması...

Orada duruyorum, kollarım vücudunun hemen üzerinde geziniyor, aptal, ani ereksiyonumun ona temas etmemesi için kalçalarımı açmaya çalışıyorum. Ateş kırmızısı kafasının tepesi göğsümün ortasına kadar geliyor ve ben orada öylece durup bitene kadar dişlerimi sıkıyorum.

Sonra aniden geri çekiliyor. "Özür dilerim. Hoppala. Kendimi kaptırdım." Gergin bir kıkırdama sözlerini nokt alıyor. Bana sırtını dönüyor ve gözlerini siliyor. Kendimi yeniden ayarlamak için bu fırsatı değerlendiriyorum. Nefesini bırakıyor ve yüzüme bakıp gülümsüyor. "Burada sana iyilik yapanın ben olduğumu unutmuşum."

Bu kadın o kadar sevimli, tatlı ve güzel ki her yerim ağrıyor. Bundan nefret ediyorum. Heather'ı daha sonra arayıp bu sorunu halletmeliyim. Bu düşünce çenemi sıkıyor.

Penny iki elini yanaklarına götürmüş, gözleri yine etrafı tarıyor, dudaklarında hülyalı bir gülümseme beliriyor.

Yüzüne o bakışı tekrar tekrar yerleştirmek istiyorum. *Benim yüzümden* gülümsemesini, gülmesini ve kızarmasını istiyorum.

Ama benim yaptığım bu değil mi? Ben sağlarım. Bana güvenen herkesle ilgileniyorum - ve sonra işleri berbat edip onları hayal kırıklığına uğrattıyorum. Ailemle, çalışanlarımla ve bana güvenen tüm insanlarla yeterince ilgileniyorum. İhtiyacım olan son şey listeye eklenecek bir kişi daha.

"Masayı içeri taşıtacağım," diyorum, sesim çakıl taşlarıyla dolu. Sonra ona sırtımı dönüp odadan çıkıyorum. "Eşyalarını taşımaya başlayabilirsin

yarın. Bir kamyon göndereceğim."

Daha sonra, ev sessizleştğinde ve gece çöktüğünde, parmaklarımın telefonumun ekranında Heather'ın adının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Ama geç oldu, yorgunum ve Mackenzie yan odada.

Telefonumu kilitleyip uyumaya gidiyorum.

KUMAŞ. Çok fazla kumaş. Yığınlar, rulolar ve yığınlar. Boş odamdaki tüm dolap kapakları açık ve hızla her türlü dikiş malzemesiyle doluyor. Penny, dikiş makinesi masasını pencereye yaklaştırması için bir nakliyeciyi yönlendirirken asistanım Todd da kapıda bana katılıyor. Penny'nin taşınmasına yardım etmesi için iki adam tuttum ama bu kadar çok eşya beklemiyordum.

Mackenzie düğmeler, çıtçıtlar ve fiyonklarla dolu plastik kapları dolabın alt rafına yerleştirmek için harıl harıl çalışıyor. Kaşlarını çatmıyor, gözlerini devirmiyor ve tavır yapmıyor. Yeğenim mutlu görünüyor.

Todd'un koyu kahverengi gözleri hızlı ve her şeyi kapsayan bir bakışla etrafı inceliyor.

"Sakın söyleme Todd," diye homurdandım. "Tek kelime bile etmedim."

Ona yan gözle bakıyorum. "Düşünüyorsun."

Todd'un ifadesi tamamen nötr. "Hiçbir şey düşünmüyorum efendim."

Homurdanıyorum. "Ne zaman 'efendim' dense, başımın belada olduğunu anlıyorum."

"Yine de sorunun benden kaynaklanacağından emin değilim." Kaşlarını çatıyor. Todd uzun boylu, zengin kahverengi tenli ve kırpılmış saçları olan bir adam. Programlama konusunda bir sihirbaz ve zamanımı ajandalı bir şövalye gibi savunmaktan çekinmiyor. Onsuz kaybolurdum.

Ayrıca çok inatçı ve Amanda dışında bana karşı çıkmaya cesaret edebilen tek çalışan.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diyorum, koridorda yürürken Todd da yanıma geliyor.

"Bebek bakıcısına ihtiyacınız olduğu için köpek bakıcınızı evinizde iş kurması için davet ettiniz" diyor. "Bu kararın ardındaki mantığı merak ediyorum, hepsi bu."

Todd Garrison: Diplomat. Politikaya atılmalı.

"Ortak bir noktamız olabilir." Koridorun ağzında duraksıyorum, Penny'nin hâlâ cıvıladığı odaya doğru bakıyorum

kibarca emretti. "İşin içinde mantık olduğunu hiç sanmıyorum." Tabii penis beynimin mantığını saymazsanız. Bu yirmi dört saat önce çok mantıklıydı.

Çenemi ovarak, yeni temizlenmiş mutfağımdaki kahve makinesine doğru ilerliyorum. Todd'a kaşlarımı çatıyorum, o da başını sallıyor. İkimiz de kahvelerimizi uygun eklemelerle (benim için krema ve yarım kaşık şeker, laktoz intoleransı olan asistanım için badem sütü) hazırlıyoruz ve ilk yudumlarımızı alıyoruz. "Pazartesi sabahı Feldman ile bir toplantımız daha var. Satın alma sözleşmesinin IP bölümünde ilerleme kaydettiğinizi gördüm." bir eliyle telefonunu, diğer eliyle kahve fincanını tutuyor.

Hafif şekerli kahvemi yudumluyorum ve başımı sallıyorum. "Sözleşme hâlâ istediğimiz noktada değil ama Feldman'ı biraz daha hareketlendirebilirsem ve fiyat konusunda bizimle anlaşır, sanırım satın alma işlemini gerçekleştirebiliriz."

Todd cevap vermeye başlarken kapı açılır ve içeriye sarı saçlı bir kasırga girer.

"Marcus Amca!" Isla Sorensen çığlık atarak bana doğru koşuyor.

Bear davetsiz misafir karşısında yatağından fırlar, kafası kapıya doğru sallanır.

Kız bacaklarıma çarpıyor ve kahvemın tehlikeli bir şekilde fincanımın kenarına yaklaşmasına neden oluyor. Kupayı yere bırakıyorum ve kız çocuğu büyüklüğündeki kasırgayı kaldırıp omzuma atıyorum. Kız çığlık atıyor, gülüyor, yıpranmış görünen babası boş bir araba koltuğu ve büyük bir bebek bezi çantası taşıyan bir dadı ile birlikte kapıdan içeri koşuyor.

"Az önce dokuz yaşında bir kız buldum," diyorum. "Onu kaybettiniz mi?"

Bear yanıma geliyor ve burnunu sırtımdan sarkan Isla'nın yüzüne doğru kaldırıyor. Sonra diğer ziyaretçileri incelemek için kapıya doğru ilerliyor.

Kızın babası, "Isla, Madeline arabadan inene kadar içeri girmemeni söylemiştim," diye azarlıyor. Ayı'ya dalgın bir okşayış atıyor.

Kızı omzumda kayıyor, kendini o kadar hızlı kaldırıyor ki onu düşürmemek için bacaklarını göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum. "Oops," diyor masumca.

Isla Sorensen kan bağıyla yeğenim değil ama seçtiğim ailenin bir parçası. Babası Leif, iyi bir arkadaşımıdır.

Leif homurdanıyor. Karısı Layla'nın kapıdan girmesine yardım etmek için döner. Saçlarını ve kulaklarını çekiştirmekle meşgul olan on bir aylık kızlarını kucağında tutuyor. Bebek, Ayı'yı görünce bir ciyıklama sesi çıkarır, kıpırdanmaya başlar.

hayal kırıklığına uğradı. Sonra Ayı'ya doğru kayıyor ve yüzünü köpeğimin tüylerine sokuyor.

Bear, pek de nazik olmayan evcil hayvanlara düşkün bir köpek sabrıyla katlanıyor. "Nazik ol Madeline, nazik ol," diyor Layla, Ayı'nın nasıl seveceğini göstererek

kızı için köpek. Madeline beceriksiz bebek hareketleriyle hareketi taklit ediyor ve Ayı elini yalayarak onu ödüllendiriyor. Madeline o kadar irkiliyor ki kıkırdayarak sırt üstü düşüyor ve iki bacağı da havaya kalkıyor.

Leif sırtıyor, elimi sıkamak için aradaki mesafeyi geçiyor. "Gördüğünüz gibi, hayatım tam bir kaosa dönüştü."

"Görünüşe göre benimki de öyle," diye cevap veriyorum, sonra kanepeye doğru birkaç adım atıyorum. Isla'yı kanepenin arkasına yatırıp minderlerin üzerinde zıplattığımda çığlık atıyor. Gülüyor ve yere düşüyor. Bear araştırmak için üzerine atlıyor, Isla kıkırdarken şakacı bir şekilde üzerine atlıyor.

Leife dönüyorum. "Bu onuru neye borçluyum?"

Leif'in sarı kaşları birbirine çarpıyor. "Unuttun."

Göz kırıyorum. "Neyi unuttun?"

Layla'yla bir bakış alışverişinde bulunuyor, sonra bana dönüyor. "Çocukları annene götürmen gerekiyordu. Bu öğleden sonra Oliver Jr'ın altıncı yaş günü partisi var. Layla ve ben bu gece çıkacağız."

"Düğünden bu yana planladığımız ilk gece," diye ekliyor Layla.

Midem dibe vuruyor. Kahretsin. *Lanet* olsun. Mackenzie mutfağıma mahvettiği gün Leif bana mesaj atmıştı. Tamamen unutmuşum. Annem bana doğum günü partisinden bile bahsetti.

Garajı işaret eden Todd'a bakıyorum. "Yeğeninizin hediyesi paketleni ve rafta bekliyor. Takviminde bir hatırlatma var ama..." Boğazını temizliyor. *Ama aklın başka yerdeydi*, demeden bırakıyor.

Çok fazla şey oluyor. Sönüyorum, burnumun kenarını ovuşturuyorum, sonra derin bir nefes alıp arkadaşımın yüzüne bakıyorum. "Çok özür dilerim. Unutmuşum. İş yerinde bir sürü şey oluyor ve-"

"Sadece iki kutu kumaş kaldı," diye sesleniyor Penny, Mackenzie ve taşınmasına yardım etmeleri için tuttuğum adamlarla birlikte koridordan aşağı inerken. "Ve garajdaki masanın da odanın köşesine taşınması gerekiyor." Koridorun ağzında aniden durdu ve tüm yeni insanlara göz kırptı. "Oh. Merhaba."

Leif bir kaşını kaldırdı. "Taşınıyor musun?" Bakışları bana dönüyor, gözlerinde bir soru var. "İşle ilgili çok şey oluyor, ha?"

Bu yoruma cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Onun alaycılığı Mackenzie'ninkinden daha kötü ve Leif'in on dört yaşında bir kız olmak gibi bir mazereti yok.

Bütün gözler köpek gezdiricime dönüyor.

Penny boğazını temizler. "Um. Bir çeşit taşınma. Kalıcı olarak değil." "Merhaba, Leif," diyor Mackenzie, Penny'nin arkasında belirerek gerginliği dağıtıyor.

Penny. "Layla. Isla. Madeline. Harriet." Sorensen'lerin uzun süredir bakıcılığını yapan kadına kibarca başıyla selam veriyor, o da ona gülümsüyor. Layla ve Leif tanışıp bir araya geldiklerinde Harriet'in kocası hastaydı ama aileye ve yeni bebeğe geri döndüğü için mutlu görünüyor.

Herkesin ismini kısaca havlayarak ve işaret ederek tanıtıyorum. Yerde yatan ve şu anda köpeğimle güreşen sarı saçlı kıza dönüyorum. "Şeytan çocuk Isla ve şu anda köpek maması yemeye çalışan yürümeye başlayan çocuk Madeline."

Layla bir çığlık atarak kızına doğru atılır ve tombul yumruğundan mama taneleri fırlarken gülen bebeği havaya kaldırır. Harriet çantasını yere bırakıyor ve Madeline'i Layla'dan almayı teklif ediyor, Layla da kabul ediyor, ardından ipekli üstündeki bebek salyasını ve mama tozunu temizlemeye çalışıyor.

Ayı, ayaklarının dibine dökülen yiyecekleri hızlıca topluyor ve Madeline'e bakarak daha fazlasını arıyor.

Isla'nın başı kanepenin üstünden sarkıyor. Sarı saçları neredeyse beyazlamış ve gözleri muziplikle parlıyor. Penny'yi tepeden tırnağa süzerken başını eğiyor. "Eteğini beğendim."

Penny elini dizinin hemen üstüne denk gelen turuncu-kahverengi kadife kumaşın üzerinde gezdiriyor. Penny'nin eteğini de beğendim. Özellikle eteğin arkadan nasıl görüldüğünü seviyorum ve eminim ki eteği yatak odamın zemininde buruşmuş olsaydı daha da çok severdim.

Penny gülümser. "Teşekkür ederim."

"Bu bir Littleton sonbahar/kış tasarımı mı?" Soruyorum, sesim alaycı.

Kızıl saçlı köpek gezdiricim bana ters ters bakıyor ve sikim karşılık olarak zonklıyor. Onu kızdırdığımda çok sevimli oluyor. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Ve tekrar. Ve bir daha. Sonra yüzündeki çatık kaşları öpmek ve yerine mutluluk ifadesi koymak istiyorum.

Ugh. Yüzümü buruşturuyorum. Todd haklıydı. Penny'yi buraya taşımak berbat bir fikirdi.

"Gerçekten de bir Littleton sonbahar/kış tasarımıydı." Çenesini kaldırıyor. "Çığır açan. Affedersiniz," diyor Penny kibarca. "Sizinle tanışmak çok güzeldi." Misafirlerime başıyla selam verdikten sonra zıplayarak kapıdan çıkıyor. Kalçalarının ileri geri sallanışını izliyorum ve eteğinin harika olduğunu bir kez daha teyit ediyorum.

Yeryüzüne geri döndüğümde Leif ve Layla'nın yüzlerinde meraklı ifadelerle bana baktıklarını görüyorum, bu yüzden odayı geçip kahvemi alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Sonra asistanıma dönüyorum. "Todd, arabayı çağır. Annemin evine zamanında varmak için birazdan yola çıkmamız gerekecek. Leif, Layla, iyi bir randevu gecesi geçirin. Bu akşam görüşürüz. Çocukları saat sekiz gibi bırakacağım."

Layla kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor. "Bak, Marcus, görünüşe göre kafan çok dolu. Büyütülecek bir şey değil. Harriet'le birlikte gidebiliriz" -dadiya başıyla işaret ediyor- "doğum günü partisine gider, sonra da çocukları eve bırakırız." Kocasına bir bakış attı. "Gösterinin biletlerini verebiliriz, değil mi? Belki başka bir gece gideriz."

"Broadway biletleri kolay bulunmuyor bebeğim," diyor Leif sessizce. "Ve eğer Marcus çocukları götürebileceğini söylüyorsa, götürebilir. Yeğeninin doğum gününü kaçırmak istemez."

"Leif haklı," diyorum. "Bu sadece küçük bir program aksaklığı. Ben hallederim. Siz ikinize iyi eğlenceler."

"Emin misin?" Layla soruyor. "Kız kardeşimi arayıp müsait olup olmadığını sorabilirim..."

"Kız kardeşin üniversite ile meşgul. Lütfen. Benim hatamdı. Ama öğleden sonra anneme gideceğim. Her şey yolunda."

İçimde rahatsız edici bir his kıpırdanıyor. İşte olan bu. İnsanları hayal kırıklığına uğrattıyorum. Üzerime yüklenen sorumlulukları yerine getiremiyorum.

Ancak evimdeki kaos etrafımda vızıldarken, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Derin bir nefes alıyorum, şüphelerimi bastırıyorum ve ilgilenilmesi gereken herkesle ilgileniyorum.

PENNY

Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Sellzy ofislerindeyken aklımdan neler geçtiğini ya da atölyemi oturma odamdan Marcus Walsh'un boş yatak odasına taşımanın neden iyi bir fikir olduğuna karar verdiğimi açıklayamıyorum bile.

Açgözlülüktü sanırım. Haftada yirmi küsur saat Mackenzie'yi izlemek için fazladan para kazanma düşüncesi. Ya da belki de cam, krom ve havalı görünümlü teknoloji insanları gözümü kör etmişti.

Çörekti. Başparmak ve yalamaktı.

Marcus bana büyü yaptı. Bu her şeyi açıklıyor. Bu yüzden tüm işimi onun evine taşımayı kabul ettim.

Belki de sadece aklımı kaçırdım.

Ana yaşam alanına geri döndüğümde patronumun saçları her yöne doğru uçuşuyordu. Isla onu yakalamak için kanepeden fırlıyor ve o da hayatımda duyduğum en büyük, en şaşkın kahkahayı atıyor. Yere yığılırken kahkahası odanın içinde yankılanıyor, kız ve köpek onu acımasız gıdıklamalarla yere seriyor.

Donup kaldım, izliyorum.

Bu Marcus'un hiç görmediğim bir yönü. Bana karşı her zaman çok ciddi, çok çekingendi. Dudaklarında herhangi bir eğlenceyi ele veren sadece bir gülümseme gölgesi, tam bir kahkahaya yakın bir şey yok.

Isla'nın ebeveynleri olanları izler ve kızlarını sakinleştirmeye çalışır, ancak bebek ağlamaya başlar ve dikkatlerini dağıtır.

Mackenzie omzuma çarptı, elinde evimden taşıdığım son kumaş artıkları kutusu vardı. "O benim bütün

Kuzenlerim," diyor. "Ben çocukken en iyi Marcus Amca ile oynardım." Bana sırtıyor, sonra koridora doğru yürüyor.

Boğazım sıkışık, takip ediyorum. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Yeni çalışma alanıma girdiğimde, endişelerim eriyip gidiyor ve içimde bir heyecan kıvılcımı tutuşuyor.

İşte bu yüzden kabul ettim. Bu odada tüm dairemden daha fazla yer var. Depom ve ışığım var. Kesk, iğnelemek ve ütölemek için büyük, sağlam bir masam var. Zihnimde köpekbalıkları gibi dönüp duran şüpheler ne kadar çok olursa olsun, bu çalışma alanının sıkışık dairemde çok çok daha üstün olduğunu inkar edemem.

Önümüzdeki birkaç ay içinde çok fazla iş yapabilirsem, işi gerçekten büyütebilir ve her zaman yetismeye çalışmak yerine siparişlerimin önüne geçebilirim.

Koridordan çığlık sesleri geliyor ve Mackenzie kıkırdıyor. "Görünüşe göre Marcus kazanıyor."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve son kumaş kutusunu boşaltmak için dolaplara dönüyorum. Mackenzie oturma odasından gelen sesleri araştırmak için odadan kayboluyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Bu garip bir durum ama kendi şehvetimi ve kafa karışıklığımı bir kenara bırakmam gerekiyor. İçimde bunun benim için iyi olacağına dair bir his var. İşim için iyi olacak. Çalışmak için bir alana sahip olmak... Bu Mackenzie'ye bakmanın getireceği ekstra maaştan çok daha değerli. Ayrıca, Mackenzie yeni deneysel tasarımlarımdan bazılarıyla Bear'ın birkaç fotoğrafını çekti ve sosyal medya hesabında bir saat içinde yüzlerce beğeni aldıklarını söyledi - ki bu iyi bir şey, görünüşe göre. Yardım etmek için heyecanlı görünüyor ve hatta balosu için kendi elbisesini nasıl dikeceğini gösterip gösteremeyeceğini sordu.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez, evime gidip gelen bir münzevi değilim. Yeni bir şey deniyorum. Kendimi ortaya koyuyorum. Risk alıyorum.

Üniversiteden beri bunu yapmamıştım.

Kapı çalınıyor ve Marcus'un beni izlediğini görmek için dönüyorum. Gözleri karanlık, yüzü yine ciddi. "Derin düşüncelere dalmış gibiydin." Sesi viski gibi içimde dolaşıyor, yumuşak bir yanık gibi ta içime kadar işliyor.

"Öyleydin, sanırım," diyorum.

Geniş omuzları kapının çerçevesine hükmediyor ama kendimi sıkışmış hissetmediğimi fark edince şaşıyorum. Ondan korkmuyorum, azıcık bile korkmuyorum.

"Çocukları annemin evine götüreceğim. Bear'a biraz göz kulak olur musun? Şu anda arabaya binmek için çok heyecanlı. Sakinleşmesi için ona bir dakika vermek istiyorum. Bir saat kadar sonra gelip onu alırım."

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Burada kalmamı mı istiyorsun? Sorun olur mu?" "Yeni alanı test etmek isteyeceğini düşündüm."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Seviyorum."

Başını sallıyor, sonra dilini şaklatıyor ve Bear koşarak içeri giriyor. Köpek dikiş makinemin yanına yığılıyor, sanki kulağının tırmalanmasını bekliyormuş gibi bana bakıyor. Gülümsüyorum ve mecburen yapıyorum.

"Pekâlâ," diyor Marcus, kapı aralığında oyalanarak.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Pekâlâ," diye tekrarlıyorum. "Sonra görüşürüz."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor, başını sallıyor ve uzaklaşıyor.

Grup evden çıkar çıkmaz sessizlik bastırıyor. Bear'ı yattığı yerde bırakıp sandalyemi çekiyorum, dikiş makinemi çalıştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bu geçici bir durum. Bundan en iyi şekilde faydalanabilirim.

Brian'ın bana verdiği son sipariş listesini aldım ve işe koyuldum. Makinem uğulduyor, kumaş iğnenin altından kayıyor, ütü pufluyor ve ben deli bir kadın gibi çalışıyorum. Başlangıçta beni dikişe aşık eden akış durumuna giriyorum. Çıplak ellerimle yeni bir şey yaratma, tüm odağımı önümdeki işe verme hissi. Dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor ve var olan tek şey yaratıcılığım ve becerim oluyor.

Bu yüzden telefonum çaldığında neredeyse sandalyemden düşecektim.

Açıyorum ve kimin aradığını görüyorum. Midem bulandı. Oh...*kahretsin*. "Brian," diyorum telefona.

"Dairenin dışındayım ama zile cevap vermiyorsun."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bugün buluşacağımızı unutmuşum."

Görünüşe göre yerel teknoloji milyarderimle ortak bir nokta var.

İkimiz de önceki nişanları unutuyoruz.

Hattın diğer ucunda bir duraklama var. "Dışarıda mısınız?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Ben, patronumun evindeyim." "Oh."

"Bu yüzden dün onunla buluştum. Birkaç ay boyunca okuldan sonra yeğenine bakmamı istedi ve karşılığında bana bir atölye için yer teklif etti."

Telefondan korna çalan arabaların ve trafiğin sesini duyuyorum. Bir şey hışırdıyor ve Brian, "Anlıyorum." diyor.

"Bana verdiğin emirler konusunda ilerleme kaydettim," diyorum sesime sahte bir neşe katarak. "Bu yeni atölye harika. Çalışmak için çok daha fazla alanım var ve artık ütülemem gerektiğinde kumaş yığınlarını sağa sola kaydırmak zorunda kalmıyorum. Gerçekten çok iyi çalışıyor."

"Bu iyi, Pen." Uzun bir duraklama. "Yine de keşke bana söyleseydin. Bu benim de işim."

"Evet, ama dikişten ben sorumluyum," diye cevap veriyorum, sesim kulaklarıma bile fazla savunmacı geliyor.

"Biz *ortamız*. Benimle konuşmalıydın. Ya da en azından bugün takılamayacağını söylemek için beni aramalıydın."

İç çekiyorum. Bear ayağa kalkıyor ve sanki rahatsızlığımı hissediyormuş gibi başını kalçalarımın üzerine koyuyor. Parmaklarımı kürküne gömüyorum. "Haklısın."

"Sanırım bu öğleden sonra takılmayacağız." Sesi mesafeli ve göğsümde bir acı hissediyorum.

"Üzgünüm, Brian. Yarın buluşalım."

"Boş ver Penny. Siparişler gönderildiği zaman bana haber ver. Bir sonraki sipariş listesini posta kutuna bırakacağız."

Telefon tıkırdadı ve şok içinde kulağımdan çektim. Yüzüme kapattı. Brian yüzüme kapattı!

Midem çalkalanıyor. Suçluluk, utanç ve öfkeden oluşan sıcak bir mızrak içimde savaşıyor. Brian arkadaşlığımız boyunca bana çok yardımcı oldu. Muhtemelen Marcus'la konuşabilmemin tek nedeni oydu, çünkü bana tüm erkeklerin korkunç, tacizci sapıklar olmadığını kanıtladı. Son birkaç yıldır hayatta kalmamın sebebi o. İşimi büyütmemeye yardım etti. En iyi arkadaşım oldu.

Ve bu işle ilgili tek taraflı bir karar aldım, operasyon merkezini bu eve taşıdım ve ona *söylemedim* bile.

İç çekiyorum ve alnımı Bear'ın üzerine koyuyorum. "Her şey yolunda mı?"

Yerimden sıçradım ve Marcus'u kapıda görmek için döndüm. "Evet. Evet. Evet."

Her şey yolunda."

Sadece bir kez olsun, bu adamla kelimelerimi karıştırmadan konuşabilmek istiyorum. *Bir kez olsun*. Yapabileceğimi kendime kanıtlamak için.

"İş ortağı mı?" Hâlâ elimde tuttuğum telefona başıyla işaret ediyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bu kapaklı bir telefon mu?"

Telefonu açtım ve tekrar kapattım. "Evet." "Bu neden Y2K'daymışsınız gibi mesaj attığınızı açıklıyor."

Suçluluk duygumun küçük bir parçası eriyip gidiyor ve dudaklarım yukarı doğru eğiliyor. "Akıllı telefonlar benimle aynı fikirde değil."

Homurdanıyor, sonra köpeğine başıyla selam veriyor. "Bear'a göz kulak olduğun için teşekkürler," diyor Marcus, odanın içine bir adım atarak. Varlığı duvardan duvara tüm alanı dolduruyor, fiziksel bir ağırlık gibi bana baskı yapıyor.

Bu adamda güçlü, karşı konulmaz bir şey var. Kendimi ayakta dururken, kıyafetlerimi düzeltirken, yeni yaptığım eşyaları düzeltmek için odanın diğer tarafındaki masaya doğru sürüklenirken buluyorum. Bu adamın vücuduma enjekte ettiği aşırı enerjiyle başa çıkmak için hareket etmem, ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor.

Marcus masada bana katılıyor, kolunun sıcaklığı benimkine geçiyor. Kardan adam temalı papyonun dikişlerine dokunarak nefeslerimi dengede tutuyorum.

"Çok yeteneklisin" diyor, bir kadının golden retriever cinsi köpeği için yaptığım özel Bob the Builder kostümünü alırken. Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum.

"Sadece pratik yapıyorum, çoğunlukla," diye cevap veriyorum. "Mackenzie'den biraz daha küçük olduğumdan beri dikiş dikiyorum."

Kardan adam papyonunu almak için kolu bedenime uzanıyor. Pazusu göğsümün yan tarafına değiyor ve bir sıcaklık kuğusu omurgamdan aşağı dalıyor ve kalçalarımın arasında bir yere iniyor.

Parmaklarının papyonu düzeltmesini izliyorum, az önce yaptığım dikişlerin dış hatlarını takip ederek. Kalbim hızlanıyor.

Bir adamla yalnızım. Onun evinde.

"Ortağınızla aranızda bir sorun varmış gibi geldi," diyor ve papyonu aldığı yere yavaşça bırakıyor. Bu sefer kolu bana değmiyor. Ağırlığımı kaydırma dürtüsüne direniyorum, böylece göğsüm onun pazusuna tekrar temas ediyor.

"Ona dikiş eşyalarımı buraya taşıyacağımı söylemedim sayılır," diye cevap veriyorum, kızarak. "Sadece şaşırdı, hepsi bu. Bunu ona açıklamalıydım."

Marcus mırıldanıyor. Kalçasını masaya yaslamak için dönüyor ve kollarını kavuşturuyor. "O sadece teknik işlerle ilgileniyor, değil mi? Online mağaza?"

Başımı salladım.

"Peki nerede diktiğin neden umurunda?"

Marcus'la yüzleşiyorum, bakışlarıyla buluşmak için boynumu büküyorum. Çekik, ciddi gözler beni izliyor.

"Ben...bilmiyorum."

"Bunu çok yapar mı? Sanki onun çalışanıymışsın gibi ona rapor vermeni ister mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Hayır, Brian harika. I..." Sözümlü kesiyorum. Brian'ın bilgisayarlarla her şeyi yönetmek için ısrar ettiği bir yol var. Tam olarak Genius Bar malzemesi değilim ama sipariş listelerini takip edebilirim. Her şeyi elle takip ettiğim bir defterim var. Ama Brian bana giriş bilgilerini vermiyor. Bana sadece bir kağıda basılmış sipariş listeleri veriyor ve ben de her şeyi teker teker defterime aktarmak zorunda kalıyorum.

Marcus bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırmak için uzandığında düşüncelerim raydan çıkıyor. Parmağının ucu kulağımın kabuğuna sıcak ve sert bir şekilde değiyor ve boynumdan aşağıya doğru küçük his fermuarları gönderiyor. Bakışlarına karşılık veriyorum.

Sonra, bir nefesle diğeri arasında, aramızdaki enerjide bir şeyler değişiyor. Gerilim artıyor ve bedenlerimizi ayıran boşluk elektrikle çatırıyor. Tenim hassaslaşıyor ve vücudumda bana kadın olduğumu hatırlatan tüm yerler canlanıyor.

Göğüslerim ağırlaşıyor, sert uçları var. Onlara dokunmasını, o büyük elleriyle beni avuçlamasını, yoğurmasını ve çimdiklemesini istiyorum. Kalçalarımınla birlikte karnım da sıkılıyor. Dudaklarım aralanıyor, böylece uzun bir nefes çekebiliyorum.

Parmağı kulağımdan boğazıma ve köprücük kemiğime doğru yavaşça ilerliyor. Bu dokunuşla nabzım atıyor ve ellerim uzanıp Marcus'un çenesini kaplayan kirli sakala dokunmak için kaşınıyor.

Boştaki eli kalçamın üzerinde geziniyor ve yumuşak, kıvrımlı bir hareketle Marcus ağırlığını değiştirip bana yaklaşıyor. Kalçamdaki parmak uçları, ben ona doğru eğilene kadar nazik ve inatçı bir baskı uyguluyor. Göğsümdeki parmakları çeneme doğru ilerliyor ve tenimi zar zor okşuyor.

Avuçlarım nemli. Nefeslerim sendeleyerek ve kısa geliyor. Beynim binayı terk etti.

Marcus'un yüzü benimkine doğru inerken, onun dokunuşuyla başımı yukarı kaldırıyorum, hareket edemiyorum. Kısa, nefessiz bir tereddüitten sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Öpüşme yavaşça, geçici olarak başlıyor. Dudakları sıcak - tıpkı en ufak bir dokunuşla beni yerimde tutan elleri gibi. Dilini dudaklarımdan kenarında gezdiriyor ve ben onun için ayrılıyorum, vücudum eriyor.

Dur. Çenemdeki el çenemi kavrayacak şekilde yer değiştirdiğinde, kendimi onun omuzlarına yapışmış buluyorum.

Öpücük derinleşiyor ve başım dönüyor. Tek hissedebildiğim Marcus. Elleri, vücudunun sıcaklığı, ağzının sıcaklığı. Bedenim ihtiyaçtan, şehvetten oluşuyor ve durduğum yerde patlamaya hazır hissediyorum.

Neredeyse on yıldır bir erkeğin dokunuşunu hissetmemiştim. Kendimi onun boyuna doğru bastırıyorum, eli kalçamdan belimin çukuruna ve kaburgalarım doğru kaydığında dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor. Yavaş, amansız bir alevle vücudum ayak parmaklarımdan kafa derime kadar yanıyor. Kendimi onun öpücüğünde, vücudumdaki büyük, nazik ellerinin dokunuşunda kaybediyorum. Bu muhteşem, huysuz, karmaşık adamın beni haftalardır yapmak için can atıyormuş gibi öpmesi hissine kapılıyorum.

Eli kaburgamdan göğsüme doğru hareket ediyor ve boğazından sert bir ses çıkıyor. Nefesim kesiliyor, tamamen hissizleşiyorum.

Marcus Walsh'u öpüyorum, milyarder patronumu. Öpüyorum-

İrkilerek geri çekiliyorum, tökezliyorum, masaya tutunarak kendimi zar zor dik tutuyorum. Yanaklarım yanıyor, nefes almaya çalışırken yüzümü duvara dönüyorum. Kaçamak bir bakış Marcus'un da benim kadar ağır nefes aldığını, gözlerini sıkıca kapattığını ve dudaklarının parladığını söylüyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Bir erkekle yakınlaşmam! Ya incinirsem? Ya bana sapık gibi davranırsa? Savunmasızım. Bu çok tehlikeli. Yapamam. BEN... BEN... BEN...

"Özür dilerim," diye homurdanıyor, sanki kelimeleri söylemek canını acıtıyormuş gibi. "Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değıl," diye ciyaklıyorum, bakışlarına karşılık vermiyorum. "Tango yapmak için iki kişi gerekir."

"Yapmalıyım..." Sesi uzaklaşıyor, sonra boğazını temizliyor. "Hadi, Ayı. Büyükkanneni görmeye gidelim."

Dikiş makinesi masamın yanında yere kıvrılmış, sırtı bize dönük olan Bear başını kaldırıyor ve bakışlarını Marcus'tan bana çeviriyor. Bir köpeğin etkilenmemiş gibi görünmesi mümkün mü yoksa bu sadece benim hayal gücüm mü bilmiyorum ama Bear köpek gibi küçümsüyor gibi görünüyor. Ama kendini toparlayıp Marcus'u kapıya kadar takip ediyor ve ikisi de orada duraklıyor.

"Burada işin bittiğinde çıkabilirsin," diyor patronum, bakışlarıma karşılık vermeden.

Dudaklarım yanıyor. Göğsüm onun dokunuşunun sıcaklığıyla dağlanmış gibi. Külotum mahvoldu. "Evet," diye cevap veriyorum, ön kapının sesini duyana kadar kıpırdamadan.

arkalarında.

Sonra titreyerek nefes aldım, eşyalarımı topladım ve kaçtım.

MARCUS

Bana ne olduğunu bilmiyorum. Beden dışı bir deneyim yaşadım. Tavandan baktığımda Penny'den uzak durmam gerekirken onu öptüğümü gördüm.

Tadı çok tatlı. Acı verecek kadar. Şimdi bunu kesin olarak bildiğim için, aklımdan çıkaramıyorum, öpücüğünün tadını ağızımdan silemiyorum.

"Pastana dokunmamışsın." Masadaki tabakları ve çatal bıçakları toplarken annemin gözleri beni inceliyor.

Zengin çikolatalı kreması olan sarı kek parçasına bakıyorum. Annemin özel tarifi. Bir ısırık alıyorum ve bir anda ağızımda tutkal haline geliyor.

Her zamanki gibi anlayışlı olan annem kirli bulaşıkları bırakıp yanıma oturuyor. "Sorun nedir, Marcus?"

Çiğniyorum, çiğniyorum, çiğniyorum ve yutuyorum. Sonra pastayı dürtüyorum ve omuz silkiyorum. "Yok bir şey anne."

"Bana yalan söyleme. Seni kırk hafta ve bir gün boyunca taşıdım ve kendi bedenimden dışarı ittim. Bunu unutma."

Öfkelendim ve ona bir bakış attım. "Sen bana her hafta hatırlatırken nasıl unutabilirim ki?"

İş yerinde bir CEO, bir girişimci, sorumlu bir adam olabilirim ama annemin evinde ben onun oğluyum. Bu aynı anda hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu.

Dilini şaklatır ve koltuğunda geriye yaslanır. Uzaktan çocuklar çığlık atıyor. Kardeşim ve eşi parti için balonlar ve barbekü ile birlikte apartmanın açık alanını kullandılar. Kesin bir şey var

Havada sonbahar serinliği var, ancak kiralanan birkaç ısı lambası ve aktif küçük çocukların enerjisi ile kimse aldırıyor gibi görünüyor.

Komşulardan birkaçı bizimle kutlama yapmak için uğradı ve bunu yaparken kendilerini bu kadar rahat hissetmelerinin annemin toplumdaki varlığına bağı olduğunu biliyorum. O her zaman bir sütun olmuştur. Bir kaya. Babam öldüğünde annem aileyi bir araya topladı ve bizi güvende tutmak için elinden geleni yaptı. Yine de Stephanie'yle aramız hâlâ bozuktur ve bu benim hatamdı.

"Neyin var senin?" diye soruyor sessizce. "İş yerinde bir şeyler mi oluyor?"

Başımı sallıyorum, sonra duraksıyorum. "Belki biraz. Daha küçük bir şirketi satın almaya çalışıyoruz ve uzun saatler çalışıyorum."

Mırıldanıyor. "Bu o değil. Bir kadın mı?"

Sarsılıyorum, sonra başımı sallıyorum. "O bir kadın değil."

Kısa bir sessizlik oluyor ve bakışlarımı kaldırdığımda annemin kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

"Öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Kadın falan yok. Ben kadınlarla çıkmam. Kadınların benim ruh halimle hiçbir ilgisi yok, özellikle de bugün."

"Adam çok fazla itiraz ediyor, sanırım."

"Şimdi de bana Shakespeare'den alıntı yapıyor," diyorum gözlerimi tavana kaldırarak.

Annemin sıcak kahkahası beni bir rahatlık ve aşinalık battaniyesiyle sarıyor. Eli yanağımda beliriyor, usulca okşuyor. "Omuzlarında çok fazla yük taşıyorsun, Marcus. Dünyanın yükünü tek başına taşıyamazsın."

Dokunuşuna yaslanıyorum, sonra geri çekiliyorum. "İnsanlar bana güveniyor, anne." Ve eğer dikkatli olmazsam, işleri berbat ederim. Onları hayal kırıklığına uğrattım.

"Teorik olarak öyle," diyor annem, dilim pastamı yaklaştırarak. Temiz çatal yığımından bir çatal alıyor ve bir ısırık alıyor. "*Eğer* ilgini çeken bir kadın olsaydı, onun peşinden gitmeye karşı çıkar mıydın?"

"Kadın falan yok."

"Tabii ki hayır," diyor pastanın kenarından biraz krema sıyrarak. Kendimi dilimin diğer tarafından bir ısırık almak için çatalımı kaldırırken buluyorum. Annem düşünceli bir şekilde çığnıyor, sonra da şöyle diyor: "Ama bir an için hayal edelim: Bir kadın gözünüze çarpıyor. Bu sizi şaşırtıyor, çünkü beklediğiniz gibi biri değil. Hiç de değil. Bir şekilde farklı biri."

Kısa bir an için donup kalıyorum ve annemin bunu fark ettiğini biliyorum.

Tekrar konuştuğunda sesinde bir mizah ve zafer dokunuşu var. "Bu varsayımsal kadın sizi kendi koyduğunuz kutunun dışına çekecek. Farklı düşünmenizi sağlar. Birçok yönden seni düğümlere bağlayacak. Kendinizi rahatsız ve dengesiz hissetmeniz çok doğal. Kontrolün sizde olmasına çok alışkınsınız."

Keki bıçaklayıp ağzıma bir lokma atıyorum ve anneme ters ters bakıyorum. Yutkunduktan sonra çatalımı tabağa fırlatıyorum. "Kadın falan yok." Elimle havayı kesiyorum. "Bu anlamsız bir konuşma, çünkü ben varsayımlarla uğraşmam. Zamanım olduğunda çıkacağım. Bana karşı koyabilecek biriyle tanıştığımda." *Penny'nin ofiste yaptığı gibi. Teklifimi geri çevirdi ve onu atölyesini taşımaya ikna etmem için beni zorladı.* "Benim dengim olan bir kadın." *O da tıpkı benim gibi kendi yaratıcılığı ve zekâsıyla bir iş kurdu.* "Ailesiyle gerçekten iyi geçinen bir kadın. Senin sevdiğin bir kadın." *Penny, Mackenzie'yi hemen benimsedi. Alt katta gülen çocukların ve dedikodu yapan yetişkinlerin arasına hemen uyum sağladı.*

Annem masadaki birkaç kırıntıyı boş tabağa fırçalıyor ve diğer kirli tabakların üzerine yığıyor. "Elbette tatlım. Ama böyle şeyler her zaman olması gerektiği zaman olmaz."

"Ben dışarı çıkıyorum," diye anons ediyorum, ayağa kalkarak.

Aldığım tek yanıt, sevgili mutfağını toparlayan annemin boğazından çıkan yumuşak bir kıkırdama oluyor. Dışarı çıkıyorum ve hemen bir grup çocuk tarafından kuşatılıyorum. En küçük üçüncü yeğenim Clarissa, bir NFL defans oyuncusunun gücüyle bacaklarıma saldırıyor. Dört yaşındaki çocuğu kucağıma alıp havaya fırlatıyorum.

Büyük hata.

Saniyeler içinde çocuklar sıranın kendilerine gelmesi için yaygara koparıyor. Göründüklerinden daha ağır olan küçük insanların üçüncü atışında, omuzlarım ve kollarım efordan çığlık atıyor.

"Marcus Amca'yı rahat bırakın!" En büyük kız kardeşim Tara kalabalığı dağıtmak için geldi. "Kim marshmallow ister?"

Tiz çığlıklar ona cevap veriyor ve annemin binasındaki camın sağlam kalmasına şaşıyorum. Doğum günü çocuğu daha fazla şeker vaadiyle avluya doğru hızla geliyor, arkasından da bir grup genç çocuk onu takip ediyor.

"Küçük bir kuş bana Sellzy'nin operasyonlarını genişletmek istediğini söyledi," diyor derin bir ses yanımda. Tara'nın kocası Sean'ı görmek için döndüm. Bana bir kağıt uzattı.

ve kendi birasının kenarı ile tokuşturuyor. Sean Wall Street'te çalışıyor ve onunla konuşan bir sürü küçük kuşu var.

Bir yudum alıyorum ve ona düz bir bakış atıyorum. "Sen bir gazeteciden daha kötüsün.

Annemden bile daha kötü."

Gülüyor, gözleri her çocuğa şekerleme dağıtan Tara'ya kayıyor, sanki zaten şeker, pasta ve şekerlemeyle kafaları iyi değilmiş gibi. Bakışları yumuşuyor, kardeşime duyduğu sevgiyle doluyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Biramdan bir yudum alıp onu yatıştırmaya çalışıyorum, sonra da kayınbiraderime dönüyorum. "Yıldönümünüz yaklaşıyor, değil mi?" diye soruyorum.

Sean'ın kaşları çatılır. "Evet. Aralık'ın ilk günü on yıl oldu."

"Seni ve Tara'yı bir haftalığına bir yere göndermek istiyorum. Bir ülke seçin. Gerisini ben organize ederim."

Bir süre sessizlik olur ve Sean boğazını temizler. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Marcus."

"Yapamayacağımı biliyorum. Ama istiyorum."

Bir duraksama oluyor, sonra Sean beni sıkıca tokalıyor ve sırtımı sıvazlıyor. Çekildiğinde gözleri cam gibiydi ama boğazını temizledi ve bunu gizlemek için başka tarafa baktı. "Tara iki yıldır hiç tatil yapmadı. Buna bayılacak. Teşekkür ederim."

Teşekkürlerini el sallayarak geri çeviriyorum ve başımı sallıyorum. Sonra, havaya fırlatılmak isteyen bir sonraki çocuk dalgası tarafından kuşatılmadan önce, kapının yanındaki sandalye yığınının kaçıyorum. İki kardeşim orada spor konuşuyorlardı ve ben de başımı sallayarak onlara katıldım.

Oliver arkadaşım Leif için çalışıyor ve ben de Terry'nin ticari temizlik işine ilk başladığında yatırım yapmıştım. Her iki adam da başarılı ve yerleşik bir düzene sahipler; biz o küçücük apartman dairesinde tıkış tıkış büyürken, üç öfkeli genç her fırsatta kafa tokuştururken hayal etmekte zorlandığımız bir şeydi bu.

İkisine de yardım edebildim.

Yaptığım işi bu yüzden yapıyorum. Sellzy'nin büyümesi ve başarılı olması için bu kadar çok çalışmamın, aileme öncelik vermemin nedeni bu. Bu avludaki neredeyse her bir kişi bir şekilde bana güveniyor. Başardıklarımla, elde ettiğim başarılarla gurur duyuyorum. Ailemi yoksulluğun eşiğinden çektim ve onlara neşe ve istikrar verdim. Kardeşlerim, annem, kuzenlerim, teyzelerim, amcalarım ve arkadaşlarım... hepsi yaptığım işten faydalandı ve hepsini yanımda getirmekten mutluluk duyuyorum.

Bir kişi dışında herkes bundan fayda sağladı. O korkunç gece - sonunda onu gördüğümde Stephanie'nin yüzündeki ifade - hafızamda kara bir leke olarak kaldı. Babamın öldüğü gün ailemi ikinci plana attığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Clarissa Tara'nın kızı ama tıpkı kız kardeşim Stephanie'nin o yaşlardaki haline benziyor. Koyu renk saçları ve iri, masum ela gözleri var. Anne tarafımda İspanyol bir büyükanne ve Çinli bir büyükbaba, baba tarafımda ise çok soluk bir İrlandalı-Amerikalı var. Hepimiz beyaz ve altın-kahverenginin çeşitli tonlarında, karışık aile özellikleriyle ortaya çıktık. Kemik yapısı ve gözlerimin ince eğimi açısından bykbabama benziyorum ama rengimi doğrudan babamdan aldım. Kardeşim Oliver da baştan aşağı babama benziyor. Güneş dokunduğunda kıpkırmızı yanan soluk bir ten ve tıknaz, sağlam bir yapı. Çocukken kimse kardeş olduğumuza inanmazdı.

Clarissa'nın kuzenleriyle gülüşünü izlerken, keşke Stephanie de burada olsaydı diyorum. Burada olmaması benim suçum. Onun güvenlik ağı olmam gerekiyordu. Ona göz kulak olmam gerekiyordu.

Başaramadım.

Stephanie'yi başarısızlığa uğratmamın sebebi bir kadındı. Bir kız arkadaş. Aileme bu kadar yakın olmamdan hoşlanmayan ve beni daha fazla bağımsızlığa ihtiyacım olduğuna ikna eden bir hatun. Ve bir aptal gibi ona inandım.

şimdi, yine başarısız olacağım diye çok korkuyorum. Tüm bu insanlar, tüm bu hayatlar. *Bana* bakıyorlar. *Bana* güveniyorlar. Mackenzie önümüzdeki kısa süre boyunca benim gzetimimde olacak ve en büyük korkum onu da kız kardeşimi bıraktığım gibi hayal kırıklığına uğratmak.

Penny şirin, seksi ve nefes nefese kalmamı sağlıyor olabilir ama tehlikeli biri. Kolaylıkla ailemdeki başka bir ilişkiyi ayıran kama olabilir.

Biramı yudumlayıp bir tane daha alıyorum ve parti sona ererken güneşin batışını izliyorum. Isla ve yeni en iyi arkadaşlarından oluşan etesi bir kazanın etrafında eğitimdeki cadılar gibi kıkırdarken Sorensen'lerin dadısı uyuyan Madeline'le kalıyor.

Bir bakıma, annemin evinde geçirdiğim saatler her şeyi bir perspektife oturtuyor. Uzun saatler çalışıyor olabilirim ama bunu yapıyorum çünkü bu insanlar önemli. Ve Penny... Onu öpmek bir hataydı. O çizgiyi asla aşmamalıydım. Sonuçlarına değmez.

Düşüncelerim tüm bunların baskısı altında bükülüyor. Tüm bu hayatların ağırlığı omuzlarımda.

Gecenin sonunda Harriet ve Sorensen kızlarını eve götürüp, mutlu ve aşık görünen ve birlikte yetişkin bir akşam geçirdikleri için memnun olan ebeveynlerine teslim ediyorum. Sonra Mackenzie ile kendi evime dönüyorum. Bana başıyla iyi geceler diliyor ve odasına çekiliyor. Nabız gibi atan müzik hemen gümbür gümbür çalmaya başlıyor.

Yatak odamın kapısında duraksıyorum, sonra koridora bakıyorum. Yumuşak ayaklarımın üzerinde boş odaya doğru ilerliyor ve içeriye bakıyorum.

Penny'nin çalışma alanı organize bir kaos. Onun gibi kokuyor. Çeşitli kumaşlardan gelen parlak renk sıçramaları bana onun giydiği kıyafetleri ve girdiği her odaya getirdiği enerjiyi hatırlatıyor.

Odasında durup öpüştüğümüz noktaya bakarken, kendimi tamamen pişman olmaya ikna edemiyorum. Bir parçam eşyalarını burada tuttuğu ve geri döneceğini bildiği için daha iyi hissediyor.

Bir yıl boyunca benim için çalıştı ve onu sadece bir kez gördüm. Şimdi, birkaç hafta içinde, Mackenzie'ye bakma bahanesiyle onu yanıma aldım.

Öpüşmemiz farklı bir şey söylüyor. Motivasyonumun ne kadarının şehvet ve meraktan, ona daha yakın olma ihtiyacından kaynaklandığını merak ediyorum.

Kaşlarımı çatarak odadan çıkıyorum. Bunun için zamanım yok. Onun için de. İlgilenmem gereken yeterince insan var. Bir başkasını idare edemem. Bir başkasını idare *etmek istemiyorum*. Romantik ilişkiler gerçekten önemli olan şeylerin önüne geçiyor.

Bu dersi uzun zaman önce öğrendim, tekrar hatırlatılmasına gerek yok.

PENNY

ÖN KAFAM barın kenarına düşüyor ve kafamı birkaç kez bara çarpıyorum.

Nikki başını geriye atıyor ve gülüyor. "Tekrar söyle."

"İstemiyorum," diye sızlanıyorum. "Oraya asla geri dönemem. Marcus'un evine getirdiğim her şeyi bırakır, yeni bir dikiş makinesi alır ve her şeye yeniden başlarım."

"Ne, patronunu öptün diye mi? Hadi ama Penny. Biraz yaşa." Arkadaşıma kaşlarımı çatıyorum. "*O beni* öptü, tamam mı? Doğru söyle."

Dudaklarını büzerek gülümsemesini engelliyor.

"Elbette." Ters ters bakıyorum. "Nasıl oldu bilmiyorum."

"Sanırım bunu ilk tarif ettiğinizde 'elektrik gerilimi' sözcüklerini kullanmıştınız," diye yanıtlıyor.

"Seni hiç aramamalıydım," diye homurdandım.

Nikita gülüyor ve omzumu dürtüyor, sonra bir içki daha istiyor. Aynı kokteyl barına geri döndük, birkaç gün içinde hayatımı ne hale getirdiğimi sorguluyoruz. Nikki öyle görmüyor ama. Harika olduğunu düşünüyor. Sonunda hayatımda ilerleme kaydettiğimi düşünüyor.

Bir erkekle aramızdaki fiziksel engeli aşmış olmamın cesaret ve dayanıklılığımın kanıtı olduğunu, Billy'nin kazanmadığını söylüyor.

Ha. Doğru.

Patronumu öpmek pek de ilerlemek gibi görünmüyor. Tüm operasyon merkezimi patronumun boş odasına taşımak gibi saçma bir planı kabul etmek daha da kötü görünüyor.

"O çok güzel," diyorum doğrulurken. "Sorun da bu zaten. Beni kör ediyor. Bana baktığında doğru düzgün düşünemiyorum."

"Aşık olmuşsun."

"Ben bir aptalım," diye düzeltiyorum.

Nikki sırtıyor. Önüme taze bir içki koyuyor ve beni en baştan başlamaya, ona tüm hikayeyi bir kez daha anlatmaya ikna ediyor, ben de öyle yapıyorum. Öpüşmeye geldiğimde gözlerini kısıyor.

"Yani sadece... oldu. Sonra da bunu yapmaması gerektiğini mi söyledin?" Başımı salladım. "Evet."

"Önce kim çekildi? Sen mi o mu?"

Nikita'nın güzel sorular sormasından nefret ediyorum. Ona ters ters bakıyorum. O sırttı. "Sen yaptın."

"Panikledim!"

"Devam ederdi," diye yanıtıyor. "İlginç." "İlginç değil. Bu bir felaket."

"Komiksin," diyor bana, içkisini yudumlarken.

"Evet, evet." Sesim kulaklarıma bile depresif geliyor. "Sence bırakmalı mıyım? Her şeyi mahvetmişim gibi hissediyorum."

"Yeni atölyenin dikiş dikmek için senin dairenden çok daha iyi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı salladım.

Dudaklarını dişlerinin arasına alıp emiyor, sonra başını sallıyor. "Pes etme. Bence Pazartesi günü hiçbir şey olmamış gibi davranmalısın. Muhtemelen günün sonunda onu sadece birkaç dakikalığına göreceksin, değil mi? O yüzden onu hiç öpmemiş gibi davran."

"Beni hiç öpmemiş gibi davran."

Nikki'nin dudakları seğiriyor, gözleri dans ediyor. "Doğru. Daha sonra ona ne söyledin? Tango hakkında bir şey mi? Kaç kişi yapıyordu?"

"Kapa çeneni, Nikki."

Ben de katılana kadar kıkırdıyor. Sonunda ikimiz de sustuk ve Nikki bana gülümsedi. "Seni özledim Penny. Çok uzun zaman oldu."

Kalbim yumuşuyor. "Biliyorum." Derin bir nefes alarak arkadaşıma tereddütlü bir gülümseme veriyorum. "Hissediyorum... Karşılaştığımızdan beri içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Sanki sonunda başıma gelenleri geride bırakabileceğim gibi."

Nikita beni sarıp sarmalıyor ve ancak daha önce sipariş ettiğimiz şarküteri tabağı barın üzerine bırakıldığında birbirimizden ayrılıyoruz.

Önümüzde. Sonra, gecenin geri kalanında Nikita'nın bana son sekiz yıldaki internet randevularıyla ilgili en iyi korku hikayelerini anlatmasını dinliyorum, Bonnie'nin Cadılar Bayramı partisi için kostümlerimizi planlıyoruz ve sonra iyi geceler deyip yollarımızı ayırıyoruz.

PAZAR gününü aptal etiket makinemle savaşıarak geçirdim. Kısa bir süre onu pencereden fırlatmayı düşündüm ama sonunda çalıştırdım ve atölyemi Marcus'un evine taşımadan önce evimde bıraktığım tüm bitmiş siparişleri paketlemeyi başardım.

Sonra, öğleden sonra hızla karanlık, soğuk bir alacakaranlığa gömülürken, oturma odama bakıyorum ve gülümsüyorum. Büyük değil, ama dağ gibi kumaş ve malzemelerim olmadan çok fazla *alan var*. Kanepemi karşı duvara kaydırıyorum, okuma köşesi oluşturmak için dolabımın arkasından bir lamba çıkarıyorum ve yatağımın altındaki bir kaptaki bulduğum kumaş parçalarıyla kendin yap bir duvar asması planlıyorum.

Projeyi gece yarısı bitirdim ve kanepenin üzerine astım. Müthiş görünüyor. Evim artık bir atölye ve iş merkezi değil. Uzun zamandır ilk defa evim bir yuva.

Sonbahar olabilir ama benim hayatım ilkbaharın bir versiyonunu yaşıyor. Kendim, dairem ve işim hakkında bilmediğim şeyleri keşfederek yavaş yavaş yeni benliğime doğru çiçek açıyorum.

Yani, dün bir adamı *öptüm*. Ben! Sekiz yıldır Brian dışında tüm erkeklerle temastan kaçınan kadın. Ve... bu beni korkutmadı. Muhtemelen Marcus'la bir daha olmayacak, ki bu benim için sorun değil (yemin ederim!), ama hayatımda büyük bir anı işaret ediyor.

Eski erkek arkadaşımın beni kırdığını düşünmüştüm. Tacizleri beni o kadar derinden yaraladı ki, sanki özüm ihlal edilmiş gibi hissettim. Üniversiteyi bıraktım, taşındım ve yirmili yaşlarımda başında olduğum o parlak, mutlu insandan kaçtım.

Ama yeni oturma odamda durup duvara astığım dokuma kumaş parçalarına bakarken, sonunda ilerlemeye hazır olup olmadığımı merak ediyorum. Kendimi tıpkı o duvar asması gibi, eski benim parçalarımdan bir araya getirmeye.

Sekiz yıl önce her şeyimi kaybettim, kendimi bile. Ama nihayet kafamı yuvamdan çıkarmaya ve hayatın neler sunabileceğini görmeye hazır hissediyorum.

PAZARTESİ günü, dün geceye göre çok daha az hevesli hissederek uyanıyorum. SoHo'daki yeni atölyeme yaklaştıkça ve patronumun kapının diğer tarafında olup olmadığını merak ettikçe bu his daha da kötüleşiyor. Eğer üstsüz ve terli bir şekilde mutfağında omlet pişiriyorsa, arkamı dönüp eve gideceğim. Yeni uyanan cinselliğime bu tür bir saldırıyla başa çıkamam.

Bir dakika sonra Marcus'un evde olmadığını öğrenince rahatladım. Bear bana doğru koşarak geliyor, büyük, pasaklı bir köpeğin sevgi dolu ilgisini üzerime yağıdırıyor ve ben de onu sabah yürüyüşüne çıkarıyorum. Köpeklerle ilgili tüm işler bittikten sonra bir fincan kahve koyup yeni atölyeme doğru yola çıkıyorum.

Ve gülümsedim.

Bugün gökyüzü kapalı, ama ışık hâlâ yaz mevsimindeymişiz gibi bu odaya doluyor. Dikiş makinemin yanındaki yeni lambaderin zarif bir kavis çizerek çalışma alanımın üzerinde asılı durduğunu fark ediyorum. Diğer her şey bıraktığım yerde duruyor, ben de bekleyen siparişler listemi çıkarıp çalışmaya başlıyorum.

Bu bir cennet. Artık gıcırdayan, paslanmış ütü masamı açmak için uğraşmak, oturma odama sığdırmak için kumaş yığınlarını bir kenara itmek zorunda değilim. Her iş için yer var. Işık, sıcaklık ve enerji var. Dört kısa saat içinde listemdeki tüm siparişleri bitirdim. Her birini.

Bu kadar işi evde tamamlamam iki günümü alırdı. Şu anda metroda, öğleden sonra yürüyüşü için Bear'a gidiyor olurdum. İş günüm yarıda kesilmiş olacaktı ve eve döndüğümde kendimi toparlamam uzun zaman alacaktı.

Cumartesi günü burada her ne olduysa, bunu geride bırakabilirim. Nikki'nin dediği gibi yapabilir ve hiç olmamış gibi davranabilirim, çünkü bu çalışma alanı buna değer. Mackenzie ile vakit geçirerek kazanacağım ekstra para da buna değer! Daha önce alamadığım bazı pahalı kumaşları alabileceğim ve belki dikiş makinemi bile yenileyebileceğim.

Gelişmekte olan köpek giyim imparatorluğumu düşünerek Bear'ı çağırıyorum, tasmaını sallıyorum ve onu yürüyüşe çıkarıyorum. Şehrin üzerinde sürekli çiseleyen bir yağmur var, soğuk bir kış vaat ediyor. Ama içimde kasvetli havayı görmezden gelmeme yetecek kadar güneş ışığı ve mutluluk var.

Marcus'un boş odasında çalışmayı kabul ederek bir risk aldım ama bunun karşılığını alacağımı hissediyorum.

Birkaç saat sonra Mackenzie okuldan eve geldi. Bana gününü anlatırken buzdolabının yarısını bitirdi.

"Bilim projen nasıl sonuçlandı?" Mackenzie sandviçini yerken ben de soruyorum.

Homurdanıyor. "Bay Errol bize ek süre verdi. Amy ona odanın resimlerini gösterdi ve sanırım gülmemeye çalışıyordu. Ondan resimleri e-postasına göndermesini istedi."

Dudaklarım seğiriyor ve Mackenzie bana düz bir bakış atıyor.

"Gülme. Şimdi bir bebek bakıcısına ihtiyacım var." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor. "Bu çok utanç verici. Okuldaki insanların amcamın seni sırf bana bakman için tuttuğunu duyduğunu düşünsene."

"O kadar da kötü değilim, değil mi?"

Mackenzie omuz silkiyor ve sandviçini bitiriyor. Tabağını tezgâhın üzerine koyuyor, bana bakıyor, sonra dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve tabağı bulaşık makinesine götürüyor.

Dudakları seğirerek, üzerinde çalıştığım şeyi göstermek için onu arka odaya götürüyorum. Bear onu takip ediyor ve biz üzerinde farklı papyonlar denerken sabırla oturuyor.

"Çok yakışıklı bir çocuksun," diyorum yakasına kalp desenli bir papyon bağlarken. "Benim sevgilim olabilirsin."

Mackenzie kıkırdıyor ve birkaç fotoğraf çekiyor. Onları bana gösteriyor, sonra da daha önce yaptığı gibi kişisel sayfasına koymak yerine, üzerinde şirketimin adı yazan yepyeni bir sosyal medya hesabında paylaşıyor. Omzunun üzerinden izliyorum, kaşlarım kalkıyor.

"Bu hafta sonu kontrol ettim ve sosyal medya sayfalarınızdan hiçbirini bulamadım," diyor bana bakarak. "Bu çok saçma."

"Teknoloji işleriyle aram pek iyi değildir," diye itiraf ediyorum. "Brian da sosyal medyanın toplumumuzun başına bela olduğunu söylüyor, o yüzden katılmamaya karar verdik."

Mackenzie'nin kafası bana doğru dönüyor, ifadesi düz ve etkilenmemiş.

Gülüyorum. "Şimdiye kadar işe yaradı, değil mi?"

"Sosyal medya hesaplarınızı kontrol edeceğim," diye duyurdu. "Ne kadar çok şey kaçırdığını göreceksin."

Bir kahkaha attım. "Tamam. Ama önce ev ödevi."

Belirgin bir ergen iç çekişi, ama Mackenzie sırt çantasını alıyor ve dikiş odasına getiriyor. O cebir çalışırken ve ben yarım düzine yeni papyon dikerken sırt sırta oturuyoruz. Kendimi gülümserken buluyorum. Her ne kadar

Sürekli birbirimizle konuşurken, yanımızda bir başkasının olması güzel. Bir odada başka bir insanla rahat olmak.

Belki de düşündüğümden daha yalnızdım.

"İşim bitti," diye duyuruyor Mackenzie. "Ben odama gidiyorum." Ödevini çantasına tıktırıyor ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor. Bir an sonra yatak odasının kapısı açılıp kapanıyor.

Üzerinde çalıştığım şeyi bitiriyorum, odayı biraz toparlıyorum ve sırtımı esnetiyorum. Sonra cilalı beton zemin boyunca evin ön tarafındaki büyük odaya doğru ilerliyorum, Bear'ın pençeleri de peşimden geliyor.

Ve çığlık atıyorum.

Marcus köşede belirmiş, mutfak tezgâhına paket servis poşetleri koyuyor. Deri bir ceket giymiş, saçları dağınık ve kesinlikle çok lezzetli görünüyor.

Koyu renk bir kaş, ışıltılı yeşil gözlerin üzerinde kavis çiziyor. "Sana da merhaba." Dudakları kelimeleri şekillendiriyor ve tek düşünebildiğim benimkilere değdiklerinde ne kadar iyi hissettirdikleri.

Boğazımı temizleyerek aklımı başıma topluyorum ve sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "İçeri girdiğini duymadım."

Cevap vermiyor, sadece diz çöküp köpeğini selamlıyor. Adam ve köpeğin birbirlerini sevgi yağmuruna tutmalarını izliyorum ve midemde keskin bir takla atıyor.

"Tamam, Mackenzie odasında," diyorum. "Ben gideyim."

"Yemeğe kal," diye cevap veriyor, gözleri köpeğinde. Bear'ın yakasında hâlâ bağlı olan pembe-kırmızı papyona dokunuyor ve yanaklarım kızarıyor. Papyonu çıkarmayı unuttum ve şimdi Marcus muhtemelen Sevgililer Günü papyonundaki kalp desenlerinin ona bir mesaj olduğunu düşünüyor. Mackenzie'nin de diyeceği gibi, bu gerçekten çok acınası bir durum.

"Sorun değil," diyorum, ön kapıya doğru ilerlerken.

O manyetik gözler benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. Tezgâhın üzerindeki yiyecek torbalarına başıyla işaret ediyor. "Herkese yetecek kadar var." Ayakta durmak için vücudunu açtığında, bu adamın ne kadar uzun boylu olduğuna bir kez daha şaşıyorum. Yine de bu beni germek yerine ona gitme isteği uyandırıyor. Kollarının bir kez daha beni sardığını hissetmek için.

Hiç olmamış gibi davran, dedi Nikki. Ha! Doğru. Sanki o kadar kolaymış gibi.

Boğazımı temizliyorum ve tam reddetmek üzereyken Mackenzie beliriyor ve doğruca yemeğe yöneliyor. "Harika," diyor. "Tayland yemeklerine bayılırım." O

bana bakıyor. "Fıstığa alerjin yok, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Um. Hayır."

"Güzel. Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Üç tabak alıp gürültüyle tezgâhın üzerine bırakıyor, sonra da yemeğe başlıyor.

Şimdi kaçmamın garip ve rahatsız edici olacağını bildiğim için derin bir nefes alıyorum ve akşam yemeğine kalmaya karar veriyorum. Marcus en son kendine servis yapıyor, her şeyi yaptığı aynı odaklanmış ciddiyetle görevini yerine getiriyor. Beni tam olarak böyle öptüğünü fark ettiğimde içimde bir sıcaklık oluşuyor; sanki tüm dikkati benim üzerimdeymiş, dudaklarımı yalayıp yutuyor ve bedenime dokunuyormuş gibi.

Pad thai'm ağzımda tutkal haline geliyor ama kendimi tekrar toparlayana kadar çiğniyor ve yutkunuyorum.

Sonra Marcus yanımdaki bar taburesine oturuyor, dizi benimkini dürtüyor, sıcaklığı yanıma doluyor. Kokusu - teninin kokusuyla katmanlanmış pahalı bir kolonya- başımı döndürüyor.

"Bugün ne öğrendin, Kenzie?" Marcus soruyor. Başını diğer yanımda duran yeğenine doğru çeviriyor ve dizi kalçamın kenarına sürtünüyor.

Bu beni bu kadar etkilememeli. Bacaklarımın titremesine, kalbimin teklemesine neden olmamalı. Mackenzie dokuzuncu sınıftaki küçük dramları anlatırken, kendi bedenim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanıyorum...

Ve gerçekten eğlenmeye başladım.

Tıpkı Mackenzie ile odada sırt sırta çalışmak ya da yaşam alanımdan ayrı bir çalışma alanına sahip olmanın rahatlığı gibi. Garip bir şekilde buraya aitmişim gibi hissediyorum. Diğer insanlarla vakit geçirmek, bir yemeği paylaşmak ve günlerimiz hakkında konuşmak *iyi hissettiriyor*.

Mackenzie Marcus'a yeni sosyal medya hesaplarından bahsettiğinde dudaklarının kenarının yukarı kalktığını fark ediyorum. Bana ne üzerinde çalıştığımı ve alanın benim için nasıl işlediğini soruyor. Üçümüz birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi sohbet ediyor ve gülüyoruz.

Sonra yemek bitiyor, bulaşıklar toplanıyor ve benim için eve, soğuk ve yalnız daireme dönme vakti geliyor.

"Eve taksiyle mi döneceksin?" Ceketimin fermuarını çekerken Marcus soruyor, Mackenzie yine odasında kayboluyor.

Gülüyorum, sonra şaka yapmadığını fark ediyorum. "Um, hayır. Metroya bineceğim.

Bilirsiniz, normal bir insan gibi."

"Hayır," diyor, yanıma uzanıp kendi ceketini alıyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı? Ne demek hayır?"

"Seni eve bırakayım."

"Hayır," diye geveledim.

"Hayır mı?" Bir duraklama. "Ne demek hayır?" Yüzü son derece ciddi, ama sözlerimi aynen bana tekrarlarlarken bakışlarında bir eğlence parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.

Öfkelendim ve kollarımı kavuşturdum. "Marcus, ben milyonlarca kez metroya binmiş yetişkin bir kadını. Beni eve bırakmak zorunda değilsin."

Omzumun üzerinden bakıyor. "Dışarısı karanlık."

"Bu, Dünya döndüğünde ve güneş gezegenin diğer tarafında kaldığında olur," diyorum, sesim endişe verici bir şekilde Mackenzie'nin ona sataştığı zamanki gibi huysuz çıkıyor.

Ama Marcus sadece ceketini silkiyor ve başını garaj kapısına doğru sallıyor. "Şoförümün mesaisi bitti. Gel hadi."

"Marcus," diye itiraz ediyorum, ayaklarımı dikerek.

Ayı'yı çağırmak için dilini şaklatıyor ve sonra garajda kayboluyor. Gözlerimi kırıştıtarak arkasından bakıyorum. Bu ne cüret! Bu küstahlık! Evcil köpeği gibi onu takip edeceğimi düşünüyor olmalı.

Patronum olabilir ama sahibim değil. Çenemi havaya kaldırıp arkamı dönüyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. Bu ona gününü gösterir. Peşinden koşup bana emir vermesine izin vermeyeceğim. Hayır efendim. Karanlık olduğu için metroya binmemi istemiyor! Buranın New York olduğunu bilmiyor mu? Başka nasıl dolaşabilirim ki?

Yani, elbette, kendimi güvende hissetmekten nefret ettiğim için genellikle hava karardıktan sonra dışarı çıkmıyorum, ama yine de! Sekiz ay sonra otuz yaşıma giriyorum. Bana şoförlük yapacak birine ihtiyacım yok.

Bana şoförlük yapmasına pek ihtiyacım yok.

Ondan uzak durmam gerekiyordu! Hiçbir şey olmamış gibi davranmam! Ondan araç kabul edemem, bu da bir arabanın sıcak kozasında sıkışıp kalmayı, kokusu ve varlığıyla çevrenmeyi, dokunacak kadar yakın olmayı gerektirir.

Biri *felaket* diyebilir mi? Çünkü öyle olurdu.

Bloğun yarısına gelmiştim, haklı olarak öfkeli düşünceler kasırgamla kendimi sıcak tutuyordum ki yanıma bir araba yanaştı. Pencere açıldı ve Marcus'un yüzü belirdi.

Kaşlarımı çatıyorum, hâlâ sokakta tepiniyorum.

"Penny," diyor, sesi düz. "Ne yapıyorsun?"

"Metroya bineceğim." Kaşlarımı çattım. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" "Ön kapının açıldığını duydum," diyor yüzünü sokağa dönerek. O Ben acele ederken, kapüşonumu yağmura karşı kaldırıyorum. "Penny," diye tekrarlıyor, sesi alçak ve büyüleyici.

Lanet olsun ona! Neden güzel bir vücudu, güzel bir yüzü ve güzel bir sesi var? Paradan, arabalardan, sevgi dolu bir aileden ve harika bir köpekten bahsetmiyorum bile. Böyle zamanlar için ondan nefret edecek *bir şeyler* bulmalıyım.

"Seni arabaya bindirip eve bırakmama ne sebep olacak?" Gece havasının soğuğu ceketimden sızarken arabası yanımda süzülüyor.

Titriyorum. "Yok bir şey. Ben iyiyim, Marcus. Bunu yapmana gerek yok." Gözlerimi ayaklarımın önündeki kaldırımdan ayırmıyorum, zıplayıp bana çelme takmasın diye. Zaten onun yanında iki kez düştüm. Bunu bir daha yapmak istemiyorum.

Bir duraksama oldu, sonra yumuşak bir sesle, "Lütfen? Seni gecenin karanlığına gönderme fikri hoşuma gitmiyor. Eve sağ salım gittiğinden emin olmama izin ver."

Sesinde beni duraksatan bir şey var. Arabayı yanımda durduruyor, kolu camın açıklığına dayanıyor. Bear'ın yüzü iki ön koltuk arasında beliriyor.

Marcus ve ben bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra iç çekiyorum. "Peki."

Arabanın önüne geçip farların arasından geçiyorum ve yolcu kapısını açıyorum. Saçma, biliyorum. Huysuz ve dengesiz olmak yerine minnettar olmalıydım.

"Bana sürtünüyorsun," diyorum.

Arabayı vitesle takar ve sürmeye başlar. "Oh?"

"Evet. Şimdi çok huysuzum. Şu halime bak! Berbat durumdayım."

Kahkahasının sesi vücudumun her santimini ürpertiyor. Arabayı tekrar durduruyor, bana bakıyor ve gerilim dolu birkaç saniye boyunca eğilip beni tekrar öpeceğini düşünüyorum.

Bunun hüsnükuruntu olduğu ortaya çıktı.

Bunun yerine uzun, çok *uzun* bir süre bakışlarımı tutuyor, başını sallıyor ve bana yolu soruyor. Ben şaşkınlığım ve şehvetim içinde kıvrılırken, Marcus beni eve bırakıyor ve neredeyse tek kelime veda etmeden beni bırakıyor. Merdivenlerden çıkıp dairemin kapısına kilitlenene kadar tam bir nefes alamıyorum.

Ceketimi çıkarıp yerde bir yığının üzerine bırakıyorum, sonra beynimi çalıştırmak için kafamı birkaç kez duvara vuruyorum.
Kendimi neyin içine soktum ben?

MARCUS

Arabayı sürmeden önce Penny'nin güvenli bir şekilde içeri girmesini bekliyorum ve bu süre boyunca kendime lanet ediyorum. Vücudum titreşen bir şehvet, öfke ve ihtiyaç kütlesi.

Benden uzaklaşmasını, istediğim gibi beni garaja kadar takip etmemesini seviyordum. Açıkçası bu beni çok kızdırdı ama yine de sevdim. Sonunda yumuşadığını görmek hoşuma gitti. Çenesini o küçük inatçı sıkışıyla emniyet kemerini tıkladığını izlemeyi sevdim.

En çok da bakışlarını benimkilere çevirdiğinde ve arzumun gözlerine yansıdığını gördüğümde hoşuma gitti.

Sanırım bunu çok sevdim çünkü neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Onu kucağıma çeker ve kaldığımız yerden devam ederdim, ağzım onun ağzında ve ellerim vücudunu keşfederken.

Bu bir daha olamaz.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Düşüncelerimin sahibi olan kadını bıraktığımda şehir karanlık ve vahşi bir enerjiyle dolup taşıyor. İçimdeki ateşler sönene kadar amaçsızca araba kullanıyorum ve sonra eve dönüp köpek gezdiricimi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Yapacak işlerim var. Tamamlanması gereken bir iş anlaşması. Bakmam gereken bir aile of.

Penny Littleton için zamanım yok.

Onu tekrar öpmeyi ne kadar çok istediğimin önemi yok.

PENNY

Haftanın geri kalanında, Marcus şoförü Will'e beni eve getirmesini söyledi. Bu konuda mutlu mu yoksa hayal kırıklığına mı uğradığıma karar veremiyorum. Sonuçta eve bedava bırakılıyorum, bu harika bir şey... ama bunu *ondan* alamıyorum.

Sonunda mutlu oluyorum. Bu işin bir getirisi, başka bir şey değil.

Cumartesi günü uyandığımda ve tüm hafta boyunca ilk kez Walsh'ların evine gidemeyeceğimi fark ettiğimde, hayal kırıklığı hissetmiyormuş gibi davranıyorum.

Telefonum çaldığında oturma odamın halı kaplı zemininde (artık mutlulukla boş) uzanmış kitap okuyordum.

"Selam kızım," diyor Nikki telefonu açtığımda. "Hazırlanmak için ne zaman geleyim?"

Neden bahsettiğini hatırlamam bir dakikamı alıyor. "Doğru ya," diyorum. "Bonnie'nin partisi."

"Saat yediden sonra herhangi bir saatin uygun olduğunu söyledi. Sekizden hemen önce varırsak ilk gelen biz olmayız diye düşündüm. Geç bir öğle yemeği için sana gelirim, hazırlanınız ve birlikte bir taksiye bineriz?"

Başımı salladım. "Elbette."

"Ve sen de bana öpücükten sonraki haftanı anlatmalısın. Seninle konuşmak için can atıyordum."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Anlatacak pek bir şey yok." "Bunu göreceğiz."

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Sonra günü yoga yaparak, kitap okuyarak ve bu akşamki partide giyeceğim kostüm için ihtiyacım olan son birkaç şeyi alarak geçiriyorum.

Ben. Bir partiye gidiyorum. Buna inanamıyorum.

Birkaç saat sonra zilim çaldığında Nikki'yi içeri aldım ve karnımda büyüyen bir heyecan düğümü hissettim. Benim için uzun ve soğuk bir kış uykusu dönemi olmuştu. Sonunda dışarı çıkmaya ve hayatın tadını çıkarmaya hazırım.

Nikki elinde poşetlerle kapıdan içeri daldı. Onları bırakıyor, kollarını açıyor ve bana sarılıyor. Gülüyorum ve ben de ona sarılıyorum, hala yeni bir arkadaşım olduğu ve *başka bir* yeni arkadaşımın evindeki partiye gideceğimiz düşüncesiyle biraz sersemlemiş durumdayım.

"Seksi vampir rahibede karar kıldım," diyor Nikita, siyah bir korse, mini etek ve buruşuk polyester bir rahibe cübbesi taklidi çıkarana kadar çantalarını karıştırıyor. Sonra siyah rugan sivri topuklu ayakkabılarını ve bir yüz boyama kitini alıyor. "Sahte kan için," diye açıklıyor. "Uzun köpek dişlerim olsun diye pahalı protez dişler bile aldım."

Gülüyorum. "Cadılar Bayramı için her zaman elinden geleni yapardın. Bunun değişmediğini görmek güzel."

Nikki göz kırpmıyor, sonra tezgâha birkaç şişe alkol koyuyor, ardından gümüş bir çalkalayıcı ve içki yapmak için kullanılan uzun, kıvrımlı metal kaşık gibi birkaç aksesuar daha getiriyor. "Muhtemelen kokteyl çalkalayıcınız yoktur diye düşündüm, o yüzden benimkini getirdim."

"Doğru anlamışsın," diyorum ona. Fırının alarmı çalıyor, ben de yaptığım enginarlı sosu çıkarıp soğuması için ocağın üzerine koyuyorum, bu arada da cips alıyorum.

"Üniversitede yaptığın tarifi aynısı mı bu?" Nikki peynirli güveç kabını koklayarak soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Yıllardır içmemiştim."

"Nefis." Nikki kolunu omzuma doluyor ve alnıma kocaman bir öpücük konduruyor. "Geri dönmen çok güzel Penny," diyor sessizce, sonra ellerini çırpıyor. "Tamam. Bana kostümünü göster. Hadi hazırlanalım."

Tanrım, bir kız arkadaşım olmasını özlemişim. Yıllardır bu kadar gülmemiştim. Makyajımızı ve saçımızı yaptırdığımızda yanaklarım acıyordu. Özellikle saçım beklediğimden çok daha uzun sürdü ama Nikki yardım etti ve sonunda bitirdik.

İç çamaşırı olarak adlandırdığım utanç verici büyükanne külotuna kadar kostümümün her detayını inceledi. Bu bizi iç çamaşırı çekmeceme götürdü ve Nikita burada sekiz yaşındaki iç çamaşırlarımın utancını keşfetti

Koleksiyon. Kış uykusu dönemim boyunca atıl kalan bir başka şey daha.

İç çamaşırı satan en yakın mağazaya acil bir koşu yapmak zorunda kaldık, orası da bir *yetişkin* mağazasıydı. Böylece skandal yaratacak kadar açık iç çamaşırları, jartiyer kemeri ve çoraplara sahip oldum.

Neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Muhtemelen alkol yüzünden. Ve kıkırdamalar. Ve dürüst olmak gerekirse, kıyafetlerimin altına seksi bir şeyler giymenin *iyi* hissettirdiği gerçeği.

Zil çaldığında kostümümün geri kalanını giymiş ve gecenin üçüncü daiquiri'sini içiyordum.

"Benim," diyor Brian ve onu içeri alıyorum. Nikki başını eğdi. "Kim o?"

"Arkadaşım Brian."

"İş ortağın mı?"

Başımı salladım. "Bonnie ile konuştum. Bizimle partiye geliyor." Nikki başını salladı. "Güzel."

"Ne," diyor arkamdan bir erkek sesi, "ne giyiyorsun?"

Dönüyorum ve kollarımı açıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Brian bir kahkaha atar. Bir göz bandı, fırırlı beyaz bir gömlek ve kahverengi bir yelek giymiş. Korsan arkadaşım beni kucaklıyor. "Sanırım o şeylerle birinin gözlerini oyacaksın." Saçlarıma dokunuyor. "Bunu nasıl yaptın?"

Parmaklarımla ucuyla, kulak hizamda başımdan dimdik çıkan ve bakır saç tutamlarıyla son bulan örgülerin izini sürüyorum. "Örgülerin içinde bir elbise askısı var," diyorum. "Ama kapılardan geçmek çok zor. Ve en azından genellikle odadaki en kısa kişi ben oluyorum, bu yüzden insanların gözleri yerine omuzlarını dürtüyorum."

"Ya da şah damarları." Nikki sırtıyor. Vampir dişleri lamba ışığında parlıyor. Ürkütücü... ve çok seksi. Başındaki rahibe kıyafetiyle bile. Lanet olsun ona!

"Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama Pippi Longstocking *çok seksi*." Brian'ın gözleri üzerimdeki kot önlükten aşağıya, birbiriyle uyumsuz iki yüksek çoraba kayıyor. Biri düz beyaz, diğeri kırmızı-beyaz çizgili. Seks mağazasından iki takım almak zorunda kaldım, ki bu o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. En azından Brian çorapların uyluğun ortasında bittiğini göremiyor.

Belki eski bir kız arkadaşımın birlikte olmanın heyecanı ya da daha genç, kaygısız benle bağlantı kurma fikriydi, ama bu gece her zamankinden biraz daha çekici hissetmek istediğime karar verdim, bu yüzden jartiyer ve çorap almak iyi bir fikir gibi göründü. Uzun zamandır yüksek yakaların ve bileklere kadar uzanan şirin elbiselerin arkasına saklanıyordum, peki ne için? Erkekler hâlâ laf atıyor. Sokakta tek başıma yürürken kendimi hâlâ güvensiz hissediyorum.

Belki de değişim içten gelmeli. Bağırış çağırışlara *rağmen* hayatımı yaşamalıyım. Ve buna istemekten başka hiçbir neden olmadan giydiğim seksi iç çamaşırları da dahil. Benim küçük sırrım.

"Uzun kollu gömlekle birlikte saçın da sıcaklığı dengelediğini düşünüyorum," diyorum.

Brian kaşlarını kaldırarak, "Um," diyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Elbette. Dengeler, tamam mı?"

Yüzüm kızardı. Brian bana daha önce hiç *böyle* bakmamıştı. "Beni tanıştırmayacak mısın?" Nikita söylüyor.

"Elbette." Gülümsedim. "Brian, bu Nikita, sana bahsettiğim üniversite arkadaşım."

Bunu tuhaf bir an izliyor ama belki de ben çok fazla anlam çıkarıyorum. İkisi el sıkışıp birbirlerini inceliyor ve şüphe gibi bir şey Nikki'nin kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. Vampir ruj, çıkık köpek dişleri ve dramatik dumanlı gözle birleştiğinde, rahibe kıyafetinin altından dökülen siyah dalgalar ve dar dominatrix kıyafetinden bahsetmiyorum bile, sonuçlar *beni* sinirlendiriyor ve bakışın alıcısı ben bile değilim.

"Bir içki ister misin?" Herhangi bir garipliği ortadan kaldırmak için parlak bir şekilde soruyorum.

"Yola çıkmalıyız," diyor Nikki. "Saat yediyi çoktan geçti." Brian plastik bir kılıcı kapıya doğrultarak, "Parti ahoy!" der ve anın tuhafılığı buharlaşıyor.

Gülüyorum, içkimi bitiriyorum, çantamı alıyorum ve on yıla yakın bir süredir ilk Cadılar Bayramı partime gitmek için kolumu Nikki'ninkine doluyorum.

Kırk dakika sonra Bonnie'nin dairesine vardık. Ne bekliyordum bilmiyorum ama üç yatak odalı normal bir ev büyüklüğünde lüks bir dairede yaşadığını görünce şok oldum. Çok büyük. Ve çok güzel.

Eşikten adımımı atar atmaz Mary Janelerimin sert parke zeminde takırdadığını duyuyorum ve içimde bir duygu fırtınası kopuyor.

Eski dostlar gibi içen ve gülen yabancıları görünce endişe midemi düğümlüyor. Yüksek tavanlar, şehir kalbimi huşu ile dolduruyor.

Büyük pencerelerden ufuk çizgisi parıldıyor. Burada olmanın, en başta davet edilmiş olmanın heyecanı beni ürkütüyor. Çoğu insan normal kıyafetler ve kedi kulakları giyerken, kostümünün özenli olması yanaklarımı utançla yakıyor.

Nikki kolumu sıkıp beni dairenin derinliklerine doğru çekiyor ve Bonnie elinde içkilerle önümüzde beliriyor. "Hoş geldiniz!" diye bağırıyor, herkesle çift öpüşüyor ve bize alkol veriyor. Sarı saçları kıvrılmış ve yüzünün etrafında tutturulmuş, ağzı koyu kırmızıya boyanmış ve dudağının üzerinde bir güzellik işareti var. Bir de tam göz hizama denk gelen dramatik bir koni göğüslü büstiyer giyiyor.

"Madonna," diyorum gülümseyerek. Bana uzattığı şampanya kadehini alıyorum ve çift öpücükte tökezliyorum, yanlışlıkla yanlış yöne gidiyorum, böylece neredeyse dudaklarımı öpüyor.

Bonnie sadece gülüyor, sonra bir adım geri çekilip bana tepeden tırnağa bakıyor. "Bayıldım. Pippi Longstocking. Dahice." Arkasını dönüyor ve başka bir konuğu dirseğinden tutarak yaklaşıyor. "Dani, Penny'nin kostümüne bak. Sonunda biri ödevi anladı! Eğer bir kişi daha aptal kedi kulaklarıyla içeri girerse partiyi iptal ederim."

Dani saçlarıma bakıyor ve Bonnie'ye kaşlarını çatıyor. "Tebrikler. Göğüslerin artık odadaki en ölümcül şey değil."

İçeri girdik ve Nikita -açıkça görüldüğü üzere- herkes tarafından hemen sevildi. Brian bana yakın duruyor ki bunu takdir ediyorum. İçkimi yudumluyorum, başımı sallıyorum, birkaç partiliyle tokalaşıyorum ve genel olarak atmosferi içime çekmeye çalışıyorum.

"İyi misin?" Brian soruyor. Şampanyadan biraya geçiyor ve şişesini dudaklarına götürüyor.

Başımı salladım. "Evet," diyorum, bunun doğru olduğunu fark edince şaşırarak. "Sanırım öyleyim."

Nikki'nin durduğu yerden bir ciyıklama sesi yükseliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlıyor, sonra Bonnie'yle birlikte odanın köşesine doğru ilerliyor.

Müzik sustu ve Bonnie'nin kafası diğerlerinin üzerine çıktı. Bir şeyin üzerinde duruyor olmalı. "Gecenin önemli bir noktasına geldik," diyor mikrofona. "Karaoke!"

İniltiler ve alkışlar eşit sayıda duyuluyor. Sonra Nikki sahnede Bonnie'ye katılıyor ya da yükseliyor ya da her ne üzerinde duruyorlarsa - buradan göremiyorum

-Ve yan taraftaki birine başıyla selam veriyor.

Sonra doğrudan bana bakıyor. Tavandan bir ekran inip Bonnie ve Nikki'nin yanındaki duvara dayanıyor.

Ekran aydınlandığında karnım ayaklarıma düşüyor ve çoraplı bacaklarımın üzerine sıçırıyor. Queen'den "Good Old-Fashioned Lover Boy" büyük, kalın harflerle ekrana damgalanıyor.

"Penny," diyor Nikita, Bonnie'nin mikrofonuna konuşmak için eğilerek, "bize eski bir favoriyle başlaman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Başımı öyle bir sallıyorum ki, saç örgülerim elbise askısı gibi sertleşmiş bir ot biçme makinesi gibi sağa sola savruluyor. Bu Nikki'yi caydırmadı. İkimizin arasındaki kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve Musa bana seksi bir vampir kostümü ve rahibe başlığı giymiş bir kadın şeklinde görünüyor. Sanki ateşli bir rüya görüyorum.

"Hayır."

Elimi tuttu. "Gel hadi."

"Yıllardır hiçbir şey söylemedim!"

Duraklıyor. "Duşta bile mi?"

Gözlerimin kamaştığını biliyorum ama umurumda değil. "Duş sayılmaz."

"Yanlış," diyor Bonnie mikrofona, bu da odanın herkesin bizi duyabileceği kadar sessiz olduğu anlamına geliyor. "Duş kesinlikle sayılır."

Nikki'ye "Senden nefret ediyorum," dedim.

Bonnie, "O da yanlış," diyor ve odada kahkaha sesleri yükseliyor. Tüm o bakışların ağırlığını bedenimde hissedebiliyorum. Burada en az otuz kırk kişi olmalı.

Nikki kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Lütfen?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Brian sessizce, saç örgülerim araya girmişken başını kulağıma yaklaştırabildiği kadar yaklaştırarak.

Önce Brian'a, sonra Nikki'ye bakıyorum ve içimde bir şeyler değişiyor. Yaklaşık on yıldır, olması gerekenden daha küçük bir hayat yaşadım. Beni rahatsız eden her şeyden kaçındım ve ne için? Tüm kumaşlarımla birlikte daireme kapanabileyim diye mi?

Gerçekten böyle mi yaşamak istiyorum? Bu *kadar* mı?

Nikki'ye "Sen en kötüsüsün," diyorum ama bir adım öne çıkıyorum. Zaferle kıkırdıyor ve odanın köşesinden birkaç ısıklık ve tezahürat sesi geliyor. Kimsenin adını hatırlamıyorum ve yüzleri tamamen bulanık.

Odanın diğer tarafına geçtiğimizde Bonnie'nin bir metreye üç metre boyutlarında küçük bir sahnede durduğunu görüyorum. Kalkmama yardım ediyor ve mikrofonunu bana uzatıyor, Nikki de ikincisini kapıyor.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diyor Nikki gülümseyerek, sonra başını sallıyor ve karaoke versiyonunun ilk birkaç notası hoparlörlerden çılmaya başlıyor.

Buna inanamıyorum. Yüksek bir apartman dairesindeyim, etrafım ısıltılı insanlar ve pahalı mobilyalarla çevrili, sanki bir üniversite barındaymışım gibi karaoke yapmak üzereyim. Oh, ve tam bir aptal gibi giyinmişim. Lanet olsun bu aptal saçlara! Elbise askısı kafamın yanlarına batıyor ve aptal jartiyerim kalçalarımı kaşındırıyor.

Bu korkunç bir şey.

Sonra mikrofonu dudaklarıma götürüyorum ve şaşkınlıkla ağzımdan gerçekten sesler çıkıyor. Paslanmışım ve kendimi kaptırmam birkaç saniye alıyor ama Nikki'yle genç ve sınır tanımazken onlarca kez yaptığımız eski rutine hemen kapılıyorum.

"Kalp atışlarını hissetmeme izin ver" dediğimde Nikki "Daha hızlı, daha hızlı büyü" diye cevap veriyor, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve kendimi tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından birinde, uzun zamandır kayıp olan bir kankamın yanında şarkı söylerken kaybolmaya bırakıyorum.

Harika bir şarkıcı olmadığımı ilk itiraf eden ben olacağım. Fena değilim; bir melodiyi tutturabilirim, ama Nikki ikimiz arasında gerçek yetenek. Muhteşem bir sesi var ve profesyonel olmak için yeterli kontrol ve güce sahip. Bu şarkıyı birlikte söylemeye nasıl başladığımızdan emin değilim -muhtemelen sahneye çıkmadan önce yaptığımız konuşmanın bir varyasyonu, artı benim açımdan çok daha fazla alkol- ama bu ikimiz arasında devam eden bir şaka haline geldi.

Basit, senkronize dans adımlarını, tüm önemli armonileri ve arka vokalleri ve çok fazla eğlenceyi içeren bütün bir rutinimiz var.

Aptalca. Beni güldürüyor. Fark ettim ki aslında yıllar ve yıllar içinde *yaşadı*.

Peki neden şimdi yapmıyorsunuz?

Gitar solosuna geldiğimizde mikrofonları bırakıp şarkının en karmaşık dans adımlarını atmamız gerekiyordu. Bu noktada Nikki beni balo dansındaymışız gibi sallıyor, döndürür, sonra da iki adım atardık. En parlak zamanlarımızda hızlı ve akrobatikti.

Birlikte sahne almayalı yıllar geçmiş olsa da bedenim adımları hatırlıyor ve sonra asansöre ulaşıyoruz. Nikki bir kolunu sırtıma doluyor ve beni kollarının arasına almaya çalışıyor ama saç örgülerim araya giriyor ve yüzüne çarpıyor. Çılgılık attı ve beni kışımın üstüne düşürdü.

Yere iniyorum, o kadar gülüyorum ki gözlerim yaşıyor ve tam da söylemem gereken zamanda "Dining at the Ritz" şarkısını söylemek için mikrofona doğru atılıyorum; ancak küçük sahnede yüzüstü yatıyorum, popom havada ve saçlarım başımı çevirmemi engelliyor. Bu yüzden dirseklerimin üzerine oturup bacaklarımı ileri geri tekmeleyerek oynuyorum.

İşte o zaman küçük kalabalığın buna bayıldığını fark ediyorum. Nikki'ye katılarak arka vokalleri o kadar yüksek sesle söylüyorlar ki polisten gürültü şikayeti alacağımız kesin. Son notaya geldiğimizde yüzümden kakhaha gözyaşları süzülüyor ve mikrofonu Bonnie'ye uzatırken alkışları ve ısıkları kucaklıyorum.

Nikki beni ayağa kaldırıp sarılıyor ve ikimiz de kontrolsüzce gülüyoruz. "Seni çok seviyorum Penny," diyor kakhahalar arasında.

"Ben de seni seviyorum." Gözlerimi silip sahneden iniyorum ve burada görmeyi milyon yıl geçse de beklemediğim bir adamın göğsüne çarpıyorum.

Marcus Walsh, tüm yeşil gözlü ihtişamıyla, kırmızı-beyaz çizgili bir gömlek ve *Where's Waldo?* şöhretli *Waldo*'ya benzeyen yünlü kırmızı bir şapka giymiş olarak orada duruyor. Siyah çerçeveli gözlüklerinin camları yok ve yüzünde tamamen sevimli ve uyumsuz görünüyorlar.

"Penny," diyor ve sesi o kadar alçak ve dumanlı ki sanırım mini bir orgazm yaşıyorum.

Bu manzara o kadar şok edici, o kadar beklenmedik ki, ona bakakalıyorum ve çılgılık atıyorum.

MARCUS

Bu aptal partiye gelmek istemiyordum ama arkadaşım Emil ve eşi Dani beni zorladılar. Gerçekten gittiğimden emin olmak için Leif ve Layla'yı evime gönderdiler. Hatta bana bu aptal kostümü getirdiler ve giymem için ısrar ettiler.

Mackenzie bunun çok komik olduğunu düşündü ve ben dışarıdayken evimi dağıtmayacağına söz verdi. Annem evin dağıtılmamasını ve ben partideyken yapılabilecek bilimsel deneyleri denetlemek için geldi.

Kostümü giydim ve Leif'in Rolls Royce'unun arkasına bindim, ortaya çıkmaya, görülmeye ve sonra gitmeye karar verdim.

Ama tanık olduğum en saçma karaoke seansına girdim ve başrolde görmeyi hiç beklemediğim bir kişi vardı.

Şimdi önümde duruyor, bakır rengi saçları kafasından dışarı fırlamış, kot pantolonumu dar hissettiren bir kıyafet giymiş. Arkadaşı onu düşürdüğünde, kendine zarar vermediğinden emin olmak için kalabalığın önüne doğru dirsek attım, sadece uyluklarının arkasını, kot elbisesinin eteklerinin altındaki çoraplarını tutan sıcak, beyaz jartiyerlerle açıkta gördüm.

Düzgün düşünemiyorum. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Şu anda elbisesini kaldırıp tekrar görmek istiyorum.

"Penny," diye homurdanıyorum pantolonumda delik açmaya çalışan ereksiyonu görmezden gelmeye çalışırken.

O kocaman mavi gözlerini bana kırıştırtıyor ve çılglık atıyor. Kaşlarım çatılıyor.

"İç ses, Penny," diyor arka vokalleri yapan dominatrix/vampir/rahibe, bir kolunu Penny'nin omuzlarına dolayarak ve örgülerden özenle kaçınarak.

"Ah. Doğru." Penny gülümsüyor. "Merhaba."

Boğazımı temizliyorum. "Böyle şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

Penny dudağını ısırtıyor -bu da fermuarımı zorladığım için inlememe neden oluyor- ve arkadaşına bakıyor. "Bu benim patronum Marcus. İnsanlara nasıl iltifat edileceğini bilmiyor."

Kaşlarım daha da çatılıyor, bu da ikisinin de kıkırdamasına neden oluyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor dominatrix/vampir/rahibe. "Ben Nikki." Tokalaştık. "Size bir içki getireyim mi?"

"Lütfen," diyor Nikki. "Kavruluyorum."

"Bu performanstan sonra, buna inanıyorum!" Bonnie haykırarak yanımıza geliyor ve biraları dağıtıyor. "Penny, bizden bir şeyler saklıyormuşsun. Ben de senin utangaç olduğunu sanıyordum."

"Utangaç biriyim," diyor.

"Utangaç değilsin, sadece pratik yapmıyorsun." Nikki içkisini yudumlar. "Arada fark var."

"Diğer insanlarla etkileşime geçme pratiğin mi yok?" Penny başını çeviriyor ve neredeyse Bonnie'nin gözlerini çıkarıyor. "Yoksa Kraliçe'ye gösteri yapma pratiğinden mi?"

"İnsanlar," diye yanıtlıyor Nikki.

Penny, "Bu biraz sert oldu," diyor ama gülümsüyor.

Nikki omuz silkiyor. "Senin sözlerin, bebeğim."

Gözlerim Penny'nin bacaklarından aşağı inip tekrar yukarı çıktığı için birkaç dakikalığına konuşmanın izini kaybediyorum. Benden birkaç santim ötede, gördüğüm en güzel bacakları örten uyluk hizasında çoraplar var. Elimi uzatıp elbisesinin eteklerinin altındaki teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu hissedebiliyorum.

"Marcus?"

Bonnie'nin yanında Dani ve Layla'nın bana baktığını görerek gözlerimi kırıştırıyorum. "Hmm?" Layla yavaşça konuşuyor. "Bonnie nasıl olduğunu sordu."

"İyiyim. Ben iyiyim. İzninizle." Başımı salladım, sonra gruptan uzaklaştım ve yaslanacak bir duvar buldum. Sonra biramı dudaklarıma götürüyorum ve boş olduğunu fark ediyorum. Nefes alamıyorum. Hava çok sıcak ve üzerimde bir sweatshirt, şapka ve nedense derinlik algımı bozan camları olmayan aptal bir gözlük var. Ya da belki de başım dönüyor. Biraz hava almam lazım. Koridorda tökezleyerek ilerliyorum ve rastgele kapıları açıyorum. Biri kilitliydi, sanırım

kullanımda olan bir banyo. Biri amaşır dolabı ve ikisi de hiçbir işe yaramayacak kk pencereleri olan yatak odaları.

Sonunda, koridorun sonunda sürgülü cam kapıları ve balkonu olan ebeveyn yatak odasını buluyorum. Mükemmel.

Bonnie'yi çok iyi tanımıyorum - en yakınları Dani ve Emil ile birlikte - ama umarım birkaç dakikalığına balkonunu kullanmama aldırılmaz. Sadece kendimi toparlamak için. Kapıyı kaydırıp açtığımda ve serin hava ciğerlerime dolduğunda omuzlarım rahatlıyor.

Dışarı ıkıyorum ve korkuluklara yaslanıp şehre bakıyorum.

Yaşadığım bu hisler kontrolden çıktı. şehvetten daha büyük. Fiziksel bir ihtiyaçtan daha derin. Penny'nin yaptığı her şey beni büyülüyor, sinirlendiriyor, tahrik ediyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Bu aptalca. Bundan daha fazla kontrol sahibi olmalıydım. Kendime, ona, kostmme, her şeye kızgınım.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama kalp atışlarımın normale dönmesine ve düşüncelerimin neredeyse mantıklı olmasına yetecek kadar uzun bir süre. Sonra arkamdan bir ses duyuyorum. Açık kapı aralığından Penny ile göz göze geliyorum ve hemen yeniden dengemi kaybediyorum. Sırtı yatak odasının kapısına dönük bir şekilde donup kalırken dudakları şaşkın bir "O" şeklini alıyor.

Yüzümü tamamen ona dönerek balkon kapısına doğru yürüyorum ve başparmağımla omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Biraz hava almaya ihtiyaım vardı."

"Oh," dedi. "Banyoya gitmem gerekiyordu." Ebeveyn banyosunun kapısını işaret ediyor. "Bonnie, diğeri doluyrsa onunkini kullanabileceğimi söyledi."

Başımı sallıyorum, bir kolumu kapıya doğru uzatıyorum. "Devam et."

Tereddüt ediyor, dişleri gr alt dudağını ısıırıyor. "Tamam, ama..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "yle mi?"

"Dışarı ık. İşediğimi duymanı istemiyorum." Omuzlarını dikleştiriyor, ellerini gerçekten ciddiymiş gibi kalçalarına koyuyor. "Utangaç bir mesanem var."

"İnsanların yanında mı utangasın yoksa Kraliçe'ye gösteri yaptıktan sonra mı?" Gözleri kısıldı. "Ne zaman espri anlayışın gelişti?"

Ağzım gerçekten gülümsemek için kıvrılmak istiyor. Bunu nasıl yapıyor? Bana her yaklaştığında nasıl gülme isteği uyandırıyor? Bunun yerine başımı sallıyorum, sürgülü cam kapıyı sonuna kadar kapatıyorum ve dışarı ıkıyorum.

Dışarısı soğuk ama orada dururken rahatım. Sonra arkamdaki sürgülü cam kapının açıldığını duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda onun orada durduğunu görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ben soruyorum.

Hızlı, hınzır bir sırıtış. "Operasyon: Tinkle başarılı oldu."

Dudaklarımdan dökülen kıkırdamaya engel olamıyorum. Sonra Penny balkonda bana katılıyor ve dilim birden ağzıma üç beden büyük geliyor.

Bu kadının yanında ergen bir çocuk gibiyim. Pippi Longstocking gibi giyindiğinde beni tahrik ediyor, Tanrı aşkına.

"Kostümünü beğendim," diyorum ama hırıltı olarak çıkıyor.

Loş ışıktaki çilli yanakları pembeleşiyor. "Teşekkürler." "Sen mi yaptın?"

Başını sallıyor. "Evet. Çok kolay oldu. Önlük için artık uymayan birkaç eski kot pantolon kullandım, tayt ve üstlük aldım. Saçın içinde bir elbise askısı var." Vurgu yapmak için başını sallıyor.

Ona saçının iyi bir tutamaç olacağını söylemem uygunsuz olurdu.

Gözlerim o çoraplara kayarken içimden bir homurtu kaçıyor.

Kırmızı-beyaz olanı bana doğru uzatıyor, kalçam ve kazağımın altıyla aynı hizada. "Ve eşleştik! Sanki planlamışız gibi."

Parmaklarımdan baldırının etrafında kıvrılmasını sağlayan şey içgüdü olmalı. Bacağı tam el hizasında ve onu tutmak doğal geliyor. Ama bu onu şaşırtmış olmalı, çünkü ciyaklıyor ve dengesini korumak için pazuma tutunarak daha da yaklaşıyor.

Küçük bir tökezleme daha ve onu göğsümde yakalıyorum, elim dizine doğru kayıyor. Bir dakikalığına gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çünkü bacağının kalçama bu şekilde asıldığını hissetmek patlamak istememe neden oluyor. Diğer elim sırtının küçük kısmına gidiyor ve birdenbire boylu boyunca bana yapışıyor, kot elbisesi beyaz jartiyerleri ve çıplak, güzel bir kalçayı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkıyor.

Soluk soluğa pantolonunu çıkarması beni çılgına çeviriyor, tırnaklarının kazağımın üzerinden pazıma batması da öyle. Gözlerim aramızdaki boşluğa, kalçama bastırıldığı uyluğunun görüntüsüne yapışıp kalıyor. Elimi daha yukarı kaydırarak başparmağımı çorabının kenarında, şeffaf dantelin çıplak etle buluştuğu yerde gezdiriyorum.

"Marcus," diye nefes alıyor.

Yapabildiğim tek tepki dev gibi bir homurtu. Teni saten gibi yumuşak ve elim daha yukarı kayıyor, parmaklarım arka jartiyerin altından kayarak kalçasının yumuşak tenini ve kıcıyla birleştiği yeri hissediyor.

Külotunun köşebentinin kenarını, bacaklarının arasında vücudunun sıcaklığını hissettiğimde düşünceler aklımdan uçup gidiyor. Alnımı onunkine yaslıyorum, gözlerimi kırmızı-beyaz çorapla kot pantolon arasındaki açıkta kalan o küçük uyluk diliminden ayırmıyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyor ama sesi titriyor ve geri çekilmek için hiçbir hareket yapmıyor. Elleri kollarımda sıkılaşıyor.

Parmak uçlarım külotunun dikişini izliyor, kolum kalçasının etrafını sarıyor. Onun bana böyle bastırmasını seviyorum, birleşmemizi istediğim yerde. İnlemesini ve ihtiyaçla titremesini hissetmeyi seviyorum. Teninin, saçlarının ve seksinin kokusunu almayı seviyorum.

Yapmamalıyım. Bunun sadece hayvani bir çekim olduğunu biliyorum - özellikle uzun bir kuraklık döneminin doğal sonucu. Bana bu şekilde bastıran herhangi bir kadınla da böyle hissederdim.

"Durmamı mı istiyorsun?" Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömerken dudaklarımın kulağına değmesine izin vererek soruyorum. Parmaklarım yavaşça hareket ediyor, çok yavaşça, kalçalarının arkasında geziniyor, külotunun kenarını okşuyor. O kadar yumuşak, sıcak ve mükemmel ki. Tanrım, eminim tadı çok lezzetlidir. "Penny?"

Elimi kışının üzerinde gezdirip hafifçe sıkıyorum. Buna karşılık Penny kalçalarını benimkilere doğru itiyor, gözleri hâlâ kapalı.

Kontrolümün dağılması için yeterli. O küçük hareket, davetlerin en küçüğü. Bana karşı titriyor, fermuarımın yakasının arkasında sikimin zonklamasına neden olan sarsıntılı küçük hareketlerle göbeğini benimkine sürtüyor.

"I..." Nefes alıyor, sonunda gözlerini benimkilere diyor. Kolları boynuma dolanıyor, bacağı hâlâ kalçama asılı. O mavi derinliklerde derin, tatmin edilmemiş bir ihtiyaç görüyorum. "Seni bu kadar çok istememeliyim."

Yemyeşil kıvrımlarını tekrar sıkarken diğer elimi çenesine götürüyorum. "Sanırım bunun ötesine geçtik."

"Bu kötü bir fikir. Sen benim patronumsun."

"Bu gece değil, ben değilim." Sesim çakıl taşlarından oluşan bir çingiraktan biraz daha fazlası.

Küçük bir nefes veriyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor. Onu öpmem için gereken tek davet bu. Sertçe. Ağzım, sanki beni doyuracak tek şey oymuş gibi onunkinin üzerine düşüyor ve gerçekten de öyle. Öpüşmemizi ya da onu kollarımda hissetmeyi düşünmeden edemiyorum. Onu hayal ettim. Duşa her girdiğimde ve birkaç kez de ofisteki özel banyomdayken elimi sikime doladım. Bu kadın

Beynimi işgal etti ve açık gerçek şu ki karşı koyacak kadar güçlü değilim. Bu gece olmaz. Uyluk yüksekliğinde çoraplar ve küçük bir kot elbise giyerken olmaz.

O da beni aynı sertlikte öpüyor, elleri saçlarımda tünel açarak beni daha da yakınımaya çekiyor. Bir elim hala kıkırda ve kalçasında dolaşırken, bacağını tam istediğim yerde tutarken, diğer elim aramıza giriyor. Elbisesinin kenarını kaldırıyorum ve altında külotunun ıslak sıcaklığını buluyorum.

Avucum orasını kavradığında inliyor, dokunuşa doğru eğiliyor. O küçük hareket, dudaklarının aralanması ve kısa bir an için hareketsiz kalması beni çılgına çeviriyor. Bacağını kalçamdan demir gibi kavrarken, diğer avucumu da göbeğine bastırıyorum.

Penny beni duyduğum en seksi küçük nefeslerle ödüllendiriyor.

Cam kapılara bakıp kimsenin onu bu şekilde görmesini istemediğime karar vererek onu kucağıma alıyorum ve balkonun sonundaki duvar parçasına doğru üç adım yürüyorum. Her iki bacağını da belime doluyor ve onu uzunluğuma karşı hissettiğimde neredeyse boşalıyorum. Onu duvara doğru bastırıp orada sabitliyorum, sonra kot eteğini yukarı itip yolumdan çekiyorum, böylece ne sakladığını görebiliyorum.

Beyaz çoraplar. Beyaz bir jartiyer kemeri. Ve kalçalarının etrafında kıvrılan dantelli minik beyaz külot. Jartiyer kemeri belinde asılı, malzemesi saten gibi. Her şeyin altında, ipeksi teni küçük kırmızımsı kahverengi çillerle kaplı. Yüzündeki kadar çok değil ama yine de her santiminde sayısız küçük nokta var.

"Ugh," diye homurdanıyorum. Sesim bir hayvan gibi çıkıyor ama kelimeleri çıkaramıyorum. Bunu gördüğümde *düşünemiyorum* bile. Kalçalarım öne doğru yumruk atıyor, dudaklarından bir nefes çekiyorum.

Penny nefes alıp verirken, "Marcus," diyor.

Bakışlarımı iç çamaşırlarının büyüleyici görüntüsünden ayırıp gözleriyle buluşuyorum. "Evet, bebeğim?"

"Ben, uh..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Benim için uzun zaman oldu. Ben... Ben..." Gergin bir kıkırdama duyuyorum ve balkonun alçak ışığında bile kızardığını görebiliyorum. Elleri omuzlarımda sıkılaşıyor, kalçaları beni sıkıyor.

Donup kaldım. "Bakire misin?"

Sadece bir bakireyle birlikte oldum ve o zamanlar ben de bakirdim. İlk kız arkadaşım ve bu birkaç on yıl önceydi. Penny'nin ilk kız arkadaşı olma düşüncesi...

Sorum üzerine gözlerini açıyor ve ciddi bir şekilde gülüyor. "Hayır. Hayır, sadece bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Bundan zevk alıyorum, alıyorum ama..." Dudağını ısırıyor.

Göz kırpıyorum. Ben devasa bir pisliğim. "Yavaşlamak istiyorsun."

Derin derin nefes alıyor, bacakları hâlâ belime sarılmış, kolları hâlâ omuzlarıma yapışmış. Nefes, göğüslerinin elbisesinin üst kısmına doğru gerilmesine neden oluyor ve beynim ağzımı onlara götürmenin en hızlı yolunu bulmaya çalışıyor.

Dediğim gibi, devasa bir pislik. Bunu inkar etmeyeceğim. Hala onda iz bırakana kadar meme uçlarını ısırarak istiyorum.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Durmanı istememem dışında."

Bakışlarıyla tekrar buluştuğumda, orada kırılganlık görüyorum. Düşünebilmem için şehvetimi yeterince bastırıyor ve göğsümde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyor. Bu, bir Cadılar Bayramı partisinde duvara dayayıp becermek isteyeceğim türden bir kadın değil. Milyon yıl geçse de olmaz.

Ama jartiyer. Çorap. Dantelli beyaz tanga.

Şimdi onu bırakırsam ölürüm. Kapıdan çıkmayı başaramam. Ve her şeyden çok, Penny'nin kendinden geçerken çıkardığı o ateşli küçük sesleri duymak istiyorum.

"Seni boşaltacağım," diyorum ona, gözlerimin onun merkezinin benimkine bastırıldığı yere kaymasına izin vererek. "Tamam mı?"

Keskin bir nefes veriştikten biraz daha fazlası olan nefessiz bir kıkırdama. "Um. Evet.

Sorun değil."

"Güzel."

O zaman tam da bunu yapıyorum.

PENNY

Marcus'un bacağımlı tuttuğu sırada bir noktada beynime veda etmeye ve bedenimin kontrolü ele almasına izin vermeye karar verdim.

Şimdi her uzvum patronumun etrafına sarılmış ve ev yapımı önlük elbisem yukarı itilmiş ve belimde toplanmış halde duvara yaslanmış durumdayım. Dudaklarım şişmiş ve öpüşmekten morarmış gibi hissediyorum, külotum sırlsıklam ve yapmak istediğim son şey bırakmak ama vücudum nefis bir şekilde gevşemiş hissediyor ve Marcus ellerini kalçalarımından çeker çekmez ayaklarım yere düşüyor.

"Arkanı dön," diye
homurdandı. Sersemlemiş bir
halde dediğini yapıyorum.

"Eller duvara." "Marcus..."

"Yap şunu." Sesi alçak ve sert, içime sıcaklık yayıyor, ben de dediğini yapıyorum ve ellerimi duvara koyuyorum.

Vücudunun sıcaklığı omuzlarımdan ayak bileklerime kadar sırtıma baskı yapıyor. Elleri elbisemin kıvrılmış eteğinin altından belime dolanıyor, çıplak tenimi ısıtıyor. Kot pantolonlu bacağı benimkinin iç kısmına baskı yapıyor ve ben ayaklarımı daha geniş açarak kendimi ona açıyorum.

Sıcak nefesi boynumda gezinirken ve uzun, sert bedenini sırtımda hissederken, duvara yaslanıyorum ve dünya ayaklarımın altından kayarken tutunmaya çalışıyorum. Sonra Marcus bir avucunu karnımın altından geçirip külotumun bel bandının altına daldırıyor ve tüm nefesim bir anda tükeniyor.

Bacaklarımın arasındaki küçük bukle tutamını hissettiğinde usulca inliyor, sonra parmaklarının daha aşağıları keşfetmesine izin veriyor.

"Benim için çok ıslak,"
diyor. Başımı sallıyorum,
konuşamıyorum.

Parmakları bacaklarımın arasında geziniyor, her dokunuşta vücudumu ürpertiyor. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. Bir erkek bana böyle dokunmalı, hatta hiç dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bacaklarım titriyor ve alnımı duvara yaslayıp kollarımla destekliyorum.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunu istememeliyim. Ama-

Uzun, yavaş vuruşlar beni ateşin doruğuna çıkarıyor. Küçük iniltiler duyuyorum ve bunların benden geldiğini anlamam bir dakikamı alıyor. Marcus'un dokunuşu yavaş, emin ve uyuşturucu gibi. Parmak uçları bacaklarımın arasındaki boşluğu keşfediyor, benden daha fazla sıvı ısı çekiyor, midemin çukurundaki basıncı daha sıkı sarıyor.

Klitorisime dokunduğunda sarsılıyorum ve o da alçak sesle kıkırdarak ve enseme bir öpücük kondurarak karşılık veriyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı sallıyorum ve örgülerimden biri duvara çarpıyor. *Bu* şekilde giyinmişken *bunu* yaptığımı inanamıyorum.

Ben daha derinlemesine düşünmeden hareketleri hızlanıyor, diğer eli göğüs kafesimden yukarı kayıyor, önlüğümün altına giriyor ve sonra hissettiği şey karşısında donup kalıyor.

"Sütyen giymiyorsun." Marcus'un sesi çakıl taşı gibi sert, boynumun derisi üzerinde titriyor. Bir eli klitorisimde dolaşırken diğeri göğsümü kavrayıp sıkıyor.

Duygular neredeyse çok fazla. On yılın büyük bir kısmını insanlarla temastan kaçınarak, *erkeklerle* temastan kaçınarak geçirdim. Dokunulmanın, tapınılmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Sanırım beni şaşırtan şey sıcaklık. Avuçlarının sıcaklığı, sertliği, vücudunun sırtımdaki ateşi.

Arzum artıkça kendi bedenimin sıcaklığı.

Gömleğimin içinden göğüs ucumu cımbızlıyor, kanıma zevk dalgaları gönderiyor. "Neden sütyen giymiyorsun?"

Tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor. "Elbise," diye nefes nefese kalıyorum. "Göğsümü gizliyor. Ona ihtiyacım yok." "Nikki tüm sütyenlerimden kurtuldu," diyecek kadar nefes alıyorum, bunun onun için bir anlam ifade etmeyeceğini bilsem de.

Alnı omzuma düşüyor, iki eli de daha hızlı hareket ediyor. Bacaklarımın arasında, Marcus elinin topuğunu tomurcuğuma sürttüğünde ateş patlıyor,

Parmakları içimde hafifçe kıvrılıyor. Göğsümdeki eli diğer göğsüme doğru ilerliyor, sıkıyor ve çimdikliyor.

Ve tek yapabildiğim başımı ve kollarımı duvara yaslayıp onun bakımlarının saldırısına dayanmak.

Marcus ellerini bana çok tatlı bir şekilde işkence ettikleri yerden çektiğinde, şikayetçi bir inilti çıkarıyorum. İki eliyle belimi kavıyor ve sırtım kavisli ve bacaklarım geniş olacak şekilde beni kabaca kendisine doğru çekiyor.

Boğazından alçak sesle ve sertçe homurdanıyor. Bu ses, bana sahipmiş gibi dokunması beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ediyor.

Sonra eli bacaklarımın arasına kayıyor, ama önümü sarmak yerine arkamdan dokunuyor. İki parmağını içime soktuğunda büyülü bir şey oluyor. Elektrik beni sarsıyor, her kasımı sertleştiriyor. Dokunuşunu içimde hissediyor, daha fazlasını arzuluyorum. Sırtımı kamburlaştırıp onu itiyorum, omzuma, boynuma kondurduğu bir başka öpücükle ödüllendiriliyorum.

Bir eli beni hareketsiz tutuyor, kalçamın etrafında kenetlenmiş, diğeri bacaklarımın arasında hayal edilemez bir zevk veriyor. Nefesim kesiliyor, kıvranıyorum, iri vücuduyla duvara yapışmış durumdayım.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Marcus sert, soluk soluğa bir kıkırdama çıkarana kadar son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. "Daha fazlasını alacaksın Penny. Ama önce benim için gelmelisin."

"Marcus," diye nefes alıyorum.

"Benim için gel," diye tekrarlıyor, parmaklarını içimde döndürürken boştaki eli bacaklarımın arasındaki küçük sinir demetine dokunmak için uzanıyor.

Ve tek gereken bir dokunuş. Parmaklarını tomurcuklarıma değdirdiğinde öyle bir zevk ııııı atıyorum ki, acaba bütün blok beni duyuyor mu diye merak ediyorum. Balkonun köşesindeki Bonnie'nin ölü saksı bitkileri koleksiyonunun üzerine bir yığın halinde devrilmekten korkana kadar benden aldığı zevkin her zerresini sıkıyor.

Sonra Marcus parmaklarını bala bulanmış gibi yalarken, ben etrafımda döndürölüp duvara yaslanıyorum. Gözleri düşük, kapüşonlu ve sert bir homurtu çıkarıyor. "Düşündüğümden daha iyi."

Sözleri midemi delip geçiyor, sonra beni öpüyor ve ben her şeyi unutuyorum. Ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Hımm," diyorum, çünkü ben belagat timsaliyim.

Marcus'un dudaklarının kenarları hafifçe eğiliyor, sonra elbisemi aşağı çekmekle meşgul oluyor. Kalçalarımın tutarken duraksıyor, gözleri bacaklarımı çerçeveleyen çoraplara ve jartiyerlere bakıyor. Sonra, sanki inanılmaz bir irade çabası gerekiyormuş gibi, elbisemi sonuna kadar aşağı çekiyor ve tamamen örtünene kadar düzeltiyor.

Sonra yavaşça geri adım atıyor.

Kaşlarımı çattım. "Peki ya sen?"

Yavaşça göz kırptı. "Penny, eğer şu anda sikime yaklaşırsan, içine girmek isteyeceğim. Bana bu gece bunu istemediğini söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Hayır. Azıcık bile değil.

O yırtıcı gözler yüzümü tarıyor ve eminim orada yazılı olan her düşünceyi görüyor. Ama sadece başımı sallıyorum. "Evet. Hâlâ doğru."

"Hadi içeri girelim," diyor bir süre durakladıktan sonra, kapıyı açmak için uzanıyor. İçerinin sıcaklığı vücudumun üzerinde bir sauna gibi geziniyor ve kendimi çok sıcak, çok sıkı, çok... çok *fazla* hissediyorum.

Öte yandan Marcus hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni Bonnie'nin odasından koridora doğru yönlendiriyor, sanki o eli bana yıllardır yaşadığım en iyi orgazmı yaşatmak için kullanmamış gibi. *Belki de hiç?*

Şu anda düşünmek çok zor. Eğer düşünmeye başlarsam. *fazla düşünüyorum*. Pişmanlık duymaya başlayacağım.

Koridorun yarısına geldiğimizde ve Brian gerçeklik dokusundaki bir kırıksılıktan fırladığında hâlâ sersemlemiş durumdayım. Bir an koridor temiz, bir an sonra tam orada.

Gözleri benden Marcus'a ve tekrar bana dönüyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Penny. İyi misin?"

"Evet," diyorum ama ağızımla beynim arasında tam bir bağlantı yok, çünkü ciyaklamadan biraz daha fazlası çıkıyor. Boğazımı temizliyorum. "Evet, tabii ki iyiyim."

Duruyoruz ve Marcus bana biraz daha yakın duruyor. Eli sırtımın alt kısmında kalıyor. "Bir şey mi istedin?" diye soruyor, sesi aşırı derecede yumuşak, bu da omurgamdan aşağı küçük bir uyarı damlası gönderiyor.

Brian ona kaşlarını çatar. "Sen de kimsin dostum?"

Testosteron kalın siyah dumanlar halinde koridoru dolduruyor. İki adamın birbirini ölçüp biçmesini izliyorum, iki öfkeli lokomotif son sürat birbirlerine doğru savruluyor.

"Oh." Dengesiz bir kıkırdama çıkardım. "Marcus, Brian. Brian, Marcus." Ellerimi ikisi arasında salladım. "Brian benim iş ortağım. Marcus benim... patronum." Sesim son kelimedede kesiliyor ama öksürerek kapatıyorum.

Gergin bir sessizlik uzuyor ve iki adam bir süre birbirlerini inceliyor. Bu konuda bir şeyler yapmaya çalışacaktım ama hâlâ kalçalarım ve karnımda küçük zevk okları dolaşıyor. Külotum ıslak ve bana yapışıyor ve göğüslerim elbisemin altında aşırı hassaslaşmış hissediyor. Erkeklerin korkutma ritüellerini düşünecek kadar beyin gücüm yok. Ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarına izin veriyorum.

Sonunda Brian'ın bakışları bana kayıyor. "Gitmeye hazır mısın?" Gözlerimi kırptırıyorum. "Sanırım. Nikki nerede?"

Brian omuz silkiyor. "Bonnie ve bir grup erkekle. Ama ben bunu aştım. Eve dönerken biraz yemek yeriz diye düşündüm."

Marcus yanımda çok ama çok hareketsiz duruyor. "Siz ikiniz birlikte mi yaşıyorsunuz?" Gülüyorum. "Hayır. Tanrım, hayır."

Brian geri çekilir. "Ne demek 'Tanrı hayır'?"

Yüzüm yine kızardı. "Hayır! Kötü bir şey olacakmış gibi söylemedim. Demek istediğim, bilirsin, biz... birlikte yaşıyoruz."

"Kötü bir şey söylemek istemişsin gibi geldi." Brian kollarını kavuşturur, alnı gök gürültüsüyle doludur.

Olamaz. En iyi arkadaşım bana kızgın ve neden olmasın ki? Geçen hafta sonu onu ektim, ona söylemeden atölyemi taşıdım ve şimdi o hayatımın büyük bir parçası değilmiş gibi davranıyorum. Orgazm sonrası hormonları suçluyorum. Beynimi karıştırıyorlar. Düzgün düşünemiyorum.

Marcus sonunda elini sırtımdan çekip cep telefonunu çıkararak, "Eve gitmek istersen şoförümü çağırırım," diyor. Birden üşüdüğümü hissettim.

Brian homurdanır. "Tabii ki bir şoförünüz var."

Marcus onu görmezden geliyor ve ben ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum. Elimi koluna koyuyorum. "Sorun değil Marcus. Metroya binebiliriz. Değil mi Brian?"

"Doğru."

Marcus, sanki ikimiz de bir şey söylememişiz gibi, "Araba beş dakika içinde burada olacak," diye cevap veriyor. "Arkadaşını da kendi evine bırakabilir. Sizi aşağıya kadar geçireyim."

"Çok zorba bir herifsin," diyorum ama dudaklarımın seğirmesini gizleyemiyorum.

Marcus bunu görüyor, sonra bakışlarını kaydırarak benimkilerle buluşuyor. Aramızdan bir anda binlerce kelime geçiyor ve ben sersemlemiş bir halde kalıyorum. "*Bu iş bitmedi.*" gibi kelimeler.

Sonra Marcus başını sallayarak koridorda ilerlememi işaret ediyor. "Ceketin var mı?"

Elimde değil. Dudaklarımdaki seğirme tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Başımı sallıyorum, sonra bir yanımda Marcus, diğer yanımda Brian olduğu halde koridorda yürüyorum. Nikki ve Bonnie'yle vedalaşmak için bir süreliğine izin istiyorum, bana öyle sıkı sarılıyorlar ki sanki yıllardır arkadaşmışız gibi hissediyorum. Nikki'nin durumunda, sanırım öyleydik. Ama Bonnie'ye bizi ağırladığı için teşekkür ederken ve Queen'in hit şarkısını muhteşem yorumladığım için övgüleri kabul ederken, gülmekten kendimi alamıyorum.

Sahnede başka bir sanatçı var ve partiye katılanlar onunla dalga geçerken içimden bir ses kalmamı söylüyor. Bu gece inanılmazdı. Akıl karıştırıcı, kafa karıştırıcı, heyecan verici ve muhteşem. Neden hemen eve gidiyorum?

Ama Brian gitmek istiyor ve ben onun kendi başına gitmesine izin verirsem nasıl bir arkadaş olurum?

Sanki Nikki aklımı okuyabiliyormuş gibi suratını asıyor. "Biraz daha kal." Sahte köpek dişleri dolgun dudaklarına yapışmış. Balkona çıktığımdan beri rahibe kıyafetini çıkarmış ve koyu renk saçları oturma odasının loş ışığında parıltıyor.

Tereddüt ediyorum, sonra nihayet başımı sallıyorum. "Çok yorgunum. Brian da gitmek istiyor. En iyisi ben gideyim."

Nikki huffs. "Ugh. Brian."

"Hey!" Gülüyorum.

Dudaklarını büzüyor ve kaşlarını çatıyor. "Bilmiyorum Penny. Kötü hisler alıyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Aynı şeyi Billy için de söylemişti, ben onunla birkaç kez çıktıktan sonra onunla tanıştığında. Bu duyguyu uzaklaştırıyorum. Brian farklı. Nikita sadece aşırı korumacı davranıyor.

Bonnie beceriksizce bir homurtu çıkarıyor. "O biraz..."

"Penny'ye sahip olmak mı?" Nikki onun yerine bitirir.

Bonnie parmaklarını şıklatır. "Aynen öyle. Birlikte şarkı söylerken yüzünü gördün mü?"

Nikki bilgece başını sallar.

Kaşlarımı çatıttım. "Yüzü neye benziyordu?" Cevap vermeleri için zaman tanımıyorum. "Paranoyaklaşıyorsun. Ben gidiyorum."

Nikki yumuşuyor ve bana bir kez daha sarılıyor. "Yarın beni arar mısın? Bana neden bir süreliğine ortadan kaybolduğunu ve patronunun kolunda nasıl konuşacağını hatırlamıyormuş gibi görünerek geri döndüğünü anlatabilirsin."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. İki kadın kıkırdıyor.

"Hoşça kal," diyorum, belki biraz fazla güçlü bir şekilde, sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum, yakındaki bir partiliye saçımla vurmaktan kıl payı kurtuluyorum ve bekleyen adamlara doğru yürüyorum.

Marcus'un eli tekrar belime kayıyor ve Brian dudaklarını büzerek bu hareketi izliyor. Üçümüz asansörle zemin kata kadar iniyoruz. Belki de bu sadece benim kafamda garip bir durumdur ve ikisi gayet rahattır.

Tabii. Olan biten bu.

Marcus aracın arkasına geçmemizi sağladıktan sonra geri çekilip arabanın uzaklaşmasını izliyor.

Isıtmalı koltuklara sokuluyorum, bacaklarımı birbirine kenetliyorum ve tatmin olmuş küçük bir iç çekiyorum. Ne geceydi ama. Ne parti ama. Ne *orgazmdı* ama. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar iyi olmuş muydu merak ediyorum. Marcus'un-

"İkinizin arasında neler oluyor?" Brian'ın sesi hiç duymadığım kadar sertti.

Sıçradım. "Ne?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun

Penny." "Bilmediğime eminim," diye

itiraz ediyorum.

"Seni istiyor." "O

benim patronum."

"Patronum benim sırtıma seninkine dokunduğu gibi dokunmuyor. Benim patronum beni arabasına bindirip eve sağ salım gitmemi sağlamıyor. Bizi bu arabaya bindirmesinin tek nedeni senin evine gidip gitmediğimi öğrenmek istemesi, biliyorsun değil mi?"

Kaşları birbirene çarpıyor ve sonunda arkadaşım ve iş ortağıma bakıyorum. "Ne?"

"Seninle çıkıp çıkmayacağımı *şoförüne* sormayacağını mı sanıyorsun? Her yerindeydi Penny."

"Will hakkında böyle konuşma," diyorum şoföre bakarak, ama bunu daha çok Brian'ın söylediklerini düşünmek için kendime zaman tanımak amacıyla yapıyorum.

Brian sadece homurdanıyor. Çirkin, alaycı bir ses. "Oh, şoförüyle ilk isim bazındasınız, değil mi?"

Bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce dikiz aynasından Will'e bir bakış atıyorum. Biraz daha dik oturup elbisemi bacaklarımın üzerinden aşağıya doğru düzeltiyorum. *Çok* buruşuk. Yanaklarım kızarıırken geri kalan kısmımın neye benzediğini merak ediyorum.

"Kendini utandırıyorsun, Brian. Ne söylemeye çalışıyorsun? Sürekli nasıl biriyle çıkmam gerektiğinden bahseden sen değil misin? Kendimi nasıl ortaya koymam gerektiğini? Şimdi de benimle patronum arasında gördüğünü sandığın hayali bir bağlantıya kızıyorsun."

Kelimeler ağzımdan çıkarken utanç boğazıma düğümleniyor, çünkü ona yalan söylediğimi biliyorum. Ama utancın yanı sıra, sıcak, yakıcı bir öfke hissediyorum. Brian benim için *mutlu* olmalı, değil mi? Yani, patronunla takılmak pek de iyi bir fikir sayılmaz. Ama ben sekiz yıldır *kimseyle* takılmadım! Nikki muhtemelen ciyak ciyak bağırıp detayları isterdi, külotunu kıyırmazdı çünkü... çünkü ne? Brian neden üzgün ki?

"'Kendini ortaya koymak' milyarder patronunla takılmak anlamına gelmiyor Penny. Oradaki güç dinamiğini hiç düşündün mü? Bu *yanlış*."

"*Kimseyle* takılmıyorum, Brian." Bu yalan sert, yüksek sesle ve bana hiç benzemeyen bir şekilde söylendi. "Ve eğer olsaydım, bu seni hiç ilgilendirmezdi."

Brian geri çekilir, sonra dudakları hırıltıya dönüşür. Orta konsolun üzerine eğilir. Will'e, "Çıkar beni buradan," dedi.

"Brian," diye uyarıyorum. "Haydi."

Şoför hemen kenara çekiyor ve ben itiraz edemeden en yakın arkadaşım iniyor. Sonra kapıyı olması gerekenden daha sert çarpıp uzaklaşıyor.

Bir huff çektim. "Erkeklerin nesi var böyle? Onun sorunu ne?" Dikiz aynasından Will'e bakmak için döndüm. "Ha?"

Will boğazını temizliyor ve bir elini kır sakalının üzerinde gezdiriyor. "Buna cevap vermemi ister misin?"

Birden kendimi bitkin hissettim. Yere yığıldım ve başımı cama yasladım. "Brian sadece biraz sarhoştı, hepsi bu. Yarın normale döneceğiz."

Will isteksiz bir homurtu çıkarıyor, sonra arabayı vitesine takıyor ve beni eve götürüyor.

MARCUS

Ön kapıdan içeri süzölüp Bear'ın pençelerinin beton zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyduğumda uzun bir iç geçirdim. "Hey, oğlum."

Birkaç dakikamı onun sarkık kulaklarının arkasını kaşıyarak ve ona ne kadar iyi bir köpek olduğunu söyleyerek geçiriyorum, onu çişini yapması için dışarı çıkarıyorum, sonra nihayet içeri dönüp ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bir bardak su içmek için mutfağa gidiyorum, sonra tezgâha yaslanıp alnımı ovuşturarak bu gece ne olduğunu merak ediyorum.

Penny oldu, olan bu. O elbisenin içinde. O gülümsemeyle. Ve o bacaklarla.

Beynim onu öpmenin neden kötü bir fikir olduğunu sıralamaya çalışırken -Yaptığımız diğer her şeyden bahsetmiyorum bile, pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Çok güzeldi, çok yumuşaktı. *Bana aitti.* Onu kollarıma almak nadiren deneyimlediğim bir şekilde doğru hissettirdi.

İçimden gelen bir amaç tarafından yönlendirildiğim o ilk yıllarda Sellzy'yi yaratmak da aynı şekilde hissettirdi. Annemin dairesini satın almak ve tapusunu ona vermekle aynı hissi verdi. Aile üyelerim için iş bulmak ya da işe almak, onlara istikrarlı bir maaş, sosyal haklar ve bir kariyer sağlamak gibi.

Penny kollarımdayken ruhum şarkı söylüyor ve bana doğru şeyi yaptığımı söylüyordu.

Ama bu doğru olamaz.

O benim çalışanım. Bir ilişki için zamanım yok. Sadece azmıştım, hepsi bu ve o da inanılmaz ateşliydi.

Koridorda yürürken Mackenzie'nin yatak odasının kapısına geliyorum. Bir elimi yanındaki duvara yaslıyorum. Yeğenim benim için bir şekilde önemli.

Açıklamakta zorlanıyorum. O benim kızım gibi. Onun iyiliğinden, mutluluğundan, sağlığından sorumlu hissediyorum.

İçten içe biliyorum ki, bu duyguların çoğu çocuğa olan sevgiden kaynaklansa da, kısmen suçluluk duygusundan da kaynaklanıyor. Kız kardeşimin bana en çok ihtiyacı olduğu anda Stephanie'nin yanında değildim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Mackenzie'nin benim yüzümden dengesiz bir evi var.

Şimdi de köpek gezdiricimle mi takılmak istiyorum? Mackenzie'nin bu güvenli sığınağını - sahip olduğu tek istikrarlı ev - potansiyel olarak rahatsız hissedeceği bir yere mi dönüştürmek istiyorum? Yeğenimi benimle bir çalışan arasındaki uygunsuz bir ilişkiye mi maruz bırakmak istiyorum?

Bu yanlış. İşime ve aileme odaklanmalıyım. Omuzlarımda bu sorumlulukların ağırlığı var ve dikkatim dağılırsa Stephanie'ye olanın tekrar olacağını biliyorum. Topu düşürürüm. Birini inciteceğim.

Misafir odasında, kafamı içeri uzattığımda annem kıpırdanıyor. "Bu gece kalacak mısın yoksa Will'in seni eve bırakmasını mı istiyorsun?"

"Eve," diye mırıldanıyor ve kendini kaldırıyor. Annem bana partiyle ilgili uykulu sorular sorarken birkaç keyifli dakika geçiriyorum, sonra yanağımı okşuyor ve arabaya yöneliyor. İç çekerek onların gidişini izliyorum.

Sonra, sanki kaçınılmazmış gibi, ayaklarım beni Penny'nin atölyesinin kurulu olduğu arka odaya götürüyor. Eşikten adımımı atıyorum ve omuzlarımda arasındaki gerginliğin çözüldüğünü hissediyorum.

Odanın etrafına baktığımda, *organize kaos* terimi aklıma geliyor. Dağ gibi kumaşların çoğu dolaplarda saklı ama bu, odanın etrafına serilmiş proje yığınları olmadığı anlamına gelmiyor. Penny'nin yaratıcılığı, baskılardan desenlere ve ürünlerini müşterilere göndermek için kullandığı ambalajlara kadar odanın her köşesinden haykırıyor. Logosunun bulunduğu bir çıkartmaya dokunuyorum - papyon takmış bir pati izi - ve dudaklarımda kenarları yukarı kalkıyor.

Böyle bir şeyi kim düşünür? Ne tür bir insan böylesine özel bir alan yaratacak ve bunu başaracak azim ve kararlılığa sahiptir?

Çalışma masasının köşesinde deri ciltli bir defter duruyor ve kendimi onu çevirip açarken buluyorum. Penny düzgün, yuvarlak hatlı bir yazıyla her siparişin listesini yazmış, sayfalar boyunca kalem kalem sıralamış. Her sayfaya çeşitli siparişlerin ayrıntılarını içeren basılı sayfalar ve harcamalar için makbuzlar zımbalanmıştır. Üzerinde

Sayfaların birkaçında, kendisinin ve iş ortağının maaşı olduğunu tahmin ettiğim miktarları daire içine almış.

Sayfaları çevirdikçe, bu miktarlar daha da artıyor. İşleri büyümüş.

Ve kadın bilgisayar bile kullanmıyor. Başımı salladım, etkilendim.

"Ne yapıyorsun?"

Mackenzie'nin sesiyle sıçrayıp defteri kapattım. "Kenzie."

Gözlerini ovuşturuyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarlıyor.

"Hiçbir şey," diye cevaplıyorum. "Uyandırdım mı seni?"

Yeğenim başını sallıyor. "Hayır. Susadım ve biraz su istedim, sonra ışığı gördüm. Parti nasıldı?"

İnanılmaz. İnanılmaz. Yanlış.

"İyiymi."

"Penny'nin etrafta dolanmandan hoşlanacağını sanmıyorum," diyor Kenzie, koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken.

Yanıt olarak homurdanıyorum, çünkü buna ne diyebilirim ki? Yeğenim haklı. Onu dışarı kadar takip edip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra iyi geceler dileyip odama gidiyorum.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyamda Penny'i görüyorum.

PAZAR günü, Mackenzie ve ben aile yemeği için annemin evine gittik. İçeri girdiğimizde kız kardeşim Steph'i mutfakta patates soyarken görünce ikimiz de şok olduk, elleri o kadar titriyordu ki soyacağı zor tutuyordu. Erkek arkadaşı ortalıkta görünmüyordu.

"Anne," diyor Mackenzie, afallamış bir halde.

Steph arkasını döner, patates soyacağını bırakır ve elini siler. "Selam ufaklık." Mackenzie'ye sarılır. "Marcus Amcan sana nasıl davranıyor?"

"Güzel," diyor Mackenzie annesini sıkıca kucaklayarak.

Kız kardeşim Mackenzie'nin omzunun üzerinden beni izliyor, gözlerinin altında mürekkep lekeleri gibi koyu lekeler var. Kızından uzaklaştığında hafifçe titriyor, derin bir nefes alıyor ve sonra başıyla bana işaret ediyor. "Marcus. Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Koridorda yatak odalarına doğru elimle işaret ediyorum. Mackenzie kaşlarını çatarak ikimizin de uzaklaşmasını izliyor. Kalbim keskin bir şekilde çarpıyor. Steph kızını tekrar evde istiyorsa, onu durduramayacağım... ve Penny'nin boş odamda çalışmak için bir nedeni olmayacak.

Ve bu düşünce beni gelmiş geçmiş en bencil pislik yapmıyor mu?

Kız kardeşlerimin büyürken aynı mekânı paylaştıkları kızların odasına giriyoruz. Ranzalar hala orada, ancak torunlar gelip kaldığında kullanılmak üzere daha sağlam versiyonları ve yeni yatak takımları ile değiştirilmişler. Köşede bir beşik ve eskiden masanın olduğu yerde bir alt değiştirme masası var.

Stephanie kapıyı kapatmam için başıyla işaret ediyor, sonra odanın uzak tarafındaki duvara yaslanıyor. Dirseklerimi dizlerime dayayarak alt ranzaya oturuyorum. Stephanie'nin konuşmaya başlamasını bekliyorum. Birkaç uzun dakika sürüyor ama sonunda derin bir nefes alıp konuşuyor.

"Mackenzie'yle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," diye söze başlıyor, kelimeleri yavaşça geliyor. "Kyle'dan ayrıldım ve alkol bağımlılığım için tedavi görüyorum. Seninle konuşmamız biter bitmez annem beni detoksa götürecektir, sonra da sekiz haftalığına bir rehabilitasyon merkezine gideceğim. Ben dönene kadar Mackenzie'ye bakabilirsen çok memnun olurum."

Başımı kaldırdım ve kız kardeşimin yüzüne baktım. Çizilmiş, yorgun ve yenilmiş. Önünde uzun bir yol olduğunu bilen bir kadın. "Elbette," diyorum, sesim boğazımdaki yumruyu aşarak gıcırıyor. "Hangi tesise gidiyorsun? Masrafları ben karşılayacağım. Bulabildiğin en iyisini seç."

Kız kardeşimin yüzü buruşuyor. "Kes şunu Marcus. Her şeyi ödemeye çalışmaktan vazgeç. Her yükü omuzlarında taşımaya çalışmaktan vazgeç. Senin parana ihtiyacım yok."

Donup kaldım.

Kollarını kavuşturuyor ve bol gömleği bir an için gövdesine yapışıyor. Kız kardeşim çok zayıf. Kulaklarının arkasına ittiği saçları öbek öbek sarkıyor. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda yanıyor. "Bu konuda bana yardım etmeni istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum." Sözleri asitli, kesici. "Elimden gelse annemden Mackenzie'yi almasını isterdim ama Tanrı biliyor ya, diğer torunlarla zaten yeterince işi var. Ayrıca, Mackenzie senin evine yerleşti ve senden hoşlanıyor. İnan bana, başka bir seçeneğim olsaydı onu seçerdim."

Ağzımı açıyorum.

Kapatıyorum. Muhtemelen

bunu hak ediyorum.

Steph acı bir of çekti. "Bu seni susturdu, değil mi? Milyonlarınla herkesin önünü açan kahraman olamadığında ne yapacağını bilmiyorsun."

"Öyle bir şey değil."

"Aynen öyle." Beni küçümsüyor. "Ama paradan önce nasıl olduğunu biliyorum Marcus. Önemli olduğunda orada değildin."

Darbe indi. Acı yanağıma açık elle atılan bir tokat gibi çarpıyor. "Steph," diye mırıldanıyorum.

Bir elini kaldırdı. "Sen ve ben asla yakın olamayacağız Marcus. Ama Mackenzie için yaptığın her şeye saygı duyuyorum ve beni öldürse de seninle kalmasının onun için en iyisi olduğunu biliyorum. O yüzden bana bir iyilik yap ve beyaz atlı prens olmaya çalışmayı bırak. Bırak da kendimi toparlayayım ve kızım için işleri yoluna koyayım. Aksi takdirde beni yalnız bırak."

Ben başımı sallayana kadar bir süre birbirimize bakıyoruz. "Peki."

"Güzel." Kendini duvardan itiyor, bana sırtını dö n ü y o r ve uzaklaşıyor.

Bir süre alt ranzada oturuyorum, başım elimde, ta ki kapı aralığından yumuşak bir ses duyana kadar. Mackenzie orada durmuş beni izliyordu.

"Selam evlat," diyorum ayağa kalkarak. Sonunda oturduğum yerden kalkarken vücudum alçıya dönmüş, içi boşalmış ve ufalanıyormuş gibi hissediyorum, sanki her eklemim kendine sürtünüyor.

"Annem bana rehabilitasyona gideceğini söyledi." Yeğenim koridora baktı, sonra bana döndü. "Sence bu sefer işe yarayacak mı?"

Tanrım, Mackenzie'nin böyle konuştuğunu duymak beni yoruyor. Hiçbir çocuğun gözleri bu kadar yaşlı olmamalı. Omuz silkiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bilmiyorum, Kenzie. Umarım öyledir."

"O iyileşene kadar seninle kalacağımı söyledi." Başımı salladım. "Sen ve ben dünyaya karşı."

Mackenzie alt dudağını ısırtıyor ve bunun titremesini engellemek için olduğundan şüpheleniyorum. "Ve sen... Bu senin için sorun değil mi?"

Omuzlarım düştü. Ayağa kalkıyorum ve bir kolumu Mackenzie'nin omuzlarına dolayarak onu kucaklamak için içeri çekiyorum. "Elbette evlat. Etrafımda olmana bayılıyorum." Onu sıkıca sarıyorum. "Belki sabahları raketin sesini sonuna kadar açtığın zamanlar hariç."

Gömleğime karşı sulu bir kahkaha atıyor, sonra geri çekiliyor. "Onu aşağıda tutacağım."

Saçlarını öpüyorum ve ikimizi de kapıya doğru çeviriyorum. "Hadi geri dönelim.

Büyükannenin muhtemelen yardıma ihtiyacı var."

"Bize mutfaktan çıkmamızı söyleyecektir."

"Evet, ama sormamızı takdir edecektir."

Annem ve Steph giyinmişler ve gitmeye hazırlar. Annem yorgun görünüyor ama bana başıyla selam veriyor, sonra ikisi birlikte gidiyorlar. Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor ama bir saatten az bir süre sonra annem geri dönüyor. Bana hafifçe başını sallıyor ve Stephanie'nin detoks tesisine ulaştığını anlıyorum.

Gerisi ona kalmış.

Kapı çalınıyor ve kardeşim Terry karısı ve çocuklarıyla içeri giriyor. O andan itibaren annemin küçük, eski dairesinde bir aile yemeğinin kaosu patlıyor. Torunlar gruplar halinde hareket ediyor, kardeşlerim bira içip spor konuşuyor ve herkes Stephanie'nin nereye gittiği hakkında bir şey söylemekten dikkatle kaçınıyor, arada sırada tuhaf bir şekilde somurtkan Mackenzie'ye bakıyor.

Ve anlaşılmaz bir şekilde, kendimi Penny'nin burada olmasını dilerken buluyorum. Mantıklı değil ama böyle hissediyorum. Çocukları sevindirecek gülünç derecede parlak bir kıyafet giyiyor olurdu. Muhtemelen çantasında bir papyon ya da annemin chihuahua'sına vermeye hazır aptal bir evcil hayvan kostümü olurdu. Kendimi her zaman herkesten biraz ayrı hissetmişken, beni sıcak ve evimde hissettiren bir güneş ışığı olurdu.

Sonra bu düşünceden kurtulmak için kafamı sallıyorum, bir bira alıyorum ve kardeşlerimin yanına gidiyorum.

Penny burada değil. Burada olmaması *gerekiyordu*. Bu tür düşünceleri hiç düşünmemek daha iyi.

PENNY

Pazartesi sabahı Marcus'un evine girmek çok garip. Kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyor ve Cumartesi gecesinden beri milyonuncu kez Bonnie'nin balkonunda büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Uzun zamandır katı bir rutin hayatı yaşıyorum. Geçtiğimiz yıl çok katıydı. Bear'ın günde iki kez yaptığı yürüyüşler, günümün geri kalanını yapılandırmak için kullandığım çadır direkleri gibiydi. Ne zaman yemek yiyeceğimden doğum kontrol hapımı ne zaman alacağıma ve dikiş makinesinin başına ne zaman oturacağıma kadar her şey bir programa göre gerçekleşiyordu. Gün içinde, gün dışında, değişmedi.

Şimdi her şey karıştı. Aynı saatte uyanıyorum ama öğünlerim birbirine karışıyor. Asla evde olamıyorum ve daha fazla dikiş dikmeme rağmen, sanki hep yetismeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra gidip bir Cadılar Bayramı partisinde patronumla takıldım ve işleri daha da berbat ettim.

Bear beni yere yatırıp yüzüme ve boynuma köpek öpücükleri kondurduğunda endişelerim eriyip gidiyor. Çılgılık atıp gülüyorum ve onu üzerimden itmeye çalışıyorum ve dünya yeniden düzene giriyor. Onu yürüyüşe çıkarıyorum, besliyorum, suyunu tazeliyorum ve neredeyse normal hissediyorum.

Sonra işe koyulma vakti geliyor. Dikiş makinem vızıldıyor, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve kendimi sadece dikiş dikerken gelen o akış durumuna bırakıyorum.

O zamana kadar.

Ta ki garaj kapısı açılana ve artık yalnız olmadığımı anlayana kadar. Son projemin dikişlerini düzleştirirken ellerim titriyor. Garajın iç kapısı az önce açıldı. Ağır, tanıdık ayak sesleri giriyor. Ütüyü üzerinde gezdiriyorum

Projeme odaklanıp gözlerimi işimden ayırmadan, toplayabildiğim tüm odaklanmayla başıboş iplikleri düzeltiyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

Kazağı sağ tarafına çevirip kontrol ediyorum, memnunum. Görüş alanımın köşesinde bir hareket oluyor ama kalbim kaburgalarımın sertçe çarparken onu görmezden geliyorum.

Marcus odaya giriyor ve odadaki tüm hava çekiliyor. Nefes alamayınca yüzümü ona döndüm.

"Merhaba Penny," diyor sessizce, yeşil gözleri gölgeli bir orman kadar koyu.

Adımın duyulması tüm bedenimi sıkıyor ama bakışlarını tutmayı başarıyorum. "Marcus. Evdesin."

Aramızda sadece birkaç santim boşluk kalana kadar yaklaşıyor. Yanımdaki ütü durduğu yerde buhar çıkararak fokurduyor. Kapatmalıyım ama olduğum yerde donup kaldım.

Marcus'un gözleri benimkilere dikilmişti. Partiden ayrılırken bana attığı bakışla aynı, aramızda her ne olduysa bitmediğini söyleyen bakış.

Bütün hafta sonunu balkon hakkında düşünerek geçirdim. Nasıl bu kadar düşüncesiz, bu kadar aptal olabildiğimi merak ettim. Yaptığım şey için kendime kızdım, çünkü burada sahip olduğum her şeyi mahvetmiştim. Atölyeyi, düzenli maaşımı, Bear'la geçirdiğim zamanı.

Bundan sonra işleri profesyonelce yürütmeye karar verdim. Kendime bunun bir sapma, bir hata olduğunu söyledim. Bir daha olmayacaktı.

Ama Marcus bir adım daha yaklaşip alanıma girdiğinde yanıldığımı anladım.

Tekrar olacak ve şimdi olacak. Geniş eli boynumdan yukarı çıkıp çenemin yan tarafını kavırıyor, başparmağı yanağımda geziniyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Burada olduğunu bildiğim için bütün gün çalışmadım," diyor alçak sesle.

"Oh?" Göğsümde kanat çırpın kuşu görmezden gelmeye çalışarak cevap veriyorum. Diğer eli belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

"Sözleşmeleri gözden geçirmem ve şirketimin tarihindeki en büyük anlaşma için hazırlık yapmam gerekiyordu. Ama tek düşünebildiğim sensin, burada, evimde."

Bedenim bir yay kirişi gibi, gergin ve gergin. Göğüslerim göğsüne bastırıyor ve acaba çakıllı meme uçlarını, kalbimin isyanını, karnımın titremesini hissediyor mu diye merak ediyorum.

Muhtemelen. Muhtemelen ihtiyacımın her zerresini hissediyordur. Eli sırtımdan aşağı kayarak popomu kavıyor ve dudakları dudaklarıma inerken beni vücuduna doğru çekiyor.

Ve oh, bunu özledim. Sadece bir buçuk gün oldu, ama onu bana doğru bastırılmış hissetmeyi özledim, ağzının benimkini keşfetmesini, nefesinin benimkine karışmasını özledim. Sanki dokunulmak istediğim tüm yolları zaten biliyormuş gibi beni sahiplenen o geniş elleri özledim.

Billy'den beri korkuyorum. Tedbirli. Gergin. Ama Marcus'la birlikteyken tek istediğim kendimi bırakmak. Vücudumu kendi isteğine göre şekillendirmesini, benimle ne isterse yapmasını istiyorum. *Bırakmak* istiyorum. Korku ve endişeyi, aşırı ihtiyatlılığı bırakmak. Kendimi ona vermek istiyorum, çünkü içten içe beni güvende tutacağını biliyorum.

Hiç mantıklı değil. Böyle hissetmemeliyim. Hâlâ korkuyor olmalıyım. Ama elimde değil.

Marcus sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi öpücüğü derinleştiriyor, sonra iki eliyle belimi sarıyor ve beni masanın kenarına kaldırıyor. Kalçalarını dizlerimin arasına yerleştiriyor ve ayak bileklerimi arkasına doladığımda ağzımın içine doğru iniyor. Bana doğru eğilerek beni dirseklerimin üzerine itiyor ve geniş vücudunu benimkinin üzerine doğru eğiyor. İri eli kalçalarımın yukarı ve çiçekli, diz boyu elbisemin altına kayıyor.

Ve sonra donar.

"Penny," diye hırılıyor dudaklarıma karşı, eli hâlâ kalçamda. "İç çamaşırı giymiyorsun." Parmakları önümde kayıyor, göbeğimle alay ediyor, sonra ağrıyan, boş göbeğimi örtmek için aşağı iniyor.

Nefesim kesildi. "Um. I-uh..." Sözümü kesiyorum ve dudağımı ısıırıyorum, masanın üzerinde düz bir şekilde uzanana kadar arkama yaslanıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Ben değilim."

Marcus'un parmakları zaten sıcak ve ıslak olan bacaklarımın arasında gezinmeye başlıyor. Gözlerini kapatıyor ve ürperiyor. "Neden olmasın? Sabahtan beri burada, benim evimde oturuyorsun ve-"

Parmakları içimde dalgalanırken beni öpüyor. İzinsiz giriş karşısında inliyorum, ayak bileklerim sırtından ayrılırken dizlerim açılıyor. Sonra Marcus hızla hareket ediyor, beni masanın kenarına çekiyor ve önümde diz çöküyor. Bacaklarımı aralıyor, eteğimi yukarı itiyor ve diliyle göbeğimi okşuyor.

Gıcırđıyorum. Harika bir ses değil ama olan bu. Ellerim pürüzsüz masaya tutunmak için çabalıyor, kenarı buluyor, o sırada elleri kalçalarımı genişçe tutuyor ve ağzı beni ateşin doruğuna çıkarıyor. Kendimde güç buluyorum.

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, mutlak zevk sesleri çıkarırken gözlerinin konsantrasyon içinde kapalı olduğunu gördüm.

Zevk. Dilindeki tadımdan.

Başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Göbeğimden dizlerime kadar her yerim ateşten bir düğüm. Masanın kenarına yapışıyorum, her ısırıpta, her öpücükte sarsılıyorum. Ve elini de bu karışıma eklediğinde, tüm gerçeklik duygumu kaybediyorum.

On dakika önce bir köpek kazağını ütölüyordum. Şimdi akıl almaz bir orgazma saniyeler kala çalışma masamın üzerine uzanmış durumdayım. Sanki ne kadar yakın olduğumu hissediyormuş gibi, Marcus diliyle inanılmaz bir şey yapıyor, parmaklarını özel bir şekilde hareket ettiriyor, bana tam doğru yerden dokunuyor...

Ve patlıyorum. Sanırım bir saniyeliğine bilincimi kaybettim. O kadar yoğun.

Kendime geldiğimde Marcus iç bacağıma öpüyor, parlayan gözlerle beni izliyor.

"Nnggh," diyorum.

Bana neler oluyor böyle? Bu benim hayatım mı?

Kıkırdıyor ve ayağa kalkmadan önce buklelerime bir öpücük konduruyor.

Görüşümdeki bulanıklık sayesinde kasıklarındaki şişkinliği fark ediyorum ve bana karşı iki kez özverili davrandığını anlıyorum. İki kez karşılığında hiçbir şey istemeden verdi.

Ve aniden, vermek istiyorum. Üzerime nasıl indiğini, sanki benim kadar zevk almış gibi inlediğini düşünüyorum ve karşılık vermenin bu şekilde hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyorum.

Oral seks konusunda her zaman biraz iffetli olmuşumdur. Bunu Billy ile yapmak bana yanlış ve aşağılayıcı geliyordu. Bana her zaman ağzımı ona borçluymuşum gibi hissettirdi, sonra bittiğinde, sanki bundan utanmalıymışım gibi.

Ama bu daha önceydi. Uzun zamandır hissetmediğim her türlü şeyi hissediyorum. Bir erkeğin bana dokunmasına izin veriyorum, hayır, bir erkeğin dokunuşundan zevk alıyorum. Marcus'un ellerini *arzuluyorum*. Geceleri patronumun ellerinin ve dudaklarının üzerimde olduğunu hatırlayarak çarşaflarımın içinde kıvrılıyorum.

Marcus'un da benim kadar iyi hissetmesini istiyorum. Aramızda her ne oluyorsa

-Sadece şehvet bile olsa, geçici bile olsa, tek taraflı olmasını istemiyorum. O bir milyarder, bir patron, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam. Asla sonsuz bir aşk yaşamayacağız. Ben aptal değilim. Muhtemelen incineceğimi biliyorum, Çünkü şimdiden ona aşık oluyormuşum gibi hissediyorum.

Ama ya bu şehveti kabuğumdan çıkmak için kullanabilirsem? Belki bu benim için yeni bir başlangıç olabilir, Marcus'la birlikte olma şansımız olmasa bile.

yatak ortağı olmaktan öteye gidemediler.

Marcus beni kollarına alıp derinden öperken, bunun bitmesine hazır olmadığımı biliyorum. Uzun yıllar sonra ilk kez bir erkeğin yanında kendimi güvende hissediyorum. Bir erkekle *orgazm* oldum. Bacaklarımı açarak savunmasız kaldım ve bundan pişman değilim. Azıcık bile değil.

Bir bakıma kendimi eski ben gibi hissediyorum. Biraz umursamaz, biraz maceracı, biraz cesur. Bu duygu, son sekiz yılda küçülen tüm köşeleri dolduran bir balon gibi içimde uzanıyor. Küçük, korkak bir hayat yaşadım.

Artık bunu istemiyorum.

O beni yavaş ve derin öperken, ellerim kemerinin tokasına uzanıyor. O yüzümü kavrarken ben çalışma masasının üzerine oturuyorum ve pantolonunu karıştırmamı izlemek için geri çekiliyor.

Sonra bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin Penny. Bana işleri ağırdan almak istediğini söylemiştin."

Kalbim üç beden daha büyüyor ve *bu* yüzden Marcus'un yanında kendimi güvende hissettiğimi fark ediyorum. Evet, biraz küstah, kibirli ve sinir bozucu biri. Huysuz ve aksi. Ama beni *dinliyor*. Bana saygı duyuyor. Bana! Köpeğini gezdiren, geçimini köpek kıyafetleri yaparak sağlayan kadın. Ev yapımı kıyafetler giyen.

Buraya girdiğinde ne istediği çok açık olsa da beni kullandığını hiç hissetmedim. *Veriyormuş* gibi hissettim.

"Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı biliyorum," diye cevap veriyorum, fermuarını çekiştirerek indirirken. Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Ama ya istersem?"

Dudaklarından uzun, yavaş bir nefes çıkar ve gözlerini kapatır. Sanki ne istediğini söyleyecek kelimeleri bulamıyormuş gibi. Sanki söylediğim sözler tam da onun duymak istediği şeylermiş gibi.

Ve o anda Marcus'la ortak bir noktamız olup olmadığını merak ediyorum. İkimiz de bizi çevreleyen yüksek, kalın duvarlarla dolu bir hayat mı yaşıyorduk? İkimiz de çok mu güvendedeydik? Çok mu korunuyorduk?

Masadan kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Penny." Boğuk bir inilti olarak çıktı.

Görmezden geliyorum. Pantolonunu ve iç çamaşırını ayak bileklerine kadar indiriyorum ve onun sert, sıcak uzunluğunu kavriyorum, kalbim onun büyüklüğüne dönüyor. Uzun zaman olduğunu biliyorum ama çok büyük görünüyor. Bunun *oraya* sığması mı gerekiyordu?

Bir korku ve arzu sarsıntısı onun üzerine tırmanıp denemek istememe neden oluyor.

Ama önce-

Ucu parlıyor ve dudağımı yalıyorum. Bu da üstümden başka bir boğuk ses çıkarıyor, onu da duymazdan geliyorum.

Daha fazla tereddüt edersem, cesaretimi kaybedebilirim. Ama bu konuda, bunun ne anlama geldiği konusunda gergin olsam da, yine de istiyorum. Cinsel, arzu edilen, arzulan bir kadın olmak istiyorum. Hayatımı arkadaşlığa, sekse açmak istiyorum. İhtiyacım olandan daha küçük yaşamayı bırakmak istiyorum.

Ben de sikini ağzıma alıp emiyorum. Marcus saçlarımı elinde toplayıp beceriksiz bir kuyrukla yolumdan çekerken içimde şehvet kabarıyor. Denge için bir elimi kalçasının üzerine koyup diğer elimi kolanının etrafına sarıyorum ve onu alabildiğim kadar derine alıyorum.

Ve çıkardığı sesler, Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Başımı nazikçe itiyor, onu daha derine alırken bana rehberlik ediyor ve ben de içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin veriyorum. Çok az teknik var ama bunu coşkuyla telafi ediyorum. Ve Marcus buna aldırıyor gibi görünüyor. Adımı inliyor ve elini saçlarımda sıkıyor, kalçaları kendi kontrolü dışında gibi görünen sarsıntılı küçük hareketlerle hareket ediyor.

Güçlü hissediyorum. *Güçlü* hissediyorum. Kontrol bendeymiş gibi hissediyorum.

Seks beni çok uzun zamandır korkutuyor. *Erkekler* beni korkuttu. Nasıl oluyor da bir haftadan kısa bir süre içinde birkaç sorumsuz ve spontane cinsel ilişki beni yeni bir kadın gibi hissettirebiliyor?

Ne yaptığımı anlayamadan elim eteğimi pençeliyor ve bacaklarımın arasındaki zonklayan tomurcuğa uzanıyor. Marcus Walsh gibi güçlü bir adamı isimle inletmek, kontrolsüzce sarsmak, saçlarımı çekiştirmek çok iyi hissettiriyor. *Özgür* olmak çok iyi hissettiriyor. İçimde yükselen bu ihtiyacı doyurmak için kendime dokunmam gerekiyor.

"Oh, kahretsin," diyor Marcus inlediğimde, onu ağzıma alırken elim çılgınca bacaklarımın arasında hareket ediyor. "Oh, Penny. İşte bu kadar." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Sikimi emerken kendini boşalt. İşte iyi bir kız. Benim için gel, sikim dudaklarının arasındayken gel."

Oi. *Edepsiz*. Çok edepsiz, ama şehvetle dolmuş beynimde, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey. Aramızdaki güç tekrar değişiyor ve şimdi kontrol Marcus'ta. Şimdi boşalmamı emreden o, itaat etmek isteyen de benim.

Ve yapıyorum. İnliyorum, orgazm içimde sıkı, sıcak dalgalar halinde dalgalanıyor. Belli belirsiz, Marcus'un bir iniltiyle cevap verdiğini duyuyorum, horozunun zonkladığını hissediyorum

Dilimi. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve beynimin bir bölümünde bana boşalacağını söylediğini fark ediyorum.

Ama bedenim kasıldıkça ve zevk beni sardıkça, durmak istemiyorum. Bırakmak istemiyorum. Dilime karşı sarsılana ve boğazımdan aşağı kayan orgazmının tuzlu sıcaklığını tadana kadar değil.

Yere yığılıyorum ve Marcus da bana katılıyor. Yan yana yatıyoruz, nefes nefese, kıyafetlerimiz yamuk, uzun bir süre hiçbir şey konuşmuyoruz ta ki Marcus elini karnıma atıp beni çarpan kalbine doğru çekene kadar.

"Neden," diye hırlıyor nefesleri arasında, "bu sabah iç çamaşırı giymedin mi?"

MARCUS

Bir kalp atışı ile diğeri arasında Penny'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Ve gülmek zorunda kaldım, çünkü az önce yaptığımız onca şeyden sonra, kızarmasına neden olan şey *bu muydu?*

"Şey," diye başladı. "Olay şu."

"Mm," diye cevap veriyorum, bedenimi onunkinin etrafında kıvrarak. Yerde yatıyoruz, uzuvlarımız iç içe geçmiş, küçük bir post-coital mutluluk balonunun içindeyiz. Bir saat içinde muhtemelen az önce olanlardan pişmanlık duyacağım. Mantık yeniden aklıma girecek. Ama şu anda cennet gibi.

"Nikita'yı hatırlıyor musun? Arkadaşımı mı? Bonnie'nin partisinde benimle karaoke yapmıştı."

"Vampir dominatrix rahibe," diye mırıldanıyorum Penny'nin saçlarına.

Göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden olan küçük bir kıkırdama çıkarıyor. Çok kolay gülüyor, ama her zaman bir hediye gibi hissettiriyor.

"Evet, o," diyor Penny. "Bonnie'lere gitmeden önce hazırlanmak için bana geldi ve iç çamaşırı çekmecemi gördü."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Tamam..."

Penny boğazını temizliyor ve aynı anda poposu kıpırdanarak kasıklarına yaslanıyor. Kolumu yastık olarak kullanabilmesi için kaydırıyorum ve onu vücuduma doğru çekiyorum. Mükemmeldi.

"Sanırım Nikki'nin tepkisi için kullanabileceğim tek kelime 'dehşete düşmek'," diye devam ediyor Penny. "Mutfığa gitti ve çekmecedeki iç çamaşırlarımı çıkarmak için maşayı aldı ve açıklamamı istedi."

Penny bu kadar gülmeseydi, şu Nikita denen hatunun nerede yaşadığını sorar, derdinin ne olduğunu öğrenmeye çalışırdım.

"Onun sorunu ne?"

"Şey, görüyorsunuz ya..." Penny boğazını temizler. "Bir süredir gerçekten yeni bir iç çamaşırı almamıştım. *Çok uzun zamandır*. Sekiz yıldan fazla. Yani haklıydı, gerçekten. İç çamaşırım tam bir rezaletti."

Penny'nin bu açıdan kafasında görebildiğim tek deri parçası olan kulaklarının uçları parlak kırmızı. Dudaklarım kıvrılıyor. "Öyle mi? Cumartesi gecesi iç çamaşırının görüntüsüne aldırmamıştım."

Penny'nin kulaklarının daha da kızarmasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama kızarmış.

Bu beni gülümsetiyor.

"Onlar yeniydi," diyor. "Dışarı çıkıp satın almak zorunda kaldık. Aslında parasını o ödedi. İyi bir amaç için bağış yaptığını söyledi."

Penny'nin boynunu öperek, "Sonuçta iyi bir amaç içindi," diyorum. "Ama *bugün* neden iç çamaşırı giymediğini bana hâlâ söylemedin."

"Peki." Penny bir kez daha kıkırdıyor ve anlaşılmaz bir şekilde benim de buna karşılık gülümsememe neden oluyor. Ben kıkırdamalara gülümsemem. Bebekler kıkırdadığında bile gülümsemem! Kıkırdamak hoşlandığım bir şey değil. Görünüşe göre Penny Littleton yapmadığı sürece. "Tüm eski iç çamaşırlarımı ayinle attık, partide giydiklerimi yakındaki bir seks dükkanından aldık ve ben de gidip kendime yepyeni iç çamaşırları alacağımı söyledim. Ama sonra Pazar günüydü ve dışarı çıkmak istemedim, bu yüzden bugün işten sonra gidip alabileceğimi düşündüm."

"Demek komando oldun."

"Ben de komando oldum," diye tekrarlıyor.

Alçak sesle homurdandım. "Sanırım bu açıklamayı kabul edebilirim."

"Sonunda işe yaradı," diyor ve başını çevirip bana hayatımda gördüğüm en parlak, en ışıltılı gülümsemeyi sunuyor. Tam göğsümden vurdu beni. Pantolonum çözülmüş halde yerde yatarken, kollarım güneş ışığı ve çilekten yapılmış güzel bir kadına sarılmışken, güneşin sadece ve sadece benim üzerimde parladığını hissediyorum.

Ben de onu öptüm. Penny'nin dudaklarına nazik bir öpücük kondurmaktan kendimi alıkoymak şu anda imkânsız olurdu. Birbirine çekilmiş iki mıknaş gibiyiz.

Hesaplaşma zamanı geldiğinde ödeyecek cehennem olacak. Bunu zaten biliyorum. Daha sonra bedelini ödemedem arzularımı ve dürtülerimi harekete geçiremem. Yüzüme patlayacağını bilmeden bir kadına karşı bir şey *hissedemem*.

Ama şu anda onu öpebilir, kendime her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirim. Kendime bunun sadece seks olduğunu söyleyebilirim. Sadece sevişiyoruz. Bu şehvet, saf ve basit.

Birbirimizden ayrılıyor ve Penny başını omzumun ve göğsümün kıvrımlarına yaslıyor. Parmaklarımı saçlarının ince, düz, kızıl tellerinde gezdiriyor, ipeksi yapısına hayran kalıyorum.

"Neden bu kadar uzun zamandır iç çamaşırı almadın?" diye sordum. "Sonucu umursadığımdan değil. Buraya her gün gelsen ve bir daha hiç iç çamaşırı giymesen, şikayet etmezdim."

Öfkeyle bana şakacı bir şaplak attı. Sonra sessizleşti.

"Penny?" Yüzünü görmeye çalışarak geri çekiliyorum. Başını göğsüne doğru eğik tutuyor ve tek görebildiğim alnı ile yanaklarındaki kirpiklerinin oluşturduğu yelpaze.

Dudakları hafifçe büzülüyor ve küçük bir nefes veriyor. "Tamam. Sana bir şey söyleyeceğim ama bunun özel olduğunu bilmelisin. Tamam mı? Yani başka kimseye söylemeni istemiyorum."

Göğsümde bir değişim meydana geliyor, içimdeki tektonik plakaların derin, sismik bir çarpışması. Bana bedenini, gülümsemesini ve neşesini veren bu kadın, bana kendinden daha fazlasını vermek istiyor. Ben bunu hak etmiyorum.

"Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," dediğimi duyuyorum ama bu bir yalan. Aramızda bir baraj yıkıldı ve şimdi her şeyi istiyorum. Onun tadına baktım, onu öptüm, tenini tenimde hissettim, gülüşünü duydum ve gülümsemesini gördüm. Diğer her şeyi istiyorum. İyi, kötü. Onu her gece yatağında, yatağımızda böyle sarılmış olarak istiyorum. Penny bana onu verene kadar bir şeyi kaçırdığımı fark etmemiştim bile.

Bu seks değil. *Sadece* seks de değil. Ondan daha fazlası. Yoğun, gri bulutları yaran güneş.

Hayır. Sertçe nefes alıyorum ve kendime bunun fiziksel olduğunu hatırlatıyorum. Birbirimizden etkileniyoruz ve bir kaşıntıyı kaşıyoruz.

Değil mi?

"Sana söylemek zorunda olmadığımı biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ama bir bakıma, bunu yüksek sesle söylemek yardımcı oluyor. Bu konuda ne kadar çok konuşursam, o kadar kolaylaşıyor gibi görünüyor." Başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Ve bunu bilmeni istiyorum." Dudaklarını yana doğru bükerek başını sallıyor. "Belki de bu beni aptal yapıyor."

"Bu seni neden aptal yapsın ki?"

"Çünkü sen benim patronumsun! Sen büyük bir milyardersin ve ben sadece köpeğini gezdiren küçük bir böceğim." Yüzü çizilmiş, ciddi.

Kaşları gözlerimin üzerine düşüyor. "Öyle deme." Bir böcek mi? Kendisi hakkında böyle hissetmesine neden olan her kimse onu ezmek istiyorum. Öpüyorum

Penny'nin burnu. "Bana iç çamaşırından bahset."

İfadesindeki ciddiyet kırılıyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Eğer beş sentim olsaydı..."

Bir kakhaha atıyorum, sonra onu üstüme çekiyorum. Vücudu oraya sığmak için yaratılmış gibi kalçalarımın üzerine oturuyor, ağırlığı kucağıma baskı yapacak şekilde oturuyor. Üstümdeki ağırlığının bedenimi canlandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Boxer-şortumun ince bariyerine karşı onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve tepki olarak kalınlaşmaya başlıyorum.

Penny gömüğümün düğmelerinden biriyle uğraşıyor. "Tamam." Derin bir nefes alıyor ve ben de iffetli şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Tamam," diye tekrarlıyor, gözleri hâlâ gömüğümün düğmesinde. Ellerimi kalçalarının üzerine, eteğinin hemen altına koyuyorum. Derin bir nefes daha veriyor ve başını sallıyor. "Üniversitede bir erkek arkadaşım vardı. Adı Billy'ydi."

Düğmeyi açıyor, küçük, yumuşak bir parmağını göğüs kaslarımın arasında gezdiriyor, saçlarımın kabalığını hissediyor, sonra düğmeyi tekrar ilikliyor. Başparmaklarımın uzun, yavaş hareketlerle uyluklarını okşamasına izin veriyorum. Bu anın seksle hiçbir ilgisi olmayan bir yakınlığı var, kendime ne kadar aksini söylemek istesem de.

"Billy iyi bir adam gibi görünüyordu ama sonra gerçekten kontrolcü olmaya başladı. Yavaş yavaş oldu. Önce giydiğim kıyafetlerle başladı. Kısa etekler ve elbiseler giymemden hoşlanmıyordu. Sonra tüm etekler ve elbiseler oldu. Sonra dar olan her şey oldu. Sonra da makyaj. Beni bir erkekle konuşurken görürse - kim olursa olsun- bana patlardı. Mesajlarımı ve e-postalarımı okurdu, tüm şifrelerimi bilmek isterdi, arkadaşlarımı bana karşı kıskırtırdı. Beni işten kovdurana kadar hasta olduğunu söyleyip işe gitmezdi ve sonra beni yanına taşınmaya ikna ederdi. Profesörlere ve patronlara e-posta gönderirken benmişim gibi davrandı. Derslerimde başımı bir sürü belaya soktu, sonra da yalan söyledi. Bilgisayar konusunda benden çok daha iyiydi, bu yüzden izlerini kolayca kapatabiliyordu."

Düğmeyle tekrar oynuyor ve ben sessiz kalıyorum.

"Kurbağayı haşlamakla ilgili bir söz vardır ya? Bir kurbağayı kaynar su dolu bir tencereye atarsan hemen dışarı fırlar. Eğer onu *soğuk* suya koyar ve yavaşça ısıtırsanız, kurbağa fark etmez ve canlı canlı haşlanmaya izin verir." Penny bir nefes verir. "Ben kurbağaydım. Ölümüne haşlanmaya izin verdim." Gözlerini kapatır ve başını sert bir şekilde sallar. "Hayır. Ben

Bunu geri al. Bunu bana o yaptı. Ben kendime yapmadım. Bu onun hatasıydı, benim değil."

Ellerim kalçalarını sıkıyor.

Penny omuzlarını dikleştiriyor ve bir avucunu göğsümün üzerine koyuyor. "Sorun yok," diyor, sanki içimde yükselen gerilimi hissedebiliyormuş gibi. Bu Billy denen pisliği bulup kafasını koparmak istiyorum. Ama Penny gömleğimin bir sonraki düğmesine gidiyor ve onunla oynamaya başlıyor.

"Daha da kötüleşti ve farkına bile varmadan tamamen yalnız kaldım. Sonra ondan ayrılmaya çalıştım." Penny yutkunuyor, ince boğazı sanki içine bir taş kaçmış gibi zorlanıyor. "Bunu pek iyi karşılamadı. O..." Derin bir nefes alır. "Beni takip etti."

Küçük bir kahkaha atıyor ve sonunda gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. Orada ne gördüğünü bilmiyorum ama ifadesi yumuşuyor. Belki de içimde patlayan akkor halindeki öfkeyi sandığımdan daha iyi saklıyorum.

"Bunu bırakın başkalarına, kendime bile itiraf etmem kaç yılımı aldı bilemezsiniz. Eski erkek arkadaşımın tacizci bir sapığa dönüştüğünü ve hayatımı mahvettiğini. Ama az önce sana söyledim."

"Sonra ne oldu?" diye sorduğumda boğazım düğümlendi.

Omuz silkiyor, gözleri gömleğime, onu büyüleyen ve dikkatini dağıtan düğmelere dönüyor. "Ben kaçtım. Üniversiteyi bıraktım ve bir devlet üniversitesine kaydoldum. Numaramı değiştirdim, her şeyi belgelemeye başladım, herkesi hayatımdan çıkardım. Long Island'dan şehre taşındım. Bir münzevi oldum."

"İşe mi başladın?" Sanırım.

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi biraz gülümsüyor. "Evet. Önce köpekleri gezdirmeye başladım. Beni anladılar, biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. Biliyorum."

"Daireme kapanıp tek başıma o kadar çok vakit geçiriyordum ki faturaları ödeyebilmek için dikiş dikmeye ve köpek gezdirmeye başladım. Brian'la evimin yakınındaki parkta tanıştım. Eski müşterilerimden birkaçıyla aynı anda köpeğini gezdiriyordu. Papyonlar hakkında yorum yaptı ve onları satmam için beni cesaretlendirdi. Sonra iş oradan büyüdü." Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ve bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Ve bu yıl, nihayet tüm o acıları geride bıraktığımı hissediyorum. Bu iyi hissettiriyor."

Hareket etmeye korkuyorum. Bu an kristal gibi, aramızda uğulduyor. Penny Littleton yanımda oturuyor, cehennemden çıplak ayakla geçip diğer taraftan ruhu bozulmadan çıkmayı başarmış, bir metre boyunda, kızıl saçlı bir kadın.

Bunun bana hissettirdiklerini kelimelere dökemiyorum bile. Bu bir hediye. Bir ayrıcalık. Tıpkı bedenini paylaştığı gibi geçmişini de benimle paylaştığını bilmek.

Bu beni çok korkutuyor. Böyle bir hediyeye, böyle bir yakınlığa layık değilim. Balkondan beri, bunun ne kadar süreceğini ya da mesafemi en iyi nasıl koruyacağımı merak ediyorum. Onunla tanıştığımndan beri duvarlarımı daha kalın ve daha güçlü inşa ediyorum ve o da kendi duvarlarını yıkıyor.

Ben ona layık değilim. Hem de hiç.

"Ve sen hiç yeni iç çamaşırı almadın mı?" Sonunda, dönüp duran düşüncelerimi yeryüzüne geri getirmeye çalışarak soruyorum. Bunun bir şaka olarak ortaya çıkması gerekiyordu, ama sesim amaçladığımdan daha alçak ve sert.

Penny o güzel, görkemli kahkahasını atar. "Hiç yeni iç çamaşırı almadım. Bir anlamı yoktu. Seksi olmak istemiyordum ya da buna ihtiyacım yoktu. Sekiz yıl boyunca, Billy'den kaçtığımdan beri, o yanıma kapatmış gibiydim. Seks ve yakınlık isteyen yanıma. Erkeklerin kötü olduğuna ve onlardan uzak durmam gerektiğine karar verdim."

Gözleri benimkilere tırmanıyor ve özenle kurduğum savunmam paramparça oluyor. "Öpüşene kadar," diye törpüledim.

Küçük bir gülümseme. "Öpüşene kadar."

Bu kelimeleri söylüyoruz ama ikimiz de gerçekte ne anlama geldiklerini biliyoruz: *Sana kadar*.

Bakışlarımız bir an duruyor, sonra Penny bir nefes veriyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Vücudum, onun çıplak amcığıyla benim iç çamaşırı kaplı sikimin doğrudan temasına beklediğiniz gibi tepki veriyor. Şiddetli zonklamam gözlerini parlatıyor.

"Yaptıkları üzerinde hiçbir kontrolüm yok," diyorum kasıklarına bakarak.

"Mm-hmm," diye cevap veriyor, kalçalarını hafifçe sallayarak.

Gözlerim bembeyaz oldu. "Penny." Boğuk bir nefes olarak çıktı.

"Biliyor musun, kendi kendime uyguladığım bekarlığın bir özelliği de seksin eğlenceli olduğunu unutmuş olmam. Ve iyi hissettirdiğini de unutmuşum." Kalçaları sallanıyor, tam olarak doğru açı yapıyor ve ellerim kalçalarını sıkıyor. Nefesi kesiliyor, yemyeşil ağız açık kalıyor.

"Bana işleri ağırdan almak istediğini söylemiştin," diye homurdanıyorum, bedenim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak. "Bu hiç de yavaş hissettirmiyor Penny."

"Belki de yanılmışımıdır," diyor nefes nefese. "Belki de sekiz yıldır işleri ağırdan alıyordum ve artık hızlı hareket etme zamanım geldi. Strike... while

demir...sıcaktır."

İç çamaşırımın kumaşına değen çekirdeğini hissedince gözlerimi kapatıyorum. Onun sıcaklığı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor. "Ne diyorsun sen?" Sonunda soruyorum.

Bakışlarımla buluşuyor, iri mavi gözleri berrak. Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. "Hazır olduğumu söylüyorum. Seni istiyorum, Marcus." Bir nefes daha. İhtiyaç dolu klitorisi sikime doğru bir kez daha sallanıyor. "Hemen şimdi."

PENNY

RECKLESS. Dürtüsel. Azgın.

Kendimi tanımlamak için kullanacağımı hiç düşünmediğim üç kelime.

Marcus'a geçmişimi anlattıktan sonra içimde bir şeyler koptu sanki.

Uzun zamandır kendimi tutuyordum. So için korkuyordum.

Lanet olsun. Uzun.

Neden?

Marcus'la aramda her ne oluyorsa, muhtemelen uzun sürmeyecek. Mackenzie'ye göz kulak olmam için bana ihtiyacı kalmadığında ve ben bu atölyeden taşındığımda her şey sona erecek. Bu göğsümde bir acıya neden olsa da, onu bir kenara itiyorum.

Belki bu anı, bu bağlantıyı kullanabilirim. Nikita'yla karşılaşmak yeni benliğime doğru attığım ilk adımdı. Atölyemi buraya taşımayı kabul etmek bir sonraki adımdı. Bonnie'nin partisine gitmek başka bir adımdı.

Marcus'la balkonda buluşmak bilinmeyene doğru bir adımdı.

Sonuçlarından korkuyorum. Canımın yanmasından korkuyorum. Başka bir adamın gücünü ve nüfuzunu beni korkutmak için kullanmasından korkuyorum.

Ama bu korkunun beni kontrol etmesine izin veremem. Artık değil. Hayatımın geri kalanında olmaz.

Yaşanacak o kadar çok şey var ki. Pek çok partiyi, arkadaş ve sevgiliyi kaçırdım. Kendimi uzaklara kapattım çünkü tekrar incinmekten korkuyordum. Takip edilmekten ve taciz edilmekten korktum.

Ama bu... bu farklı. Burada kontrol bende. Kalbimi izole ettiğim sürece, belki bunu yeni bene doğru bir başka adım olarak kullanabilirim.

Marcus'u öpmeyi *seviyorum*. Ona dokunmayı. Ellerinin vücudumda olması, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek. Aleti altımda sertleşti ve onu *arzuluyorum*. Onu içimde hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki, bunu kelimelere dökmekte zorlanıyorum.

Hikayemi yargılamadan dinledi ve Billy'nin yaptıkları için beni suçlamadı. Kızgın ve korumacı görünüyordu. Bu ona bedenimi emanet etmek için iyi bir sebep değil mi? Bu ona kalbimi vermem gerektiği anlamına gelmiyor.

Gencim, sağlıklıyım ve formdayım. Seks yapmak istiyorum. Bu çok mu kötü? Bir kez olsun sorumsuz olamaz mıyım? Çılgınca bir şey yapamaz mıyım?

Kalçalarım ona karşı sallanıyor.

"Penny." Adımı bir anlamı varmış gibi, sanki boğazından zorla koparılmış gibi söylüyor. Parmakları kalçalarımın etine batıyor ve iz bırakıp bırakmayacaklarını merak ediyorum. Umarım bırakırlar. Bunun olduğuna, burada olduğuma, bir adamın bana dokunduğuna ve bundan zevk aldığıma dair kanıtım olsun istiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," dediğimi duyuyorum kalçalarım sarsılırken, zevk alt yarımaya doğru dolanıyor.

Onunla asla çıkmayacağım. Seksi, milyarder CEO, girişimci ve onun köpek gezdiricisiyle mi? Lütfen. Ondan etkilendim, ona aptalca aşık oldum, ama Marcus Walsh ve ben aynı seviyede değiliz.

Ama belki de kendi etrafımda kazdığım bu çukurdan çıkmama yardım edebilir.

Belki onunla yatmak yeni başlangıcımda yeni bir adım olabilir.

Çok yaklaşmasına izin vermediğim sürece güvende olacağım. Kalbimi olabildiğince koruduğum sürece - ama bu kolay olmalı. Marcus Walsh benimle çıkmak istemiyor. Ben bir meraklıyım, uygun biriyim. Kısa bir süreliğine onun boş odasına taşınan kadını.

En iyi şekilde değerlendirebiliriz.

Acı dolu bir ses çıkarıyor, kalçaları altımda sallanıyor. Hareket bana tam isabet ettiğinde nefesim kesiliyor, zevk içimde paramparça oluyor. *Evet*. Ben de bunu istiyorum. Daha fazlasını. Hepsini.

Aramıza uzanarak, iç çamaşırının kumaşı üzerinden uzunluğunu hissediyorum ve avucumu üzerinde gezdiriyorum. Boğuk bir homurtu daha çıkarıyor. Gözleri açılıyor, benimkilerle buluşuyor. Karanlık ve tehlikeliler.

"Emin misin?" diyor ve sesi neredeyse uzaylı gibi geliyor, çok sert. Bu beni bir kademe daha tahrik ediyor. Bunu onun sesine ben yaptım. Ellerim, kalçalarım ve vücudum sesini vahşi bir törpüye dönüştürdü.

Başımı salladım. "Evet."

Sonraki birkaç dakika çok çabuk geçti. Kendini yukarı kaldırıyor, elbisemi de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan elbisem vücutumdan çıkıp odanın diğer ucuna savruluyor ve Marcus'un elleri kaburgalarımı kavıyor. ırılıplaktım. Ağzıyla göğşümü okşuyor ve ben de bu duyguya kapılıp geriye düşüyorum.

Kendimi onun içinde, onun dokunuşunda kaybediyorum. Meme ucumu ısıyor ve yan tarafımı okşuyor. Bir elini kalçama sıkıştırıyor ve kalçalarımı onunkilere sürtüyor, benden boğuk küçük nefesler alıyor.

Sonra sırtüstü yatıyorum. Nasıl oluyor bilmiyorum. Bir an onun kucağındayken, bir an sonra bacaklarımı iki yana açmış yerde yatıyorum. Marcus ceplerine uzanıp cüzdanını ararken elleri titriyor. Göz gezdirdi, sonra küfretti.

"Prezervatifim yok. Senin var mı?" Saçları dağınık. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Gözleri puslu, dudaklarına, göğüslerime, göbeğime inmeden önce bir anlığına benimkilerle buluşuyor.

Bakışları fiziksel bir dokunuş gibi geliyor. Baktığı yerden sıcaklık akıyor ve ben asla durmasını istemiyorum. "Um. Hayır." Küçük bir kahkaha attım. "Prezervatifim yok." Neden prezervatifim olsun ki? Yıllardır seks yapmadım. Hâlâ doğum kontrol hapi kullanmamın tek nedeni hormonal sivilcelerimin olması.

Başım dönüyor. Aletinin dış hatlarını görebiliyorum ve başka bir şey düşünemiyorum. İki yana açılmış bacaklarımın arasında diz çökmüş, ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Elleri üzerimde değilken üşüyorum. Meme uçlarım sert ve ağzı yüzünden ıslak.

Ona ihtiyacım var. Bu arzu içimde bir canavar gibi. Bastırılmış isteklerin, görmezden gelinen dürtülerin sekiz yılı. Elim bacaklarımın arasına kayarak acıyı hafifletmeye alışıyor.

Beynimin uzak bir köşesinde, hareketlerimin yüzşüzlüğünden utanmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bir erkeğin önünde kendime hiç böyle dokunmamıştım. Bunu hiç istemedim. Ama şu anda, biraz rahatlamazsam ölecekmişim gibi hissediyorum. Kendimi boş, ağrılı, muhtaç hissediyorum.

"Tanrım," diye küfrediyor, elleri dizlerimin üzerine düşüyor. Kendime dokunuşumu izlerken gözleri tamamen kararıyor. Kendi eli kıyafetlerinin içine kayıyor ve sikinin sert uzunluğunu dışarı çıkıyor. O büyük yumruğun sert, sarsıntılı hareketlerle şaftında aşağı yukarı hareket ettiğini görünce sert bir nefes alıyorum.

Ben kendim değilim. Ben bir şehvet yaratıcıyım. Sonuçlarına sonra katlanacağım. "Hap kullanıyorum," diyorum ona, sikini giderek daha fazla içine almasını izlerken.

hızlı hareketler. "Lütfen, Marcus."

Keskin bir nefes alıyor, bir eli aşağı kayarak kalçalarımın tepesinde benimkiyle birleşiyor. "Ben temizim," diye homurdanıyor o derin sesiyle. "Yemin ederim." Ben kendime dokunurken parmakları içimde ilerliyor.

Neredeyse parçalanıyordum, bir çığlıkla yerden doğruldum. "Sana inanıyorum." Kalçalarımı yuvarlıyorum. Kontrolümü kaybettim.

"Emin misin?" Gözleri merkezimden ayrılmıyor, ikimizin birlikte zevk almamızı izliyor. Diğer eli duraklıyor, shaftının tabanını sıkarken gözlerini kapatıyor ve kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi derin nefes alıyor.

Bunu ona ben yaptım. Ben yaptım. "Kahretsin, evet, eminim," diye cevap verdim.

Uzun bir nefes verişin ardından ayağa kalkıyor ve pantolonunu hızlı, belirsiz bir hareketle çıkarıyor. Bana doğru geri gelirken dizleri yere çarpıyor, iki eli omuzlarımın üzerine iniyor.

Tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Koy onu," diye emrediyor.

Ben de aramıza uzanıp dediğini yapıyorum. Ve derine ittiğinde, aklımı kaybediyorum.

Gerilmek, istila edilmek, sahiplenilmek çok iyi hissettiriyor. Dudaklarımdan bir inilti kaçarken dizlerimin bağı çözülüyor, ellerim onu daha derine itmek için kalçalarına gidiyor. Yavaş, amansız itişler gerçekliğimin dokusunu yırtıyor.

Unutmuşum.

Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Belki de hiç bilmiyordum. Belki de hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Marcus inliyor, başı boynumun kıvrımına gömülmüş, bir eli aşağı kayarak kalçama doğru devam etmeden önce bir anlığına göğsümü sıkıyor.

Dizimi dirseğine geçiriyor ve sertçe itiyor. Yıldızlar görüyorum.

"Beni içinde hissediyor musun?" Sesi karanlık, dumanlı. "Beni derinde, tam olmam gereken yerde hissediyor musun?"

Başımı salladım.

"Evime külot giymeden geldin. Bütün gün burada çıplak amınla sandalyemin üzerinde oturdun. Değil mi?" Bir sert itiş daha.

Onaylama olabilecek anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum.

"Ama sen ne yaptığını biliyordun. Başından beri bunu istiyordun. Değil mi Penny? Beni içinde istedin. Sikimi istiyordun."

"Evet," diye sızlandım. "Evet, seni istedim."

"Partiden beri. Sikimi düşünüyordun, değil mi? Onu emmek için ölüyordun, içinde hissetmek için ölüyordun. Bunun için açgözlüydün."

Başımı salladım, nefesim kesildi. Bu doğru.

Bir noktada, orgazmım beni ele geçiriyor. Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Nasıl olduğunu da bilmiyorum. Tek bildiğim bu an tarafından, Marcus tarafından tamamen tüketildiğim. Tırnaklarım tenine batıyor ve onun adını haykırırken ağzım açık kalıyor. Ter benim ve onun tenine bulaşıyor. Dudakları öpmek için benimkileri buluyor, ta ki ben alt dudağını ısırana kadar.

Bu bir şey yapıyor gibi görünüyor, içindeki bir şeyi, son bir kısıtlamayı kırıyor. Homurdanıyor, sonra dizlerinin üzerine oturuyor, elleri belime doğru ilerliyor. Elleri neredeyse tüm etrafımı sararak beni yerimde tutuyor. Beni yukarı çekiyor, böylece sırtım kavisleniyor ve yere değen kısımlarım sadece topuklarım, üst omuzlarım ve başım oluyor. Beni orada tutuyor, içime öyle derin ve sert girip çıkıyor ki düşünemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Kendine dokun," diye homurdanıyor, gözleri birleştiğimiz boşlukta. "Tıpkı daha önce olduğu gibi Penny. Ben seni becerirken kendine dokunmanı istiyorum."

Oh, Tanrım. Böyle olacağını bilmeliydim. Acımasız olacağını, beni parçalara ayırıp tekrar bir araya getireceğini bilmeliydim.

Onu dinlemekten başka ne yapabilirim ki? Vücudum kavisli ve onun kontrolündeyken, elleri hala belimde kenetlenmişken, bir elimi bacaklarımın arasına uzatıp diğerini göğsümle oynamak için kullanıyorum. Tüm çekingenliği bırakıyorum. Beni korkutan her şeyi unutuyorum. Yılların kısıtlaması ve korkusu, Marcus'un içimde yarattığı arzu tarafından yok ediliyor. Onun boş odasının zeminindeki bu andan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Benden bir an sonra serbest kalıyor. Hissediyorum, içimin derinliklerinde. İçime başka bir saf arzu şimşeği gönderiyor. İkimiz de haykırıyoruz, vücutlarımız bükülüyor, eğiliyor, çöküyor. Nefesimi tutmam, kendime gelmem uzun, çok uzun zaman alıyor.

Marcus bir kolunu yüzüne atarak üzerimden yuvarlanıyor. Nefes veriyor. "Kahretsin Penny," diye fısıldıyor.

"Nnghhfff," diye cevap veriyorum, vücudum hâlâ seğiriyor.

Zaman durdu. Yerde yatıyorum, çıılçıplak, tamamen sikilmiş, nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Marcus bir dirseğinin üzerine çıkıp saçlarımı alnımdan fırçaladığında nihayet kendime geliyorum. Gözleri her zamanki çarpıcı yeşil tonuna dönmüştü ve yüzü hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu.

"Hey," diyor.

"Merhaba." Kalbim sıkışıyor. Şimdi şehvetin sisi dağılmaya başladığına göre, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Böyle çok güzel, kaşlarını çatmadığı zamanlar. Bir parmağımı alıp kaşlarını okşuyorum.

Onun gibi bir adam neden benim gibi bir kadını istesin ki? Benimle işinin bittiğine karar verdiğinde, bu canını yakacak. Hem de çok.

Ama belki... Belki buna değer. Ne de olsa yıllar sonra ilk kez seks yaptım ve bayıldım. Güzelce ağrımış hissediyorum. Doymuş. Bu bittiğinde, zedelenmiş duygularla uğraşmak, kendi kendime dayattığım münzevi hayatımdan çıkmam için ödenmesi gereken adil bir bedel olabilir.

Belki ondan kurtulduğumda hayatı dolu dolu yaşayabilirim.

Ya da belki beni bir kenara atacak ve ben daha önce olduğumdan daha fazla kırılmış olacağım.

Odanın sessizliğinde bana "Seni dışarı çıkarmak istiyorum" dedi.

Göz kırptım. İşle ilgili bir şeyler söylemesini, gitmek zorunda olduğunu söylemesini bekliyordum. Geri çekilmesini ve beni kullanılmış ve atılmış hissettirmesini bekliyordum. "Beni dışarı mı çıkaracaksın?"

Başını sallıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Randevu gibi mi?"

Gözlerinde bir parıltı, elini saçlarımda bir kez daha gezdirdi. "Bir randevu gibi."

"Oh." Göz kırpıyorum.

Marcus kaşlarını çatar. "Bu bir hayır mı?"

"Ne? Hayır. Hayır. Hayır, hayır değil. Sadece düşündüm ki..." Başımı sallıyorum ve gergin bir homurtu çıkardığımı duyuyorum. "Hayır, sadece düşünmedim..."

"Seni dışarı çıkarmak isteyeceğimi düşünmedin mi?"

Isı boynuma ve yanaklarıma doğru yükseliyor. "Bilmiyorum. Bunun bir tür... tek seferlik bir durum olduğunu düşündüm."

Başında küçük bir hareket var, neredeyse irkilmiş gibi.

"Neden *benimle* çıkmak istiyorsun ki?" Bakışlarımı onunkilerden kaydırıyorum. Onunla aramdaki mesafeyi korumam çok önemli. Neredeyse on yıldır yattığım ilk erkek olabilir ve bu onu özel kılıyor. Ama bu *benim onun* için özel *olduğum* anlamına gelmiyor.

Eğer bu iş bittiğinde kendimi toparlayacaksam, sağlam bir zeminde kalmaya çalışmalıyım.

Marcus alçak sesle gürlüyor. "Neden seninle çıkmak istemeyeyim ki?"

Bu ağzımın kapanmasına neden oluyor ve Marcus eğilip onu öpüyor. Sonra ağzı göğsüme doğru hareket etti ve birkaç dakikasını öpüşerek geçirdi.

O da var. Düşünceler yine aklımdan kaçıyor.

Ben daha fazla dikkatimi dağıtamadan ayağa fırlıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. "Gitmem gerekiyor. Yarın gece boş musun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Tabii."

Yıkıcı bir gülümseme. Bir kol belime dolandı, beni **k e n d i n e** çekti. Bir öpücük daha.

Beni bıraktığında, neredeyse düşüyordum.

Pantolonunu kapıyor ve hızlı bir hareketle giyiyor, ayakkabılarını almadan önce hala giydiği gömleğini içine sokuyor. Sarsıntılı hareketlerle onu takip ediyorum ve giyiniyorum. Elbisemi omuzlarıma geçirdikten sonra yanıma gelip alnımdan öpmeden önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni yedide alırım. Güzel bir şeyler giy."

PENNY

Bir ıglık attım ve yatak odamın zeminindeki giysi yığınınını tekmeledim. "Güzel bir şey mi?" "Güzel bir şey" de ne demek? Bu da ne *demek* oluyor?"

Nikita kafasına bir yastık geçirir ve içine doğru gülmeye başlar.

"Kesin şunu." Parmağımı ona doğru itiyorum. "Kes şunu."

Yastığı kaldırıyor ve yüzüme gülüyor.

"Sen kız arkadaşlar tarihindeki en kötü kız arkadaşsın," diye ilan ediyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Zil çalıyor, ben de cevap vermek için ön kapıya doğru yürüyorum. "Evet?"

"Ben Bonnie," diyor hoparlörden. "Beni içeri alın. Şarabım ve aksesuarlarım var."

Ona vızıldıyorum ve Nikita'nın dolaplarımı karıştırdığını görmek için dönüyorum.

"Şarap bardakları lavabonun üstünde," diye *homurdanıyorum* ve alçak bir *of sesiyle* koltuğuma düşüyorum. Dramatik bir sinir yumağı gibi kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Dışarıdaki koridorda yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtısını ya da kapının açıldığını ve en yeni iki arkadaşımın birbirlerini selamladığını duyduğumda hareket etmiyorum.

Biri elimi tutup bir şarap kadehine sarana kadar kıpırdamıyorum.

Bonnie ince, altın rengi bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Umutsuzluk aşamasına girdiğimizi görüyorum."

"Bir milyarderle çıkarken giyecek hiçbir şeyim yok," diyorum burnumu şarap kadehime gömerek. Çok lezzetli, tabii ki öyle. Bonnie'nin muhtemelen şarap tadımı konusunda dereceleri olan havalı arkadaşları vardır. Ya da her neyse. Milyarderlerle çıkacağı randevular için milyonlarca kıyafeti vardır.

güzel bir şeyler giymesi gerekiyordu. O zaman boyundan büyük işlere kalkışmazdı. Dün yaşadığı, vücudunu paramparça eden seksin etkisinden hala kurtulamamış olacaktı.

"Onunla ne yapacaksın?" Bonnie yanıma oturuyor ve önce Nikita'ya, sonra da bana bakıyor.

"Biliyorsam ne olayım. Sadece 'güzel bir şeyler giymem' gerekiyor." Sesim aşırı yorgun, huysuz bir çocuk gibi çıkıyor.

Bonnie mırıldanıyor. "Bu çok spesifik değil. Seçeneklerimiz neler?"

"Hiçbir şey." Öfkelendim. "Seçenek yok. Giyecek hiçbir şeyim yok."

Nikita yine gülmeye başladı. Lanet olsun ona. "Seni özledim Penny," diyor sevgiyle.

Ve *buna* nasıl kızgın kalabilirim? Ben de onu özledim. Pislik. Önemsediğimi göstermek için ona ters ters baktım.

Telefonum çalıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Bu o mu?" Bonnie gözlerini kocaman açarak soruyor.

Telefonumu odanın köşesindeki şarj aletinden alıp küçük, pikseli ekranına bakıyorum. "Ben Brian," diye cevap veriyorum. Telefon çalmaya devam ederken küçük tırnağımı ağzıma sokup çiğnemeye başlıyorum. İki kadına bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Cevap vermesem kötü mü olur?"

Birbirlerine bakıyorlar ve Nikki omzunu silkiyor. "Meşgulsün," diye belirtiyor.

Bonnie başını sallar. "Onu yarın arayabilirsin."

"Ya işle ilgiliyse?" Bakışlarımın elimdeki yontulmuş, ezik kapaklı telefona kaymasına izin vererek soruyorum.

Bonnie bilgece, "Bu gece size söyleyebileceği, işinizi çökertecek ve yarın halledilemeyecek hiçbir şey yok," diyor.

Dudaklarımı yana kıvrıp içimi çekiyorum ve telefonumu yere bırakıyorum. Brian'ı bu şekilde görmezden gelmek beni korkunç derecede suçlu hissettiriyor. Uzun zamandır benim tek arkadaşımdı. O benim iş ortağım. Onun aramalarını cevapsız bırakmamalıydım.

Ama Bonnie'nin partisinden sonra nasıl ayrıldığımızı düşününce, şu anda onunla konuşmak istediğimden emin değilim. Bu gece Marcus'la çıkacağımı öğrenirse nasıl tepki verir? Gerçekten başka bir kutsal öğütle uğraşmak istiyor muyum?

"Pekâlâ," diyor Bonnie, şarap kadehini ciddiymiş gibi yere bırakarak. "Marcus'u birkaç yıldır tanıyorum ve bana pek

sizi aşırı süslü bir yere götürecek bir adam olarak görüyorum. O öyle bir adam değil."

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Tamam..."

"Ne demek istiyorsun?" Nikita uzun bacak bacak üstüne atıp koltuğuma otururken arkasına yaslanarak soruyor. Yaklaşık on yıl önce ortak dairemizdeki benzer bir koltukta aynı şekilde oturduğunu hatırlıyorum ve kötü ruh halimin bir kısmı azalıyor.

"Şey," diye yanıtlıyor Bonnie, "Marcus bir tür karanlık at. Emil ve Dani bebeklerini doğurduktan sonra, Emil'in iki çocuğu da dahil olmak üzere beş kişilik aileye Disney World'e bir gezi ısmarladı. Bir şekilde bazı oyuncakların iç işleyişini gösteren bir tur ayarlamıştı. Dani tüm bu mühendislik işlerinin çok havalı olduğunu düşündü." Başını sallıyor. "Gerçekten beni aşıyordu ama Emil ve Dani bu tür teknik şeylere meraklılar. Araba motorları yüzünden birbirlerine aşık oldular. Ve çocuklar çok şey öğrendi. Bana bu tür bir sahne arkası erişimini nasıl elde ettiğini sormayın. Hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çattım. "Peki bu gece için ne anlama geliyor?"

Bonnie'nin gözleri parlarken dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu onun *düşünceli* olacağı anlamına geliyor."

Midem bir takla atıyor, bir dönüyor ve inişe geçiyor. Bir elimi göbeğimin üzerine koyuyorum. "Bu her nasılsa daha kötü."

Nikita güler. "Oh, hadi ama, Penny. Zavallı sen! Amını yalamayı seven yakışıklı, düşünceli bir milyarderle çıkmak zorundasın. Zor olmalı."

Yüzüm patlıyor. Ya da en azından, bir saniyeden diğerine ne kadar ısındığı için böyle hissettiriyor. "Nikki," diye azarlıyorum.

"Gel hadi." Ayağa kalkıyor. "Elbiseleri seviyorsun. Kıyafet yığınının arasında sana çok yakışacak pileli ipek bir midi etek gördüm."

Bonnie şarabını tazelerken, "Ayrıca kolay erişim sağlar," diye ekliyor.

İkisine de ters ters bakıyorum. "Ne için kolay erişim?"

İki kadın bakışlırlar, sonra kıkırdamaya başlarlar. Nikki göz kırptıyor. "Biliyor musun Penny?"

TELEFONUM çaldığında ve küçük ekranda Marcus'un adı görüldüğünde, giyinmiş, makyajımı yapmış ve bir kadeh şarabın dörtte üçünü içmişim - sinirlerimi yatıştırmaya yetecek kadar, sarhoş hissetmeme yetecek kadar değil. Nikki

ve Bonnie beni gururlu büyükanneler gibi uğurladılar, ben ön tarafa doğru giderken apartmanın arka kapısından gizlice çıktılar. Üzerimde tam baldırımın ortasına denk gelen ipek midi eteğim var. Siyah olduğu için siyah botlar ve şeffaf taytlarla eşleştirdim. Nikita taytın kolay erişilebilir olmamasından yakındı ama ona Kasım ayında olduğumuzu ve cinsel tatmin uğruna kıcımlı dondurmak istemediğimi hatırlattım.

Üstümde malakit yeşili, daldırma yakalı bir kaşkorse ve kendi yaptığım bir blazer ceket var. Siyah-beyaz balıksırtı desenli ve tam kalçama oturuyor. Terzilik becerilerim inanılmaz değil ama bu blazer ceket üzerime tam oturdu ve bununla gurur duyuyorum.

Kıyafetimin Marcus'un rezerve etmiş olabileceği şık bir restorana girmemi sağlayacak kadar şık, "düşünceli" bir yere gittiğimizde ise dikkat çekmeyecek kadar rahat olmasını umuyorum. Kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyorum ve tek yaptığım giyinmek.

"Penny," diyor Marcus, bekleyen arabanın yanında dururken. Beni içine çekerken gözleri kısık ve karanlık ve ben daha ne olduğunu anlamadan kolları bana dolanıyor ve beni öpüyor.

Bu nasıl oldu? Birkaç gün önce, Marcus'u evimin önünde öpeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Geri çekiliyor. "Çok güzel görünüyorsun." Parmağı ceketimin yakasında, üstümün yakasında geziniyor. Teni benimkine karşı sıcak, uyuşturucu gibi.

Kıyafetine hızlıca bir göz attım. Koyu renk kot pantolon, lacivert kaşmir kazak ve siyah bir palto. Çok şık değil. Belki benim kıyafetim iyi olur.

"Sen de fena değilsin," diye cevap veriyorum. Gülümsüyor, sonra beni arabaya götürüyor. Arka koltuğa kayıyorum ve kalbim pır pır ederek kendimi arabaya atıyorum.

Biriyle çıkıyorum. Yıllardır biriyle çıkmamıştım! Nasıl davranmalıyım? Ne söyleyeceğim? Ellerimle ne yapacağım?

Derin nefes al Penny. Yanında oturan adamın boş yatak odasının zemininde beynini dağıttığı gerçeğini düşünmemeye çalış.

"Nereye gidiyoruz?" Yola çıktığımızda soruyorum, sesim sadece biraz cızırtılı çıkıyor.

Marcus sadece gülümser. "Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim," diye yalan söylüyorum. Kalbim ters takla atıyor.

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sana inanmıyorum."

Bunun üzerine dilimi çıkarıyorum, çünkü ben yetişkin, sofistike bir kadınlm. Marcus karşılık olarak gülüyor, bu da tenimin her yerinde lezzetli, karıncalı bir ısı patlamasına neden oluyor.

Uzanıp nemli ellerimden birini tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Bir şekilde normal hissettiriyor, bu da zihnimi binlerce farklı yöne koşturuyor.

Sonsuza kadar, göz açıp kapayıncaya kadar Midtown'ın kalbine doğru yol alıyoruz. Garment District.

Will arabadan atlayıp kapıyı açıyor ve Marcus'la benim arka koltuktan çıkmanızı sağlıyor. Marcus elini belime koyuyor ve beni yüksek, taş bir binanın ön kapısına götürüyor. Soğuk akşamın solan ışığında bina, kenarları biraz kaba olsa da görkemli ve heybetli görünüyor. Art Deco detaylarla binanın ön tarafına yerleştirilmiş kare, geometrik sütunlarla yaklaşık yüz yıl önceki altın çağında çok güzel olmalıydı.

"Buradan," diyor Marcus ve beni bir dizi döner cam kapıya götürüyor. Yankılanan taş zeminlere giriyoruz ve bir dizi asansöre doğru yürüyoruz. İçeri girdikten sonra Marcus on yedinci katın düğmesine basıyor, sonra yanımda duruyor, eli hâlâ sırtımda.

Ona bu kadar yakın olmak aynı anda hem rahat hem de stresli. Kıyafetlerini yırtıp atmak ve dün kaldığımız yerden devam etmek istiyorum ama aynı zamanda bunun ne kadar yeni ve rahatsız edici olduğunu haykırarak kaçmak istiyorum. Bir erkekle -patronumla- küçük bir alandayım ve normalde hissettiğim paniğin hiçbirini hissetmiyorum. Kendimi korumam gerekirdi. Mesafemi korumalıyım.

Ama bağımlılık yapıyor, bu rahatlık hissi, güvenlik, yasadışı heyecan. Sırtımdaki elinin hissi. Asansörün küçük alanında kolonyasının kokusu. Dudaklarının tadı damağımda.

Daha fazlasını istiyorum.

Kapılar açılıyor ve diğer tarafta uzun boylu bir adam bizi karşılıyor. Siyah balıkçı yaka bir kazak ve küçük yuvarlak gözlükler takıyor ve kel poposu yukarıdaki floresan ışıkları altında parlıyor.

"Marcus," diyor gülümseyerek. "Hoş geldiniz. Sen de Penny olmalısın. Benim adım Raphael. İçeri gel."

Kumaş ve dikişle dolu bir harikalar diyarına adım atıyorum. Odanın ortasında geniş masalar kurulmuş, bir ucunda dikiş makineleri var. Odanın öbür ucunda çeşitli soyunma hallerinde mankenler var; önlükler, pantolonlar ve güzel dökümlü giysiler yaratılma sürecinde.

Sonra jeton düşüyor. "Sen Raphael Garcia'sın," diyorum, gözleri kilerden çıkan ödül poşetini gören Bear'ınki kadar kocaman.

Raphael gülümser. "Tek ve biricik, güzelim. İçeri gelsene. Marcus senin de bir tasarımcı olduğunu söyledi."

Neredeyse boğuluyordum. *İnsan modasının gerçek* bir tasarımcısına benim bir giysi tasarımcısı olduğumu söyledi. Adam aklını kaçırmış olmalı. Marcus'a ters ters bakmak için başımı çeviriyorum ama yüzü ifadesiz.

Bakışlarımla buluşuyor ve göz kırptığını gördüğüme yemin edebilirim. Raphael'i mekâna kadar takip etmemi sağlamak için elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor.

"Bu binaya bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce taşındık," diyor bize. "Garment District'in bu tarihi bana ilham veriyor. Burada olmak, geçmişten gelen pek çok tekstil üreticisiyle aynı mekanda olduğumuzu bilmek, yaratmama yardımcı oluyor." Raphael mankenlerden birine doğru yürüyor ve bir pili açarak bir santim kadar yeniden ayarlıyor. Kolunu etrafta dolaştırıyor. "Burası tasarımları hayata geçirdiğimiz yer, ama içimden bir ses yan odayla daha çok ilgileneceğini söylüyor." Raphael bana gülümsüyor. "Tekstiller."

Bir rüyaya giriyoruz. Artık En Çok Kumaşla Ölen Kazanır yarışmasında lider değilim ve umurunda bile değil. Rulolar, yığınlar ve yığınlar göz alabildiğine dört bir yanımı sarıyor. Baskılar ve desenler, payetler, metalikler, parçalar ve örnekler.

Sert bir nefes çekiyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Vay canına."

"Marcus kendi baskınızı tasarlamakla ilgilenebileceğinizi söyledi," diyerek beni odanın en ucundaki bilgisayara yönlendirdi. "Burada baskılarımız ve renklerimizle tanınıyoruz, bu yüzden fikirleri elle çizebilmek ve burada, stüdyoda hayata geçirebilmek önemli hale geldi." Bilgisayarı canlandırmak için bir fareyi oynatıyor. "Marcus bana sizin de benzer bir tasarım felsefeniz olduğunu söyledi."

"Hımm," diyorum, evet, *köpek kıyafetleri* için baskılardan, desenlerden ve renklerden hoşlandığımı itiraf etmeli miyim diye düşünerek.

Marcus'u öldüreceğim. Bu hayatımın en utanç verici anı.

Ama bir şey söylemezsem daha kötü olacak. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve makinesinde özel bir kumaş tasarlamama izin vermeyi teklif eden dünyaca ünlü moda tasarımcısıyla yüzleşiyorum. "Bay Garcia, Marcus'un size ne kadarını anlattığından emin değilim ama ben aslında bir moda tasarımcısı değilim. Ben..." Boğazımı temizliyorum.

"Görüyorsunuz, kıyafet tasarlıyorum, ama onlar..." *Gah! Neden bu kadar zor?* Derin bir nefes alıyorum. "Köpek kıyafetleri yapıyorum," diye geveliyorum sonunda.

Raphael donakalır, kalın kaşları birbirine yaklaşır. Başını eğdiğinde ışık başının üzerinde parlıyor. "Köpek... kıyafetleri?"

Başımı salladım. "Mm-hmm." Gülümsüyorum ve bunun biraz dengesiz görünebileceğini düşünüyorum. "Köpekler için kıyafetler. Özel kıyafetler ve bazı kostümler de var ama çoğunlukla papyonlar, yağmurluklar ve kazaklar."

"Köpek kıyafetleri," diye tekrarlıyor Raphael, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Marcus'a bakarak.

O kadar kızarıyorum ki başım dönüyor. "Bilgisayarını kullanmam gerektiğinden emin değilim. Bu... Ben... Ben bir tasarımcı değilim. Senin gibi değilim. Ve bilgisayarlar ve ben pek uyuşmuyoruz."

Marcus yanıma kayıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Al, Raph," dedi. "Bak."

Raphael telefonu alır ve parmağını ekranda gezdirmeye başlar. Yerin açılıp beni yutmasını istiyorum.

Düşünceli mi? Marcus'un *düşünceli* olması mı gerekiyor? Bu hayatımın en korkunç ve utanç verici anı. Disney World araçlarının iç işleyişi hakkında bitmek bilmeyen bir mühendislik dersini *buna* tercih ederdim.

"Vay canına," diyor Raphael kaşlarını çatarak, sonra gülmeye başlıyor. "Bu harika. Hem de bu yılın modasına uygun." Birkaç hafta önce bir hevesle yaptığım köpek smokinini göstermek için telefonu çeviriyor. "Geniş yakalı. Çok iyi."

Bana gülüyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Zamanınızı harcadığım için özür dilerim Bay Garcia. Bana atölyenizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Çok güzel bir yer. Ve kumaş koleksiyonunuzu çok kıskanıyorum." Marcus'a döndüm. "Hadi gidelim."

Raphael telefonu Marcus'a geri verirken, "Ama henüz bir baskı yapmadın," diyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Özel bir kumaş yapmak istemedin mi? Anladığım kadarıyla çok yeteneklisin." Gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor. "O ceket sen yaptın, değil mi?"

Nefesim kesiliyor. Başımı sallıyorum.

Tam o sırada odanın köşesinden küçük bir köpek koşarak geliyor. Odanın bir köşesindeki köpek yatağını fark etmemiştim ama şimdi Raphael Garcia'nın kendi kumaşlarından biriyle döşenmiş olduğunu görüyorum. Tasarımcı eğilip cılız İtalyan tazısını kucağına alıyor ve köpeğin başını öpüyor.

"Ne düşünüyorsun, Bert? Bir sonraki gösterimizde giymek için yeni bir kıyafet ister misin? Penny'nin senin için bir şeyler tasarlamasını ister misin?"

Ho...lee...kahretsin. Raphael Garcia bu konuda ciddi değil... Değil mi? Bert esniyor, Raphael'in yüzüne karşı burnunu çekerken kuyruğunu sallıyor.

Raphael güler. "Evet, öyle." Bana bakıyor. "Peki, gel bakalım. Sana yazılımın nasıl çalıştığını göstereceğim. Ne bulacağını merak ediyorum."

Marcus'un eli sırtımdan yukarı kayarak omzumda duruyor. "Ne düşünüyorsun Penny?" Dudakları hareketsiz olsa da gözleri gülümsüyor.

"Gnnfff," diye cevap veriyorum.

"Harika olacaksın." Bu kez dudakları da gülümsüyor.

Ben de başımı salladım, bilgisayarın başına oturdum ve ilk özel kumaşımı, tam burada, New York City Konfeksiyon Bölgesi'nde, gerçek bir moda tasarımcısının gözetiminde tasarladım.

Ve sanırım Marcus Walsh'a sıırıslıkam aşık oldum, çatıdan çığlık atıyorum, bu aşktan asla geri dönmeyeceğim.

MARCUS

PENNY bilgisayara tıklarken yanakları kızarıyor ve kıpkırmızı oluyor, makine her ses çıkardığında zıplıyor. O kadar tatlı ki. Ona bakmadan duramıyorum. Artık onun sevimliliğinden nefret etmiyorum. Bu bir yalandı zaten. Onun bu kadar sevimli olmasını hep sevmişimdir.

Raphael tabii ki ona aşık. Bir sandalye çekmiş ve aralıklı olarak bilgisayarda çalışmasına yardım ediyor, köpeğini öpüyor ve yarattıklarını görmek için çevrimiçi mağazasında geziniyor.

"Daha küçük baskılar köpekler için daha iyi sonuç veriyor," diyor Raph'a, "çünkü çalışacak daha az alanınız var. Bir St. Bernard ya da Danua gibi bir köpeği giydirmedığınız sürece, daha büyük ölçekli baskılar kaybolmaya meyillidir."

"Mm," diyor tasarımcı başını sallayarak. Ekranda bir şeyi işaret ediyor ve Penny bir değişiklik yapıyor. Uzanıp Bert'in kafasına küçük bir çizik atıyor ve köpek sürünerek ön patilerini ve kafasını Penny'nin kalçalarına yaslıyor.

Göğsümde alışık olmadığım bir his var; kıvrılan, zıplayan bir sıcaklık. Penny'nin bilgisayarda bir şeyi çözmeye çalışırken burnunda oluşan kırıksıklığa ve ardından gelen muzaffer gülümsemeye her baktığımda, kendimi dünyanın harikalarından birini görmüş gibi hissediyorum. Yanakları kızarmış, çilleri sayısız ve ben umursamayacak kadar bitmiş durumdayım.

Telefonum cebimde bininci kez çalışıyor. Muhtemelen iş içindir. Kontrol etmek istemedim çünkü Penny'nin güldüğünü, yaratıcılığını görmek hoşuma gidiyordu. Ama telefonu çıkarıyorum, bu gece benimle iletişime geçilmeyeceğini söylediğimde beni rahatsız ettiği için Todd'un kulağını çekmeye hazırım.

Ama Todd ya da iş yerinden biri değil. Annem.

Ve üç dakika içinde beni on iki kez aradı. Birkaç adım geri atıp telefonu kulağıma götürdüm. "Anne? Sorun ne?"

"Sonunda," diye ağlıyor. "Marcus, mutfak lavabosunda bir sorun var. Her yere püskürtüyor!"

Penny'ye bakıyorum. "Tesisatçı çağırdın mı?"

"Elbette bir tesisatçı çağırdım! Kimse buraya zamanında gelemmez. Tüm binanın suyunu kesmek zorunda kaldık. Şimdi komşular kapımı çalıyor, çünkü akşam yemeği, duş ve çamaşır için suya ihtiyaçları var." Arka plandan bir çığlık geliyor ve annem başını kaldırıp bağıyor: "*Anna! Kesin şunu! Kardeşini rahat bırak.*" Sonra sesi tekrar yükseliyor: "Tesisatçıları tanıyorsun, değil mi? Birini çağırabilir misin? *Oliver, hayır. İkiniz de. Üçe kadar sayacağım!* Marcus? Orada mısın?"

"Birkaç arama yapacağım."

Bir çarpışma oldu. Annem alçak sesle bir küfür savuruyor, sonra arka plandaki çocuklara tekrar bağıyor. "Kendimi kaybediyorum, Marcus. Ollie birkaç saat daha dönmeyecek ve çocuklar çıldırıyor. Buraya gelebilir misin? Yardıma ihtiyacım var. Oh, hayır, hayır, hayır... Su! Yine püskürtüyor! Biri tekrar açmış."

Hat kesiliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını sıkıyorum. Akşam için her şeyi planlamıştım. Raphael'in atölyesini gezdikten ve Penny'ye bir kumaş tasarlattıktan sonra onu yemeğe çıkaracak, ardından gece yarısı Metropolitan Sanat Müzesi'ne gidip en yeni Kostüm Enstitüsü koleksiyonunu inceleyecektim.

Planlarım arasında annemi yaramazlık yapan torunlarının dehşetinden ve acil bir su tesisatı sorunundan kurtarmak *yoktu*.

Keşke annemin idare edebildiğini söyleyebilseydim. O bir Süper Kadın, ama sesindeki gerginliği, panik halini duyabiliyordum.

Ona bakması gereken kişi benim. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Bu aileyi ayakta tutan benim, hayatımızı zorlaştırmaya çalışan her şeye karşı son savunma hattı benim.

Çalışanımla randevuya çıkmak yerine orada olmalıydım. Ne düşünüyordum ki? İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Bu yüzden kadınlarla ilişkiye girmiyorum. Zaten başımda yeterince dert var. Bir kişiye daha destek olamam, çünkü arkamı her döndüğümde söndürmem gereken bir yangın var.

Hayatımın henüz keşfedilmemiş bir alanında. Bir kadınla da ilgilenecek zamanım, enerjim ya da zihinsel bant genişliğim yok.

Ayrıca, Penny en büyük öncelik olmayı talep etmeye başladığında ne olacak? Kendini benimle ailem arasına sokmaya başladığında ne olacak? Olması gereken bu değil mi? Onu ilk sıraya koyacağım, ailemi görmezden geleceğim ve sonra her şey boka saracak, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Ben neden *bahsediyorum* ki? Penny benim kız arkadaşım değil. Bir kere seviştik. Birkaç kez öpüştük. Onu dışarı çıkarmamın sebebi yersiz bir zorunluluk duygusuydu, çünkü bana sıradan seks yapabilecek bir kız gibi gelmiyordu. Ben yediği kaba pisleyen bir pisliğim, bu yüzden onu bir randevuya çıkararak hasar kontrolü yapmaya çalışıyordum. Hepsi bu.

Evet, doğru. Kendine bunu söylemeye devam et, dostum.

Todd'un numarasını buldum. Telefonu kulağıma götürmeden önce küçük bir el omzuma dokunuyor. Döndüğümde Penny'nin büyük, mavi gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Tekrar telefonuma bakıyorum ve gergin bir çeneyle konuşuyorum. "Annemin bazı tesisat sorunları var. Todd'u arayıp birini göndermesini isteyeceğim. Birkaç yeğenime bakıyor ve çok bunalmış görünüyor." Sesim gergin ve Penny'nin gözlerine bakamıyorum.

İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Her zaman bana ihtiyacı olan biri var. Penny muhtemelen bu kesintiye kızacak. Kendisine öncelik vermediğim için bir pislik olduğumu düşünecek - çünkü kadınlar böyle durumlarda hep böyle tepki verirler. Aileme yakın olduğum için bana deliymişim gibi bakarlar. Bana önlük iplerini kesmem gerektiğini söylüyorlar ama anlamadıkları şey ailemin benim *her şeyim* olduğu. Annemin benden başka güvenecek kimsesi yok. Erkek ve kız kardeşlerim, yeğenlerim benim yardımım olmadan yaşam mücadelesi veriyor olacaklar. Bunun olmasına izin verirsem ne tür bir pislik olurum? Hepsi ne için? Bir kadının bacakları arasındaki o sıcaklık ve haz için mi? Lütfen.

Penny masadan çantasını alır. "Oraya gidip iyi olduğundan emin olmak ister misin?"

Başımı salladım. "Sorun değil. Todd'u arayıp tesisatçıyı ayarlayacağım."

"Tamam," diyor Penny. Bana nazikçe gülümsüyor. "Raphael parmak izimin yarın alınmaya hazır olacağını söyledi ve eğer sen

ailenizle görüşmeniz gerekiyor. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yumuşak bir şekilde konuşmasına rağmen sözleri beni çok etkiledi. En son ne zaman birinin bana yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunu hatırlamıyorum. En son ne zaman bir başkasının bana yaslanması yerine benim ona yaslandığımı hatırlamıyorum. Bir an için nutkum tutuldu.

Penny kolumu sıktı. "Git anneni gör. Yakınlarda bir metro istasyonu var, yani beni bir yere bırakmana bile gerek yok." Gülümsemesi parlak, göz kamaştırıcı. "Bu gece inanılmaz güzel bir şey yaptım, yani tam bir fiyasko değildi. Birlikte fazla vakit geçirememiş olsak da."

Dünyam kendi ekseninde dönüyor ve anlam ifade eden tek şey Penny'nin dudaklarındaki gülümseme oluyor. Göğsüm o kadar ağrıyor ki konuşmakta zorlanıyorum ama başımı sallamayı başarıyorum. Sonra kelimeler ağzımdan yuvarlanıyor, kalbimin keşfetmeye korktuğum bir yerinden geliyor. "Seni eve bırakmak istemiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

PENNY

İlk randevulara göre bu oldukça iyi başladı. Gerçek bir moda tasarımcısının mahremini keşfetmek mi? İnanılmaz.

Raphael Garcia yanımda otururken özel bir baskı tasarlamak mı? İnanılır gibi değil.

Ama-

Marcus'un annesiyle tanışmak mı? *Dehşet verici.*

Bu sekiz yıldan uzun süredir çıktığım ilk randevu. İlk kez Brian dışında bir erkeğin yanında kendimi rahat hissediyorum. Bırakın her şeyi yapmayı, *öpüştüğüm* ilk erkek.

Ama ebeveynlerle tanışmak bambaşka bir stres evreni. Washington Heights'a doğru yol alırken ellerimi kucağımda sıkıyorum, ta ki Marcus uzanıp ellerimden birini tekrar avucunun içine alana kadar. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp teker teker öpüyor.

Beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Marcus ise neredeyse teslim olmuş gibi görünüyor. Ya da şoka girmiş. Ya da sersemlemiş.

"Marcus, ya benden nefret ederse?" "Senden nefret etmeyecek."

"Başından beri planın bu muydu? Beni havalı bir moda tasarımcısıyla yağla, sonra da *bam!* Annenle tanışmaya git."

"Planım seni yemeğe çıkarmak, sonra da gece yarısı Met'in Kostüm Enstitüsü sergisine özel bir tura gitmekti. Yeğenlerim terör estirirken annemin mutfak lavabosunu tamir etmek kesinlikle planımda yoktu." Sesi alaycı ve eğlenceli.

"Oh." Ben de öyle dedim. "Akşam yemeği ve Met kulağa hoş geliyor. Bunu nasıl bu kadar çabuk organize ettin?"

Bana o kırışık gözlü gülümsemesini veriyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Benim de kendi yöntemlerim var."

"Yine de," diyorum, koltuğumda geriye yaslanarak, "şu anda bana her şeyi söyleyebilirsin. Bir uzay gemisinde bir iki dakikalığına yörüngeye çıkmak için yer ayırttığını söyleyebilirsin ve ben de sana yanıldığını kanıtlayamam."

"Annemi kontrol ettikten sonra, vaktimiz varsa, Met'e gideceğiz. Uzay gemisi ikinci randevumuz için hazırlanıyor."

İkinci bir randevu istiyor! Eek!

Dudaklarım seğiriyor. "Peki." Elim hâlâ onun elinin içinde ve çıkarmak istemiyorum. Ona bakmak için dönüyorum, araba sürerken sokak lambalarının onu değişen ışık ve gölgelerde bırakmasını izliyorum. "Peki ya Marcus?"

"Mm?"

"Teşekkür ederim. Raphael'in atölyesinde çok eğlendim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Tek yaptığı karşılık olarak elimi sıkmak.

Yolculuğun geri kalanında, bunun çok mu hızlı gittiğini merak ediyorum. Birkaç hafta içinde güvenli, düzenli küçük hayatım alt üst oldu. Yani, burada oturmuş vücudum uğulduyor, milyarder patronumun kucağına tırmanmak istiyorum. Aklıma gelen her türlü edepsizliği yapmak istiyorum ve sonra ona sokulup göğsünde uyuyakalmak istiyorum. Ben! Bir daha asla bir erkeğe yaklaşmamaya yemin eden neredeyse aseksüel yaratık. Onunla *el ele tutuşuyorum*. Annesiyle tanışıyorum.

Çok hızlı, değil mi? Canım yanacak. Boşlukta yuvarlanıyorum, ne zaman ıslak bir sıçramayla yere çarpacağımı bilmiyorum.

Marcus bazukayla savunmamda bir delik açtı ve ben ona verdiği hasar için teşekkür ediyor, daha fazlasını istiyorum. Benden sıkıldığında ne olacak? Mackenzie'ye bakmam için artık bana ihtiyacı kalmadığında ve küçük atölyemi onun boş odasından taşıdığında ne olacak?

Marcus benim için hayatımı değiştiren bir deneyim. Kalbime çarpıyor ve beni hayata döndürüyor.

Ama onun için, ben neyim? Haftanın lezzeti mi? Bir merak mı? Kaşıyıp sonra unutacağı bir kaşıntı mı? Uygun bir kış parçası mı?

Kendimi acı dolu bir dünyaya açıyorum. Ona *güveniyorum*. Neden? Hiç tanımadığım bir adama nasıl güvenebilirim? Zaten çok daha fazla güce sahip olan birine.

Zengin, patronum ve iyi bağlantılarım var. Eğer her şey ters giderse, sonunda incineceğim.

Başparmağı bileğimin iç kısmında geziniyor, yatıştırıcı. Tekrar tekrar oradaki yumuşak deriyi okşuyor ve bu neredeyse hipnotik bir his veriyor. Vücudum canlanırken endişelerim kayboluyor.

Ve bu da tehlikeli, değil mi? Tek gereken parmağının nabız noktama dokunması ve onu tekrar içeri almaya hazırım.

Araba yumuşak bir şekilde durmadan bir süre önce "Geldik," diyor. Kapının önünde park etmiş bir tesisatçı minibüsü var, bu yüzden Will'in bizi çıkarmasına yetecek kadar uzun süre park ediyoruz. Marcus elini omuzlarıma koyup beni ön kapıya götürüyor ve anahtarlığı kullanarak bizi içeri alıyor. Asansöre doğru yürüyoruz ve midem kendini simit gibi büküyor.

Geri çekiliyorum. "Bu konuda emin değilim Marcus. Yani, randevu bir şeydir. Dün yaptığımız şey... O... O..."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bu da *bir şeydir*," diyorum, "ama annenle tanışmak? Sekiz yıldır kimseyle çıkmamıştım ve şimdi burada mıyım?" Başımı sallıyorum. "Ne... Neler oluyor? Aramızdaki şey nedir? Bir randevu, anlıyorum. Seks, evet, tamam. Ama bu?" Gözlerimi kırıştıırıp yüzüne bakıyorum. "Köpeğini gezdiriyorum, Marcus. Ben-"

Asansörün kapısı açılıyor ve Marcus beni içeri sürüklüyor. Üçüncü katın düğmesine basıp kapıların arkasından kapanmasına izin verdikten sonra yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptüğünde dudaklarımdan kelimeler dökülüyor.

Yorgun ve eski bir koridora adım attığımızda ayaklarımda üzerinde sallanıyorum. Solumuzdaki bir kapıdan çığlıklar yankılanıyor ve Marcus beni oraya götürüyor. Ben bir zombiyim. O kadar gerginim ki kusabilirim.

Bir bomba alanına giriyoruz. Mutfak fayanslarının üzerinden oturma odasının zeminine su fışkırıyor. Küçük, siyah saçlı, parlak pembe alçılı bir kız, çığlık atacak kadar kızgın görünen biraz daha büyük bir çocuğa boya kalemleri fırlatıyor. Bir chihuahua mermileri kovalıyor ve yere düştüklerinde üzerlerine atlıyor. Yan odada bir bebek çığlık atıyor ve yaşlı bir kadın tombul, kısa boylu, kır saçlı bir adamla tartışıyor.

"Anne. Jared." Marcus içeri girer ve tüm aksiyon bir anda durur.

"Marcus!" diye haykırır kadın. "Tanrıya şükür. Jared tesisatçıya hizmet odasına giriş izni vermeyecek."

"Onaylı müteahhitler listesinde yok," diyor adam, yüzü her geçen saniye daha da kızarak. "Tesisatçımız sabaha kadar gelemmez."

"Annemin bütün gece evinde su olmamasını mı bekliyorsun?" Marcus'un sesi alçak ve tehlikeli.

Oturma odasındaki iki çocuğa bakarak kenara çekiliyorum. Birbirlerine ters ters bakıyorlar. Köpek kireç yeşili bir boya kalemını sanki ona hakaret etmiş gibi çiğniyor.

Jared, bu cümleyi milyonlarca kez tekrarladığını belli eden bir ses tonuyla, "Onaylı olmayan müteahhitlerin binanın hizmet odasına girmesine izin veremeyiz," diye cevap veriyor. "Suyu lavabodan kapatamaz mısınız?"

İri yarı, göbekli bir adam mutfak kapısında beliriyor. "Sızıntı duvarda. Daireye giden suyu kapatmam gerekiyor." Marcus'a bakar, başını sallar ve aletlerini toplamaya başlar.

"Bekle. Gitme." Marcus'un annesi tesisatçıya bir el kaldırır, sonra binanın yöneticisine döner. "Jared. Lütfen."

"Jared, seninle dışarıda konuşabilir miyim?" Marcus *böyle* diyor ve bu ses tonunu kullanırken ve *bu* ifadeyi takınırken onu reddeden cesur bir insan olurdu. Tesisatçıya bakar. "Sen de."

Kapıcı ve tesisatçı onu dışarıda takip eder ve kapı kapanır.

Marcus'un annesinin bakışları üzerime çevrildi. Kaşları çatıldı. "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Beceriksizce bir el salladım. "Ben Penny."

Gözleri kıyafetime takılıyor, sonra kapıya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sen ve oğlum..." Kaşlarını çatıyor. "Marcus için mi çalışıyorsun?"

"Um," diye cevap veriyorum. "Sayılır. Ben onun köpek bakıcısıyım."

Kadının yüzünde bir gülümseme belirir. "Papyonlar!" Aceleyle büfeye gidiyor ve bir çekmeceyi açıyor. Küçük kahverengi köpeği araştırmak için koşarak geliyor ve sanırım tasmaını orada tutuyor. Eski tasarımlarımdan birini, mavi-turuncu şivron papyonu çıkarıyor.

Göğsümde bir şey kıpırdadı. Bear'ın bakıcısı olarak ilk haftamda hediye olarak altı papyonluk bir kutu bırakmışım. Marcus'un bunlardan birini annesine götürdüğü düşüncesi... beni belli belirsiz utandırıyor ve bir şekilde gururlandırıyor. Hepsini kilerde Bear'ın köpek mamasının yanında duran Tupperware kabına koyduğunu düşünmüştüm, geri kalanını da orada gördüm.

O takarken köpeği sabırla oturuyor. "Frodo buna bayılıyor," diyor köpek bir daire çizip zıplayarak oturma odasının duvarının yanındaki boya kalemi yığınının geri dönerken. Bana bir el uzatıyor. "Ben Martha."

"Penny."

Diğer odadaki bebek tekrar ağlar ve Martha bir iç çeker. "İzninizle." Aceleyle uzaklaşır ve küçük kız boya kalemlerini tekrar çocuğa fırlatmaya başlar. Çocuk yanıt olarak hırlıyor ve boya kalemlerini havaya fırlatıyor.

"Hey," diyorum ellerimi kalçalarımaya koyarak.

İki çocuk da bana bakıyor. Kız ters ters

bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Anna koca bir kaka yığını," diyor çocuk. "O gelmiş geçmiş en kötü kardeş. Hem de hiç!"

"Kokuyorsun Ollie," diyor kız dilini çıkararak. "Kokuşmuş kaka- kaka mankafa." Ona bir boya kalemi fırlatıyor.

Yoldan çekilir, yerden deniz mavisi bir boya kalemi alır, geri döner ve kız kardeşine doğru fırlatır.

Yapabileceğimi bilmediğim bir tür ninja hareketiyle uzanıp pastel boyayı havadan kapıyorum. İki çocuk da donakaldı. Köpek Frodo bile boya kalemi mezarlığını araştırmayı bırakıp bana bakıyor.

Pastel boyayı inceledim, sonra iki çocuğa baktım. Onlar da bana baktı. Kaşlarımı kaldırıyorum. Başlarını eğip ayakkabılarına bakıyorlar.

"Hadi," diyorum iç çekerek. "Temizlememe yardım et. Sonra belki bu boya kalemlerini gerektiği gibi resim yapmak için kullanabiliriz."

"Anna çiziminin çirkin olduğunu söyledi," diye homurdanıyor Ollie. "Babamın bundan nefret edeceğini söyledi." Boya kalemlerinin kırık parçalarını toplamak için uzanıyor.

"Bu hiç hoş değildi," diye not ediyorum, boya kalemi kutusunu kenara çekiyorum, böylece hepimiz mermileri içine atabiliyoruz. Anna'ya bakıyorum. "Neden öyle dedin?"

Anna'nın yüzü sıkışmış. Yanakları kıpkırmızı ve gözleri cam gibi. "Öyle demek istemedim. Resmimi yırttığı için kızmıştım."

"Ben sadece bakmaya çalışıyordum," diye itiraz ediyor Ollie. "Kağıdın diğer tarafını çekmişsin."

"Ve sonra onu küçük parçalara ayırdın!" Anna ağlıyor, dudakları titriyor. Eliyle yırtık bir kağıt yığınına işaret ediyor.

Ollie'nin gözleri de onunkiler kadar sulu. Başını eğiyor ve son boya kalemlerini alıyor. "Özür dilerim," diyor.

Yere diz çökmüş durumdayım, bu yüzden yırtık kağıt parçalarını toplarken topuklarımın üzerine oturuyorum. Hepsini sehpanın üzerinde ters çevirip bir yapboz gibi birleştirirken Anna ve Ollie sessizce beni izliyorlar. Anna köpek Frodo'yu çizmişti ve hiç de fena değildi. Biraz tuhaf görünüyor ama altı yaşlarında gibi görünüyor, bu yüzden ona bir şans vereceğim.

"Mahvoldu," diyor Anna üzüntüyle.

Dudağımı çiğniyorum ve aklımda bir fikir canlanıyor. "*Kintsugi* kelimesini hiç duydun mu?" diye soruyorum.

Hem Anna hem de Ollie bakakalır. Birlikte başlarını sallarlar.

"Bu, Japonların kırık çömlekleri tamir etme sanatı. Tüm çatlakları onarmak için altın kullanıyorlar ve orijinalinden daha güzel yeni bir çömlek parçası ortaya çıkıyor." Anna'ya gülümsüyorum. "Bence burada da benzer bir şey yapabiliriz. Tüm bu kırık parçalardan yeni bir sanat yaratabiliriz."

Anna'nın küçük kara kaşları birbirine çarpıyor. "Nasıl?"

Sehpanın üzerindeki sanat malzemeleri yığınınından bir parça mavi inşaat kağıdı çekiyorum. Frodo'nun çizimini mavi zemin üzerine yerleştiriyorum, sonra Anna'ya parçaları yapıştırabileceğimizi, böylece her parça arasında biraz mavi görüneceğini açıklıyorum. Gözlerinde heyecan kıvılcımları çakıyor.

Sonra Ollie kendi atılmış resmini alır, ona bakar ve Anna'ya uzatır. "Yırt at, Anna," der. "Ben de bir tane yapmak istiyorum."

Küçük kız kardeşine gülümsüyor, pembe alçısını temiz tutarken bir kolunu ona doluyor, sonra çizimi yırtmaya başlıyor. Frodo'nun kulaklarını kaşıdım ve çocuklara gülümsedim, sonra ayağa kalkıp arkamı döndüm.

Marcus ve annesi orada durmuş beni izliyorlar. Yerimden sıçradım ve elimi göğsüme götürdüm.

Martha bir bebeği zıplatıyor, gözleri benimle oğlu arasında gidip geliyor, yüzünde meraklı ve bilmiş bir ifade var. Marcus şaşkın görünüyor. Yakasını çekiştiriyor, yeğenine ve oğluna bakıyor, sonra bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Aferin," diyor Martha komplocu bir tavırla, beni iki çocuktan uzaklaştırarak. "Bütün akşam birbirlerinin boğazına sarıldılar. Mutfağımı basan sızıntı olmasaydı her şey yolunda gidecekti."

Omuz silkiyorum, kızarıyorum. "Sorun değil. Kumaş parçalarıyla nasıl yaratıcı olunacağını uzun zaman önce öğrendim, bu yüzden sanat projelerindeki hataları nasıl düzelteceğimi biliyorum."

"Sen..." Marcus boğazını temizliyor. Gözlerini kırıştırarak Anna ve Ollie'ye, sonra da bana bakıyor.

"Aç mısın?" Martha parlak bir şekilde sorar.

Midem tepki olarak homurdanıyor. Herkes ona bakıyor ve ben gülüyorum. "Sanırım bu bir evet."

Marcus saati kontrol eder. "Restoranı arayacağım. Rezervasyon geçmiş ama belki bize bir masa ayarlayabilirler."

"Saçmalık," diyor Martha. "Burada yemeğim var. Penny ile konuşmak istiyorum. Senin hakkında öğrenmek isteyeceğim çok şey olduğunu hissediyorum." Bana göz kırpmıyor. "Sen de yiyeceksin," diye sesleniyor tesisatçıya, yarı soru yarı emirle.

Adam lavabonun altından başını kaldırır ve başını sallar. "Elbette. Ama karıma söyleme."

Martha bir kez başını sallıyor, sonra da miyavlayan bebeği Marcus'un kollarına atıyor. Bebeği kucağına alırken gözünü bile kırpmıyor, bu da bana bu tür bir el değiştirmenin bu evde düzenli olarak gerçekleştiğini düşündürüyor.

Oturma odasının kenarındaki eski bir kanepeye oturuyor, bebeği kucağında tutuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Özür dilerim Penny."

Yanına oturdum. "Olma."

"Burada kalmanın sorun olmayacağına emin misin?" Marcus ne yaptığını biliyormuş gibi bebeği zıplatıyor, bebeğin minik yumruğunu sarabilmesi için uzun bir parmağını yukarı kaldırıyor. Ne yaptığına bakmıyor bile. Her şey otomatik.

Ve yumurtalıklarım beyaz bir teslim bayrağı sallıyor.

Çocukları, bir aileyi düşündüm. Bazen parkta ya da bir kafede bebekli ebeveynler görüyorum ve içimde garip bir özlem duygusu oluşuyor. Ama hep buna asla sahip olamayacağımı düşündüm. Erkeklerden korkarken nasıl bir aile hayali kurabilirdim ki? Korkmuş bir münzevinin hüznü hayatını yaşarken evlilik, ortaklık ve çocuk fikrini nasıl düşünebilirdim?

Şimdi, son iki haftada olanlardan sonra, Marcus'un kucağında bir bebeği dünyadaki en doğal şeymiş gibi tuttuğunu görmek kalbimin midemin çukuruna keskin bir dalış yapmasına neden oluyor.

"Penny?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor, bebek onu yemeye çalışırken o minik, yumrukla sarılmış parmağını hâlâ sallıyor.

"Tabii ki burada kalabilirsin," diye cevap veriyorum. "Bence annen yine de bu yardımı takdir edecektir." Bebeğe ve çocuklara başımla selam veriyorum.

Köpek Frodo kucağıma atlıyor ve tırmalanmak istiyor. Gülümsüyorum ve papyonunu düzelterek köpeği düzgün bir şekilde selamlıyorum.

Martha elinde dilimlenmiş havuç, salatalık ve kırmızı biberle dolu bir tabak ve daldırmak için bir kase salata sosu ile yeniden ortaya çıkıyor. Tabağı sehpanın üzerine, çocukların yanına koyuyor ve bize de biraz almamızı işaret ediyor. Anna ve Ollie, kintsugi çizimleri üzerinde çalışırken mırıldanarak "*Teşekkür ederim*" diyerek birkaç çubuk sebze alırlar. Mutfaktan bir sonraki gelişlerinde

Bebek için ısıtılmış biberonu Marcus başını sallayarak alır ve artık mutlu olan bebeği beslemeye başlar.

Şu anda ona doğrudan bakamıyorum bile. Kalbim patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor. Birdenbire, bunu hayatımın her günü görmek istiyorum. Kollarında bebeğimin olmasını istiyorum. Oturma odamızda olmak, bebeğimizi beslemek, ortak yatağımızın sadece birkaç adım ötede olduğunu bilmek istiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu düşünceler tehlikeli. Eğer aramızdaki bu buluşmanın peri masalı gibi bir sonla biteceğini hayal etmeye başlarsam, kaçınılmaz olarak sona erdiğinde kalbim daha da kırılacak.

Marcus çocuklarımın gelecekteki babası değil. O, içinde bulunduğum çıkmazdan kurtulmama yardım eden adam. Sırf yıllardır samimiyete aç kaldım diye saçma bir fanteziye tutunamam. Kendimi korumak zorundayım.

"Penny, bak!" Anna sabitlenmiş çizimini kaldırıyor ve itiraf etmeliyim ki oldukça havalı görünüyor.

Kendimle ve onunla gurur duyarak gülümsüyorum. "Harika görünüyor, Anna." "Bir tane daha yapacağım! Peki ya sen?"

Marcus'un vücudunun sıcaklığı yanıma kadar geliyor ve ona bebekle ilgilenirken her baktığımda rahmimin davul çalarak sesini duyurmaya çalıştığını hissediyorum. Bu yüzden biraz uzaklaşmak için koltuktan kayıyorum, bir havuç çubuğu çıtırdatıyorum ve yığından yeni bir kağıt parçası çekiyorum. "Tabii. Ben de bir tane yaparım."

MARCUS

ANNEM PENNY'E TAPIYOR. Tamamen, tamamen ona tapıyor ve bunun geri dönüşü olmadığını biliyorum. Birbirlerine uzun zamandır görüşmedikleri arkadaşlar gibi davranıyorlar, yemek boyunca konuşup gülüşüyorlar. Lavabo tamir edildi, su tekrar açıldı ve tesisatçı eve gitti.

Yemek bittiğinde, annemin Penny'nin ortalığı toplamasına yardım etmesine gerçekten izin verdiğini görünce şok oldum. Normalde, iç organlarımızı çıkarma tehdidiyle hepimizi mutfaktan kovardı.

Penny değil. Bulaşıklara yardım ediyor, artanları kaplara koyuyor ve annemin kafeinsiz kahve ve tatlı olarak kek teklifini kabul ediyor.

Penny'nin Oliver ve Anna arasındaki kavgayı onardığını görmek için içeri girdiğimden beri, şimşek çakmış gibi hissediyorum. Şimdi uyuşmuş hissediyorum.

Annemin acil durumuna yardım etmek için burada olacağımızı ve sonra randevumuza devam edeceğimizi düşünmüştüm. Bunun yerine, kardeşim ve karısı çocuklarını almaya gelene kadar annemin evinde kaldık. Ben oturma odasında çocuklara bakarken Penny'yi mutfakta görünce şaşıyorlar ama sanki onu yıllardır tanıyorlarmış gibi hemen gülmeye başlıyorlar. Frodo'nun papyonunu yapanın o olduğunu öğrendiklerinde - ve Penny sonunda herkese online mağazasından bahsettiğinde - sanırım kardeşim, baldızım, annem ve yeğenlerim ona tamamen aşık oluyorlar.

Sadece onlar değil.

Çocuklar koltukta uyuklayana ve Penny kocaman bir esneme sesi çıkarana kadar pasta yiyor ve kahve içiyoruz.

"Gitmeliyiz," diyorum, ayağa kalkarak. "Yemek için teşekkürler anne."

"Her zaman." Penny'ye bakar. "Pazar günü aile yemeğine gelecek misin?"

Penny başladı. Bana baktı. "Oh, ben..."

"Göreceğiz anne," diye homurdanıyorum.

"Saat dörtten sonra herhangi bir saatte," dedi annem. "Kendinden başka bir şey getirme." Penny'nin elini okşuyor, sonra da ona sıkıca sarılarak beni şaşırtıyor. "Çocuklara yardım ettiğin için teşekkürler."

Penny o parlak gülümsemelerinden birini veriyor ve sonunda onu kapıya kadar götürmeyi başarıyorum. Onu asansöre götürürken kalbim küt küt atıyor ve sonra dayanamıyorum. Onu duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Kapılar zemin katta açılana kadar onu öpüyorum, sonra birbirimizden ayrılmamıza fırsat vermeden tekrar kapanıyoruz.

Penny nefes nefese gülüyor ve kapının kapanmasını engellemek için ayağını uzatıyor. Dudakları öpücüğümle şişti ama ben daha fazlasını istiyorum. Onu yatağında istiyorum.

"Mackenzie bu gece bir arkadaşının evinde," diyorum kapı uğuldamaya başlayıp Penny'nin ayağıyla sıkışarak açılırken. "Benimle geri gel."

Küçük bir nefes çekiyor, gözleri kocaman ve parlak. "I..."

"Hayır deme Penny. Lütfen." Yalvarıyorum ve umurumda değil. Boynunu öpüyorum. Asansör bize biraz daha bağırıyor.

"Tamam," diyor sonunda. "Beni sabah işe gidip gelmekten kurtaracak."

Sırıtarak onu bekleyen arabaya çekip eve götürüyorum. Eve girer girmez ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Koridora çıkmadan önce onu soyuyorum, kanepenin arkasına yaslanırken göğüslerini, boynunu ve karnını öpüyorum. Adımı inliyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor ve ben aklımı kaybediyorum.

Bu kadın mükemmel. Şu anda, biriyle ilişkiye girmemem için tüm nedenleri umursamıyorum. Sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim. Ona yatağında, tenimin altında ihtiyacım var.

Penny'ye ilk orgazmını kanepenin üzerinde parmaklarımı ve dilimi kullanarak yaşıyorum, sonra onun gevşemiş ve doymuş bedenini yatak odasına taşıyorum. Çarşafplarımın üzerine çıkar çıkmaz o muhteşem bacaklarını açarak bana doğru geliyor. Kıyafetlerimi yeterince hızlı çıkaramıyorum.

Düşüncelerim pürüzlü, keskin. Tek görebildiğim onun güzel, çilli teni. Kızıl saçları. Mavi, mavi gözleri. Her zaman dudaklarının kenarıyla alay eden kahkahası ve tüm varlığına nüfuz eden nezaketi.

Bu gece, o mükemmeldi. Sanki bunun için yaratılmış gibi hayatımın her parçasına uyum sağladı. Ailemin kaosundan ve gürültüsünden kaçmadı. Çekingen ya da garip davranmadı. Onu annemin evine getirerek ona yanlış yaptığımı ya da ilk buluşmada daha fazlasını hak ettiğini hissettirmedi. Beni *seçim* yapmaya zorlamadı.

Gülümsemesine ve ilgisine layık olduğumu hissettirdi.

O benim. O benim için yaratıldı, ben de onun için yaratıldım. Bu düşüncelerden şüphe edecek, onlara karşı çıkacak zamanım yok. Bedeni beni çağırıyor ve tek yapabileceğim onun çağırısına cevap vermek.

Tırnaklarının sırtımda gezinmesinden zevk alarak, çıgllıklarını içime çekerek ona sokuluyorum. O sahip olduğum ve olabileceğim en mükemmel kadın. Etrafımda parçalanıyor, vücudu kızarıyor ve bu bir hediye gibi hissettiriyor. Yatağımnda birlikte coşkuyu kovalıyoruz ve bittiğinde onu vücuduma yaslayıp uykuya dalmasını izliyorum.

Şafak söktüğünde Penny'nin kıcı kucağında kıpırdıyor ve hayatımın en iyi uyanma çağırısını yapıyor. Sırtı önüme gelecek şekilde yan yattığımda kısa, kıvrımlı vücudunun her santimetresinin tenime değdiğini hissediyorum. Elimi kalçasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve uykulu, şehvetli inlemelerini duyunca taş gibi sertleşiyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor ve bana doğru geri itiliyor.

Elimi bacaklarının arasındaki bakır buklelerin arasından kaydırıp onu ıslak ve hazır buluyorum. Bir kez daha sevişiyoruz, vücudum onunkinin etrafında kıvrılmış, parmaklarım klitorisinin üzerinde, sikim onun mükemmel ıslak sıcaklığının derinliklerine gömülü.

Bir daha asla yatağımdan çıkmayacak.

Duştan sonra Penny'nin giyinmesini izliyorum. Ensesinden, omzundan, saçlarından öpmeden edemiyorum. Kızarıyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Ben işe gidiyorum. Sen burada kal ve çalış. Mackenzie eve gelir. Üçümüz akşam yemeği yeriz."

"Oh, her şeyi çözdün, değil mi?" Yanakları pembeleşirken gülümsemesi alaycı.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu plan senin için uygun mu?"

Bana göz kırpmıyor, sonra başını sallıyor. "Evet, öyleyim. Ama-" Derin bir nefes. "Mackenzie...?"

Hemen anladım. "Onu rahatsız hissettirmek istemezsin."

Penny'nin omuzları düşer. "Dışarı atılmakla ilgili birkaç yorum yaptım. Annesinin evinde kendini rahatsız hissettiğiyle ilgili. Sanırım... Onu burada rahatsız edersem kendimi çok kötü hissederim." Safir mavisi havuzlar endişeyle bana bakıyor.

Kalbim üç beden büyüdü. Şimdiden çok derine indim. "Haklısın. Yeğenimin istikrara ihtiyacı var. Onunla konuşacağım, birbirimizi görmemizin onun için sorun olmadığından emin olacağım."

Boğazını temizliyor. "Görüşüyor muyuz? Bilirsin işte... birbirimizi görüyoruz." Ayak parmağını halıya vuruyor ve benimle göz göze gelmiyor. "Başka kadınların olduğunu biliyorum." Komodinin üzerindeki telefonuma bakıyor ve ben de onun gördüğü o aptal fotoğrafı hatırlıyorum. "Özel olmak falan istemiyorum. Ama sadece bilmek istiyorum."

Penny özel olmak istemiyor. *Annemle* tanışmış ve görüşüp görüşmediğimizden emin değil. İçimde bir duygu yükseliyor ve çok yakından bakmadan söyleyebileceğim tek şey bunun panik gibi hissettirdiği. Ve kıskançlık.

"Birbirimizle görüşüyoruz," diye homurdandım, "ve özeli."

Penny sonunda bakışlarımı karşılıyor. Gözlerindeki o bakışa dayanamıyorum - şaşkınlık, korku ve umut- bu yüzden yumuşayana kadar onu öpüyorum.

"Oh," diyor sonunda birbirimizden ayrıldığımızda. "Tamam." Penny'nin yüzünde beni çılgına çeviren o düşük gözlü, şaşkın ifade var.

"Arkanı dön Penny," diyorum karanlık bir sesle. "Ellerini yatağın üzerine koy." "Uh-huh," diyor uzak bir sesle. "Harika bir fikir."

Dediğimi yapıyor, avuçlarını yatağın üzerine düz bir şekilde koyuyor. Eteğini yukarı kaldırıyorum, şeffaf taytını ayak bileklerine kadar yırtıyorum ve onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu göstermek için ağzımı kullanıyorum.

Sonunda işe geç kalıyorum ama patron benim, o yüzden kimse bir şey demiyor.

Todd bana uzun ve boş bir bakış attı.

PENNY

Gözümü kııptım ve Şükran Günü'ydü.

İşte böyle, üç hafta mutluluk içinde geçti. Marcus ve ben, onun evindeyken gizli öpüşmeler, işten dönmeye vakti olduğunda öğle yemeği buluşmaları, haftada birkaç kez akşam yemeği buluşmaları ve annesinin dairesinde Pazar akşam yemekleri rutinine girdik.

Onun evinde kalmıyorum çünkü Mackenzie'yi rahatsız etmek istemiyorum. Marcus'la görüştüğümüz için mutlu görünüyor ama Marcus'un evinin onun evi olduğunu biliyorum. Eğer onunla benim aramda işler yolunda giderse, annesinin yanına döndüğünde gece ziyaretleri için bolca zamanımız olacak.

Ayrıca, bu ilişkide bir sonraki adımı atma düşüncesi beni korkutuyor, yani bu da var. Aramızda biraz mesafe olması korkularımı uzak tutmama yardımcı oluyor.

Brian ve ben işin iyiliği için arayı düzeltiyoruz ama o hala çoğunlukla bana soğuk davranıyor. Bir ya da iki hafta önce bir noktada bana Marcus'un evinde çalışmamı "onaylamadığını", ancak ikimiz de bunun geçici olduğunu bildiğimiz için şimdilik kabul edeceğini söyledi.

Kelimeler dikenli, aside batırılmış gibiydi. Acıtıyordu ve o da bunu biliyordu.

Mikroskobik mutfak tezgahımda turta hamuru açarken kaslarım geriliyor ve zihnim dolaşiyor. Bu öğleden sonra Martha'nın evine gideceğim ve onun devasa ailesinin sıcak kucağında ağırlanacağım. Nikki ve ben yarın uzun bir yürüyüşe çıkmayı planlıyoruz ve ikimiz Pazar günü geç bir öğle yemeği için Bonnie ile buluşacağız.

Neredeyse on yıldır ilk kez *arkadaşlarım* var. Bir *erkek arkadaşım* var. Bir topluluğum var.

Brian yola gelecektir. Belki de sosyal evrenimin merkezi olmaya çok alıştı. İsteddiği zaman evime gelebiliyor, anında planlar yapabiliyor, tüm dikkatimi üzerine çekebiliyordu. Belki de tartışmamız uzun dostluğumuz ve ortaklığımızdaki geçici bir kırılgılıktır.

Turta hamuru körlemesine pişerken ben de yeni tasarımlar üzerinde çalışıyorum. Raphael Garcia, köpeğinin papyonlarımdan biriyle çekilmiş fotoğrafını paylaştığından beri - ki bu papyonu satın aldığını bile fark etmemiştim - giderek daha fazla sipariş gelmeye başladı. Mackenzie'nin bir şampiyon gibi takip ettiği sosyal medya üzerinden çok sayıda özel istek geliyor.

Marcus ile ilk randevumda yaptığım özel kumaş muhteşem. Soyut, boya sıçramalı bir tasarım ve önümüzdeki yazı kadar hazır olması gereken sınırlı sayıda bir koleksiyon üzerinde çalışıyorum. Raphael papyonlarımı paylaştıktan sonra teşekkür etmek için ona ulaştım, köpeği için yeni kumaştan bir papyon bıraktım ve işbirliği yapmamız gerektiğinden bahsettiğinde neredeyse ölüyordum.

Bu henüz gerçekleşmedi, ancak gerçek bir tasarımcıyla işbirliği yapma düşüncesi bile beni ateşlendiriyor ve heyecanlandırıyor.

Başka bir deyişle, hayatım yoğun, canlı ve mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla değer verdiğim yeni ilişkilerle dolu.

Ayrıca yorgun ve ağrılıyım; bunun işle mi, yeni ilişkilerimle mi yoksa Brian'la yaşadığım tartışmanın stresiyle mi ilgili olduğundan emin değilim. Ama son iki hafta çok zor geçti. Belki bir çeşit virüs kaptım ve vücudum onunla savaşmakla meşgul. Belki de seks yüzündendir. Belki de yaptığım tüm o gülümsemeler ve kahkahalardır.

Balkabaklı turtayı bitirdim, sonbahar rengi ekose bir elbise ve yanık turuncu bir üst giydim (tabii ki turtayla uyumlu olması için) ve kapıdan çıktım. Martha'nın evine erken varıyorum, sadece o ve Tara -Marcus'un en büyük kız kardeşi- Tara'nın kocası ve çocuklarıyla birlikte oradalar.

"Penny!" Tara beni kocaman sıktı. Bana gülümsüyor. "Turta getirmişsin!"

Ve bir saat sonra, Marcus hafta sonundan önce birkaç işi bitirmek için gittiği ofisten doğrudan geldiğinde, kalbim mutlu bir şekilde pıt pıt atıyor. Odayı geçip bana doğru geliyor ve annesinin, kız kardeşinin, eniştesinin ve tüm çocuklarının önünde dudaklarıma kocaman, ıslak bir öpücük konduruyor.

Başım dönüyor, gülüyorum. "Sana da merhaba."

"Çok güzel görünüyorsun." Başparmağı yanağımda geziniyor ve bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra, anlaşılmaz bir şekilde gözleri yaşaran annesini selamlamak için yanımdan ayrılıyor.

Daha fazla aile üyesi geldi. Beni kendilerinden biriymişim gibi karşıladılar.

Yemek vakti geldiğinde Martha dikkatleri üzerine çeker ve kadehini kaldırır. "Tüm çocuklarım ve torunlarım için minnettarım. Keşke Stephanie de bugün burada bizimle olsaydı ama iyileşiyor olmasına sevindim. Umarım bir ay sonra Noel'de hep birlikte oluruz ve onun sağlığına kavuşmasını kutlarız."

Mackenzie'yi başını eğip hızla göz kırparken yakalıyorum. Marcus yanımdaki sandalyesinde kıpırdanıyor, çenesi taştan yapılabilecek kadar sert bir şekilde sıkılmış. Herkes kadehini kaldırıyor ve tek kayıp kardeşimizin şerefine kadeh kaldırıyoruz, sonra yiyip içiyoruz ve neşeleniyoruz.

İnsanlar turtamın içine girip iltifat ettiklerinde mutlu olduğumu anlıyorum. Gerçekten, iliklerime kadar, tenime kadar ve üzerindeki her küçük çil ve folikül, mutlu. Sekiz yılımı saklanarak, küçük yaşayarak ve korkuyu kucaklayarak geçirdim. Her şeyin bu kadar çabuk değiştiğini düşünmek beni sersemletiyor.

"Evet, Penny." Terry -Marcus'un küçük kardeşi- çatalını bana doğrultuyor. "Büyük bir aileden geliyor olmalısın. Kaos ve sıkışık ortamlarda büyümeyen hiç kimse biz yabancılarla başa çıkamaz."

Peçetemle dudaklarımı silerek gülümsüyorum. "Aslında hayır," diyorum ona. "Annem doğum sırasında vefat etti ve uzun bir süre sadece ben ve babam kaldık. Ben on bir yaşındayken yeniden evlendi ve üvey annemle küçük erkek kardeşim oldu. Üvey annemin bir kız kardeşi var ama ülkenin öbür ucunda yaşıyor, bu yüzden onu hiç göremedik. Başka teyzem ya da amcam yok." Onlara ev hayatımın sıkıntılı olduğunu, çoğu zaman kendi evimde bir yabancı gibi hissettiğimi söylemiyorum. Babamın sürekli olarak yeni karısını ve oğlunu bana tercih ettiğini ve gençlik yıllarımı, beni geride bırakarak ikinci şansını yaşamasını izliyormuşum gibi hissederek geçirdiğimi. On sekiz yaşına basar basmaz evden taşındım ve çok geçmeden Billy ile tanıştım. "Yine de hep büyük bir ailem olmasını hayal ederdim." Yüzüm kızardı, omuz silktilim. "Sizinle tanışana kadar tam bir deneyim yaşamadım."

"Ve sen çığlık atarak kaçmıyorsun, öyle mi?" Tara bana göz kırıyor. "Henüz değil," diyorum, Marcus'a bakarak.

Gözleri hiç görmediğim kadar yumuşak. Daha iyisini bilmesem, şefkat ya da aşk dolu olduklarını düşünürdüm. Ama muhtemelen sadece

Az önce yediğimiz onca yemeğin verdiği uyku hali. Kolunu sandalyemin arkasına doluyor ve başparmağının omzumun kenarını okşamasına izin veriyor.

Martha kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Burada olmanıza sevindik," diyor. "Öyle değil mi? Oğlumun iyi bir kadın bulmasının zamanı gelmişti."

"Anne," diye araya giriyor Marcus, ters ters bakarak.

"Oh, hayır. Ben sadece köpek gezdiricisiyim" diyorum ve herkes gülüyor.

Daha sonra, balkonda durup aşağıdaki avluyu seyrederken Marcus parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bu gece benimle eve gel," diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ay ışığı yüzünün sert köşelerini gümüş gibi aydınlatıyor. "Mackenzie?"

"O iyi olacak."

Kalbim küt küt atıyor. Ağzım kuruyor ama başımı sallıyorum. "Tamam." Ve bu tek kelimeyle uçurumun kenarına doğru bir adım daha atıyorum. Yeni bir hayata doğru bir adım daha. Riske ve olası ödüle ya da kalp kırıklığına ve felakete doğru bir adım daha.

Bir süre sessizce durduk, ta ki ben "Annen Stephanie hakkında kadeh kaldırdığında üzgün görünüyordu" diyene kadar.

Marcus hiçbir şey söylemiyor ama beni dinlediğini biliyorum. "Sen de üzgün görünüyordun," diye devam ediyorum.

"Steph'le aramızdaki şeyler uzun zamandır zordu." Sesi hırıltılı, hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen eski, dağlanmış yaralarla dolu.

"Ne oldu?" Soruyu aramızdaki havaya gönderiyorum ve orada parıldamasını izliyorum, sopayla vurmasını ya da cevap vermesini bekliyorum.

Tepki vermesi biraz zaman alıyor. Kasım akşamının soğukunda duruyoruz, nefesimiz yüzümüzde beyaz hava kabarcıkları oluşturuyor, midemiz dolu, ta ki Marcus sonunda omuzlarını düşürene kadar.

"Her şeyi berbat ettim," diyor sonunda bana. "Onun yanında olmam gerekiyordu ve onu hayal kırıklığına uğrattım."

Elini sıktım.

Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, uzun bir nefes veriyor ve boştaki elini eski korkuluklara dayayarak avluya bakıyor. "Bir kız arkadaşım vardı," diye başlıyor. "Ve onu her şeyden çok seviyordum. En azından sevdiğimi sanıyordum." Parmakları korkulukta sıkışıyor ve gözleri uzaklara bakıyor.

Aptalca, bu kadını kıskandığımı hissediyorum - onu sevdiği için, onun için bu kadar önemli olduğu için, ayrılıklarının acısını hala hissettiği için kıskanıyorum. Yine de tam bir aptal değilim, bu yüzden bu düşünceleri yüzümden uzak tutuyorum.

"Ailemle hiç anlaşılamadı," diye devam ediyor. "Benden çok fazla şey istediklerini söyledi ve ben de yirmili yaşlarımda başında bir aptal olarak onu dinledim." Acı bir homurtu çıkarıyor. "Sellzy yeniydi. İşimden yeni ayrılmıştım ve kendimi tam zamanlı olarak bu işe adamıştım. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param vardı, ki bu da o kadar büyük bir rakam değildi. Ama bu kız beni ailemin benden faydalanmaya çalıştığına ikna etti. Bu ifadedeki ironi, kızın kim olduğu düşünüldüğünde, şu anda aklımdan çıkmıyor."

"Stephanie ondan hoşlanmadı mı?" Sanırım.

"Stephanie ve ben yakındık," diyor. "Ve hayır, eski sevgilimden hoşlanmıyordu."

Durakladığında elini bir kez daha sıkıyorum. "Eğer çok acı vericiyse bu konuda konuşmak zorunda değiliz," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlar Marcus. "İstiyorum. Bana eski erkek arkadaşından bahsettiğinde sana tüm bunları anlatmak istedim ama sanırım... korkuyorum." Bana alaycı bir gülümseme veriyor, sonra beni kendine çekiyor. "Eski sevgilimden sonra çıktığım ilk kadın sensin."

"Bu ortak bir noktamız."

"Çok ortak noktamız var." Gülümsüyor, kollarını arkamda birleştiriyor. Burada, onun kollarında, dünyadaki her şey yolundaymış gibi hissediyorum. Korunduğumu, değer verildiğimi ve güvende olduğumu hissediyorum ki bunlar kendi dairemde kilitli, sürgülü ve telefonum kapalı olmadıkça hissedeceğimi hiç düşünmediğim şeyler.

"Babam öldüğünde eski sevgilimle birlikteydim," diye itiraf ediyor Marcus sonunda, gözleri yüzümün hatlarında geziniyor. "Stephanie'yi Jersey'deki bir yüzme yarışından almam gerekiyordu ama ben ektim. Kız arkadaşımın acil bir durumu vardı ve bana ihtiyacı vardı -ne olduğunu hatırlamıyorum bile, her zaman bir şey olurdu- ve ben de onu kendi kız kardeşime tercih ettim. Babam onun yerine Stephanie'yi almaya gitti. Bir kamyon kırmızı ışıktaki geçti ve kız kardeşimin beklediği havuzun hemen dışında arabasına çarptı. Tüm olanları gördü ve beni asla affetmedi." Bir parmağını saç çizimimde, dudaklarımda gezdirirken elleri yüzüme karşı sıcak.

Boğazım düğümleniyor, gözlerim bulanıklaşıyor. "Marcus," diye nefes alıyorum.

Bana acı bir gülümseme veriyor. "Steph kısa bir süre sonra içmeye başladı. Hamile kaldı ve kendini temizlemesi gerektiğine karar verdi. Bu, Kenzie altı aylık olana kadar sürdü ve ilk nüksünü yaşadı. O zamandan beri bir savaş halinde. Umarım bu sefer alkolü bırakır ama..." Nefes veriyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor. "Her neyse, eski sevgilimden ayrıldım. Fark ettim ki

Ailem benim her şeyimdi ve onları hayal kırıklığına uğrattım. Babam öldüğünde neredeyse her şeyimizi kaybediyorduk. Bu yüzden işimin başarılı olmasını ve aileme iyi bakılmasını sağladım. Babam öldükten sonra en azından bunu yapabilirdim."

Sesi düz ve bu kalbimi kırıyor. Kelimelerin altında yılların suçluluğunu, utancını ve acısını duyabiliyorum.

"Babanın ölümünün senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ellerim omuzlarına tırmanıyor ve boynunun arkasına dolanıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyleydi," diyor ve sesi o kadar teslim olmuş, o kadar boş geliyor ki, kalbim onun için kanıyor. "Stephanie'yi almaya gitmiş olsaydım, babam hayatta olurdu." Bu sözler bir mantra gibi geliyor, o kadar sık tekrarlanan bir şey ki artık doğru olup olmadığını sorgulamıyorum.

"Ve belki de kederini işine yansıtmazdın," diyorum nazikçe. "Onlara bu kadar çok yardım edemezdin. Hatta hâlâ o korkunç kadınla birlikte olabilirdin."

Beni görmezden geliyor ve kollarını belime doluyor. "Mackenzie yemekte duygusal görünüyordu çünkü bunu daha önce de yaşadık. Stephanie temizleniyor, bir hafta, bir ay ya da bir yıl boyunca her şey harika gidiyor, sonra tekrar nüksediyor. Ben de duygusallaştım çünkü buna sebep olanın ben olduğumu biliyorum."

Fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, bu yüzden onu aşağı çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Billy'nin bana yaptıklarının benim suçum olmadığını anlamam uzun zaman aldı. Kendimden o kadar nefret ediyordum ki suçu olması gereken yere, sapığımın omuzlarına atamıyordum.

Marcus'un suçlayacak kimsesi yoktur, belki o kamyon şoförü hariç. Ailesini korumak ve onlarla ilgilenmekle o kadar meşgul ki, kendisiyle ilgilenmediğinin farkında değil. Acı içinde olduğunu düşünmek beni incitiyor. O yaradaki zehri emip sarmak istiyorum. Onu kollarımla sarmak ve her şey yoluna girene kadar omzumda ağlamasına izin vermek istiyorum.

Ama Marcus içine kapanık. Yaraları kendisine ait. Dudaklarıma son bir nazik öpücük kondurarak uzaklaşıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Hadi eve gidelim," diyor, kelimeler aramızda yankılanıyor, anlamları açık.

Ev onun yanında. Ev birlikte.

MARCUS

Penny'yle seviştikten ve onun uykuya dalmasını izledikten çok sonra, kendimi tamamen uyanık, tavana bakarken buluyorum. Yataktan kalkıp ön odaya geçiyorum ve bir şişe maden suyu almak için buzdolabını açmadan önce Bear'ı bir güzel okşuyorum.

"Uyuyamıyor musun?" Kenzie koridorun duvarına yaslanıp gözlerini ovuşturuyor.

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Ben de öyle."

"Bir bardak ister misin?" Gazlı su şişesini kaldırıyorum. Omuz silkiyor. "Tamam."

Karşılıklı tezgâhlara yaslanıp ayak parmaklarımla baldırını dürtünceye kadar içkilerimizi yudumluyoruz. "İyi misin? Penny'nin burada olması seni rahatsız ediyor mu?"

Mackenzie, "Hayır, elbette değil," diyor. "Ben sadece... Bugün annemi özledim, hepsi bu. Onu düşünmeden edemiyorum. Bej rengi bir tıbbi tesiste tek başına kuru hindi ve konserve yabanmersini sosu yiyor."

"Yeniden annen olabilmek için kendini düzeltiyor."

"Bunu biliyorum. Sadece... bunu daha kaç kez yapmamız gerekecek? Rehabilitasyon gerçekten ne zaman işe yarayacak?"

Kafa derimi ovuyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu muhtemelen Steph'e bağlı. Ama bir ay içinde geri dönecek ve yine kendisi olacak."

"Artık kendisi olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Bazen onun sarhoş halinin gerçek hali olduğunu düşünüyorum. Dürüst versiyonu."

Bardağımyı yere bıraktım. "Öyle değil. Annen komik, aptal ve nazık biri. Bize geri dönecektir." *Size geri dönecek*, daha doğrusu. Kız kardeşim ve ben tamir edilemeyecek durumdayız.

Mackenzie yüzünü buruşturuyor ve ısınmak için elini pazularına sürüyor. "Evet." Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra bana bakıyor. "Ya yapmazsa?"

Yavaş bir nefes verdim. "O zaman buralarda takılır, notlarını yükseltir ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğine karar verirsin."

"Beni kovmayacak mısın?" Bunu şaka yapar gibi söylüyor, ama zihninde dönüp duran aynı eski endişe.

"Seni kovmuyorum, Kenzie. Hiçbir zaman. Anladın mı?"

O yarım gülümseme geri döndü ve bana başını salladı. "Tamam." Tekrar koridora yöneldi, sonra döndü. "Peki ya Marcus?"

Bulaşık makinesinin başında bardaklarımızı yerleştiriyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Penny'den çok hoşlanıyorum. Onun ve senin adına mutluyum. Bence birlikte iyisiniz. Sen..." Bay Miyagi'nin arabasını cilalıyormuş gibi ellerini vücudunun önünde döndürüyor.

"Neye benziyorum?"

"Sen... çocuklarla eğlenirken olduğun gibi görünüyorsun.

Her zaman hariç." Sırıttıyor. "Bu iyi bir şey. Daha az huysuzsun."

"On dört yaşında bir kız bana huysuz *olduğumu* söylüyor," diye kestirip atıyorum. Omuz silkiyor. "Ben sadece doğruyu söylerim."

"Elbette biliyorsun, ey bilge kişi."

Sırıttıyor. "Tek söylediğim Penny'ye tutunman gerektiği. O senin için iyi."

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

Gözlerini o kadar sert deviriyor ki canı yanıyor olmalı. "Güzel bir şey söylemeye çalıştığım için bana hizmet ediyor."

Homurdanıyorum, sonra kolumu omzuna doluyorum. Bana sıkıca sarılıyor, sonra iyi geceler diyor. Kendi yatak odama gidiyorum ve hafifçe horlayan Penny'nin yanına sürünerek giriyorum.

Yatak odasının karanlığında saçları daha koyu görünüyor. Çilleri solmuş ve dudakları çilek kırmızısı. Parmağımı alnında gezdiriyorum, kulağının kabuğunda iz sürüyorum.

Babanın ölümünün senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?

Çok uzun zamandır kimse bana bu sözleri söylememişti. Cenazede annem söyledi ve ben onu geçiştirdim. Kendime acımak ve kederlenmek yerine çalıştım. Ve çalıştım. Ve çalıştım. Bir imparatorluk kurdum.

ve sonra ikiye katladım. Aile üyelerimi işe aldım, ihtiyacı olanları destekledim, her zaman arayabilecekleri kişi olduğumdan emin oldum.

Ailemle ilgilenme motivasyonumun ne kadarı babamın ölümünden kaynaklanan yersiz bir sorumluluk duygusundan kaynaklanıyor? Bunca yıldır günahlarımın kefareti mi ödüyorum? O gün Stephanie'nin yanında olsaydım babamın hayatta olacağı gerçeğine rağmen ailemin sevgisine layık olduğumu mu kanıtlamaya çalışıyorum?

Uykulu bir mırıltı ve Penny bana dönüyor. "Seni seviyorum," diyor, sonra uykulu bir kedi yavrusu gibi bana doğru kıvrılıyor ve tekrar horlamaya başlıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum ve nefes alışını dinliyorum, kalbinin düzenli atışını hissediyorum. Sonra fısıldıyorum, "Ben de seni seviyorum."

PENNY

Sokaklar günlük sulu karla kaplı, gökyüzü donuk bir gri kubbe ve oraplarım ıslak ama yüzümde bir gülümseme var. Aralık ayının ilk haftası, iş için kâr hesaplamalarımı yeni bitirdim ve geçen ay çok çok iyiydi.

Çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve evimin yakınındaki lokantaya doğru aceleyle ilerliyorum, kapıyı iterek açıyorum ve yüzüme çarpan ılık, pastırma kokulu havayı hissediyorum.

Brian köşedeki kabinde telefonuyla konuşuyor. Masaya ulaştığımda başını kaldırıp bakıyor ve kollarımı boynuna doladığımda boğuk bir çığlık atıyor.

"İyi haberlerim var," diyorum, karşısındaki kabine kaymak için uzaklaşıyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor ve fincanın kenarından beni izliyor. "Baş nedimen olmadığım sürece bana evleneceğini söyleme."

Aptal yanaklarım kızardı. Başımı sallıyorum. "Tabii ki hayır." Bu sabah Marcus'un evindeki yazıcıdan yeni çıkardığım bir kâğıt parçasını ona uzatıyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Nedir bu?"

"Satışlarımızın ayrıntılı bir listesi ve en altta da geçen ayın kârından size düşen pay." Gururumu sesimden uzak tutamıyorum.

Saçları Teksas Sa Onur Listesi'ne girecek kadar büyük, yuvarlak hatlı bir garson masamıza doğru yürüyor, önümdeki beyaz bardağı çeviriyor ve kahve dolduruyor. "Yiyecek bir şey ister misiniz?"

"Kepekli tostun üzerine iki çırpılmış yumurta," diyorum ışıldayarak.

Brian başını sallayıp onu başından savıyor, gözleri hâlâ kâğıtta. Garson kız uzaklaştığında bakışlarını benimkilere dikeyor. "Bu, Sellzy'de sattığımızdan çok daha fazla."

İnanılmaz bir şekilde gülümsemem genişliyor. Sanırım yüzümün kenarları çaba sarf etmekten çatırđıyor ama kendimi durduramıyorum. "Biliyorum. Doğrudan sosyal medyadan sipariş alıyorum. İnanılmaz değil mi? Ekim ayında kazandığımızın neredeyse iki katı."

Brian bunun harika olduğunu düşünüyor gibi görünmüyor. Kağıdı yırtıp parçalamak istiyor gibi görünüyor.

Bunun yerine, onu dikkatlice aramıza yerleştiriyor ve garsonun onun için ısıttığı kahveyi karıştırıyor. Konuşurken sesi garip bir şekilde düzleşiyor. "Sosyal medya mı? Ne zamandan beri sosyal medyamız var?"

Sabırsızca ofluyorum. "Brian."

"Bunu aylar önce konuşmuştuk."

"Biliyorum, ama-"

"Bu Marcus Walsh'un işi mi?" Sözleri yüzümde bir kırbaç gibi şaklıyor, o kadar çok acıtıyor ki neredeyse yaralardan damlayan kanı hissedebiliyorum.

"Brian," diyorum usulca, başka ne ekleyeceğimi bilemeden.

Uzun bir nefes alıyor ve parmaklarını kıvrıcık sarı saçlarında gezdiriyor. "Özür dilerim. Sadece seni özledim Penny. Seni neredeyse her gün görmekten sesli mesajını alırsam şanslı olacağım bir hale geldim."

Suçluluk duygusu midemde çalkalanıyor. Fincanımı ellerimin arasında çeviriyor, keskin kokulu kahveye bakıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Çok meşguldüm. Düşündüm ki..." Bakışlarımı onunkilere diktim. "Fazladan para için mutlu olacağını düşünmüştüm."

"İşle ilgili kararları birlikte alsaydık daha mutlu olurdum Penny. Sosyal medya hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Kağıdı gösteriyorum. "Sonuç bu olsa bile mi? Sana hep söylemeyi planlıyordum ama önce ne kadar kazanabileceğimizi göstermek istedim."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nasıl anladın? Bilgisayarda berbatsın." Omurgam dikleşiyor. Haklı elbette ama bu sözleri duymak neden canımı yakıyor? Yavaşça nefes alıp veriyorum ve sonra şöyle diyorum: "Marcus'un yeğeni her şeyi ayarlamama yardım etti. Raphael Garcia'yla tanıştığım zamanı hatırlıyor musun?"

Sonunda papyonlarımızdan birini satın aldı ve hakkında paylaşım yaptı. O zamandan beri doğrudan sosyal medyadan bir sürü özel sipariş alıyorum.

Hesaplar. Hepsi yeni, sadece birkaç haftalık. Mutlu olursun diye düşünmüştüm. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

Uzun, boş bir duraklama olur. Brian'ın yüzü kağıda bakarken korkunç derecede boş kalır. Sonunda bakışlarını kaldırıyor ve gözleri ölü gibi bakarken dudaklarını bir gülümsemeye zorluyor. "Bu harika Penny."

Yemeğim geldi ama artık aç değilim.

"HER ŞEY YOLUNDA MI?"

Elimdeki defterden başımı kaldırdığımda Marcus'un kapının pervazına yaslandığını görüyorum. Sandalyemde arkama yaslanarak ona gülümsedim. "Evet. Ben iyiyim."

"Kaşlarını çatıyordun."

"Matematik zordur."

Kendini çerçeveden itiyor ve içeri giriyor. "Bu tam olarak doğru değil, değil mi?" Elleri omuzlarıma iniyor ve yoğurmaya başlıyor. "Senin toplamlarla bir sorunun yok."

Orgazmik bir inilti çıkardım. "İyi. Hayır. Matematikte oldukça iyiyimdir." "Peki sorun ne?"

Başparmakları boynumun kenarındaki ete saplanırken başım öne düşüyor. Dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor. "Brian'la yeni buluştum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Elleri bir an donuyor, sonra yeniden başlıyor. "Ee? O nasıl?"

"Sosyal medya satışları konusunda pek mutlu görünmüyordu."

Marcus mırıldanıyor. "Neden olmasın? Mutlu olacağını söylemiştin, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. "Her zaman işi büyütmekten bahsediyor. Ama bilemiyorum. Üzgün ve biraz boş görünüyordu. Sanki duygularını benden saklamaya çalışıyordu." Eklemediğim şey Brian'la aramızdaki şeylerin değiştiği ve bunun Marcus'la görüşmeye başlamamla başladığı. Daha iyisini bilmeseydim, Brian'ın kıskanç olduğunu söylerdim.

Ama Brian ve ben hiçbir zaman romantik bir ilişki yaşamadık. İlişkimiz platonikti, hep de öyle oldu. Belki de arkadaşım Marcus'la geçirdiğim zamanı kıskanıyordur. Brian artık bana sahip değil ve üzgün.

Tanrım, çok kibirli görünüyorum, değil mi? Tüm bu erkekler ilgim için yalvarıyor ve alamadıklarında üzülenler.

Psh. Doğru. Belki de kendimi aşmalıyım.

"Siz ikiniz genellikle işteki mali durumu nasıl yönetiyorsunuz?" Marcus soruyor. "Belki de sürprizlerden hoşlanmıyordur."

"O da var," diyorum. Elleri omuzlarımda düz bir şekilde uzanıyor ve hafifçe sıkıyor. İçimi çekiyorum. "Genellikle Sellzy'den gelen para benim hesabıma yatıyor. Ben takip ediyorum" -elimi defterin üzerine koyuyorum- "harcamalarımı ve Brian'ın satın aldığı şeyleri çıkarıyorum -abonelikler, yazılımlar ve benzerleri- ve sonra kârı yarı yarıya bölüşüyoruz. Her ay ona bir çek kesip makbuzunu veriyorum." Sandalyemde dönüyorum ve Marcus'un muhteşem yeşil gözlerine bakıyorum. "Anlamıyorum. Kârımız bir önceki ayın neredeyse iki katıydı. Mutlu olması gerekirdi."

Marcus kendini tutuyor; bunu söyleyebilirim. Bir şey söylemek istiyor ama dudaklarını fermuarla kapatıyor ve içinde tutuyor.

"Söyle," diye homurdandım. "Sadece ne düşündüğünü söyle." "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Marcus, lütfen. Ben büyük bir kızım. Başa çıkabilirim."

"Brian kıskanıyor," diyor sonunda ve midem bulanıyor. "Yıllarca seni kendine sakladı. Onun emrine amadeydin. İş hakkında ondan tavsiye isterdin ve onun onayı olmadan hiçbir şey yapmazdın. İşler değışti."

"Sence işin dışına itilmekten mi korkuyor?"

Marcus başparmağını yanağımda gezdiriyor, sonra eğilip burnumun ucunu öpüyor. Bu beni ayak parmaklarıma kadar ısıtıyor. "Sanırım senin büyüdüğünü görmekten hoşlanmıyor."

Geri çekildim, başımı salladım. "Hayır. Brian iyi bir arkadaş. Benim için çok mutlu." Benim Onur Adamım olmak istediğini söyledi. Şakaydı ama bir ilişkim olduğu için üzgün değıl.

Öyle mi?

Marcus'un gözleri, sonunda başını sallayana kadar benimkilerde sabit kalıyor. "Aç mısın?" İç çekerek defteri kapattım ve ayağı kalktım. "Evet."

MARCUS

PENNY, Şükran Günü'nden bu yana ayrı geçirdiğimiz ilk gece olan Mackenzie ve benimle akşam yemeği yedikten sonra dairesine geri dönüyor. Dudaklarının büzülmesinden ya da teninin solgunluğundan hoşlanmıyorum. Ama ona veda öpücüğü veriyorum ve Will onu eve bırakabilsin diye arabama bindiriyorum.

Ön kapıdan arkamı döndüğümde Mackenzie beni izliyor. Ayı yaklaşıyor, başını elimin altına sokup okşuyor. Gözlerimi kısarak yeğenime bakarken onu büyük, sarkık kulaklarının arkasından kaşıyorum.

"Ne?"

"İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

"Kes şunu, Kenzie. Bir ergenin benim çift terapistim gibi davranmasına ihtiyacım yok." Ellerini havaya kaldırıyor, kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Tamam, tamam. Tamam, tamam.

Söylediklerimi unut."

Bear bacaklarına sürünmek için benden ayrılana kadar aramızda sessizlik uzuyor. Adadaki bar taburesinde oturduğu yerden eğilerek ona kendi payına düşen masajı yapıyor.

"Ee, Marcus," diye başladı, sonra durdu.

"Öyle mi?" Bir şişe şarap çıkarıp kendime bir bardak dolduruyorum. Penny yokken ev garip bir şekilde yankılanıyor.

"Annem Noel'den birkaç gün önce rehabilitasyondan çıkıyor."

Peçeteyi şişenin kenarına batırıp damlayan damlayı yakalıyorum, sonra yeğenimin gözlerine bakıyorum. "Döndüğü zamanki planı bilmek ister misin?"

Mackenzie başını sallıyor, çenesini keskin bir şekilde eğiyor.

Zengin Bordeaux şarabından bir yudum alıp kadehimi geri koyuyorum. "Ne olmasını istersin?"

Dudağını ısıyor, başparmağı mermer tezgahın damarlarından birini izliyor. "Şey... Bilmiyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Burada yaşamayı gerçekten seviyorum ama..." diyor.

"Burası ev değil," diye bitiriyorum.

Gözlerini benimkilere kaldırdığında cam gibiydi. "Evin annemin dairesinden çok daha güzel, ama sadece... Bilmiyorum... Üzgünüm Marcus."

Adanın etrafında dönüyorum ve onu kucaklıyorum. Bear ona daha da yaklaşıyor, cüssesi benim ve yeğenimin bacakları arasında. "Özür dilemene gerek yok. Annenle en son konuştuğunda ne dedi?"

"Odamı birlikte dekore edebileceğimizi söyledi. Daha önce biraz para biriktirdiğini ve bunu benim için harcamak istediğini söyledi."

Mackenzie'nin saçını öperken dudaklarım kıvrılıyor. Kız kardeşime benziyor.

"Eve gitmek istediğin için özür dilemene gerek yok, Kenzie," diyorum geri çekilerek. "Senin evin annenin yanı. Ama burada da her zaman odan olacak, tamam mı?"

Hafifçe sallanan bir dudak, bir hıçkırığın gelmekte olduğunu anladığım tek işaret. Hıçkırık Mackenzie'yi sarsıyor ve içini dökerken şaşırtıcı derecede güçlü kollarını belime doluyor.

Alanımı genç bir kızla paylaşmak bir öğrenme deneyimi oldu - ama harikaydı. Aile etkinliklerine gittiğimde çocuklar ve gençler hakkında bilgi sahibi olduğumu sanıyordum, ancak Mackenzie ile yaşamak çok daha fazlasını geçiriyor olabileceğimi fark etmemi sağladı. Mackenzie'nin bana okuldaki küçük dramaları anlattığı normal anlar. Mahvolmuş mutfaklar. Müzik sesi. Kahkahalar. Sarılmalar. Göz devirmeler. Kabuk bağlamış Cheerios.

Hayatımda ilk kez kendimi kendi çocuğumu isterken buldum.

İnkâr etmiyorum, Penny ile birlikte olmanın da bu arzuyla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Ama yeğenimden uzaklaştım, gözyaşlarını sildim ve gülümsedim. "Annenin harika bir iç tasarım zevki var. Eminim şimdiden bir sürü fikri vardır."

Mackenzie sırtarak başını sallıyor. "Bana yeni bir ekran ve çalışma masası alacağını söyledi, hatta ders çalışırken soğuk içecekler alabilmem için bir mini buzdolabı bile. Ve makyaj malzemelerim için gerçek bir makyaj masası."

"Kulağa harika geliyor," diyorum saçlarını karıştırarak.

Kendini geri çekip bana ters ters bakıyor ve dağınıklığı düzeltmek için başını okşuyor. "*Her neyse*," diyor dikkatle. "Sanırım teşekkür ediyorum Marcus Amca. Annem kabul etmese bile."

Tanıdık bir acı göğsüme saplanıyor ama geçmesine izin veriyorum. "Ne zaman istersen, ufaklık."

Bu takma adın karşılığını ters ters bakarak aldım. Ergenleri sevmek lazım.

MACKENZIE'NİN yaklaşan ayrılışı, Penny ve benim güneşin etrafındaki gezegenler gibi etrafında dolandığımız bir başka soruyu gündeme getiriyor. Mackenzie'nin okulu bittikten sonra Penny'nin artık burada olmasına gerek kalmadığında atölyesine ne olacak? *Bize* ne olacak?

"Mackenzie gittiğinde bize ne olacak?" Penny sandalyesinde dönerek atölyesinin kapısına yaslanmış bana bakıyor. "Bu odaya ne olacak?"

Sanırım ben korkak bir gezegenim; o ise kendi kendini yok eden bir asteroit gibi meselenin tam kalbine doğru ilerliyor.

Boğazımı temizlemek düşüncelerimi düzene sokmuyor ama yine de yapıyorum. "Ne olmasını istiyorsun?"

Bana düz bir bakış attı. Öğle yemeği vakti ve buraya gelip onu görmek için işten kaçtım. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum.

"Ciddiyim," diyorum mekâna girerken. "Bu oda senin Penny. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Beni burada istiyorsun, böylece canın ne zaman isterse beni yatağa götürebilirsin."

"Ben bencil bir adamım," diye kabul ediyorum.

Bakır rengi kaşları düğümlendi. "Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu."

Onu sandalyeden kaldırıp kollarıma aldım. İşte böyle. Böylesi daha iyi. "Ama oldu."

Başını yukarı kaldırıp çenesinin ucunu göğsümün ortasına yaslıyor. "Öyle oldu, değil mi?"

Onu öperim. Sonra onu yatağına götürüyorum.

Daha sonra onu alnından öptüm ve kalmasını istediğimi söyledim.

O büyük, mavi gözlerini bana kırıştırıyor ve hayatımda duyduğum en tatlı kelimeyi söylüyor: "Tamam."

MUHTEMELEN ÇOK HIZLI HAREKET EDİYORUZ. Daha önce de yaptığım şeyi yapıyorum - diğer insanlara öncelik vermem gerekirken bir kadına öncelik veriyorum.

bana güveniyor. Ama belki de her şeye sahip olabileceğime dair kalbimde bir umut yeşeriyor.

Sonraki hafta işlere yetişmekle geçti. Penny'nin benim evimde kalacağını bildiğim için artık odaklanabilirim. Satın alma sözleşmesini gözden geçirdim ve tam da kış tatili zamanında imzaladım.

Sonra eve geldiğimde taze pişmiş yumuşak zencefilli kurabiyelerin kokusunu alıyorum, Mackenzie tezgâhın üzerine eğilmiş ve Penny elini sıcak kurabiye tepsisinden çekmiş. Mackenzie gülüyor, Penny sırtıyor ve ben hayatımın tamamlandığını hissediyorum.

Mackenzie bir zencefilli çörek çalıp odasına götürdükten sonra Penny bana, "Bu akşam Brian'la buluşmam gerekiyor," diyor. "Önümüzdeki birkaç haftayı tartışmalı ve tatil sonrası Ocak ayı için bir plan yapmalıyız."

Boğazımın arkasını acılık kaplıyor. Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı iş ortağından hiç hoşlanmıyorum ama başımı sallıyorum. "Elbette." Sonra, Penny'ye -ve kendime- büyük adam olduğumu ve kıvrıcık saçlı, Converse giyen bir budalayı umursayacak kadar güvensiz olmadığımı kanıtlamak istediğim için, "Brian'ın şehirde ailesi var mı? Yarın Noel Arifesi yemeği için annemin evine gelmek ister mi?"

Kelimeler ağızdan çıkarken buruk bir tat veriyor ama Penny'nin yüzünde bir gülümseme beliriyor. Kollarını boynuma doluyor ve beni derinden öpüyor. "Ona soracağım," diyor hava almak için ayağa kalktığımızda. "Teşekkür ederim, Marcus."

Sanırım büyük adam olmak bazen buna değiyor.

Onun gidişini izliyorum ve sanki tüm ışık bir anda evimi terk ediyor. Gece bir gürültüyle çöküyor ve ben tek başıma kalıyorum. Bear yatağında uyukluyor; Mackenzie odasında kilitli. Daha önce nasıl böyle yaşadım? Ne yaptım ben? Kendimi teknik olarak yarına kadar dokunmamam gereken yumuşak, sıcak baharatlı bir kurabiyeyi kaparken buluyorum. Ayaklarım beni koridorda son kapıya kadar taşıyor. Penny'nin atölyesinde omuzlarım rahatlıyor.

Kumaşlar renk cümbüşü ve kaos içinde. Dikiş makinesi sabırla hanımını bekliyor. Perdeler açık ve sokaktan gelen kasvetli ışık, hastalıklı sarı ışınlarla masanın köşesine yerleştirilmiş defterin üzerine dökülüyor.

Kitabı açmama neyin sebep olduğunu soracak olursanız, size söyleyemem. Tek bildiğim, Penny'yi yanımda özlediğim ve onun sümüklü, burnu havada iş ortağını göreceği gerçeğinden nefret ettiğim için ayaklarım beni onun mekanının derinliklerine götürüyor ve elim o kitabı açıyor.

Ve bir şey fark ettim.

Kumlu, kemik kurusu bir doku dilimi kaplıyor. Nabzım kulaklarımda atıyor ve haklı olup olmadığımı tekrar kontrol etmek için telefonumu karıştırıyorum - ve haklıyım. Sonra evdeki ofisime koşmak, bilgisayarımı çalıştırmak ve şüphelerimi doğrulamak anlık bir iş. Sandalyemde arkama yaslanıp, bilgisayarına bakıyorum.

ve dehşet, bir güneş tutulmasının karanlığı gibi üzerime çöküyor.

PENNY

MARCUS DAĞINIK GÖRÜNÜYOR, ama etrafımızı saran mutlak kargaşada bu beklenen bir şey. Görünüşe göre, annesinin Noel arifesinde bir akşam yemeği vermesi bir gelenek, her ne kadar aile o kadar büyümüş olsa da, üç yatak odalı küçük daire tamamen dolup taşıyor.

Martha ve Tara ile bir saat kadar mutfakta koşuştururken terliyorum ve gülüyorum, sonra ailenin geri kalanıyla eğlenmeye gitmek için sürgün ediliyorum. Burada olmak, tüm bu insanlarla çevrili olmak, tüm bu sevgi - neredeyse sahte hissettiriyor. Böyle ailelerin sadece sitcomlarda var olduğunu sanırdım. Milyarderlerin yalnız, mermer kaplı malikanelerde yaşadığını ve paralarını eğlence için saydıklarını sanırdım. Kaderimde yalnız kalmak var sanıyordum.

Yanılmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kapı tekrar açılır ve Brian görünür. Üzerinde belli belirsiz mavi kareli desenli beyaz bir düğme, koyu renk bir kot pantolon ve temiz spor ayakkabılar var. Saçları geriye doğru taranmış. Gülümsüyorum, yanına gidip ona kocaman bir bayram kucaklaması yapıyorum.

"Selam Penny," diyor, gözleri odanın içinde gezinirken. "Vay canına. Hiç beklemiyordum..."

Gülüyorum. "Biliyorum. İçeri gel. Seni herkesle tanıştırayım."

Tanışma faslı biraz uzun sürdü ve Brian'ı Marcus ile kayınbiraderinin arasına yerleştirdim, ona soğuk bir içecek verdim ve göz kırptım. Sonra yarım düzine küçük çocuk bacaklarıma saldırıyor ve beni oturma odasının başka bir bölümüne götürüp hayal meyal anladığım bir oyun oynatıyorlar. Düşüğümde ve oyunun kurallarını benden çok daha iyi anladığı anlaşılan köpek Frodo'nun üzerine atladığında gülmekten kendimi alamıyorum.

Odanın öbür ucunda Marcus'un bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gülümsemesi her zamankinden farklı görünüyor. Daha zoraki. Elindeki birayı üzgün bir selamlama bahanesiyle bana doğru kaldırdığında neredeyse üzgün görünüyor.

Kendimi aptal yerine mi koyuyorum? Burada olduğum için kızgın mı? Brian'ı getirdiğim için kızgın mı? Mackenzie gittikten sonra onun evinde kalmamı istemiyor mu?

Kapı açılmadan bir an önce kapı çalınır. Mackenzie orada, ıslık ıslık, annesini içeri sürüklüyor. Odanın içinde alkış sesleri yükseliyor ve Stephanie'nin yanakları kızarıyor. Gözlerini deviriyor ama kardeşlerinden, annesinden, yeğenlerinden gelen sarılmaları ve öpücükleri kabul ediyor.

Gürültü patırtıdan kurtulduğunda onu karşımda görünce şaşırıyorum. "Penny, değil mi?" diye soruyor, gömleğinin eteklerini sertçe aşağı çekerek, sarsıntılı hareket.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Sen Stephanie misin?"

Başını sallıyor. "Bak." Gözleri düşüyor ve boğazını temizliyor. "Son karşılaşmamızda seninle nasıl konuştuğum için özür dilemek istiyorum. Ben... iyi bir yerde değildim. Mackenzie bana onun için yaptığın her şeyi anlattı ve-"

Sesi kesiliyor, sanki benden özür dilemenin utancı çok fazlaymış gibi.

Kendi utancım söyleyecek doğru şeyi bulmamı zorlaştırıyor. "Mackenzie iyi bir çocuk." demeye karar verdim.

Stephanie başını sallıyor, gözleri ıslık ıslık. "Kesinlikle en iyisi."

Gülümsüyorum ve aramızdaki sert bir şey çözülüyor. Uzanıp kolumu beceriksizce sıkıyor, sonra mutfağın kutsallığına doğru sürükleniyor.

"Ne dedi o?" Marcus omzumun arkasından söylüyor. Gözleri koyu yeşil, alacakaranlıkta bir orman.

Kaşlarımı çattım. "Sizin balmumunuzdan değil, bayım." Sırıttıyor, ama çabucak kayboluyor. "İyi misin?" "Harikayım."

Beni nazıkçe öptüğünde, kafa derimden ayak parmaklarıma kadar her yerim kızarıyor. Gözlerim odanın içinde geziniyor ama kimse bizi izlemiyor ya da PDA'mızı umursamıyor gibi görünüyor - çabucak başka tarafa bakan Brian dışında.

Akşam yemeği vakti geldiğinde, mutfaktan oturma odasının sonuna kadar, bir araya getirilmiş çeşitli farklı farklı katlanır masalardan ve

masa örtüleri ve uyumsuz sandalyeler. Orta süsler saklandıkları yatak odalarından çıkar ve eşit aralıklarla mumlar yakılır.

Bu çok güzel. Yüzünde hâlâ o tuhaf, ciddi ifade olan Marcus'a bakıyorum. Acaba bu sıkışık, kaotik deneyim yerine bir mekân kiralayıp garsonların ve şeflerin bu yemeği hazırlamasını mı tercih ederdi? Ne de olsa her şeyi karşılayabilirdi.

Ama annesi arkasından geliyor ve kolunu annesinin omuzlarına doluyor, ağarmış saçlarına bir öpücük konduruyor ve bunun benim için olduğu kadar onun için de özel olduğunu biliyorum. Bu yemek için tüm yiyecekleri, içecekleri ve süslemeleri sağladığını ve annesinin önceden hazırlık ve sonrasında temizlik işleri için yardım tuttuğundan emin olduğunu biliyorum, ancak bu tatilin özü hala ev gibi ve güzel hissettiriyor. Stephanie tedavi gördüğü hastaneden yeni döndüğü için bu kuru bir yemek. Kimse alkol eksikliğine aldırıyor gibi görünüyor ve bana bu insanların birbirlerine ne kadar değer verdiklerini hatırlatıyor.

Sonunda onunla Mackenzie'nin arasına oturdum. Brian tam karşımda oturuyor, hantal ve yersiz görünüyor ve tüm bu gürültüden hafifçe midesi bulanıyor. Ona göz kırpıyorum ve o da kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor.

Onun burada olması güzel, sanki hayatımın tüm farklı parçaları sonunda birleşebilmiş gibi. Onun ve Marcus'un iyi geçinmesini istiyorum, hepimizin arkadaş olmasını çok isterim.

Bardağın üzerindeki çatalın sesi duyulur ve masanın etrafındaki konuşmalar sessizleşir. Çocuklar bile sessizleşir, gözlerini masanın başına dikerler.

Martha elinde köpüklü, alkolsüz üzüm suyu bardağıyla duruyor ve mutlulukla gülümsüyor. "Benim harika ailem yine bir arada," diye söze başlıyor, gözleri masayı tarıyor ve solunda oturan Stephanie'ye takılıyor. "Hepimizin aç olduğunu biliyorum, o yüzden bunu hızlıca yapacağım. Her birinizi çok seviyorum ve bu tatilde yeniden bir araya geldiğimizi ve mutlu olduğumuzu gördüğüm için çok mutluyum. Belki gelecek yıl" -gözleri kısa bir süre benimkilere değiyor- "üzerine titreyeceğim yeni torunlarım olur."

"Anne," diye itiraz ediyor Marcus, sesi o kadar öfkeli bir ergen gibi çıkıyor ve o kadar zengin bir CEO gibi *değil ki homurdanıyorum*.

Martha'nın kaşları çatıldı. "Ne? Ollie'den bahsediyordum tabii ki." Tara sırtarak, "Elbette bahsediyordun," dedi.

"Kim hamile?" diye sesleniyor yeğenlerden biri -sanırım Clarissa- masanın çocuk tarafındaki ucundan.

"Hiç kimse," diyor Marcus ısrarla. Annesine doğru bir parmak kaldırıyor. "Eğer bana *Hamlet*'ten alıntı yapmaya başlarsan, giderim."

Martha gülüyor, sonra da basitçe "Hadi yiyelim" diyor.

Marcus'u omzumla dürtüyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Başını sallar ve bir yeşil fasulye bıçaklar. "Annem deli. Ve bebek delisi. Yıllardır ürememi istiyor."

"Bunu duydum!" Martha, doğrudan Stephanie'yle konuşmasına dönmeden önce "Duydum" diyor.

"Penny'ye tamamen bağlı olduğumu sanıyordum," diyor Brian masanın karşısından, hassas hareketlerle bir parça jambon keserken. Gözlerini Marcus'a kaldırdı. "Onunla bir aile kurmaya bu kadar karşı mısın?"

"Brian," diye azarlıyorum, gözlerim irileşiyor.

Beni görmezden geliyor. Marcus çatalını ve bıçağını bırakıp masanın karşısındaki iş ortağımın gözlerine bakıyor. "Sen. Penny ve benim hakkımda Penny ve benim hakkımda konuşma," diyor alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla.

Sohbetin sesi üçümüzden yayılan yavaş bir dalgayla kesiliyor.

Masanın altına uzanıp durumu yatıştırmak için nafîle bir çabayla Marcus'un granit kalçasını sıkıyorum.

"Basit bir soruydu," diyor Brian, elindeki su bardağını alıp dudaklarının önünde sallandırarak. "Penny'yi dairene taşımaya, orada tecrit etmeye, onu tüm havalı tasarımcı arkadaşlarıyla tanıştırmaya hazırsın ama onunla bir gelecek görmüyorsun, öyle mi?"

"Brian, dur," diye tıslıyorum, Walsh klanının gözlerini binlerce yürüyen karınca gibi tenimde hissediyorum.

"Bu basit bir soru Penny. Sen benim en iyi arkadaşımsın; onun niyetini bilmek istiyorum."

"En iyi arkadaşım." Ben cevap vermeden önce Marcus esprisiz bir kahkaha attı. "Benim *niyetim* seni ilgilendirmez." Çenesi elmas sertliğinde, gözleri yıldızsız bir gece kadar karanlık.

Brian sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Aynı fikirde değilim," diyor. Küstah bir kaşını kaldırarak meydan okuyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Onu bir daha asla böyle görmek istemiyorum.

"İkiniz de durun," diye araya girdim. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Hayır," diye homurdanır Marcus. "Yanıyorsunuz. Şu an tam yeri ve zamanı. *İş ortağınızdan* daha fazlasını duymak istiyorum." "Hayır" diye vurgular.

garip bir şekilde. "Söyle bana, Brian. İyi niyet hakkında ne biliyor olabilirsin ki?"

Brian göz kırpmıyor. Ben başlıyorum. İkimiz de Marcus'a bakıyoruz. "Sen neden bahsediyorsun?" Fısıldıyorum.

"Marcus," diye sesleniyor Martha. "Huzur içinde yiyebilir miyiz? Kız kardeşini kutluyoruz. Noel'deyiz..." Marcus dönüp ona bakmayınca sesi kesiliyor. Bakışları masanın üzerine yapışmış.

Felaketin yaklaştığını hissediyorum. Kemiklerimin iliklerinde başlayan titreşimler beni yaklaşan kıyamet konusunda uyarıyor. O birkaç dakika içinde bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gitmek üzere olduğunu biliyorum.

"Ben sadece Penny'nin çıkarlarını gözetmeye çalışıyorum," diye kabarıyor Brian, yanaklarında renk yükseliyor.

"*Ondan çalarak mı?*" Marcus'un sesi her kelimedede daha da yükseliyor, sanki içinde yanan öfkeyi zapt edemiyor. Yumruğunu masaya vurarak çatal bıçak takımını ve Martha'nın en güzel tabaklarını şingırdatıyor.

Brian bakıyor. "Ne?"

Geri çekiliyorum.

"Ne?"

"Bu yüzden mi çalışma alanını değiştirmesine bu kadar karşıydın?" Marcus ikimizi de görmezden gelerek devam ediyor. Gözleri kor gibi yanıyor. Kasları mermer gibi, kazağının yumuşak kaşmirine baskı yapıyor. "Bu yüzden mi ona benim yakınımda olmaması gerektiğini söylemekte bu kadar acele ediyorsun? Birinin senin nasıl bir pislik olduğunu öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

"Marcus," diye tekrar deniyor Martha, sesi yüksek ve ince.

"Anne, dur." Marcus bir elini havada gezdiriyor. "Bu aşağılık sersemden, bu kıvranan solucandan, kirasını ödeyen kadından çalmanın neden kabul edilebilir olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

Düşüncelerim bir günlük sos gibi katılaşıyor. Gözlerimi yavaşça kırptırıyorum, bu konuşmayı sanki suyun altındaymışım gibi uzaktan dinliyorum. Başım Marcus'tan Brian'a dönüyor ve sonra görüyorum.

Brian'ın gözlerindeki sertliği görüyorum. Dudaklarındaki

hırıltıyı. Ve Marcus'un doğruyu söylediğini biliyorum.

"Brian?" Sanki sesim yabancı bir cisimden geliyormuş gibi kendi kendime söylendiğimi duyuyorum.

Brian bana bakmıyor bile. Öfkesi yanımdaki adama yönelmiş durumda; bu adam öfkesini alıp güzelce döşenmiş masaya fırlatıyor.

"Beni mi kontrol ediyordun?" Brian soğuk, içi boş bir sesle sorar. "Penny'nin buna ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun? Yıllarca takip ve taciz edildikten sonra, maço bir adamın işlerine bakmasına ve ona işleri nasıl yürüteceğini söylemesine ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu yapan ilk adam onu tamamen mahvetmişken, senin onun özel hesaplarına girmeni takdir edeceğini mi düşünüyorsun?"

Beni *mahvetti*-

Konuşamıyorum. Boğazım öyle sıkılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Bütün bu insanların önünde, Marcus'un *annesinin* önünde, Brian geçmişimden bahsetmeye nasıl cüret edebiliyor? Bu kadar rahat konuşabiliyor? Benim hakkımda bu kadar aşağılayıcı konuşması? Travmamın parçalarını kırık bir Noel biblosu gibi ortaya sermek?

Titriyorum. Masanın karşısındaki adamı tanımıyorum. Benden *çalıyor* mu? Ne zamandan beri? Nasıl çaldı? Neden?

Marcus'un elleri yanımda yumruk oldu. "Bence o senden çok daha fazlasını hak ediyor."

Brian sandalyesini hızla geriye iter ve arkasındaki duvara çarparak devrilir. Duvardaki çok sayıda aile fotoğrafı titriyor. Eski en iyi arkadaşım ve iş ortağım o buz gibi, acımasız gözlerini bana çeviriyor. "İstedğin bu mu Penny?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. İstedğim *şey* bu mu? Güvenebileceğimi düşündüğüm tek adam tarafından sırtımdan bıçaklanmak mı? Sevdiğimi sandığım adamın özel işlerime burnunu sokmasını mı? Tüm bu insanların önünde geçmişimin açığa çıkması mı? *Aşağılanmak* mı?

Martha sessiz ve ölümcül bir sesle, "Çık dışarı," diyor. Kapıya doğru ilerliyor ve acımasızca açıyor.

Ailenin geri kalanı ayakta durmuş, Brian'a bakıyor, benim ve Marcus'un etrafında dönüyorlar, sanki ben buraya, onun yanına aitmişim gibi. Ama ben-

Nasıl olur- Bu-

Ben-

Brian kapıdan içeri giriyor ve kışlık ceketini yanında sürükleyerek gözden kayboluyor. O gittikten sonra herkes tekrar yerine oturuyor, sularını yudumluyor, önemli bir şey olmamış gibi boğazlarını temizliyorlar. Martha'nın bakışları tenimde, yüzümde ağırlaşıyor ve ben bunu silmek istiyorum. Gömleğimdeki kahve lekesini temizler gibi onun ilgisini üzerimden temizlemek istiyorum.

"Penny," diyor nazikçe.

Kendime geldim. Gözlerim Marcus'unkileri buluyor ve o utanmış görünüyor.

Gözlerimin içine bakıyor ve ben tek kelime etmeden ne istediğimi anlıyor. Bu kadar trajik olmasaydı aramızdaki bağın güzel bir kanıtı olurdu. "Dün defterini gördüm," diye başladı. "Online mağazanızdaki liste fiyatına göre siparişleriniz için aldığınız birim fiyatın düşük görüldüğünü fark ettim. Sellzy'de aldığımız ücretleri biliyorum ve ürünleriniz için ne kadar ücret aldığınızı bilecek kadar çok insana vitrininizi gösterdim. Aklıma yatmadı." Gözleri yine yeşil, yumuşak yaz çimenleri gibi. Onlara güvenmiyorum. Ağlamak istiyorum. "Sellzy'nin arka ucuna girdim ve araştırdım-"

"Sen ne?" Alçak, yakıcı bir fısıltı olarak çıkıyor.

Belki de Marcus'a kızmamalıyım. Başka türlü asla öğrenemeyeceğim bir şeyi fark ettiği için ona teşekkür etmeliyim. Bunu beni önemseydiği için, beni korumak istediği için yaptı.

Ama hesaplarıma *giriş* yaptı ve-

Birdenbire sekiz yaş gençleştim. E-posta çöp kutumun boşaltıldığını fark ediyorum. Hiç göndermediğim mesajlara garip e-posta yanıtları alıyorum. Birinin kısa mesajlarını okuduğundan endişeleniyorum. Sosyal medyam tuhaf; bildirimler kayboluyor. Kapüşonlu her adam beni ürkütüyor. Her araba motoru kapımdaki sürgüyü, pencerelerimdeki kilitleri kontrol etmeme neden oluyor. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Düşünemiyorum.

"Özür *dilerim* Penny," diyor Marcus, o yumuşak, şefkatli gözleri işkence görüyor.

Çatalımı alıp onu tam gözünden bıçaklamak istiyorum. Patlamak, bu güzel Noel tablosunun her yerine kan ve irin püskürtmek istiyorum. Bir topun içine kıvrılıp okyanusun dibine batmak istiyorum.

Marcus devam ediyor, sanki dünyam yıkılmıyormuş gibi. "Sellzy hesabına bağlı bir aracı bankası vardı. Tahminimce paranın tamamını doğrudan almak yerine, geri kalanını sana göndermeden önce bir kısmının kaymağını yedi. Yaklaşık yüzde yirmisini alıyordu," diye ekliyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Sonra sen muhasebeyi yaparsın ve ona kârdan payını gönderirsin. Elli elli, anlaştığınız gibi, ama o zaten üstten fazladan bir pay almıştı."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Bu adama bakıyorum ve Billy'yi görüyorum. Benimle konuşmak, bana eşitmişim gibi davranmak yerine arkamdan iş çevirdi. Bana söylemeden özel işlerime burnunu soktu.

Marcus bana ihanet etti.

Brian bana ihanet
etti. Billy bana
ihanet etti.

Ayağa kalktığımda, ayaklarımın dibine kadar uyuşmuş bir halde, kimseye güvenemeyeceğimi biliyorum. Güvenebileceğimi düşünerek, bu güzel, ısıltılı hayatın gerçek olduğunu düşünerek aptallık etmişim. Kendi acınası yalnızlığımın çölünde soluk soluğa kalmış, ölmek üzere olan bir kadındım ve bir seraba inanmıştım.

Boş, görmeyen bakışlarım Martha'nınkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Bu güzel yemek için teşekkür ederim," diyorum mekanik bir şekilde.

"*Penny*," diyor Marcus, yanımda durarak.

"Gitmem gerek." Gözlerine bakmıyorum. Uzattığı eli savuşturuyorum. Şu anda ona dokunma düşüncesi -o sıcak, sevgi dolu ellerin bedenimde olması-

Bildiğim bir sonraki şey, dışarıda olduğum, büyük, soğuk nefesleri yuttuğum. Bir saniye sonra, bir sonsuzluk sonra daireme döndüğümde, boş oturma odama yığılıyorum ve hiç var olmayan vahada ölüyorum.

MARCUS

Bunu hayatımın EN KÖTÜ ÜÇ günü takip etti.

Penny benimle konuşmuyor, Mackenzie taşınıyor ve ben evimde tek başıma neyin yanlış gittiğini merak ediyorum. Karnımı doyurmayı, duş almayı ve Bear'a bakmayı zar zor başarabildim. Tüm bu fiyasko aptal tatiller sırasında gerçekleştiği için kendimi gömecek bir iş bile yok.

Yarın normale dönebileceğim, ofise gidebileceğim ve bu karmaşayı düzeltmek için bir şeyler bulabileceğim.

Defterini açıp bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelendiğimde Penny ile konuşmalıydım. Bana mahremiyeti konusunda ne kadar hassas olduğunu söylemişti ve ben bunu ihlal ettim.

Ama-

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve koltuğumda arkama yaslanıp tavana bakıyorum.

Penny geri dönecek. Dönmek zorunda. Bütün eşyaları burada. Konuşacağız ve sadece ona göz kulak olduğumu anlayacak. Barışacağız. Yatıya kalacak. Ona milyonlarca orgazm yaşatacağım ve o da beni affedecek. Her şey yoluna girecek.

Telefonum çaldı.

Kanepede yana doğru kayıyorum ve telefonumu kolunun üzerinde durduğu yerden alıyorum, ekranda Penny'nin adını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Penny," diyorum nefes verirken, rahatlamış bir şekilde. "Selam."

"Merhaba." Sesindeki gerginlik göğsümü ağrıtıyor. Derin bir nefes alıyor. "Eşyalarımı almak için yarın gelmeyi umuyordum. Sorun olur mu?"

Ayağa kalktım, damarlarımdan buz fışkırıyordu. "Eşyalarını toplamak mı? Eşyalarını topla da ne demek?"

"Çalışma alanımı daireme geri taşıyorum," diye bilgilendiriyor beni.

"Ama- konuştuk-"

"Çalışma alanımı daireme geri taşıyorum." Tekrarlanan kelimeler robotik bir şekilde çıkıyor, sanki Penny'nin sesini sabit tutmak için tüm çabasını harcaması gerekiyormuş gibi.

"Penny, konuş benimle." Dirseklerimi dizlerime dayayıp ayaklarımın arasından çıkan halıya bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor.

"Ben oradayken evde olmamanızın en iyisi olacağını düşünüyorum, ancak bu konuda rahat değilseniz anlarım."

Yanımdaki kanepede yatmakta olan Bear başını kaldırdı.

"Peki ya Bear?" Çaresizce soruyorum. "Onu hâlâ gezdirecek misin?"

Dayanılmaz bir duraklama oldu. Sonra, "Marcus." Sesi zayıftı, kırılmış. "Artık Ayı'yla yürümeyeceğimi biliyorsun."

"Penny." Sert çıktı. "Lütfen, Penny. İzin ver geleyim ve bu konuyu konuşalım."

"Gitmem gerek."

Bir klik sesi geliyor ve hat kesiliyor.

UYKUSUZ BİR GECENİN ARDINDAN, solgun, gri şafakla birlikte kalkıyorum. Egzersiz yapıyorum, çok fazla kahve içiyorum, Bear'ı besliyorum ve gezdiriyorum, sonra oturma odamda ayaklarımın tabanı ağrıyacak kadar uzun süre volta atıyorum. Ekibime gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum, ardından saat dokuzu geçene kadar her iki dakikada bir saati kontrol ediyorum.

Sonra dışarıda bir nakliye kamyonu durur. Penny yolcu tarafından dışarı kayar, saçlarını at kuyruğu yapmış, soluk mor bir puffer ceket giymiştir. Şoför tarafından arkadaşı - dominatriks vampir rahibe, şu anda adını hatırlayamıyorum - çıkıyor ve bulldog ifadesi ve diz boyu çizmelerle kamyonun önünden geliyor.

Onlar gelmeden kapıyı açıyorum ve Penny donup kalıyor. Arkadaşı sanki onu benden korumaya çalışıyormuş gibi tam önünde durmak için etrafından dolaşıyor. Sanki onu benden koruması *gerekiyormuş* gibi.

"Burada olmayacağını söylediğini sanıyordum?" diyor arkadaşı -adı Nikki-.
"Bunu yapmana gerek yok Penny," diyorum diğer kadını görmezden gelerek.
Nikki araya girerek, "Bence öyle, dostum," diyor. "Şimdi kenara çekil ve
Bırak eşyalarını alsın."

Penny öne doğru bir adım atmadan önce elini Nikita'nın koluna koyar.
Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Gözleri şiş, altlarında büyük, mor lekeler
var. Cildi solgun ve solgun görünüyor. Ağzı aşağı dönük.

Bundan nefret ediyorum. Onun mutsuz olmasından nefret ediyorum, bu
benim suçum. Onu sarsmak, benimle konuşmasını sağlamak istiyorum. Ağlamak
istiyorum.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var Marcus," diyor sessizce. "Bear
konusunda sana haber vermediğim için özür dilerim."

"Özür dilerim Penny," diyorum. "Hesabına baktığım için özür dilerim. O
pisliğin senden çalmasını istemedim."

Gözleri benimkilerden kayıyor, evimin dış cephesine odaklanıyor. "Lütfen,"
diyor dudakları titreyerek.

Peki buna ne demem gerekiyor? Nasıl reddedebilirim? Nikki'nin bakışlarını
görmezden gelerek kenara çekilip içeri girmelerine izin veriyorum ve onların boş
odaya gitmelerine izin veriyorum. Yardım etmek istiyorum ama işleri daha da
kötüleştireceğimi biliyorum.

Bear peşlerinden koşuyor ve ilk kutuları arabaya taşırken yanıma oturuyor
ve kafası karışmış bir şekilde yukarı bakıyor. Elimi başına koydum.

Kadınlar tüm yardım tekliflerimi reddediyor ve bazı kutuları nakliye
kamyonuna yerleştirmeye çalıştığımda ters ters bakıyorlar, ben de mutfak
adasında oturup onların arka odaya gidip gelmelerini izliyorum ve dünyam sona
eriyormuş gibi hissediyorum.

Bir süre sonra Penny arka odadan çıktı ve bana başıyla onay verdi. "Bu
sonuncusuydu."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Bu bir veda gibi geliyor.
Gerçek bir veda. "Seni arayabilir miyim?"

Bakışları düşüyor ve yanaklarına kızarıklık yayılıyor. Yorgun olsa bile
muhteşem. Onun yanımda olmamasına, evimde çalışmamasına, köpeğime
arkadaşlık etmemesine, beni etkilememesine dayanabilecek miyim bilmiyorum.

Sonunda Penny omuzlarını dikleştiriyor ve bakışlarımı karşılıyor.
"Yapmamayı tercih ederim," diyor ve kapıdan çıkıp arkasından yavaşça
kapatıyor.

Dünyam parçalanıyor. Odadaki tüm renkler, eriyen balmumunun duvarlara ve mobilyalara damlaması gibi akıp gidiyor. İçimi öfke kaplamadan önce kalbim bir an soluyor. Güçlü, canlandırıcı bir öfke. Haklı bir öfke. İki elimle ona sarılıyorum, duygunun beni aşağı çekmeye çalışan kasvetli umutsuzluktan çekip çıkarmasına izin veriyorum.

Ona *yardım* etmeye çalıştıktan sonra beni bir çöp çuvalı gibi bırakıyor mu? Tek yaptığım onunla ilgilenmekken bana sırtını mı dönüyor? İş ortağının ihaneti için *beni* mi suçluyor? Ne oluyor lan?

Tek yaptığım onunla ilgilenmekti, her zaman yaptığım gibi. Her zaman yaptığım gibi onu korudum. Kaynaklarımı onun hayatını daha iyi hale getirmek için kullandım, tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Tüm hayatım doğru olanı yapmak, işleri yoluna koymak, önemseydiğim insanlar zarar görmeden önce hataları düzeltmek üzerine bir egzersiz oldu. Peki karşılığını nasıl aldım? Benim için önemli olan tek kadının arkasına bakmadan çekip gitmesiyle.

Kendi lanet evimi dağıtmak istiyorum. Her pencereyi kırmak, her brandayı sökmek, odalarımı soymaya çalışıyormuşum gibi savurmak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Onun yerine, odanın ortasında durdum, öfkeliydim, güçsüzdüm.

Ve biri kapımı çaldı.

Umut ve öfke içimde savaşıyor ve kendimi durduramadan kapıyı menteşelerinden söküp açıyorum.

Ama Penny değil. Kız kardeşim.

"Steph," diye homurdanıyorum,
göğsüm kabarıyor. Kaşlarını çatı.

"Kötü zaman mı?"

Berbat bir zaman, ama kapıyı daha geniş açıyorum ve kanepeye doğru yürüyorum. Stephanie de peşimden geliyor, ceketini ve botlarını çıkarıp solumdaki koltuğa uzanıyor. Kendimi ham, çıtırçıplak hissediyorum. Öfkeli.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi biraz kontrol ediyorum. Hâlâ kız kardeşime bakamıyorum.

Çevresel görüşümde, çenesini avucuna yaslayıp uzun bir süre bana bakmasını izliyorum. "Bok gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen yapma,
Steph." "Penny gelmedi mi?"

Yüzümü buruşturuyorum.

Göz kapağımı kırmama yetecek kadar uzun süre sessiz kaldı. Kız kardeşim hâlâ beni izliyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Üzgünüm Marcus. Ondan hoşlanmıştım."

Geçmiş zamandan nefret ediyorum. Penny geçmişte değil. Henüz değil. Bu sadece bir kavga.

-Bir yanlış anlaşılma. *"Yapmamayı tercih ederim"* deyip arkasına bakmadan çıkıp gitmesi dışında.

Konuyu değiştirmek için çaresizce "Mackenzie nasıl?" diye sordum.

Kız kardeşimin yüzünde bir gülümseme beliriyor. Birden on yaş gençleşti. "O gerçekten çok iyi. Yeni odasını hazırladık. Yeni yatağını kurduk" - bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor - "demek istediğim, yatak bir araya getirildi ve ben sadece fazladan olmaması gerektiğinden emin olduğum dört fazladan vida buldum."

Homurdanıyorum, gülmeye en yakın olduğum an. Her şey ağrıyor. Derim, gözlerim, kaslarım. Kalbim.

Stephanie bir süre sessiz kaldı, ta ki ben mutfağa el sallayana kadar. "Bir bardak su ya da başka bir şey ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ben iyiyim. Buradayım çünkü..." Derin bir nefes. "Seninle konuşmak istedim. Yani özür dilemek istedim."

"Gerek yok," diyorum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Stephanie gülüyor. Gerçek, başını arkaya atarak bir kahkaha. "Bu bir yalan," diye cevap veriyor sonunda. "Özür dileyecek çok şeyim var."

"İkimiz de biliyoruz." Günün acısı beni çıplak bırakıyor ve yıllar öncesinden kalma o eski, zonklayan yarayı hissedebiliyorum. Suçluluk, utanç, mahcubiyet. Babamız hastane yatağında binlerce tüp takılı halde hayata veda ettiğinde Stephanie'nin gözlerindeki o bakış. Annemin sonunda hıçkırıklara boğulduğunda çıkardığı ses.

Eğer bu kadar bencil olmasaydım, bir kadına bu kadar bağlanmasaydım, babam hayatta olurdu.

Penny hayatıma girdiğinden beri neleri görmezden geldim? Aynı hataları tekrar mı yapıyorum?

Bunu yapacak gücüm yok. Ben bir sahtekârım. Ne bir koruyucu, ne bir sağlayıcı, ne de sahip olduklarıma layık bir adamım. Bunların hiçbirini hak etmiyorum. Parayı, personeli, evi, ailemi. Penny. Her şey kötü bir temel üzerine inşa edilmiş. "Önce ben gideceğim," diyor kız kardeşim. "O zamandan beri sana nasıl davrandığımı için özür dilerim."

Babam öldü."

Gözlerimi kırptırdım, irkildim.

Stephanie hüzünle gülümser. "Biliyorum. Ben de en az senin kadar şaşırdım." "Hayır, öyle değil, sadece..."

Ne oldu? Bu neden bu kadar keskin hissettiriyor? Kız kardeşimin beni bağışlayan o sözleri söylemesi için-

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Biliyor musun, detoksu zaten altı kez yaşadım," diye devam ediyor. Gözleri karşı duvardaki büyük bir tuvale odaklanmış, resmin soyut çizgilerini izliyor. "Her seferinde oraya başarısız olacağını bilerek gittim. İlk üç seferinde, detokstan sonra rehabilitasyon programını bitirmek bir yana, başlamadım bile. Ama bu sefer... Bu sefer farklıydı, çünkü tekrar batırırsam Mackenzie'nin geri gelmeyeceğini biliyordum." Kız kardeşim duraksıyor, yutkunuyor. "Annem beni tesise götürmeden önce bunu onun gözlerinde gördüm. Bunca zamandır küçük kızıma zarar veriyordum ve artık bunu yapmak istemiyorum. Onu evinden kovdum çünkü bağımlılığımın çok derinlerindeydim."

Son cümle sanki Steph utancını tam olarak atlatamamış gibi düz bir şekilde çıkıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

Yüksek sesli müziği, şımarıklığı ve Mackenzie'nin onu buradan kovacağını sandığında gözlerinde beliren korkuyu düşünüyorum. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı ve ikimiz de bu yaraların kapanmayacağını biliyoruz.

"Orada bir terapist vardı," diyor Stephanie, sesi çok uzaklarda, bakışları geçmişte. "Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama soru sorma şekli... Beni düşündürdü. Bana babamın ölümü ve senin hakkında sorular sordu."

Uzun bir duraklama oldu, ben de "Öyle mi?" dedim.

"Kaldığım sürenin sonuna doğru bir noktada, kendime duyduğum tüm nefreti - olanlardan, hayatımı mahvetmekten, Mackenzie'yi incitmekten dolayı kendimi suçladığım tüm yolları - aldığımı ve hepsini sana yüklediğimi fark etmemi sağladı. Bir seviyede, senin bunu kaldırılabileceğini hissettim. Senden çok nefret ediyordum Marcus. Yüzüne bakmaya dayanamıyordum." Sesi kalınlaşıyor ve sonunda bakışlarını benimkilere kaydırıyor. "Ama gerçek şu ki, senden hiç nefret etmiyorum."

Konuşamıyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Özür dilerim Marcus," diyor. "Bütün o acıyı sana gönderdiğim için özür dilerim. Babama olanlar için seni suçladığım için özür dilerim. Kendime yaptıklarım için seni suçladığım için özür dilerim. Sen ailemizi bir arada tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın ve ben bunun için sana kızdım. Bu adil değildi." Sesi titriyor.

"Steph," diye fısıldıyorum, çünkü boğazım o kadar kısık ki daha fazlasını yapamıyorum. "Sorun yok."

"Öyle değil." Kelimeleri sert, yüzü sabit. "Bu iyi değil. Sana çok kötü davrandım ve senin tek yaptığın kızımın yanında olmak."

Anne, herkes için. Babamın kazasına benim kadar sen de sebep olmadın. Olması gereken boktan bir şeydi. Sadece boktan, korkunç bir şey."

Boğazım konuşamayacak kadar daraldı ve ikimiz de o kelimeler aramızda uçuşurken öylece oturduk.

Sonra kız kardeşim derin bir nefes alıyor. "Kendimi hep zayıf biri olarak gördüm, biliyorsun. Ve bundan nefret ettim. Hayat ne zaman baş edilemeyecek kadar acı verse içmeye geri dönmekten nefret ettim. Ama deniyorum, Marcus. Gerçekten deniyorum. Sanırım her gün kalkıp *denemek* güçlü olduğum anlamına gelebilir." Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Senin gibi."

Yanaklarımda ıslaklık var. Sabırsızca fırçalıyorum ve başımı sallıyorum. Hiçbir kelime çıkmıyor. İçimdeki duygular boğuşmak için çok büyük. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Kız kardeşim aramızda ince, geçici bir köprü inşa ediyor. Ona tutunmak, onu desteklemek, asla yıkılmayacak şekilde sağlamlaştırmak istiyorum. Ama sonra Penny'nin gidişini, onca yıllık emeği ve fedakârlığı, o ve Mackenzie gittiği için hayatımın ne kadar boş olduğunu, onlarsız her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu düşünüyorum.

Tek istediğim kız kardeşimin beni affetmesiydi. Tek istediğim bana bakıp "*Senin hatan değildi*" demesiydi. Bu günahı arınmanın her şeyi anlamlı kılacağını düşündüm.

Şimdi ona sahibim ama içi boş. Suçluluğumun filizlenip büyüdüğü alan hiçbir şeyle dolu değil. Bıraksam, Steph'in beni affettiği gibi kendimi affetsem bile, bunun bir şeyi değiştireceğinden emin değilim. Çünkü ne anlamı var ki? Yıllardır suçluluk duygusu ve kefaretin beni ileriye götürmesine izin verdim. Ve son birkaç aydır, yeni bir şey oldu.

Aşk vardı. Arkadaşlık. Mutluluk.

Hayatımda ilk defa içimde farklı bir ateş hissettim. Var olmak için yeni bir neden.

Ve şimdi hepsini kaybettim. Artık suçluluk duygusuna ya da Steph'in bana beslediği nefrete tutunamıyorum bile. Penny ç e k i p gittiğinde içimi dolduran öfke parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor ve ben yoksun kalıyorum.

"Hey," diyor kız kardeşim kanepede yanıma oturmak için geçerken. Bear diğer yanıma atlıyor ve başını kalçalarıma yaslıyor.

"Penny gitti," diye boğuldum. "Gitti ve geri gelmeyecek."

Kollar omuzlarıma dolanıyor ve on yılı aşkın bir süredir ilk kez kız kardeşim bana sarılıyor - ama gözyaşlarımdan akmaya başlamasının nedeni bu değil

Yanaklar.

PENNY

Ocak ayının ortasında hamile olduğumu öğrendim. Şaşkınlık içindeydim, tüm zamanımı dikiş dikerek, ağlayarak ve geleceğim olan kara uçurumu görmezden gelmeye çalışarak geçiriyordum. Nikita benim için bir kaya oldu, yemek yememi, uyumamı ve kendi gözyaşlarımın içinde eriyip gitmememi sağladı.

Şimdi Nikki banyo kapımı çalarken ben hamilelik testine bakıyorum.

"Penny?" diye seslendi. "Zamanlayıcının çalıştığını duydum. Ne diyor?"

Kapıyı açıyorum ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Bu olumlu."

Yüzü birkaç hızlı duygudan geçiyor-şok, dehşet, korku, öfke

-Ve sonunda belli belirsiz endişeli, nötr bir maskeye yerleşiyor. "Emin misiniz?"

Banyo tezgahından testi alıp ona gösteriyorum. "Evet."

"Emin olmak için doktora gitmelisin. Doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?" Başımı salladım. "Evet. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki de yanlış pozitifdir."

Omuz silkiyorum ama biliyorum. *Biliyorum*. Hissettiğim her şey -çoğunlukla yorgunluk, aynı zamanda göğüslerimde ağrı ve mide bulantısı- bunların hepsi bu evde yapılan gebelik testinin doğru olduğuna işaret ediyor.

"Haplarımı her zaman aynı saatte almazdım," diye itiraf ediyorum.

"Atölyemi Mar'a -onun evine- taşıdığımda rutinim tamamen karıştı. Birkaç kez almayı unuttum ve ertesi gün iki hap almak zorunda kaldım."

Nikki'nin yüzü allak bullak oluyor, sonra beni banyo kapısından çekip çıkarıyor ve kanepeye oturtuyor. Dikiş makineme ve oturma odamdaki kumaş yığınlarına boş boş bakıyorum. Rahatlatıcı olmak yerine, kumaşlar üzerimde yükseliyor, beliriyor. Alan küçük geliyor, çok küçük. Çılgılık atmak istiyorum.

Belki de Marcus'a karşı hissettiğim tüm o duygular yanılttı. Belki de bunca zamandır hamileydim, vücudum yeni hormonlarla doluydu ve ben bunu aşk sanmıştım. Bu yüzden arkamdan özel işlerimi karıştırmaması beni bu kadar şaşırttı.

Önümde bir fincan çay beliriyor ve Nikki yanıma oturuyor. "Ee," diyor.

Gözlerimi kırıştıtırıp fincanımdaki buharın kıvrılmasını izliyorum. "Bu onun mu?" diye dikkatle soruyor.

Başımı sallıyorum, sadece çenemi hafifçe eğiyorum.

"Tamam." Nikki ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Tamam." Nefesini dışarı üflüyor. "En azından işinizi geri aldınız. Brian'dan haber almadın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sellzy'den yeni bir banka hesabını doğrulayana kadar mağazamdan yapılan ödemelerin askıya alındığına dair bir e-posta aldım. Sanırım-" Marcus'un adını yüksek sesle bile söyleyemiyorum, bu yüzden tekrar deniyorum. "Sanırım hesabıma bloke koyduğunda-" Kelimelerde tökezliyorum ve sessiz kalıyorum.

Nikki canlandırıcı derin bir nefes alır. "Tamam. Bu iyi bir şey. Sellzy mağazasını onardığında hâlâ biraz gelirin olacak. Bunu çoktan yaptın mı?"

"Hayır." Bir vıraklama olarak çıkıyor. Son üç haftadır otomatik pilottaydım, eski hantal dizüstü bilgisayarımı kullanarak Sellzy hesabına giriş yapıp siparişleri yerine getiriyordum. Mackenzie'nin benim için açtığı sosyal medya hesaplarına neredeyse hiç dokunmadım, çünkü dürüst olmak gerekirse zahmete giremiyorum ve onlara bakmak beni ağlatıyor.

Ama hayır, Sellzy arayüzündeki banka hesabını değiştirmedim. Çok kafa karıştırıcı. Her oturum açtığımda uyarılar ve bildirimler geliyor ve benden her türlü numarayı, kimlik ve vergi bilgilerini istiyorlar ve kafam karmakarışık ve bilmiyorum. Daha önce bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmamıştım. Brian vardı, ama görünüşe göre şirketimizden zimmetine para geçiriyordu ve... ve... ve... Her şey çok zor.

Ve şimdi Marcus Walsh'un bebeğine hamileyim.

İçime bir duygu dalgası çöküyor ve yıkılmamak için tüm gücümü harcıyorum. Uzun bir nefes çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bırakıyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve fısıldıyorum, "Ona nasıl söylerim?"

Nikki kollarını bana doladı. "Şu anda bunu düşünme, tamam mı? Sizi sağlam bir zemine oturtalım. Birinci adım, bu işi yapıp yapamayacağını belirlemek.

yanlış pozitif olup olmadığına karar vermek için bir doktor randevusuna ihtiyacınız var. İkinci adım, bebekle ne yapmak istediğinize karar vermek." Aklında kalması için duraklıyor. "Üçüncü adım listenin çok çok altında, o da eski erkek arkadaşın olan o pislige ne ve nasıl söyleyeceğine karar vermek."

"Eski erkek arkadaş" kelimesine itiraz etmek istesem de başımı sallıyorum. Billy eski bir erkek arkadaştı. Marcus tamamen farklı bir şeydi. Daha fazlası. Onunla birlikte olmak, daha önce bildiğim tek şey ekşi ve acıyken, ilk kez tatlıyı tatmak gibiydi.

"Pekala. Birinci adım. Doktorunuz kim? Bir randevu alalım."

YANLIŞ POZITIF DEĞİL. Birkaç gün sonra doktorun muayenehanesinde sandalyede otururken bana kesinlikle, yüzde yüz hamile olduğumu söyledi. Aslında ilk üç aylık dönemimi neredeyse tamamlamıştım, bu yüzden on bir haftalık hamile olduğum ve bunu bilmediğim gerçeğiyle ilgili panik atak geçirmemeye çalışmalıyım.

Rapor vermek için Nikita'yı aradığımda, işten izin alıp aceleyle daireme geliyor. Beni kanepede, yan tarafıma kıvrılmış, yıkılma isteğine boyun eğmemeye çalışarak derin nefesler alırken buluyor.

Nikki'nin ne diyeceğini bilemediğini söyleyebilirim, ama ayaklarımı kucağına alıp benimle birlikte örtülerle kaplı kanepemde oturduğu için ona minnettarım. Hayatımda benim yanımda olan çok az insan oldu. Onun burada olması kendimi toparlamama ve ayağa kalkmama yardımcı oluyor.

Yan yana oturarak bir süre sessizlik içinde öylece kalıyoruz.

Sonunda "İkinci Adım hakkında konuşmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

"Bebeği doğuracağım," diye ağzımdan kaçırıyorum, soruyu düşünmeye bile vakit bulamadan. Sonra göz kırpyorum, kaşlarımı çatıyorum ve Nikki'nin gözleriyle karşılaşıyorum.

Bana yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Ne karar verirsen ver seni destekliyorum Penny. Ama tüm seçenekleri düşündün mü? Evlat edinme, fesih...?"

Ortamımdan mide bulandırıcı bir his geçiyor. "Yapamam." Bir nefes. "O benim." Bir elimi karnımın alt kısmına koyuyorum, gözlerim kocaman, arkadaşımın bakışlarıyla buluşuyorum. "Çılgınca olduğunu biliyorum. Yalnız olduğumu biliyorum."

"Yalnız değilsin," diyor otomatik olarak.

İşte o zaman ağlama krizleri başlıyor. İkimizin de hüngür hüngür ağlamasını durdurmak için biraz zaman ve neredeyse bir rulo tuvalet kağıdı (günler önce mendilim bitmişti) gerekiyor.

Sonunda, burnum ovalamaktan sızladığında ve gözlerim neredeyse şişip kapandığında, oturma odamda durup dikiş makinemin tepesine dokunuyorum. "Bir bebeğim olacak. Dünyanın en iyi annesi olacağım. Bebeğim bana baktığında bir iş sahibi ve belalı bir anne görecektir."

Nikki gülümsüyor, burnunu bir kez daha sümkürüyor, sonra başıyla bana sert bir selam veriyor. "Kesinlikle yapacaklar."

"Henüz Üçüncü Adım hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum ona, gözlerim sessiz dikiş makinemde. "Sadece İkinci Adım hakkında konuşmak istiyorum."

Arkadaşımın yüzü yumuşuyor. "Tabii ki."

"Ve eğer bu bebek bende kalacaksa, saçmalıklarımı çözmem gerek." Yarısı kanepenin altına itilmiş eski bir dizüstü bilgisayar kalıntısına bakıyorum. "Sellzy hesabımdaki banka hesabını değiştirmem, tüm sosyal medya olayını çözmem ve işimi yeniden çalışır hale getirmem gerekiyor. Bunun için de yeni bir dizüstü bilgisayara ve akıllı telefona ihtiyacım olacak."

Nikki keskin bir nefes alır ve ellerini göğsüne koyar. "Kimsin sen ve Penny'ye ne yaptın?"

Gözlerimi deviriyorum ama haftalardır ilk kez dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Korkmuyormuşum gibi davranmayacağım. Hayatım alt üst oldu. Kalbim kırıldı, sarsıldım ve hamileyim. Ama *hamileyim*, bu da çok değil birkaç hafta içinde, hayatta kalmak için tamamen bana güvenen yumuşacık küçük bir insan olacağı anlamına geliyor.

Ve hazır olsam iyi olur.

Brian bana ihanet etti ve bana ulaşmaya bile çalışmadı. Benden çaldı, bana yalan söyledi ve işin teknoloji ile ilgili kısımlarını benden sakladı.

Marcus bana yalan söyledi, beni gözetledi ve kendimi şiddet görmüş gibi hissettirdi.

Billy beni kıldı. Babam yardım taleplerimi görmezden geldi. Hayatım boyunca erkekler beni küçük, aciz ve yalnız hissettirdi.

Ama ben hepsinden daha güçlüyüm. Karnımda büyüyen bir insan var. Güvenilmez adamlara bel bağlayamam. Başkalarının beni itip kakmasına izin veremem. Küçük yaşamaya devam edemem.

"Teknoloji korkumu yenmem gerekiyor," diyorum Nikki'ye, eski dizüstü bilgisayarımı çıkarıp ezik ve çizik yüzeyine bakarak. "Brian'ın yaptığı her şeyi nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyor."

"Ama sen daha iyisini yapacaksın," diyor Nikki.

Arkadaşımlın bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarım meydan okurcasına seğıiriyor. "Ama ben daha iyisini yapacağım."

PENNY

Bu planın ne kadar zor olacağını HAFİFE ALMIŞ OLABİLİRİM. Nikki beni desteklemek için buradayken, yeni elektronik aletler almak, onları çözmek, köpek kıyafetleri kraliçesi olmak, acısız ve hızlı bir şekilde doğum yapmak ve sonra yeni bebeğimle gün batımına doğru atlamak çok kolay görünüyordu.

Ha. Doğru.

Vücudum ağrıyor ve yorgunluğum geçmiyor. Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Sürekli dikkatim dağılıyor, nefesim daralıyor ve her yerimde garip ağrılar ve sızılar var.

Ne zaman kendimi iyi hissetsem çişim geliyor. Ciddiyim, şu anda bile işemem gerekiyor ve gerçekten *az önce* işedim.

Oturma odamda oturmuş bir bilgisayarla kavga ediyorum ve bilgisayar kazanıyor. Ama sadece hormonlu, hamile bir salak mı olduğumu (muhtemelen) yoksa bilgisayarın bir şekilde arızalanıp arızalanmadığını anlayamıyorum. Sonra yeni telefonum bip sesi çıkarıyor ve kilidi açması için yüzümü taramasını sağlamaya çalışıyorum ama sürekli titriyor, vızıldıyor ve "hata" diyor. Bonnie'den bir mesaj var, ama aptal telefonun bana ne yazdığını göstermesini sağlayamıyorum.

Gülünç derecede pahalı akıllı telefonu kanepenin minderlerine fırlatıyorum ve hayal kırıklığımı dizlerimin üzerindeki dizüstü bilgisayara geri döndürüyorum. Büyük kırmızı bir bildirim bana Sellzy hesabında yanlış şifre girdiğimi söylüyor ve dışarıda kalmadan önce doğru şifreyi girmek için sadece bir şansım var.

Belki bir çekiçle parçalasam işe yarar.

Bir oyun planına karar vermemin üzerinden bir hafta geçti ve yeni bilgisayarım ve telefonum altı gündür elimde. Dikiş dikmekten, teknolojiyle savaşmaktan ve uyumaktan başka bir şey yapmadığım altı dayanılmaz gün.

Bana bak, ben süper anneyim. Değilim.

Marcus beni bir kez aradı, dört gün önce. Hemen ardından bana bir mesaj gönderdi. Okumadan sildim. İçimde hamileliğimi bir şekilde öğrendiğine ve bebeğimi benden alacağına dair derin ve mantıksız bir korku vardı. Ben de sorumluluk sahibi, mantıklı bir insan gibi ondan uzaklaştım.

O zamandan beri benimle iletişime geçmedi. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğine karar veremiyorum.

Kendimi kaldırıp tekrar tuvalete gidiyorum. Henüz göstermiyorum bile ve ayakta durmak için kendimi kaldırmam gerekiyor. Önümüzdeki yirmi sekiz hafta zor geçecek.

Oturma odasına geri dönüp bilgisayarına baktığımda telefonum çalıyor ve bilgisayarımı çekiçle öldürülmekten kurtarıyor. Numarayı tanıyamadım.

"Alo?"

"Merhaba," diye yanıtlıyor parlak bir kadın sesi. "Ben Amanda, Sellzy'den arıyorum.

Penny Littleton ile konuşabilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak tekrar oturdum. "Konuşuyorum." Boğazım düğümleniyor. Sellzy neden arıyor? Bunu Marcus mu ayarladı? Platformdan atılacak mıyım? Beni hesabın dışında mı bırakıyorlar? Brian bir şey mi yaptı?

"Merhaba Penny," diyor kadın. "Sellzy'deki ekip sizi tebrik etmek istedi. Mağazanız geçen yıl harika bir büyüme gösterdi ve biz de size bazı konsiyerj hizmetlerimizi sunmak istedik. Ben sizin hesap yöneticinizim, dolayısıyla platformla ilgili yaşayabileceğiniz her türlü sorunda size yardımcı olabilirim."

Göz kırpıyorum. Ağzımı açıyorum. Tekrar kapatıyorum. "Ah." "Herhangi bir sorun yaşıyor musun?"

"Şu anda oturum açmakta sorun yaşıyorum, *emin* olmama rağmen Doğru şifreyi giriyorum."

"Sorun değil," diyor kadın, sesi hala parlak ve neşeli. "E-postanıza bir sıfırlama bağlantısı gönderebilir ve yeni bir şifre belirleme sürecinde size yol gösterebilirim."

Amanda kulağımdayken, tam da bunu yapıyoruz. Satış panom ortaya çıktığında küçük bir iç çekiyorum. Şükürler olsun.

"Profilimle ilişkili banka hesabını değiştirmeye çalışıyordum," diyorum.

"Oh, evet, görüyorum ki dondurmuşuz. Bu konuda size yardımcı olmamı ister misiniz?"

İçime bir rahatlama çöktü. "Evet. Evet, lütfen. Bunu çok isterim."

Gülüyor ve içimden bir ses bu kahkahayı daha önce de duyduğumu söylüyor. "Sorun değil Penny. Tamam, ekranınızın sağ üst köşesine giderseniz, mağazanızın logosuna tıklayabilir ve 'Hesap Ayrıntıları'nı seçebilirsiniz."

Sonraki yarım saat boyunca, telefonun diğer tarafındaki kadın Sellzy arayüzünde gezinmemeye yardımcı oluyor, bana hiç bilmediğim şeyleri gösteriyor ve hatta rakiplerin platformdaki fiyatlandırmalarının ve onlara kıyasla nerede olduğumun kullanışlı bir dökümünü veriyor. Amanda'ya göre çok düşük fiyatlandırıyorum.

Telefonu kapattığımızda işlemek için yanıp tutuşuyordum ve heyecandan neredeyse başım dönüyordu. Bana gösterdiği hiçbir şey çok zor değildi, sadece nereye tıklayacağımı bilmem gerekiyordu. Bilgisayar alev almadı ve hiçbir şey donup tehditkâr bir şekilde biplenmeye başlamadı.

Bugün on ikinci kez banyodan çıktığımda, bir hafta sonra yapılacak bir sonraki görüşmemizle ilgili bir bildirim e-postası alıyorum. E-postayı yarım düzine kez okuduktan sonra görüşmeyi takvimimde işaretliyorum. O zamana kadar ne olursa olsun, bir soru listesi hazırlayabileceğimi ve Amanda'nın bana bu konuda yardımcı olacağını biliyorum. Yalnız değilim.

Ben miknatıslardan yapılmadım ve tüm elektronik aletleri bozmaya mahkum değilim.

Belki bunu yapabilirim. Köpek Giysileri Kraliçesi Süper Anne olma planım o kadar da uzak olmayabilir.

O günün ilerleyen saatlerinde, nihayet yeni dizüstü bilgisayarımı kapatıp yarın tamamlamam gereken tüm dikiş projelerinin bir listesini yaptıktan sonra, market alışverişi için dışarı çıkmaya karar veriyorum. Birkaç blok ötede aşırı pahalı bir bebek mağazası da var ve ben de günaha girip satılan tüm sevimli, minicik ayakkabılara ve kıyafetlere bakabilirim.

Bebek için, gelecek için heyecanlanmak korkutucu geliyor. Sekiz yıldan fazla bir süreyi kendi gölgemden korkarak, hayatımı sonsuz, yalnız bir döngüde yaşamaktan memnun olarak geçirdim. Ama şimdi, daha fazlası var. Yaşamam, gelişmem için bir neden var.

Aklıma bir görüntü geliyor: Marcus, annesinin evindeki kanepede, yeğenini kucağına almış ve ona bir biberon veriyor. Göğsümden keskin bir ağrı geçerken dairemın lobisindeki kapı çerçevesine tutunmak zorunda kalıyorum.

Bunu istiyorum.

Marcus ve ben, bebeğimiz, birlikte. Bana her zaman baktığı gibi bakmasını istiyorum, nasıl olup da onun yatağına düştüğüme inanamıyormuş ya da anlayamıyormuş gibi.

Ama ona nasıl güvenebilirim? Beni inciteceğini bildiği tek şeyi yapmışken ona nasıl geri dönebilirim? Billy ve benim gibi bir duruma geri dönebileceğimi düşünmek beni dehşete düşürüyor - daha kötüsü, çünkü bir bebeğim olacak. Marcus'un Sellzy mağazama girerek iyi niyetli olduğu kesin ama ya sonra? Kısa mesajlarımı bakmak isterse iyi niyetli olur muydu? Nereye gittiğimi, kiminle olduğumu, neden izin istemediğimi sorduğunda iyi niyetli olur muydu? Beni tekrar tekrar kontrol etmek için aradığında iyi niyetli olur muydu?

İhaneti Brian ya da Billy'nin yaptıklarına kıyasla küçük bir şey gibi görünebilir. Ama hiç de küçük değil. Dengesiz bir ilişkinin ilk adımı ve bu beni korkutuyor.

Derin bir nefes alıp dışarı çıkıyorum. Bunu tek başıma yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

"Penny?" Bir adam sulu kar ve eski karların arasından koşarak bana doğru geliyor.

Donup kaldım. "Brian." Sesim aramızda düzleşiyor, yukarıdaki gri gökyüzünden düşen büyük, ıslak kar taneleri yüzünden cansızlaşıyor. Kaçmak isteyerek kapıyı arkamdan kavıyorum.

Benden üç adım ötede durdu, kapüşonunu kafasından itti ve bakışlarımla buluştu. "Hey."

Hey? Benden çalışıyor, bana yalan söylüyor, bana ihanet ediyor ve tek söyleyebildiği

Hey?

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye homurdanarak başımı çevirip sokağa baktım.

"Penny, lütfen. Beni dinle."

"Duyuyor musun?" Sesim kemiklerime kadar işleyen kış soğuşundan daha soğuk. "Dinlenmeyi hak etmiyorsun, Brian. Benden çaldığın binlerce doları bana geri ödemelisin."

Yüzünü buruşturuyor, ayakkabılarına bakıyor. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Öyle olmadığına eminim."

Kollarını iki yana açarak, "Sadece o pislikle çıkmandan endişelendim!" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Aylardır benden çalılıyorsun, Brian. Marcus Walsh'la ilişkim başlamadan çok önce."

"Oh, yani sen de mi işin içindesin? Bu ne anlama geliyor?" Yüzü buruşuyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Sırtımı binanın girişine dönmüştüm ve birden kalbim küt küt atmaya başladı. Bundan hoşlanmadım. Ondan hoşlanmıyorum. Güvensizmişim gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. "Bunun bir anlamı yok," diyorum sadece biraz titreyen bir sesle. "Artık onunla görüşmüyorum."

Brian'ın yüzünde umut gibi bir şey çiçek açıyor ve midemde korkunç, asitli bir his oluşuyor. "Sen değil misin?"

Başımı sallıyorum, yavaşça anahtarlarımı almak için çantama uzanıyorum. Bu kapıyı aramıza koymak istiyorum. Gitmesini ve bir daha geri gelmemesini istiyorum.

"Penny, işten çalmıyordum." Yalvarırcasına bana bakıyor. "Yemin ederim. Parayı biriktiriyordum."

"Tamam," diye cevap veriyorum, sonunda anahtarlarımı çantamda buluyorum. Lobinin kapısını açacak fob'a dokunuyorum ve onu sıkıca kavıyorum. "Sana inanıyorum."

"Hayır, Penny." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Korkmuş görünüyorsun. Korkma. Benim, Penny! Brian. Biz kankayız." Elini cebine attı ve küçük kadife bir kutu çıkardı, çevirerek açtı ve bana bir elmas yüzük gösterdi. "Parayı bunun için biriktiriyordum, Penny. Senin için, bizim için."

Ocak öğleden sonrasının solan ışığında elmas neşeyle parıldıyor. Önce taş, sonra da onu tutan adama bakıyorum.

Bu adamı tanımıyorum. Muhtemelen onu hiç tanımadım. Nikki'yle buluştuğumda nereye gittiğimi öğrenmek istemesinden, tuhaf bir şekilde düşmanca davranıp beni Cadılar Bayramı partisinden sürüklemek istemesine, atölyeyi taşıdığım da surat asmasına kadar son birkaç ay boyunca bana kendimi garip hissettirdiği tüm yolları düşünüyorum. Tek başıma olsam, bu olaylardan herhangi birini açıklayabilirdim. Hatta onları anlayabilirdim.

Ama birlikte ele alındığında? Bana hiç tanımadığım bir Brian hakkında bir hikaye anlatıyorlar. Aylarca benden çalan ve bunun neden yanlış olduğunu anlamayan biri. İlişkimizin olduğundan çok çok farklı bir şey olduğunu düşünen biri.

Arkadaşlığımıza değer veriyordum. Ona güvenebileceğimi düşünmüştüm. Ama bunca zaman.

Kaslarım yerinde kilitleniyor, çünkü ondan korkuyorum. Güvenli olduğunu düşündüğüm tek adam o, ama o da Billy gibi. Lobinin kapısını yırtıp arkamdan kilitlemek istiyorum. Kendimi battaniyemin altına gömmek ve bir daha çıkmamak istiyorum.

Ama o eski bendim.

Yeni ben -anne, iş sahibi- omuzlarını silkiyor ve Brian'ın gözlerinin içine bakıyor. "Brian, seninle evlenmeyeceğim. Sen benim arkadaşımydın ve birlikte geçirdiğimiz zamanı sonsuza dek takdir edeceğim ama yalan söyleyip benden çaldığın için seni affedemem."

"Penny-"

"Arkadaşlığınız için teşekkür ederim. Lütfen benimle bir daha iletişime geçme." Hâlâ anahtarlığı sıkıca kavriyorum, kapıyı açıp kendimi içeri kilitlemeye hazırım. Kalbim o kadar sert atıyor ki kendi nabzımdan başka bir şey duyamıyorum.

Brian'ın gözleri yaşlarla doluyor ve ben hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki bir yabancıya bakıyor gibiydim. Yüzüğü bana doğru itiyor. "İlişkimizin böyle olmadığını biliyorum ama... Ama bu mantıklı, Pen. Sen ve ben. Yani, başka kiminle evleneceksin ki?" Yüzümü gördü ve ekledi, "Hayır, öyle demek istemedim! Demek istediğim-"

"Ne demek istediğin önemli değil, Brian." Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyor. "Lütfen beni yalnız bırak."

Yüzüme bakarken omuzları düşüyor. "Sen ciddisin." Ben de ona bakıyorum.

Yüzük kutusunu kapatır ve cebine koyar. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor. Bana son bir kez acınası bir bakış attı. "Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Yapmayacağım," diyorum.

Arkasını döner dönmez daireme geri giriyorum ve aceleyle merdivenleri çıkıp gözden kayboluyorum. Telefonum elimdeydi, oraya nasıl gelmişti? Eldivenlerimi çıkarıyorum ve Nikki'nin numarasını çeviriyorum, gerçekten görmek istediğim kişi o olmasa da.

MARCUS

"O YAŞIYOR!" Leif ellerini havaya kaldırarak seslenir. Gözlerimi deviriyorum ve barda onun yanına oturuyorum. Emil, Leif'in arkasından bana bir yumruk attı. "Başarabileceğini düşünmemiştim," diyor. "Aylardır ilk kez bir şeyler içmek için buluşuyoruz," diye cevap veriyorum. Barmene başımı sallayıp bir bira sipariş ediyorum, sonra da arkadaşlarıma dönüyorum. "Ne var ne yok?" Emil kara bir kaşını kaldırıyor. Leif de aynısını sarışın kaşıyla yapıyor. Coğunlukla köpüklü bir yudum alıyorum. "Ne?" Emil, "Bonnie Dani'ye Penny ile artık birlikte olmadığınızı söyledi," diyor. "Yine de senden tek bir ses duymadık," diye ekliyor Leif. Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil." "Hmm," diye cevap veriyor Leif, ki bu onun için tamamen gereksiz bir şey. Bir anlamı bile yok. "İyi birine benziyordu," diyor Emil gelişigüzel ve Bonnie'nin Cadılar Bayramı partisinde olduğunu hatırlamam bir dakikamı alıyor. Gerçekten üç aydan daha kısa bir süre önce miydi? "Ne oldu?" Leif içkisinden bir yudum alıyor ve bana dönmeden önce bardak altlığına bırakıyor. Omuz silktim. "İşe yaramadı." İki adam bana baktı. Leif bir iç çeker. "Ne büyük sürpriz. Layla'yı daha tanımadan onu bir çöp çuvalı gibi bırakmamı söyleyen adam, değer verdiği tek kadın için savaşmak istemedi."

Kıllandım. "Öyle bir şey değil."

"Peki nasıl bir şey?" Arkadaşım gözlerini bana diyor ve içimden o aptal suratına bir yumruk atmak geliyor.

"Sen ve Layla gibi değil," diye acınası bir şekilde cevap veriyorum. Biramın kalanını bir dikişte içiyorum ve bir tane daha sipariş ediyorum. Buraya gelmemeliydim. Haftalardır buluşmak için başımın etini yiyorlardı ama ertelemeye devam etmeliydim. Penny hakkında konuşacak ya da ne kadar kötü batırdığımı hatırlatacak havada değilim.

Geçtiğimiz haftalar dayanılmazdı. Bunu vurgulamak ve bana yüksek sesle itiraf ettirmek için iki pisliğe ihtiyacım yok.

Emil boğazını temizler. "Yani... Dani yine hamile." Leif gözlerini kocaman açarak arkasını döner. "Ne?"

Emil yüzündeki gülümsemeyi engelleyemez. "Evet. Dört numara. Buna inanamıyorum."

Leif bir çığlık atıyor ve Emil'in sırtını öyle bir sıvazlıyor ki Emil neredeyse birasını dökecek. İkisi de gülüyor ve ben de arkadaşımı tebrik etmek için ona katılıyorum. Ona sarılıyorum ve sırtına sert bir tokat atıyorum, sonra geri çekilip tabureme oturuyorum.

Yine de gülümsemem sahte gibi geliyor ve gecenin geri kalanında bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ancak daha sonra, sessiz evime döndüğümde, dişlerimi fırçalarken ve aynada kendime bakarken kıskandığımı fark ediyorum.

Emil'in mutluluğunu, büyüyen ailesini kıskanıyordu. Leif'i ve işler hiç yürümeyecekmiş gibi görünürken bile Layla için savaşmasını kıskanıyordu.

En iyi iki arkadaşımı kıskanıyorum, çünkü onlar için işler yolunda gitti. Kıza, aileye ve sonsuza dek mutluluğa kavuştular.

Zayıf bir anımda Penny'ye bir mesaj gönderdim. Sadece nasıl olduğunu bilmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Mesaj balonunun renginin yeşilden maviye dönüştüğünü görünce şaşıyorum - yeni bir telefon almış. Mesajım cevapsız kalınca göğsümde heyecan çiçekleri açıyor ve sonra ölüyor.

Gelmeyecek bir yanıt beklerken uykuya dalmam uzun zaman alıyor.

PENNY

BONNIE kanepemde sarışın bir Kleopatra gibi oturmuş, kendisine üzüm yedirecek kaslı bir adamı bekliyor. Tırnak etlerine bakıyor ve "Geçen hafta Marcus'u gördüm." diyor.

Ona ve Nikki'ye kahve koyarken sadece bir saniye duraksıyorum ama ikisinin de fark ettiğini biliyorum. "Oh?"

Bugün Çarşamba, Brian'ı görüp hayatımdan çıkarmamın ve iyileşmek için kendimi dondurmaya gömmemin üzerinden yedi gün geçti. Hem Bonnie hem de Nikki olanlarla ilgili tüm bilgileri aldılar ve o günden beri her gün beni kontrol ediyorlar. Kız arkadaşlarımla yanımda olması iyi hissettiriyor. Onların arkadaşlığı Brian'ın biraz fazla sahiplenici, biraz fazla boğucu olduğunu anlamamı sağladı. Sahip olduğum tek arkadaşlık buydu, bu yüzden ne kadar zehirli hale geldiğini fark etmemiştim.

"Evet," diyor Bonnie. "Marcus çöp gibi görünüyor."

Homurdanıyorum. "Bundan şüpheliyim." Ona ve Nikki'ye kahvelerini getiriyorum, kokuyu içime çekiyorum ve günde sadece bir fincan içebildiğim gerçeğinin yasını tutuyorum.

Bonnie ve Nikita birbirlerine yüklü bir bakış attılar.

Görmezden geliyorum. Nikki, "Son görüşmemizden beri sana mesaj attı mı?" dedi.

Dudağımı ısırığımı ve eğildiğimi görüyorlar. Lanet olsun. Daha iyi bir poker suratı bulmalıyım. Başımı salladım, sonra telefonumu şarj yuvasından aldım, kilidini açtım (bu konuda oldukça iyi olmaya başladım) ve uzattım. Heyecanla etrafımda toplanıyorlar, bir saniye sonra geri çekiliyorlar.

Bonnie kaşlarını çatı. "Bu kadar mı?"

Ekranın onlara tam olarak ne söylediğini biliyorum. Marcus'tan altı gün önce gelen bir mesaj var. Diyor ki, *Selam Penny. Nasılsın?*

Gönderdikten sonraki sabah gördüm, nasıl cevap vereceğimi düşündüm, sonra muhtemelen sarhoşken ya da uykusuzluk çekerken gönderdiğine karar verdim, çünkü gece yarısından sonra gönderilmişti ve cevap vermemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Ama kendimi kötü hissettim. Mesajla, zihinsel savaşım ve tepkisizliğimle ilgili her şey berbat hissettirdi.

Nikki gözlerini kırıştırarak, "Bunu neredeyse bir hafta önce göndermiş," diyor. "Neden cevap vermedin? Ya da onu engelledin? Biri ya da diğeri hayaletten daha iyidir, kesinlikle."

İnleyerek mutfak tezgahına doğru yığıldım. "Ben bir korkağım."

"Yanlıs," diyor Bonnie, beni göstererek. "Sen cesur, güçlü ve güzelsin."

Ona yarım bir gülümseme verdim. Sonra da "Peki onu nerede gördün?" diye sordum.

"Dani yine hamile," diyor bize. "Duyuruyu kutlamak için hepimiz onların çatı katına gittik."

"New York'ta çatı katı daireleri olan arkadaşlarım da var," diyor Nikita. "Hem de bir sürü."

Sadece söylüyorum."

Bonnie kıkırdıyor. "Eminim öyledir. Bir gün onlarla tanışacak mıyım?"

"Dani hamile mi?" Oyunlarını yarıda keserek soruyorum.

Bonnie başını sallar. "Evet. Emil dördüncü oldu. Çok heyecanlı; çok şirin."

Kalbim sıkışıyor. Gülümsemek için üzgün bir bahane uyduruyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bu çok iyi. Ona tebriklerimi ilet."

Bonnie kanepeye oturabilmem için bacaklarını hareket ettiriyor, sonra bana ciddi bir bakış atıyor. "Marcus seni özlüyor, Penny. Ve senin ne olduğunu bilmeye hakkı var." Karnımı işaret ediyor. "Ondan bir sır saklamak hoşuma gitmedi."

İçimi çektim. "Biliyorum."

"Bunu nasıl yapacağını düşündün mü?" Nikki telefonumu geri uzatarak soruyor.

Boş ekrana bakıyorum. "Mesaj mı?"

Bonnie, Nikki'nin "Kesinlikle olmaz" diye bağırmasıyla aynı anda "Hayır" der.

İkisi de duraksıyor, sonra Bonnie elini koluma koyuyor. "Bu en azından bir telefon görüşmesi. Marcus bunu hak ediyor. Sence de öyle değil mi?"

"Ugh," diyorum. Örtümdeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum ve renginden nefret ettiğime karar veriyorum. Yeni bir tane yapmalıyım. Deseni tam olarak nasıl keseceğimi planlarken, kendi zihnimde bile elimdeki konudan kaçtığımı fark ediyorum.

Uzun bir nefes verdim. "Ona söyleyeceğim. Sadece dükkândan gelen Sevgililer Günü siparişlerini halletmem gerekiyor, sonra onunla konuşmak için bir zaman ayarlayacağım. Söz veriyorum."

Arkadaşlarımın yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorlar. Ben de inandığımdan emin değilim.

Daha sonra, kızlar gittikten sonra, Amanda ile haftalık telefon görüşmem için bilgisayarımın başına oturuyorum. Geçtiğimiz haftalarda bana çok yardımcı oldu ve artık çevrimiçi mağazayı neredeyse kendim yönetebileceğim bir noktaya geldim. Komşulardan köpeklerini yeni ürünler için model olarak kullanmama izin vermelerini ve müşterilerin sosyal medyada paylaştıkları fotoğrafları istemem gerekti, ancak neredeyse her şey elimde.

Bugün hariç, mağazamda Sevgililer Günü için özel bir bölüm oluşturmaya çalışıyorum ve işe yaramıyor. Amanda'nın sesi kulağımda, ama bir şekilde az önce söylediği hiçbir şeyi duymamayı başardım.

"Özür dilerim," diyorum. "Son kısmı tekrar edebilir misiniz? 'Yeni Sayfa Oluştur'a mı tıklıyorum?"

"Yeni Ekran Oluştur'u seçin" diye düzeltiyor. Bir duraklama oluyor, sonra "Her şey yolunda mı? Dikkatin dağılık görünüyor."

"Hamilelik beyni," diye geveledim. "Yemin ederim şu anda bir çuval taştan daha aptalım."

"Oh!" Nefesini içine çekiyor. "Tebrikler!"

Genelde hamileliğimi düşününce gelen korku okunu bekliyorum ama onun yerine sadece gurur ve heyecanın sıcak ürpertisini hissediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek.

"Ne kadar etkileyici. Hamile ve köpek kıyafetleri imparatorluğu işletiyor. Sen bir ilham kaynağısın," diyor ve bunu gerçekten söylüyormuş gibi geliyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü bugün masmavi ve dışarının çok soğuk olduğunu biliyorum. "Hiç çocuğun var mı?"

"Sadece bir tane." Amanda gülüyor. "Annemin sonsuz memnuniyetsizliğine. Evlendiğimden beri benden daha fazla torun istiyor."

Bir kakhaha attım. "Sanırım annem de mutlu olurdu." Bir duraksama oluyor ve Amanda sormak zorunda kalmasın diye, "Ben doğduğumda ölmüş." diyorum.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Amanda yine ciddi gibi görünüyor. Kendimi ona hamileliğimi anlatırken buluyorum, ne kadar ilerlediğimi, nasıl

heyecanlı ve korkmuş hissediyorum. Bebeğin babasından bahsetmiyorum ve o da çok nazik bir şekilde sormuyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan şaşkın bir şekilde "Oh!" diyor ve yarım saattir konuştuğumuzu fark ediyorum.

"Çok özür dilerim Penny, ama sözünü kesmek zorundayım. Bize ayrılan süreyi aşmak üzereyiz ve Sevgililer Günü vitrininizi hazırlamanıza gerçekten yardımcı olmak istiyorum."

"Benim hatam," diyorum. "Gevezeliğimi dinlediğiniz için teşekkürler." "Ne zaman istersen. Şu web sitesine geri dönelim mi?"

Konuşmadan güç alarak başımı sallıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Otuz dakika sonra, tüm Sevgililer Günü papyonlarım ve kıyafetlerim Sellzy vitrininde yayında ve satın almak için çalışan bağlantılarla sosyal medyada yayınlayabiliyorum. İlk satışımı iki dakika sonra aldım.

Gurur göğsümü yakıyor. Bunca zaman sonra bile, insanların yarattıklarım için gerçek para ödediklerine inanamıyorum. Ve şimdi, bunu baştan sona yaptığımı söyleyebilirim - daha önce çözülmesi imkansız olan korkunç teknolojik saçmalıklar da dahil olmak üzere.

Eğer bunu yapabilirsem - online mağaza, fotoğraflar, sosyal medya, bağlantılar, hepsini - anneliği de yapabileceğimi biliyorum. Birkaç ay önce kendimi kaybetmiştim. Brian'ın tüm bu sorumlulukları üstlenmesi olmasaydı, muhtemelen online mağazanın çürümesine izin verecektim ve işim çökecekti.

Artık değil.

Ben yeni bir kadını. Değiştim.

Damarlarımdan güç akıyor, daha önce hiç kullanmadığım bir güç. Erkekler ona baktığında korkan, küçük bir kadın değilim. Tüm teknoloji ihtiyaçlarım için yalancı bir hırsıza bel bağlamıyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum ve başarıyorum.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor Amanda neşeyle. "Başka sorunuz var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim" diyorum, ne kadar samimi olduğumu duymasını umarak. Geçtiğimiz haftalarda Sellzy arayüzünde bana koçluk yapmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar pes ederdim ya da en azından dizüstü bilgisayarına defalarca çekiş indirirdim.

"Her zaman. Haftaya görüşürüz! Ve tekrar tebrikler. Umarım bebeğiniz sizin güzel bakır saçlarınıza sahip olur! Ta-ta!"

Telefon çalıyor. İç çekerek arkama yaslanıyorum ve bir elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Hayat güzel. Planımın üçüncü adımı yaklaşıyor ama şimdilik kendimle gurur duymanın keyfini çıkarmak istiyorum. Kendimi güçlü ve muktedir hissetmenin. Çok uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Tam üç gün sonra, Cumartesi sabahı duşta kafamı şampuanlarken bir soru yüzüme çarptı:

Amanda saçımın rengini nereden biliyordu?

PENNY

SoHo'da metrodan indiğimde saçlarım hâlâ ıslaktı ve devasa ponponlu yönlü bir kış şapkasının altına tıklılmıştı. Sokağa çıktığımda parlak kış güneşine gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum ve yanımdan akın akın insanların geçmesine izin veriyorum.

Ben burada ne yapıyorum?

Düşünce zihnimde gelip gidiyor, herkesin dudaklarından szlen beyaz nefes pıfları gibi dağılıyor. Kaldırımda bir robot gibi srnyorum, bedenim aynı anda hem sıcak hem soğuk.

Son dönüşü yapıp caddeden aşağı inerek tanıdık, yenilenmiş bir fabrikanın önünde durduğumda, pencerelerin sıcak ışıltısına bakıp duraksıyorum.

Burada olmamalıyım. Bu çok aptalca. Durup dururken Marcus'un kapısına gelen bir deli gibi görüneceğim. Kapıyı suratıma çarpacak.

Ama-

Amanda'ydı. Bunca zaman boyunca telefonun diğer tarafındaki kadın ruj pembesi, bodycon elbise giyen Amanda'dı. Marcus'la yakın çalışan merkez ofisten biri. Sesini, gülüşünü tanımama şaşmamalı. Onunla *tanışmıştım*.

Aramaları, başarılı Sellzy mağazalarına sundukları bir konsiyerj hizmeti değildi. Zilyon tane köpek papyonu sattığım için buna hak kazanamadım.

Marcus her şeyi organize etti.

Saımdaki şampuanı durularken buna kızmayı düşündüm. Saçlarımı kremlerken de bu duyguya kapıldım ama suyu kapattığımda bunu aşmıştım.

Elbette Amanda'nın aramalarını organize etmek için arkamdan iş çevirdi ama bunu *benim* için yaptı. Amanda'nın yardımı olmasaydı, çevrimiçi mağazayı çözecek kadar kendime inanır mıydım bilmiyorum. Vazgeçerdim ve çiftçi pazarlarına ve köpek gezdirmeye geri dönerdim. Telefonda saatler geçirdi, web sitesini bana adım adım açıkladı, her bir tıklama, bildirim ve hata mesajında bana koçluk yaptı.

Marcus bunu benim için yaptı.

Yönetimi devralmadı. Brian'ı ifşa ettiğinde, işleri yönetenin kendisi olmasını talep etmedi. Kendi işimi kendim halledebilmemi sağladı. Teknoloji korkumla yüzleşmem için beni güçlendirdi, kendi işimde tam potansiyelime ulaşabilmem için kendimi geliştirmeme yardımcı oldu.

Geri adım attı ve bana ihtiyacım olan desteği verdi.

Bunu benim için yapan oldu mu hiç? Kimse, hiç?

Billy yapmadı. Babam yapmadı. Brian kesinlikle yapmadı - beni işimin teknik kısımlarından uzak tuttu ve bunun kendi iyiliğim için olduğuna beni ikna etti.

Marcus hayatımda dizginleri bana teslim eden ilk erkek ve bunu yaptığını bana söylemedi bile.

Bu yüzden ön kapıya doğru bir adım atıyorum. Çünkü böyle bir adam -Beni daha iyi olmaya iten kişi bebeği bilmeyi hak ediyor. Benim ondan kaçıp saklanmamdan daha iyisini hak ediyor.

Evet, arkamdan iş çevirdiğinde beni korkuttu. Bana eski erkek arkadaşım la yaşadığım o ilk günleri hatırlattı. Beni aynı kurbağa gibi hissettirdi, beni canlı canlı kaynatacak tencereye isteyerek tırmandı.

Bu ben değilim ve o da değil.

Kapı zilini çaldığımda parmağım sadece biraz titriyor. Takip eden saniyeler dayanılmaz oluyor ve Bear'ın kapıdan gelen alçak *havlamasını* duyduğumda sığıyorum.

Kalbim kaburgalarım a çarpıyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ayaklarımın yerinde kalmasını istiyorum. Kaçmak istiyorum. Saklanmak istiyorum. Münzevi hayatıma geri dönmek ve bu yerden, bu adamdan uzaklaşmak istiyorum.

Ama o eski bendim, yeni ben ise burada durup onunla yüzleşecek kadar güçlü.

Sonra kapı açılır.

Tanrım, o muhteşem. Gözleri hafifçe açılıyor, parlak yeşil, yukarı kalkık, kalın, siyah kirpiklerle çevrili.

"Penny," diye nefes alıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Saçların. Islak, *donmuş*." Uzanıp kolumu çekti. "Kendini hasta etmeden önce buraya gel." Eşikten tökezleyerek geçip evin sıcaklığına giriyorum. Tanıdık, rahat, evim gibi hissettiriyor. Şiddetli bir şekilde titriyorum, ki Marcus ellerimi ısıtmak için ellerinin arasına alana kadar fark etmedim.

"Neden-" diye sözünü kesti, sonra fermuarımı çekiştirdi. Sonra ceketimi çıkarıp kancaya asıyor. Marcus oturma alanına doğru koşarken Bear bacaklarıma atlıyor ve beni heyecanla selamlıyor. Omuzlarıma bir battaniye atıldığında ben hâlâ Ayı'nın kalın tüylerini ovuyordum.

"Donuyorsun Penny," diye homurdanıyor Marcus, beni bir burrito gibi sararak. "Kendini zatürre edeceksin. Neden ıslak saçla dışarı çıktın?" Sırılsıklam şapkamı çekip çıkarıyor ve ön kapıya doğru fırlatıyor.

Ben onu durduramadan kolları beni sardı. Gözlerimi kapatarak ona sokuluyorum ve burnumun ucunun çok ama çok soğuk olduğunu fark ediyorum. Aslında tüm yüzüm soğuk ve saçlarım çözülüp boynumdan aşağı damlıyor.

Hay aksi.

Belki de sokakta tahmin ettiğimden daha uzun süre durdum, kapıya kadar yürüyüp zili çalıp çalmayacağımı düşünüyordum.

Elleri kollarımı, sırtımı okşuyor ve tek yapabildiğim dokunuşunun tadını çıkarmak. Bu planladığım gibi gitmiyor. Benim soğukkanlı, havalı ve sofistike olmam gerekiyordu, insan dondurması değil.

Sonunda geri çekiliyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, battaniyeyi omuzlarımdan çekmek için hareket ediyorum.

"Sende kalsın," diyor ve battaniyeyi daha sıkı sarıyor. Battaniyeyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık göğsüme yayılıyor. Kendini geri adım atmaya zorlayana kadar elleri battaniyenin üzerinde, beni yakın tutarak oyalanıyor. Bear aramıza oturuyor, başı birimizden diğerine geçiyor.

"Um," diyorum, çenesine bakarak. "Merhaba." Bakışlarım yumuşadıklarını görmek için tam zamanında gözlerine tırmanıyor.

"Hey," diye yanıtıyor. Başını mutfığa doğru sallıyor. "Sıcak bir şeyler içmek ister misin? Nane çayı?"

Marcus ne zamandan beri nane çayı içiyor? Ben bildim bileli burası kahve evi. Ama uyandığımda zaten on iki ons kahvem i içmiştim, bu yüzden çenemi daldırıyorum. "Elbette."

Mutfığa geçiyoruz ve Marcus biraz su kaynatmaya başlıyor. Alyan anahtarı, tornavida ve iki vidanın durduğu adaya yaslanıyorum.

mermer levhanın köşesinde.

"Bir şey mi inşa ediyorsun?" Soruyorum, çünkü henüz "*Hey, bu arada, çocuğunu taşıyorum*" demeye hazır değilim.

Dönüp önce bana, sonra da tezgahın üzerindeki aletlere bakıyor. "Ah, evet," diyor, sonra boğazını temizliyor.

Bir duraklama oluyor ve bedenim biraz daha eriyor. Bakışlarımın yüzünün, vücudunun ve ellerinin sert hatlarını izlemesine izin veriyorum. Tezgâhın kenarını kavırıyor, sanki ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi kalın kalın yutkunuyor.

Saçımdaki buz kristalleriyle birlikte kalbim de eriyor. Bu adam eski erkek arkadaşıma hiç benzemiyor. Asla kaçmamalıydım.

"Amanda'nın beni aramasını sağlayanın sen olduğunu biliyorum," diyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor ve alaycı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Lanet olsun. Sana söylememesi gerekiyordu."

Gülümsememek için tüm çabamı harcıyorum. "O yapmadı. Sadece saçımın rengiyle ilgili bir şey ağzından kaçırdı ve ben de anladım. Üç günümü aldı ama sonunda anladım."

Küçük bir homurtu çıkarıyor, yeşil gözleri hâlâ benimkilerde. "Bana kızgın mısın?" "İki ya da üç dakikalığına kızdım. Ama atlattım."

Bakışlarında umut çiçekleri açıyor olabilir. "Öyle mi?"

"Bana söyleyebileceğimden çok daha fazla yardımcı oldu. Artık online mağazamı batırmaktan korkmuyorum. Hayatımda ilk kez kendimi *yetenekli* hissediyorum."

"Elbette yapabilirsin," diyor ve benim için bir bardağa sıcak su doldurmaya yöneliyor.

İçgüdüsel olarak söylediği bir şey. Ama *her şey* demek. O anda Marcus içimde bir şeylerin yerine oturduğunu fark etmiyor bile. Bu adam bana gerçekten inanıyor. Beni küçük tutmaya ve kontrol etmeye çalışmıyor; gerçekten benim için en iyisini istiyor. Brian'ı ifşa ettiğinde, boş odayı teklif ettiğinde, beni Raphael Garcia ile tanıştırdığında da benim için en iyisini istiyordu.

İşimi öğrendiği ilk andan itibaren beni geliştirmek istedi. Bana saygı duyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Güçlü bir omuz silkiyor, çay poşetini daldırırken gözleri fincanda.

"Ciddiyim, Marcus. Ve özür dilerim." Derin bir nefes alıyorum. "Brian'ın ne yaptığını bana anlattığında seni kendimden uzaklaştırmakla hata ettim. O zaman da sana teşekkür etmeliydim."

Bu onun bana bakmasını sağladı. Yüzümü inceliyor, sonra derin olmayan bir nefes veriyor. "Her şeyi yanlış yaptım. Özür dilerim. Yaptığım şey yüzünden ihlal edilmiş hissettiğini biliyorum. Mağazanızın arka tarafına asla giriş yapmamalıydım. Önce sana gelmeliydim. Özellikle de neler yaşadığınızı ve mahremiyetinizin ne kadar önemli olduğunu bilerek."

Kelimeler boğazımdaki kayayı geçemiyor. Başımı sallıyorum, battaniyeyi omuzlarıma sarıyorum ve Bear baldırlarımı dürterken aşağı bakıyorum. Tüylerini okşamak bana başımı eğmek ve gözlerimde biriken yaşları saklamak için bir bahane veriyor.

"Peki ne inşa ediyorsun?" Sesim hafifçe titreyerek soruyorum.

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu. Ayı'dan başımı kaldırıp baktığımda Marcus'un ensesini ovuşturduğunu ve son derece rahatsız görüldüğünü görmeme yetecek kadar uzun bir süre.

"Marcus?"

"Ah," diyor bakışlarıma karşılık vermeden. "Siktir et. Sana göstereceğim."

Çayımı tezgâha bırakıp koridora doğru ilerliyoruz. Yatak odalarını geçip benim için çok özel olan odaya, eski atölyeme kadar.

Kapı açık ve duvarların çoktan soluk sarıya boyanmış olduğunu görebiliyorum. Eskiden dikiş makinemin olduğu köşeye, sallanan bir sandalyenin hemen yanına bir alt değiştirme masası kurulmuş. Bir beşiğin parçaları odanın ortasına saçılmış, buruşturulmuş talimatlar da bu felaketin ortasında duruyor.

Donup kaldım, gözlerim kocaman oldu.

Marcus boğazını temizler.

Tüm irademle başımı yarım yamalak yapılmış beşikten kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Bu...?"

Ben odaya bakarken sanki elini saçlarına sürmüş gibi saçları her yöne doğru uzanıyordu. Yüzü hiç görmediğim kadar kızarmış. Marcus -soğuk, soğuk, huysuz Marcus- kızarıyor. "Amanda sana bir şeyler alabilmek için bebek partinin ne zaman olduğunu sordu. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Göz kırpıyorum. Tekrar göz kırpıyorum. Önce ona, sonra beşiğe, sonra da sallanan sandalyeye bakıyorum.

Sonra da "Milyarderlerin onlar için bir şeyler inşa edecek adamları yok mu?" diye söyleniyorum.

Gözlerini deviriyor ve bir kahkaha atıyor, sonra kollarını açıyor. "Beşiği kendim yapmak istedim. Bana öyle geldi... Bilmiyorum. Sanki önemliymiş gibi."

O

Yerdeki tahta parçalarından birini tekmeliyor. "Bu çok aptalca. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum."

Battaniyeyi omuzlarımdan indiriyorum ve ayaklarımın dibinde birikiyor. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kollarımı Marcus'un boynuna doluyorum ve onu hayatım buna bağlıymış gibi öpüyorum. Yarı inilti, yarı rahatlama gibi bir ses çıkarıyor, sonra güçlü kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

Ayrıldığımızda gözleri sulanmış ve nefes alış veriş sendelemişti. "Bu şu anlama mı geliyor...?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, arıyor, umut ediyor.

"Seni seviyorum," diyorum. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm Marcus. Eski erkek arkadaşımın günahları yüzünden seni cezalandırdım ve hatalıydım. Lütfen beni affet. Ben sana aşığım. İstiyorum."

Dudakları dudaklarımda ve elleri beni yukarı kaldırıyor, böylece bacaklarımı beline dolayabiliyorum. Sonra duvara yaslanıyorum ve hayatta kalmak için dudaklarıma ihtiyacı varmış gibi beni öpme sırası ona geliyor.

"Seni çok seviyorum Penny," diyor, çenemi ve boynumu öperek. "Sensiz ölüyordum. Ölüyordum. Sensiz ölüyordum. Sen hayatı yaşamaya değer kılıyorsun ve sen benim her şeyimsin. O bebeğin babası olmama izin ver. Senin erkeğin olmama izin ver. Lütfen. Seni incittiğim için özür dilerim. Çok aptalcaydı. Bir daha asla yapmayacağım. Mahremiyetini, sınırlarını asla ihlal etmeyeceğim. Asla burnumu sokmayacağım. Asla arkandan iş çevirmeyeceğim."

"Kapa çeneni ve beni tekrar öp, seni aptal. Üzgün olan benim."

Bana sert bir sırtı atıyor, sonra da kabul ediyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni koridordan yatak odasına taşıyor ve yatağa yatırıyor. Onun ağırlığını üzerimde hissetmek çok iyi geliyor. İçimi çekiyorum, memnunum, boynumdan aşağı bir çizgi öperken başımı çeviriyorum.

Artık vücudumun hiçbir yerinde soğukluk yok. Haftalardır hissetmediğim kadar sıcak hissediyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri beni saran o düşük seviyeli korku eriyip gidiyor, çünkü bu adamın beni desteklemek için orada olacağını biliyorum. Beni küçük tutmayacak. Olmak istediğim her şeyi olmamı engellemeyecek.

Marcus gömleğimi yukarı kaldırıp göbek deliğimin etrafını öptüğünde gözlerimi açıyorum. Ve donup kaldım.

Kaşlarımı çatarak doğruldum ve komodine uzandım. "Ne..." Boğazımı temizliyorum. "Nedir bu?"

Komodinin üzerinde bir çift küpe var. Mavi ve altın rengi, çiçek şeklinde. Nefesim kısa ve hızlı gelmeye başladı ve içime bir ürperti çöktü.

Kemiklerimin derinliklerine.

Burada başka bir kadın var mıydı? Biriyle yatmış-

Bir küpeyi alırken ellerim titriyor, korku beni yavaş hareket ettiriyor. Tekrar söylüyorum, kızmaya hakkım yok. Birlikte değildik. İncinmeye hakkım yok ama...

Marcus topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve ellerini baldırlarıma koyuyor. "Bunlar, ah..." Bir of çekiyor, elini baldırıma götürmeden önce saçlarında gezdiriyor. Boğazını temizliyor. "Bu utanç verici."

Küpeyi yere bıraktım, her yerim üşüyordu. Uyuşmuş. "Sorun yok," dediğimi duyuyorum boş bir sesle. "Bana söylemek zorunda değilsin. Birlikte değildik ve ben Noel günü hışım ile kaçtım ve-"

Boğuk bir ses çıkarır. "Oh, Tanrım, hayır-Penny. Onlar *senin*."

Bakışlarım ona kayıyor. Dehşete kapılmış görünüyor ve elleri bacaklarımda kenetleniyor.

"Ne?"

"Onlar *senin*."

"Bunlar benim küpelerim değil, Marcus."

"Hayır"-derin bir nefes aldı-"Yani onları *senin* için aldım. Sen gittiğinden beri onları başucumda tutuyorum çünkü... Tanrım, bilmiyorum. Bana seni düşündürdüler. Bu çok aptalca. Özür dilerim. Onları ben aldım. Başka kimseye ait değiller." Öne eğildi, gözleri niyetliydi. "Bu yatakta benden başka kimse olmadı. Söz veriyorum Penny. Başka bir kadına bakmadım bile, bakamam. Sadece sen varsın. Sadece sen vardın."

Duygularımın inişli çıkışlı treni bir başka döngüden geçiyor ve kusacak gibi hissediyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Küpelere bakıyorum.

"Onları beğendin mi?" Ben bir şey söylemeyince Marcus sonunda soruyor.

"Çok güzeller," diye nefes alıyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım ben de sana Noel hediyeni vermedim. Sana o çok sevdiğin kaşmir kazaklardan almıştım ama sonra onu bağışladım... bilirsin işte. Yani... tüh."

"Bunları Noel'den çok önce almıştım," diyor komodinin üstünden diğer küpeyi alırken. "Bunları Mackenzie'ye kıyafet alışverişinde yardım ettiğin gün almıştım."

Yine nutkum tutuldu. Marcus bir süre sonra fark ediyor ve bakışlarımı karşılıyor. Bön bön bakıyorum. "Bunları *tanıştığımız* gün mü aldın?"

"Bundan bir yıl önce, sen ön kapıyı çalıştıramazken tanıştık," diyor bana.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yine kızarıyor ve bu gerçekten gördüğüm en tatlı şey. *Benim yüzümden* kızarıyor. Bu adamı seviyorum. Sırılsıklam aşığım. Bundan asla kurtulamayacağım.

"Seni seviyorum," diyorum, hissettiklerim için çok küçük gelse de.

Bir nefes alıp veriyor ve sonunda biraz utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Seni çok seviyorum Penny. Geçtiğimiz ay beni ayakta tutan tek şey, her gün Bear'la birlikte güvenlik kamerama el salladığınız eski kayıtları izlemek ve bu küpeleri taksaydınız nasıl görüneceğinizi hayal etmek oldu."

"Bu gerçekten ürkütücü ve bundan nefret etmem gerekir ama etmiyorum."

Gülüyor, küpeyi elimden alıyor ve komodinin üzerine koyuyor. Sonra üzerime eğilip avucuyla yüzümü kavırıyor. "Burada benimle kal, Penny."

Konuşmamız gereken çok şey var ama kalbimin ne istediğini biliyorum. Parmak ucumla çenesinin çizgisini takip ediyorum ve söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum. "Elbette kalacağım. Şimdi beni tekrar öp ve bana neyi kaçırdığımı hatırlat."

EPILOG

Bebeğimin çığlıkları beni uyandırdığında gözlerim sadece birkaç saniyeliğine kapalıydı. Sonra saate bakıyorum ve battaniyenin üzerinde sızmamın üzerinden bir saatten fazla zaman geçtiğini fark ederek irkiliyorum. Klima üstümde o kadar güçlü esiyor ki vücudum tüylerim diken diken oluyor.

Yanımdan bir inilti sesi geliyor. "Ben yaparım," diye mırıldanıyor Marcus yastığına doğru. "Sıra bende."

Zayıfça sırtını sıvazlıyorum, sonra ayağa kalkarken yatağın kaydığını hissediyorum. Beşik odamızın köşesinde, bebeği ilk birkaç hafta odamızda istediğimize karar verdiğimizde taşıdığımız yerde. Yatak odamızın gölgeli karanlığında, sevdiğim adamın beşiğe gidip oğlumuzu kucağına almasını izliyorum.

Timothy'ye Marcus'un babasının adını vermeyi seçtik ve Martha bunu duyduğunda gözyaşlarına boğuldu. Ben de hemen onu takip ettim ama o sırada o kadar hamile ve duygusaldım ki gözyaşlarım neredeyse saat başı akıyordu.

Dürüst olmak gerekirse şu an pek iyi değilim.

Bir buçuk saatlik bir uykuya dönüşen bir göz kırpmının ardından, şafağın yumuşak parmaklarını yatak odasına yaydığını görmek için uyanıyorum.

Timothy yine uyandı, ciyak ciyak bağıyor, daha fazla süt istiyor. İç çekiyorum. Marcus'un kolu ve bacağı vücuduma dolanıyor ve bebeğimizle ilgilenebilmek için kendimi onun horlayan halinden nazıkçe kurtarmak için tüm gücümü harcıyorum.

Çocuk odasına doğru ilerleyerek sallanan koltuğa yerleşiyorum ve bebeğimi emzirmeye başlıyorum. Parmaklarımı bebeğimin yumuşacık saçlarında gezdiriyorum ve bir sevgi seli hissediyorum.

Timothy'nin Marcus'un saçlarını aldığı ortaya çıktı. Oğlunun siyah kafasını ilk gördüğünde Marcus güldü ve bana göz kırparak şöyle dedi: "Belki bir sonraki kızıl olur Penny. Sanırım tekrar denememiz gerekecek."

Yeni doğum yapmış olduğumdan, ona sadece gönülsüz bir bakış atacak kadar enerjim vardı.

Geçtiğimiz birkaç ay çok yoğun geçti. Dairemden çıkıp Marcus'un evine taşındım, gerçek bir atölye alanı buldum, bana yardımcı olması için bir terzi tuttum ve mağazamdaki satışları neredeyse üç katına çıkardım.

Raphael Garcia, köpeği için üç özel kıyafet yapmam koşuluyla, atölyesinde başka bir baskı tasarlamam için beni nezaketle davet etti. Takastan memnun kaldım ve sonra kıyafetleri kişisel sosyal medya kanallarında yayınladı. Bir başka özel sipariş patlaması daha oldu ve Raphael bunu benimle birlikte, kendisi için şampanya ve benim için köpüklü üzüm suyu içeren bir başka kumaş tasarım seansında kutladı.

İşimi, yeni arkadaşlıklarımı ve sevgi dolu bir ilişkiyi geliştirdikçe Brian'ın bana yardım etmediğini, aksine beni engellediğini fark ettim. Kendime ve Brian'a teknolojiye kötü olduğumu söylemeye o kadar alışmıştım ki, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak etmeye hiç zaman ayırmadım. Meğer bir şeyler öğrenebilirmişim. Bir şeylerde daha iyi olabiliyordum. Kendi web sitesini yöneten, tanınmış tasarımcılarla ilişkiler geliştiren ve her iki haftada bir yeni satış kilometre taşlarını kutlayan belalı bir işletme sahibi olabilirim.

Brian bana birkaç kez ulaştı ve hatta yazın bir kez daha kapıma geldi. Ona kesin bir dille onu bir daha görmek istemediğimi söyledim. Billy ile olanları tekrarlama korkusu içimde yükseldi, ancak Marcus bana yalnız olmadığımı hatırlatmak için oradaydı. Sonra Nikki ve Bonnie (mecazi anlamda) kafama bir tokat atıp aynı şeyi söylediler.

Ve tüm bu değişim ve farkındalık ayları boyunca hep hamileydim. Tuvalete gidip gelmeler, maalesef geliştirdiğim gebelik diyabeti ve Marcus'un sürekli tepemde gezinmesi arasında doğum yapmaya o kadar hazırdım ki komik bile değildi. Bu olay başlı başına acı, tıp uzmanları, Marcus, daha fazla acı ve yeni doğan oğlumun ilk ağlamaları ile dolu bir sis bulutu.

Şimdi onu beslenirken izlerken, gözleri kapalı, bedenim bitkin, ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Sonra Marcus kapıda beliriyor ve yanımdaki masaya bir fincan bitki çayı koyuyor. "İşi bitince geçirtirim," diyor. Bir fincana basıyor.

elini yüzümün yan tarafına götürüp alnımdan öpüyor. Gözlerim kapalı ve çocuğumuz aramızda, hala bunun benim hayatım olduğuna tam olarak inanamadan dokunuşa doğru eğiliyorum.

Dadımız bir an için kapı aralığında beliriyor, sonra biz ayrılana, Tim beslenmeyi bitirene ve ben gömleğimi yeniden düzenleyene kadar yavaşça geri çekiliyor. Gülümsüyor. "Siz ikiniz güne hazırlanın diye geçirme işini benim üstlenmemi ister misiniz?"

Marcus bir an için oğluna sarılıyor, bebeğin minik parmaklarını dudaklarına değdiriyor, sonra da onu bana teslim ediyor. Sandalyeden kalkmama yardım ediyor ve beni yatak odasına götürüyor.

Oradan beni kapalı klozet kapağına oturtuyor ve duşu başlatıyor, benim için doğru sıcaklıkta olduğundan emin oluyor. Ona yorgunca gülümsüyorum ve eski pijamalarımı çıkarmasına izin veriyorum.

Birlikte duş alıyoruz. Cinsel bir yakınlık değil ama başka hiç kimseyle yaşamadığım türden derin bir yakınlık. Marcus saçlarımı yıkıyor ve suyun ılık spreyinin altında bana sarılıyor, beni şefkatle öpüyor, sonra yıkamayı bitirebilmemiz için geri çekiliyor.

Avucuna saç kremi fişkirtiyor ve bana arkamı dönmemi söylüyor, ben de dediğini yapıyorum. Ardından derin bir kafa derisi masajı geliyor ve kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum.

"Düşünüyordum da," diyor Marcus yavaşça. "Uh-oh. Bu hiç iyi değil."

İçinden bir kahkaha yükselirken parmakları kafa derimin üzerinde küçük daireler çiziyor. "*Düşünüyordum*," diyor, kelimeyi vurgulayarak, "düğünümüz hakkında."

Donup kaldım. Omzumun üzerinden bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Düğünümüz mü?" Başını sallıyor.

"Bir tane alacağımızı bilmiyordum."

"Arkanı dön ve başını eğ. Bunu durulamak istiyorum."

"Marcus," diye homurdanıyorum, sonra dediğini yapıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, aklım başımdan gidiyor. Saç kremi durulandığında gözlerimi açıyorum ve ters ters bakıyorum. "Az önce bana evlenme mi teklif ettin?"

Gözleri parlıyor. "Sanırım yaptım."

"Duşta mı?"

Gülüyor. "Evet. Duşta." "Ve sen de evet diyeceğimi sandın!"

Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Evet diyorsun," diye beni bilgilendiriyor.

"Oh?"

"Evet."

"Nasıl anladın?"

"Kafamı fayanslara vurmادين ve duş başlığıyla beni aptalca dövmedin."

"Dayanılmazsın."

Gülüyor, elleri omurgamdan aşağı inip kıcıma dayanıyor. "Ne diyorsun Penny? Benimle evlenir misin?"

"Tabii ki seninle evlenirim. Ama duştan bahsediyorum!"

Hâlâ gülerек suyu kapatıyor ve bana bir havlu uzatıyor. Devasa banyo çarşafını gövdemın etrafına sarmadan önce kurulanmak için biraz zaman harcıyorum, sonra çocuğumun babasını diz çökmüş, başparmağı ve işaret parmağı arasında bir yüzük tutarken bulmak için yatak odasına giriyorum.

"Penny. Çocuğumun annesi, hayatımın aşkı. Lütfen benimle evlen."

"Marcus, *çıplaksın*." Elimi onun memelerine attım.

Omuzları titriyor, gözleri parlıyor ve dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. Yüzüğü bana doğru itti. Ortadaki taş en sevdiğim küpelerimle aynı parıldayan mavi renkte ve üzerinde dört adet dikdörtgen pırlanta filiz-

"Bunun papyon gibi mi görünmesi gerekiyor?" Kendime rağmen yaklaşarak soruyorum. Saçlarımdan halıya su damlaları düşüyor ve klima nemli tenime serin hava üflüyor.

Ama sıcaklık beni tepeden tırnağa sarıyor.

Marcus elimi avucunun içine alıyor ve yüzüğü ait olduğu yere kaydırıyor. "Papyon şeklinde," diye onaylıyor. "Çünkü papyonlar bizi bir araya getirdi ve bir papyon bizi sonsuza dek bir arada tutacak."

Parmaklarının sıcaklığıyla metal, parmağımda sert bir his uyandırıyor. Elimi kaldırıyorum ve ışığın taşın üzerinde oynaşmasını izliyorum, gözlerim buğulanıyor. Marcus'un kolları bana sarılıyor. Başımı yukarı eğdiğimde gözlerimden yaşlar dökülüyor. Onları öpüp uzaklaştırıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Seni seviyorum Penny," diyor ağızıma karşı.

"Bana duşta evlenme teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum. Ve sonra yine çıplak."

"Bunu yaparken aramıza hiçbir şeyin girmesini istemedim. Sen benim her şeyime sahipsın, sadece olduğum gibi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gülüyorum. "Çıplak bir evlenme teklifini ancak sen romantik yapabilirsin."

Sonra beni sertçe öpüyor ve ben onun içinde kayboluyorum - tıpkı her zaman olduğum gibi, her zaman olduğum gibi.

ALTI AY SONRA, Marcus ve ben Manhattan'da güzel bir mekânda, onunla tanışmadan önce muhtemelen bakmaya bile gücümün yetmeyeceği bir otelin lobisinde evlendik. Düğün tarihimiz, bebeğimizin beşiğini inşa ederken Marcus'un sözünü kesip kendimi bir buzlu şeker haline getirdiğim günden tam bir yıl sonrasına denk geliyor.

Tören, Bear'ın yüzük taşıyıcısı olduğu bir köpek alayı ile başlar. Marcus'un yeğenleri de onları takip ederek koridordan aşağıya çiçek atıyorlar. Marcus'un dört sağdıçına karşılık benim de dört nedimem var: Nikki, Bonnie, Stephanie ve Tara. Leif ve Emil, Stephanie ve Tara'ya eşlik ederken, Marcus'un kardeşleri Terry ve Ollie, Nikki ve Bonnie ile birlikte yürüyor. Nedimeler sağdıçların kravatlarına uygun olarak yumuşak bir lavanta rengi giymişlerdir.

Martha önümdeki koridorda yürüyor, kucağında en yeni torununu taşıyor, mutluluktan ve gururdan patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

O zaman sıra bende.

Bunu deneyene kadar sade bir elbise istiyordum. Dramatik bir treni olan, eteğinden yukarı tırmanan her türlü pilise ve dantel detayına sahip zarif bir prenses elbisesi. Eşleşen bir duvak, babam beni koridorda müstakbel kocama doğru yürütürken mutlu gözyaşlarımı misafirlerden gizliyor.

Düğünü planlarken, babama ulaşmak benim için çok zor oldu. İlişkimiz tamamen düzelmedi ama Billy ile olanlar için onu affettim. Kızgınlığım onu bu ayrıcalıktan mahrum etmek istememe neden olsa bile, benimle birlikte koridorda yürümesinin babam için çok şey ifade edeceğini biliyordum.

Şimdi, lavanta mendiliyle gözlerini silerken, yanımda olduğu için mutluyum. Bundan sonraki hayatım eski yaralar ve acılarla sürüklenmeyecek. Kocamla bu maceraya mutlu bir yerden başlamak istiyorum ve buna babamın yanımda olması da dahil. Eski benle, ayak bileklerime dolanmış tüm zincirlerle, beni geride tutan eski düşünce ve inançlarla vedalaşıyorum. Sevgiyi, mutluluğu ve köpek papyonlarını seçiyorum.

Babam beni Marcus'a teslim ediyor, o da yüzümdeki örtüyü kaldırıyor. Ellerimi ellerinin arasına alırken gözleri ıslık ıslık parlıyor. "Bir melek gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor. "Çok güzelsin."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Yanağını sıvazladıktan sonra nikâh memuruna başıyla selam veriyor.

Kısa bir törenin ardından karı koca olduk. Ve hiç şüphesiz dünyanın en şanslı kadını olduğumu biliyorum.

Penny ilk pop-up mağazasını açtığında neler olduğunu ve Marcus'un onu nasıl ödüllendirmeye karar verdiğini öğrenmek ister misiniz?

[Özel bonus bölümünüzü almak için buraya dokununuz!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)
(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

Bonnie yeni işine başlayacağı için heyecanlıdır, ta ki patronu olacak adamlarla tanışana kadar...

Manhattan Milyarderleri serisi [4. Kitapta : Büyük,](https://mybook.to/BigBossySurprise)
[Patron Sürprizi](https://mybook.to/BigBossySurprise) devam
ediyor(<https://mybook.to/BigBossySurprise>)

KÖTÜ PRENS

ÖZEL ÖNİZLEME

YA SINDIRELLA BALOYA GİTTİYSE... VE HAMİLE KALDIYSA?

ELLE

Ev arkadaşımın yatak yaylarının ritmik gıcırtısı, ilk iniltisinin sesi duvardan süzülürken daha da yükseliyor. Kulak tıkaçlarımı daha derine sokuyorum, gürültüyü engellemeye yardımcı olacaklarını umuyorum - zaten engellemeyeceklerini bilsem de. Dahlia'nın yatak başlığı ortak duvarımıza vuruyor. Hafifçe başlıyor, yatak odalarımız arasındaki ince ayrımı zar zor sıyrıyor.

Ve sonra daha yüksek sesle, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle.

... ta ki duvar gerçekten *sallanana* kadar.

Bir inilti daha duyuluyor ve bir adam zar zor duyulabilen bir şeyler söylüyor. Pis bir şey olduğunu varsayıyorum. Dahlia, en iyi ve en tuhaf arkadaşım, pis şeyleri sever.

Bunu neden biliyorum?

Çünkü bu yıkık dökük, fare istilasına uğramış evimizde her şeyi duyuyorum.

Her şeyi.

İnleyerek yan dönüyorum ve yastığımı başımın üzerine koyarak sesi bastırmaya çalışıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve mürettebat antrenmanı için dört saat içinde kalkmam gerekiyordu. Dört saatten az bir uykuyla hayatımın en büyük yarışına hazırlanırken suya çıkacak, küçük kalbimle kürek çekeceğim.

Pazar günü her zamanki gibi izin günümdü -daha doğrusu öyleydi- ve Pazartesi antrenmanları dinlenme gününden sonra herkesin bildiği gibi zordur. Koç Bernard geç kalmaya, uykusuzluğa ya da mazeretlere *ev arkadaşımın seks manyağı* olması gibi tolerans göstermiyor.

Duvara vurmalar devam ediyor ve tansiyonum yükseliyor. Duvara her vuruş sinirlerimi daha da geriyor.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Dahlia da Farcliff Üniversitesi'ne gidiyor ama atletik olmaktan çok uzak - yani kelimenin geleneksel anlamıyla değil. Kendi yatağının rahatlığında kendi atletizm departmanını yönetiyor.

Hayır, Dahlia'nın sabah saat dörtte uyanmasına ya da haftada altı gün, günde iki kez antrenman yapmasına gerek yok. Bursunu korumak için protein alımını gramına kadar yönetmesi ya da performansının her gün mükemmel olduğundan emin olması gerekmiyor.

Benim aksime, Dahlia haftanın her gecesi güneş doğana kadar çılgınca seks yapabilir.

... ve öyle de yapıyor.

Sesi birkaç oktav yükselip bir çığlık nihayet bölmeyi deldiğinde, artık canıma tak etti. Hayal kırıklığım taşıyor ve yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu kağıt inceliğindeki duvara öyle bir vuruyorum ki parmak eklemlerim morarıyor.

"Hadi, seni aptal! Gelmesini sağla artık!" Gıcırtilar

kesiliyor. İnlemeler durur.

Sessizlik.

Sonra, ağırlıkları yer değiştirirken boncuk bir kez daha gıcırıyor ve duvarın içinden kahkaha sesleri geliyor. Kendi yatağıma yığılıyorum, ellerimi yüzüme sürerken nefes veriyorum.

Dahlia tanıdığım en dost canlısı insan olmasaydı -ve bu kemirgenlerle dolu seks yuvasından başka bir yerde yaşamayı karşılayabilseydim- kesinlikle taşınırdım.

Ne yazık ki, burada sıkışıp kaldım.

Neyse ki yere taşıyorlar. Döşeme tahtaları yatak kadar gürültülü değil.

BÜLBÜL GÖZLÜ VE HUYSUZ, bir şekilde antrenmana zamanında yetişiyorum. Soyunma odasında termal, teni saran egzersiz taytını giyiyorum. Spor sütyenimin o kadar çok askısı ve destek mekanizması var ki sanki NASA tarafından uzaya yapılacak bir yolculuk için tasarlanmış gibi görünüyor.

Sutyenimi takıyorum ve ayarlıyorum, kızları güzelce ve güvenli bir şekilde kilitliyorum. Antrenman üstümü giyip çantamı dolabıma yerleştirmek için eğildiğimde havanın serinliğini belimde hissediyorum. Giysiler uzun ve atletik vücuduma asla tam oturmuyor ama artık buna alıştım.

Çocukken boyumdan nefret ederdim. Ergenlik çağındayken, tüm erkeklerin minyon, narin küçük zayıflara bayıldığını görürdüm ve kıyaslandığımda kendimi bir dev gibi hissederdim. Sonra kocaman memelerim oldu ve onlardan da nefret ettim, çünkü tüm erkekler memelerime bayılıyordu ve onlara bağlı bir insan olduğunu unutuyorlardı.

Her zaman çoğu erkekten daha uzun, daha geniş ve daha güçlü oldum. Dürüst olmam gerekirse, boyum aşk hayatım için pek de iyi değil - itiraf etmek istediğimden daha sık arkadaş zonlaması yaşıyorum.

Ama boyum kürek çekebileceğim anlamına geliyor. Kürek çekerken göğüslerim bağlanabilir ve yolumdan çekilebilir. Kürek bursum sayesinde Farcliff Üniversitesi'ne gidebileceğim.

-Ve bu fırsatı hiçbir şeye değişmezdim. Mezun olmama bir yıldan biraz fazla zaman kala, dürüstçe söyleyebilirim ki kürek çekmek benim boktan, çıkmaz Grimdale hayatından çıkış biletim oldu.

Bir sürü erkek arkadaşın küçük ördek yavrularının geçit töreni gibi beni takip etmesini ister miydin? Elbette, neden olmasın? Ama onları elde etmek için kürek çekmeyi bırakacak mıyım?

Tabii ki hayır.

Birisi soyunma odasının kapısını açıyor ve soğuk hava odayı kırbaçlıyor. Titriyorum ama suya çıkıp kürek çekmeye başlar başlamaz ısınacağımı biliyorum.

Sonra genizden gelen, gösterişli bir ses kulaklarımı deliyor. Dudaklarım aşağıya doğru dönüyor.

"Davetiyeni aldın mı?" Olivia Brundle'ın falsetto sesi midemi bulandırıyor. Sabahın bu erken saatinde onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum - en azından suya girene kadar.

Olivia'nın klonu Marielle Davenport, "Dün gece aldım," diye yanıtlıyor. "Ne giyeceksin?"

"Charlie bacaklarımı gösteren bir şey giymemden hoşlanıyor," diyor Olivia. Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak köşeden görünür hale geliyor. "O yüzden muhtemelen kısa bir şey giyeceğim ya da en azından kalça hizasında yırtmaçlı bir şey." Tırnaklarını kontrol ederek titriyor.

Charlie.

Sabahın dördünde bile Olivia, Farcliff Veliaht Prensi'nin adını sayıklıyor. Dahlia bana Olivia'nın onunla sadece bir kez, dört yıl önce bir devlet etkinliğinde tanıştığını söylemiş olmasına rağmen, sanki çoktan nişanlanmışlar gibi ondan bahsediyor. Olivia'nın babası güney komşumuz Brundle'ın başbakanı, bu yüzden sadece son derece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğduğu günden beri ona önemli olduğu söyleniyor.

Harika.

Ayakkabı bağcıklarını gevşekçe bağlıyorum, tekne suya iner inmez onları çıkaracağımı biliyorum. Ayağa kalkıyorum ve Olivia yoluma çıkıyor.

"Prens'in Balosu için davetiyeni aldın mı, Elle?" Mükemmel bakımlı kaşını kaldırıyor ve manikürlü parmağıyla yüzünün yan tarafına dokunuyor.

Cevap vermeyeceğim.

"Bu bir hayır mı?" Olivia bana dönmeden önce sırtarak Marielle'e baktı. "Doğru ya, sen sadece hayır işi için buradasın." Gülüyor ve Marielle de onu takip ediyor.

Olivia'nın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Yolumu kapatırken pahalı parfümü bana doğru yayılıyor. Beline kadar inen mükemmel, kumsal dalgaları şeklinde kıvrılmış uzun saçlarına kadar sinir bozucu.

Cidden, sabahın bu erken saatinde kimin saçını kıvırmaya vakti var ki? Saçlarımda tarak gezdirmeyi ancak başarabiliyorum ve saçlarım o kadar kısa ki neredeyse hiç karışmıyor.

Ben yana doğru bir adım daha atarken, Olivia beni durdurmak için hareketlerimi tekrar yansıtıyor.

"Ne, dilini kedi mi yuttu?"

"Sadece pratik yapmak istiyorum Olivia. O aptal partiye davet edilmediğimi zaten biliyorsun."

Marielle homurdanıyor. Kumsal sarısı dalgaları çoktan yüksek bir at kuyruğuyla arkaya bağlanmıştı. Bana attığı bakış Olivia'nınki kadar alaycı. "Aptal parti mi? Elle, bu 'aptal bir parti' değil. Burası Prens Charlie'nin eşini seçtiği yer."

Kahkahalarımı bastırıp ikisinin arasına bakıyorum. Herkes Prens'in yirmi beşinci doğum günü balosundan büyülü, mistik, evliliğe teşvik eden bir olaymış gibi bahsediyor.

Bu lanet olası bir parti, hem de gösterişli bir parti.

Marielle ve Olivia gözlerini kırpıştırıp bana bakıyorlar.

"Bekle, ne? Ciddi misin sen?" Alay ediyorum. "Bu baloda bir eş mi seçiyor? Orta Çağ'da mı yaşıyoruz? Bu onun doğum günü partisi."

İki ürkütücü plastik bebek gibi hep birlikte gözlerini deviriyorlar.

"Siktiğimin köylüleri," diyor Olivia, sonunda yanımdan geçip giderken. Sanki hastalıklı bir cüzzamlıymışım gibi vücudunun herhangi bir parçasının benimkine dokunmamasına özen gösteriyor.

"Acınası. Tabii ki anlamaz Ollie, o Grimdale'den." Marielle iri mavi gözlerini bana çevirdi. "Farcliff'te işler farklı yürür, Elle. Bizde *sınıf* diye bir şey var. Araştırmalısın."

Başka bir bakış atmadan yanımdan geçip gidiyor.

Öfke.

Kanım kaynıyor. Yüzüm pancar gibi kızarıyor. Her aptal haftanın her aptal gününde, kendimi *daha az* hissediyorum. Daha az kadınsı. Daha az zeki. Daha az değerli. Sadece... daha *az*.

Grimdale arabayla sadece yarım saat uzaklıkta ama burada gördüğüm muameleye bakılırsa başka bir gezegenden gelmiş olabilirim. Sadece Olivia ve Marielle de değil. Tüm takım arkadaşlarım bana buraya ait olmadığımı hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor - bu aptal burs için kıcımları yırtarak çalışmam zaman kaybıymış gibi, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu dünyaya asla kabul edilmeyeceğim.

Vücudum zaten sıcaktan kavruluyor olsa da soyunma odasından çıkıp ısınma alanına doğru ilerliyorum. Olivia ve Marielle kıyafetlerini değiştirmek ve makyajlarını tazelemek için zaman ayıracaklar.

Evet, şafaktan önce makyajlarını *tazelemeleri* gerekiyor. Bunu asla anlayamayacağım.

Yine de şikayet etmiyorum. Bu bana ısınmam ve kabuklara kendi başıma gitmem için zaman kazandıracak.

Omzuma tek bir kürek atıyorum ve küreklerimi tutuyorum. Teknenin ağırlığı beni sakinleştirmeye başladı bile. İyi ki tek kürek çekiyorum, çünkü o iki egoist, kibirli küçük pislikten biriyle aynı tekneyi paylaşmak zorunda kalsaydım alabora olmamıza karşı koyamayabilirdim.

Koç Bernard zaten iskelede bekliyor. Deniz kabuğunu suya koyuşumu ve kürekleri yerine yerleştirişimi izliyor. Gölün karşısındaki devasa taş binaya bakmak istemediğim için başımı eğiyorum. Farcliff Kalesi tepemde yükseliyor, üniversite arazisinin neredeyse her yerinden görülebiliyor. Buraya ne kadar ait olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor.

Bu pahalı, abartılmış üniversite diplomasını alsam bile ben her zaman Grimdale'in yetim kızı olacağım.

Koç boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda Koç." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve kabuğuma doğru yürümeden önce kıyıya bırakıyorum. Tekne ayakkabılarım ahşap iskelenin sonunda beni bekliyor.

Koç kara, telli kaşlarının altından bana bakıyor. Beni değerlendiriyor - zihinsel, fiziksel, duygusal olarak - tıpkı tüm sporcularına yaptığı gibi. Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştirerek onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. Gözlerini bir süre benimkilere dikeyiyor, sonra başını sallıyor ve tatmin olmuş bir şekilde panosuna bakıyor.

"Bugün istikrarlı, uzun aralıklı bir antrenman yapacağız Elle." Koç notlarını kontrol ediyor.

Elimi kısa kahverengi saçlarımın arasından geçirip alınma doğru itiyorum. Dün gece Dahlia'nın odasındaki seks partisi ve bu sabah şeytani sarışın ikizlerle karşılaşmam yüzünden odaklanmakta güçlük çekiyorum.

"Güzel ve kolay," diye devam ediyor. "Dokuz dakikalık 2k aralıklarla koşmanı istiyorum. On tane yapacağız, o yüzden umarım iyi dinlenmişsinizdir. Bugün uzun bir antrenman olacak. Al bakalım." Komutlarını duymak için taktığım küçük kulaklığı bana uzatıyor.

Tekne ayakkabılarımı giyiyorum ve kabuğa giriyorum. Tekne bir o yana bir bu yana sallanıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey bu saatte göle dalmak.

İşaret şamandıralarının yanına kurulduğumda Koç Bernard'a bakıyorum. Sesi kulaklıktan geliyor. "Her şey hazır..."

Kürekleri kavriyorum ve kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum. Derin derin nefes alarak suyun ve kıyıyı çevreleyen ağaçların kokusunu içime çekiyorum. Ciğerlerime dolan havanın taze, gevrek tadının tadını çıkarıyorum. Kabuğum altımda sabit duruyor. Koçumun komutunu beklerken kaslarım beklentiyle kıvrılıyor.

"Row."

Küreklerim suyu ısıyor.

Olmam gereken yer burası. Grimdale'li olabilirim ve hiçbir zaman süslü küçük partilere davet edilmeyebilirim. Asla 'Charlie'nin' karısı olamayacağımı, hatta Prens'i yüz yüze göremeyeceğimi biliyorum ama kürek çekebilirim.

Kabuğum suyun içinde ilerlerken, nefesimden her kasıma ve beni destekleyen tekneye kadar tüm bedenim senkronize bir şekilde hareket ediyor.

Boyum burada beni rahatsız etmiyor. Suyun üzerinde, bu bir avantaj. Her nefes alışımında kürekleri suyun içine doğru çekiyorum ve tekrar geri süpürüyorum, kanatlar Farcliff Gölü'nün camsı yüzeyini neredeyse sıyrıyor. Bedenim her kulaçta katlanıp uzuyor ve ben özgürüm.

Eğer uçabilseydim, bunun gibi hissedeceğimi hayal ediyorum.

Zahmetsiz, pürüzsüz. Sihirli.

Kanım pompalanmaya başlarken hava vücudumun etrafında akıyor. İki dakika sonra, güzel ve sıcak oluyorum ve ritmimi buluyorum.

Ve uçuyorum.

Bir sürat teknesi geçerken Koç kulağıma "*Sola salla*," diyor ve baş etmem gereken bir dümen bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor, kendi alanımdayım. Ben bunu yapmak için yaratılmışım.

Ben kürek çekmek için doğmuşum.

Sekizinci dakikaya geldiğimde nefesim kesilmiş, bacaklarım ve kollarım bağımlısı olduğum o tatlı, keskin yanma hissiyle çılgık atıyordu. Şimdiye kadar 2000 metreye yaklaşmış olmalıyım.

"Üç yüz."

Çekiyorum ve uykusuzluğu ve soyunma odasındaki harpileri unutuyorum. Dahlia'yı ve onun sağlıklı seks hayatının benim rahibe benzeri varlığımın tam tersi olduğu gerçeğini unutuyorum. Keşke öyle olmasaydı dediğimi bile unutuyorum.

Ben sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekiyorum.

DAHA ÖNCE HIÇ *böyle* BİR BEYAZ ATLI PRENS İLE TANIŞMADINIZ... KÖTÜ
PRENSALMAK İÇİN BURAYA DOKUNUN!'İ

LILIAN MONROE TARAFINDAN DA

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret
edin: www.lilianmonroe.com

Manhattan Milyarderleri

Büyük, Patronca [Hata](#)
BüyükPatronca
BüyükPatronca [Sorun](#),
[Bela](#),

Kırk ve muhteşem Kirli

[Küçük Orta Hayat Krizi Kirli](#)
[Orta K ü ç ü k Karmaşası Orta](#)
[Hayat Hatası Orta Küçük](#)
[Hayat Küçük Hayat Küçük](#)
[Orta Hayat Sırrı Orta Kirli](#)
Kirli Kirli Kirli Kirli
[KüçükHayat İkilemiK ü ç ü k](#)
[Orta Hayat Felaketi Fiyaskosu](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

İstememelisin [Sahip](#)
[Olamazsın İhtiyacın](#)
[Yok Seni](#)
[Özlemeyeceğim](#)

Askeri Romantizm

[Onun](#)
[Andı](#)
[Yemini](#)
[Onun](#)
[Onun](#)
[Sözü](#)
[Eksiksiz Koruyucu Serisi](#)

Düşmanlardan Sevgililere Romantizm

[İlk Görüşte Nefret](#)
Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

İlk Görüşte Nefret İlk
Görüşte Nefret
Aşk/Nefret Serisinin Tamamı

Gizli Bebek / Tesadüfi Hamilelik Romantizmi:

CEO Tarafından Nakavt
Edilen Nakavt Edilen...
Yine!Bekar Baba Tarafından
Milyarderin Oğlu Tarafından Nakavt
Edildi Beklenmedik Serinin Tamamı

Noel için senindir Kötü
Prens
Kalpsiz Prens Zalim
Prens Kırık Prens
Kötü Prens Yanlış
Prens Yalnız Prens
Buz Kraliçesi
Haydut Prens

Sahte Nişan/Sahte Evlilik Romantizmi:

Bay Doğru ile Nişanlı
Bay Yanlış ile Nişanlı
Bay Mükemmel ile
Nişanlı
Bay Doğru: Eksiksiz Sahte Nişan Serisi

Dağ adamı romantizmi:

Bana Yalan
Söyle Bana Et
Bana
KoşYemin
Clarke Kardeşler Serisinin Tamamı

Extra-Steamy Rock Star Romance:

Garrett

Maddox

Carter

Komple Rock Hard Serisi

Seksi

Doktorlar:

Doktor O

Doktor D

Doktor L

Doctor's Orders Serisinin Tamamı

Zaman Yolculuğu Romantizmi:

Neden

Biraz farklı bir şey:

İkinci Şans: Kuzey Kore'de Bir Rockstar Romantizmi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

